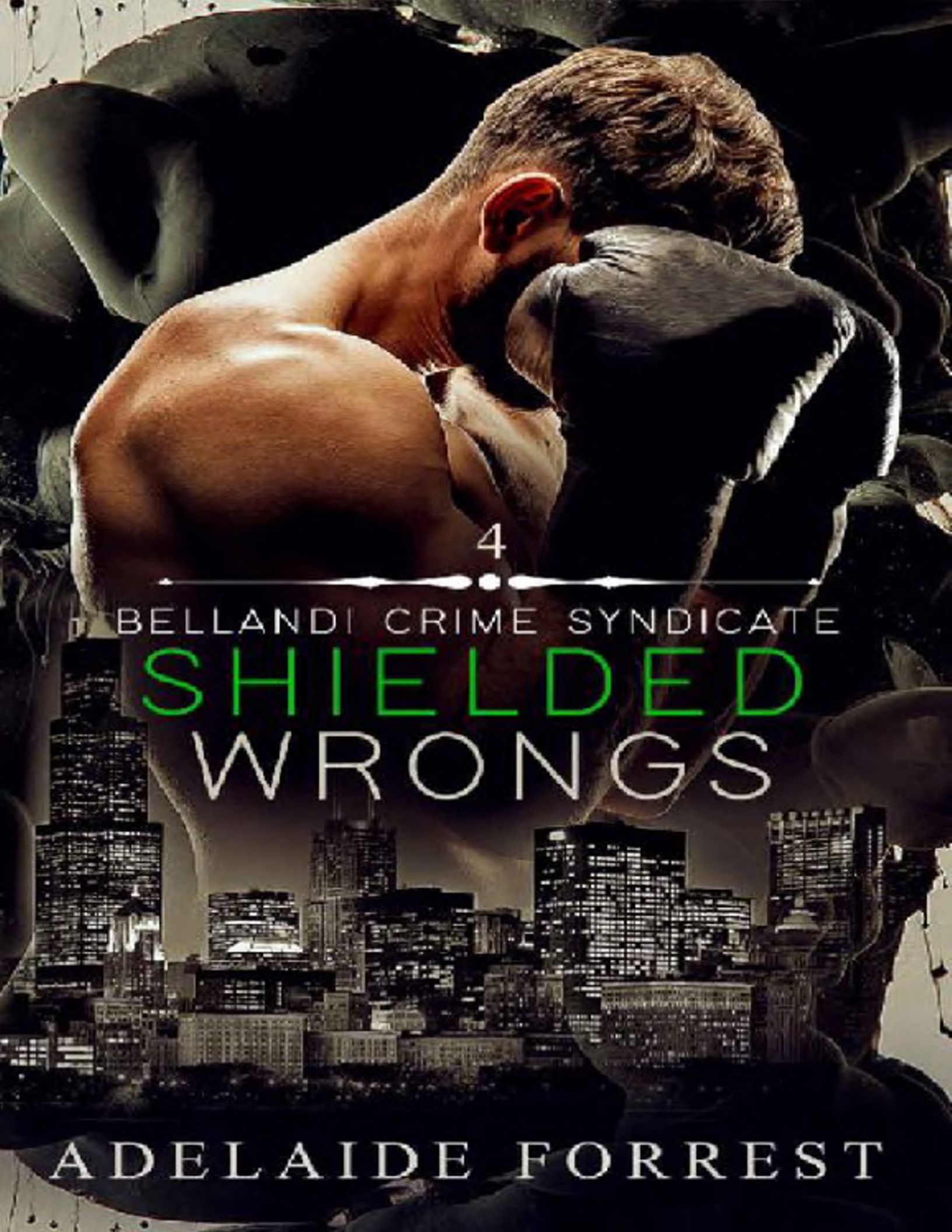

4
BELLANDI CRIME SYNDICATE
SHIELDED
WRONGS
ADELAIDE FORREST

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KALKANLI YANLIŞLAR

BELLANDI SUÇ ÖRGÜTÜ #4

ADELAIDE FORREST

Copyright © 2020 by Adelaide Forrest

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Tasarımı: Adelaide Forrest Düzeltme:

Light Hand Proofreading

 Vellum ile oluşturuldu

YAZAR HAKKINDA

Adelaide küçük evinde kocası ve iki yaramaz çocuğuyla birlikte yaşıyor. Üçünü ve köpeğini evin içinde kovalamadığı zamanlarda, tüm boş zamanını yazarak ve kitaplığında ve sabit diskinde depoladığı olay örgüsü yığınına eklemeler yaparak geçiriyor.

Her zaman yazmak istedi ve on yaşından itibaren ilk uzun fantastik romanını yazdı. Konu yıllar içinde değişti ama yazma tutkusu hiç kaybolmadı.

Psikoloji geçmişi var ve atlarla çalışıyor. Ancak Adelaide yayıncılık yolculuğuna Eylül 2019'da başladı ve asla arkasına bakmadı.

Daha fazla bilgi için lütfen Adelaide'in web sitesini ziyaret edin veya haber bültenine abone olun.

KALKANLI YANLIŞLAR HAKKINDA

Sadie

Tüm Bellandi erkekleri arasında Lorenzo Vescovi benim güvenliğim olmalıydı. Doğruyla yanlışı ayırt edebilecek biri.

Ama içinde bir iblis, insanlığından geriye kalanlardan kurtulmak için yalvaran soğukkanlı bir ölüm makinesi vardır.

Onu baştan çıkarıyorum. Sadece kendim olarak onu kızdırıyorum.

Ve etrafımızda savaş patlak verdiğinde, onun sahip olduğu alevlere dayanacak kadar güçlü olduğumu ummak zorundayım.

Enzo

Dünyadaki tüm kadınlar arasında en uzak durmam gereken Sadie. Patronumun dokunmamı yasakladığı kadın.

Ama bal rengi gözlerine bir kez baktığımda, onu kendime ait kılma isteğim kayboluyor.

Çelişkilerle dolu bir karmaşa ve beni dikiş yerlerinden ayırmak ve içimde gizlenen canavarı serbest bırakmakla tehdit eden sivri uçlarla dolu.

Onun isyanlarına karşı koyamam. Ama düşmanlarım tarafından tehdit edildiğinde, onu güvende tutmak için her şeyi riske atarım.

İnsanlığımı bile.

Shielded Wrongs, HEA'ya sahip tam uzunlukta bağımsız bir romandır, ancak seri önerilen okuma sırasını izlediğinde daha iyi bir okuma deneyimi sunar.

Bu seri, canının istediğini yapan aşırı uçtaki bir anti kahraman da dahil olmak üzere karanlık unsurlar içermektedir.

Lütfen kendi takdirinize bağlı olarak okuyun.

SORUMLULUK REDDİ

Shielded Wrongs, HEA'ya sahip tam uzunlukta bağımsız bir romandır, ancak seri önerilen okuma sırasını izlediğinde daha iyi bir okuma deneyimi sunar. Bu seri, canının istediğini yapan aşırı uç bir anti kahraman da dahil olmak üzere karanlık unsurlar içermektedir. Lütfen kendi takdirinize göre okuyun.

Tetikleyicilerle ilgili sorularınız için lütfen Facebook üzerinden Adelaide Forrest ile iletişime geçmekten çekinmeyin.

SOUNDTRACK

Adelaide'in Çalma Listesi'nden şarkılar.

"Love It - Rework Mix" - UNSECRET & Ivory Layne
"RULES" - AViVA
"Trouble" - CRMNL
"Be Legendary" - Pop Evil
"Born for This" - CRMNL
"Bullet Proof" - Simple Thieves & Sam Tinnesz
"Bloodshot" - Sam Tinnesz
"Watching for Comets" - Skillet
"Brotherhood" - Miza & Rosendale
"Are You Listening?" - Wake Me
"Pretty Little Psycho" - Nine Shrines
"Give 'em Hell" - Everybody Loves an Outlaw
"Giants" - Dermot Kennedy
"Jekyll & Hyde" - Bishop Briggs & White Panda
"Origin" - Besomorph
"The Time of Our Lives" - The Venice Connection
"The Still, Cold World" - Piotr Musial
"Six Feet Under" - Oshins & Leslie Powell
"Nine Lives" - Stella and the Storm
"Warrior (Stand Up)" - Hidden Citizens & Rayelle
"Serves You Right" - DIAMANTE
"All Eyes on You" - Smash Into Pieces
"Lost Within" - Fivefold"

"İçimdeki Hayvan" - Solence
"Come and Get it from Me" - Sun Heat
"Kerosene" - Rachel Lorin
"Liar" - Harina
"Cherry Pie" - Warrant
"Sweet Dreams (are Made of This)" - Marilyn Manson
"Tainted Love" - Marilyn Manson
"İçimdeki Şeytan" - CRMNL
"Stronger" - The Phantoms & Black Violin
"Paint it Black" - Ciara
"Mere Anarchy" - Moby

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1 Bölüm
2 Bölüm 3
Bölüm 4 Bölüm
5 Bölüm 6
Bölüm 7 Bölüm
8 Bölüm 9
Bölüm 10 Bölüm
11 Bölüm 12
Bölüm 13 Bölüm
14 Bölüm 15
Bölüm 16 Bölüm
17 Bölüm 18
Bölüm 19 Bölüm
20 Bölüm 21
Bölüm 22 Bölüm
23 Bölüm 24
Bölüm 25 Bölüm
26 Bölüm 27
Bölüm 28 Bölüm
29 Bölüm 30
Bölüm 31 Bölüm
32 Bölüm 33
Bölüm 34 Bölüm
35 Sonsöz

Yaralı Pişmanlıklar Ön Gösterim

Ayrıca Adelaide Forrest

1

SADIE

Aralık ayı, havada hissedilir bir şey gibi duran ölüm kokusunu da beraberinde getirdi. Ufkun ötesinde, görüş alanının hemen dışında yatan cesetler gibi, buzla kaplı ve Henüz göremediğimiz solmuş otlar.

Ama savaş gelmişti ve yapabileceğim tek şey, gelgitler şehri paramparça etmeden önceki sükûnet içinde beklemekti. Aslında onlardan biri değildim, gerçekten *değildim.* Hiç istemediğim ama sırtımı da dönemediğim bir ailenin yarı yolda kalmış kızı olmuştum.

Şafağın loş ışığında, havanın soğukluğunu ve tenime yapışıp kalmasını üzerimden atarak binanın yan tarafındaki dış merdivenlerden aşağıya doğru aceleyle indim. Hava son zamanlarda mevsim normallerinin dışında seyretse de, merdivenlerden inip spor salonunun önüne kadar olan küçük yol beni hâlâ korkutuyordu. En iyi arkadaşım Ivory'nin Bellandi ailesine karışmasından önce, Chicago'daki küçük köşemde güvendeydim. Şehirde gizlenen canavarların sadece bir kısmıyla tanışmıştım, ölümden daha kötü kaderler olduğunu biliyordum ve onlarla daha büyük nüfus arasında duran tek şey, kimsenin kahraman diyemeyeceği bir grup adamdı.

Genel anlamda, benim bildiğim şehir hiç var olmadı. Çoğumuzun hayal bile edemeyeceği bir suç dünyasında kayboldu.

Eğer göreceli cehaletin huzuruna dönmek anlamına gelecekse, soğuğu alışılmadık sıcaklığa tercih ederdim. Genellikle yılın bu zamanı burnum düşmek ister ve içeri giremeden siyah saçlarım donarak başıma yapışırdı

spor salonunda. Bunun yerine, ceketimin içinde zar zor titriyordum ama yine de lanet olası soğuktan ve onunla birlikte gelen her şeyden nefret ediyordum.

Adımlarımın dibine geldiğimde, omurgam tedirginlikle karıncalandı. Yıllar boyunca aldığım eğitimler ve birlikte çalıştığım hayatta kalanlar sayesinde, paranoyam onları güçlendirse bile bu içgüdülere güvenmeyi öğrenmiştim. Binanın ön tarafına doğru ilerlerken adımlarımı hızlandırdım. Cebimden anahtarları çıkardım, kapıyı açmaya hazırlanırken bir tanesini parmaklarımın arasına yerleştirerek geçici bir silah haline getirdim.

Ön kapıda, ilk sürgüyü açana kadar anahtarlarla manevra yaptım.

Sonra ikincisi.

Sonunda üçüncüye ulaştığımda, derin bir nefes alarak kendimi hazırladım. Arkamdan gelen birinin hışırtılı hareketini dinlerken durdum. Sessiz nefesin yavaşça ensemde kaybolmasını beklerken, kendimi anahtarı kilitten yavaşça çekmeye ve bir kez daha parmaklarımın arasından geçirmeye zorladım.

Ani bir hareketle olduğum yerde döndüm, duruşumu genişlettim ve sabahın altısında boş bir arazide bana saldıracak her kim olursa olsun onunla dövüşmeye hazırlandım.

"Seni pislik!" Zarar vermek istemiyormuş gibi iki kolunu kaldıran Patrick'in göğsünü iterek homurdandım. Eski kız arkadaşınıza karanlıkta gizlice yaklaşmak kabul edilebilir bir eğlence değildi.

Adamın yoluna devam etmesi ve kadın olmanın ne demek olduğunu daha iyi anlaması gerekiyordu. Barış zamanlarında bile, dünya faydalanmak için bekleyen sıradan sürüngenlerle doluydu.

"Özür dilerim!" diye ağzından kaçırdı. "Seni korkutmak istememiştim. Kim sana zarar vermek ister ki?" Erkeklerin genellikle istediklerini aldıklarını ya da en azından bunu denediklerini bir yana bırakırsak, Bellandilerle olan bağlantımdan söz edemezdim. Bellandi düşmanlarının bu bağlantı yüzünden beni hedef alma ihtimalinin olduğunu kimseye söyleyemezdim. Hiçbiri Bellandi kadını olmadığım için risk altında olabileceğimi düşünmüyor gibiydi.

Ve asla da olmayacağım.

Bu şekilde kalmasını, onların dünyasının sınırlarında yaşamayı ve sadece Ivory ve kızı Luna'yı ziyarete gittiğimde bir göz atmak için kafamı içeri sokmayı istedim. "Bir kadına böyle gizlice yaklaşamazsın. Adımı falan söyle de seri katil olmadığını bileyim, seni dingil. Seni hadım edebilirdim."

Yutkundu, gözle görülür bir şekilde geri adım attı. Yapabileceğimi ve yapacağımı çok iyi biliyordu.

Yapmalıyım.

"Sadece seninle konuşmak istedim," dedi.

"Konuşacak bir şeyimiz yok," diye hatırlattım ses tonumu ısırarak, ön kapıya doğru dönerken.

"Hadi, Sade. Sadece konuş benimle. Sorunu çözebiliriz. Seni özledim." O kadar nefret ettiğim lakabını duyunca dişlerimi birbirine geçirdim. Onu davet etmişim gibi alanıma girerek, vücut ısısı ceketimin içinden beni ısıtana kadar bir adım öne çıkmaya cesaret etti.

"Eğer taşaklarını korumak istiyorsan, hemen şimdi geri çekileceksin." Sesim pek sık kullanmadığım, Patrick'in bile ciddi olduğumu anladığı bir tona dönüştü. Ona bakmak için döndüğümde, açılıştan önce salona girmesine izin vermeye niyetli değildim.

Ezemediğim bir sivrisinek gibi etrafımda vızıldamaya kararlı olan bu inatçı piçten asla kurtulamayacaktım.

Sanki alanımı izinsiz işgal etmemiş gibi bir elini başının arkasında ovuşturarak uzaklaştı. Benim iznim olmadan kimse benim alanıma giremez.

Hiç.

"Bu sorunu çözemeyiz. Bir arkadaşımla dans ettikten sonra eve geldim ve başka bir kadının ağzını aletinin üzerinde buldum, çünkü ben meşgulken sen Netflix ve chill havasındaydın. Hem de benim evimde! *Bu* düzeltilebilir bir sorun değil. Bu öyle bir sorun ki, aletini koparıp kendi kıçına sokmadığım için şanslısın."

"Sade." Sesi bir mızıltıya dönüştü ve boğazını yumruklama isteği beni ele geçirdi. Onda ne bulmuştum ki? Kum rengi saçları, parlak gülümsemesi ve spor salonumda geliştirmek için çalıştığı kasları dışında en ufak bir fikrim yoktu.

"Seni geri götürmeyeceğim. O küçük pis aletine bir daha asla dokunmayacağım, o yüzden bir sonraki arabaya atla bebeğim." Elimi uzatıp yanağını sertçe okşadıktan sonra dönüp kapıyı açtım, niyetim kapıyı suratına çarpmaktı.

"Belki de istediğim gibi bir yuva kurup yanımda olsaydın, ilgi için başka yerlere bakmak zorunda kalmazdım. Erkeklerin ihtiyaçları vardır, Sade. Eğer birinin karısı olmak istiyorsan, o zaman onunla ilgilen."

"Ne kadar iğrenç olduğunu nasıl fark etmedim? İkimize de bir iyilik yap, seni aşağılık kurbağa ve kendine yeni bir spor salonu bul. Üyeliğinin iptal edildiğini düşün." I

onu omzumun üzerinden çevirip kapıdan içeri adım attım. İçeri girer girmez kapıyı arkamdan kilitledim, onu soğukta dışarıda bıraktım, böylece işime devam edip spor salonunu açmaya hazır hale getirebildim.

Bazı kadınlar çiçek aldı. Bazılarının çikolatası var. Bense ailemle yediğim akşam yemeğinden sonra evde beni bekleyen kompleksli ve dangalak bir eski erkek arkadaşım ve bir şişe şarabım var.

Lanet Sevgililer Günün kutlu olsun.

Neredeyse hiç kullanmadığım ofiste derin bir nefes alarak çantamı çekmeceye bıraktım ve güvenli bir şekilde kilitledim. Açık kapıdan Beth'in ön kapıyı açma sesleri geliyordu.

spor salonu içeri süzüldü. Patrick'e olan kızgınlığımı bir kenara iterek yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirdim ve masamın etrafından dolanıp onu karşılamak için dışarı çıktım.

Patrick'in nasıl bir pislik olduğunu kimse bilmiyordu ve ben de öyle kalmasını istiyordum. Spor salonu müşterileriyle çıkılmaması gerektiğini biliyordum ama onun tatlı kararlılığı sonunda beni kazanmıştı. Bunu yapma şekli Bellandi erkeklerinin karılarını sahiplenmelerini izlediğimden çok farklıydı. Kendim için asla tahammül edemeyeceğim zorlayıcı saçmalıklar olmadan bana gerçekten istenmenin tadını vermesi hoşuma gitmişti.

Yapamazdım. Ne yapacağımın söylenmesinden nefret ederken olmazdı.

Arada bir birinin yatakta kontrolü ele almaya cesaret etmesi bana cazip gelse bile. "Minderlerde görüşürüz!" Soyunma odasına doğru ilerlerken müdavimlerimizden Mike'a seslendim. Beni tersledi ve arkasına bile bakmadan yoluna devam etti.

"Yapacak işin falan yok mu senin?" diye bağırdı ve yükselen gülümsememe engel oldum. Bu huysuz herifin sabahlardan en az benim kadar nefret edeceğine her zaman güvenebilirdim.

"Bilmem gereken bir şey var mı?" Ben resepsiyona doğru yürürken Beth sordu. Kısa kesilmiş sarı saçlarını yüzünden uzaklaştırarak dövmeli kollarını tezgâha yasladı.

"Hayır." Beni nasıl incelediğini görmezden gelerek kelimeyi ağzımla patlattım. Kişisel hayatlarımız hakkında hiç derinlemesine konuşmamış olsak bile, lanet kadın kendi iyiliği için çok fazla şey görüyordu.

"Patrick'le tekrar birlikte misiniz?" diye sordu. Kaşlarımı kaldırdım ve dudağımı buruşturarak yüzümü buruşturdum. "Bunu hayır olarak kabul ediyorum. Peki ben arabayı park ettiğimde o otoparkta ne yapıyordu?"

İnledim ve başımı eğerek beş kez tezgâha vurdum. "Onunla çıkmam konusunda ne kadar acımasız olduğunu hatırlıyor musun?" Ona sordum, sesim yüzeye yakınlığımdan dolayı boğuk çıkıyordu.

Bir gece önce dezenfekte etmiştim, yani en azından

temizdi. Öyle ummuştum.

Ugh.

"Sana onun biraz ürkütücü olduğunu söylediğimi mi kastediyorsun?" diye sordu, yanağımı tezgâha dayamak için başımı çevirdiğimde yüzümdeki bir saç telini fırçaladı.

"Evet. Hayal etmesi zor, ama sanırım artık bana sokmaya başladığından beri daha kötü." Gülerek başını salladı. Yıllar içinde çok aşina olduğum bir ifadeydi bu. Bazen ağzımı açmadan önce biraz incelik geliştirmeyi ya da düşünmeyi düşünürdüm.

Ama *siktir et*.

"En başta onunla neden çıktığını anlamıyorum." Döndü ve bilgisayar sistemi açılırken sisteme giriş yaptı.

"Ivory evlendiğinde hayatım bir anda testosteronla dolup taştı. Normal birini istiyordum. Normalin bu kadar sıkıcı olabileceğini fark etmemiştim." Sırıttım, kapıdan içeri girip üstlerini değiştirmek için soyunma odalarına doğru ilerleyen spor salonu üyeleriyle yüzleşmek için döndüm.

Bütün gün kaslı, üstsüz boksörlerle çalışmak işimin en büyük avantajlarından biriydi.

Ayrıca hiçbiriyle benim oynamamam da en büyük dezavantajlardan biriydi.

Ivory'nin Matteo'su vardı. Samara'nın Lino'su vardı. Calla'nın Ryker'ı vardı.

Artık onun asi aletini istemediğimi anlayamayan eski bir erkek arkadaşım vardı. Ürperdim, biz seks yaparken onun ne kadar zamandır bir yandan hareket ettiğini merak etmemeye çalışıyordum.

Bana kalırsa, testlerim temiz çıksa bile aleti bulaşıcıydı ve bir biyolojik tehlike torbasına ihtiyacı vardı.

"Kızım, sana sıkıcı olanın tam tersi lazım."

Ne yazık ki haklıydı. "İhtiyacım olan şeyin var olduğunu sanmıyorum. Ben sadece mümkün olanla yetineceğim. Zamanımı bir şeyler aramakla geçirmeyeceğim.

biraz peri masalı romantizmi. Zaten evlenmek için acelem yok, yani her şey yolunda. Vibratörümün yerine geçecek bir seks arkadaşına ihtiyacım var ama bunun için de iyi biri olmalı."

Mike yüzünü buruşturarak soyunma odasından çıkarken, "İğrenç," diye ekledi. "Bunu konuşmuştuk, Killer. Senin bir seks hayatın yok. Öyle bir şey yok."

Tezgâha vurarak Beth'e sırıttım ve gözlerimi devirdim. "Doğru, tıpkı senin de yapmadığın gibi. *Çok* eminim."

"Elbette seviyorum. Benim için bir kız kardeş gibi değilsin."

"Umarım öyle değildir. Ailene yakın olduğunu biliyorum ama bence bu bambaşka bir yakınlık gerektiriyor."

"Kapa çeneni, Runt," diye alay etti ve gülerek ana alandaki halkalardan birine tırmanırken omzumu itti. "Beth'in Patrick'in bu sabah buralarda takıldığını söylediğini mi duydum?"

"Bana çenemi kapatmamı söylemiştin." Sırıttım, ön kapıdan içeri adım atan genç kadına doğru döndüm ve kaybolmuş bir şekilde etrafıma bakındım.

"Ve neden kulak misafiri olduğumu merak ediyorsun!" diye seslendi arkamdan.

Kadın ona baktı, ben yaklaşırken gözleri tekrar bana kaydı. "Size yardımcı olabilir miyim?" Aşırı gergin bir enerjiyle ağırlığını bir o yana bir bu yana sallarken belirsizliğini izleyerek sordum.

Bu sıkça gördüğüm bir şeydi ve daha ağzını açmadan ne söyleyeceğini biliyordum.

"Arkadaşım Camille bana yardım edebileceğini söyledi," diye fısıldayarak itiraf etti. "Bir adam var-"

"Tatlım, *her zaman* bir erkek vardır. Gel hadi. Seni mindere çıkaracağım. İlk seans ücretsiz. Ondan sonra özel seans için sadece 20 dolar alıyorum. Ama paranız yetmezse, her Pazar akşamı ücretsiz ders veriyorum. Bazen kalabalık olabiliyor, ama daha deneyimli öğrencilerim geri geliyor ve çok yardımcı oluyorlar. Bu şekilde de çok şey öğrenirsin." Onu odanın arka tarafındaki boş minderlerden birine götürdüm ve adamlarım bizi görmezden gelmeyi biliyorlardı. Kendini korku içinde yaşadığı bir durumda bulan hiçbir kadın, bir grup korkutucu erkeğin dikkatinin üzerinde olmasını istemezdi.

"Bunu nasıl yapabiliyorsun? Çok para kaybediyor olmalısın."

Başımı salladım. "Bazı şeyler paradan daha değerlidir. Kendimizi savunma becerisi ücretsiz olması gereken bir şeydir. Yani burada, benim spor salonumda olabilir."

Ben spor salonunda giydiğim terlikleri çıkarırken o da ayakkabılarını çıkardı. Aptal gibi göründüğümü biliyordum ama bütün gün bileklerimi saran sargılarla ringlere ve minderlere girip çıkarken isteyeceğim son şey ayak parmaklarımın arasında erkek pisliği olmasıydı.

Onlar iğrenç yaratıklardı.

Ayağım mindere değdiği anda bedenimin altımda gevşediğini hissettim. Orası ait olduğum yerdi. Ailem beni daha kızsı uğraşları keşfetmeye teşvik etse bile büyüdüğüm yerdi. Dikkatimi tekrar ona çevirirken yüz ifademi yumuşatarak, lafı dolandırmadan doğrudan konuya girdim. Boşa harcanan zaman, öğrenmeye harcayabileceği zamandı. "Öncelikli endişeniz nedir? Cinsel saldırı mı? Farklı bir yere götürülmek mi? Dövülmek mi?"

"Hepsi," diye fısıldadı uysalca. "Dürüst olmak gerekirse nereden başlayacağıma dair hiçbir fikrim yok."

"Tamam," dedim üzgün bir şekilde, minderin ortasına doğru yürürken. "Bununla çalışabilirim."

Ne yazık ki, bu konuda rahat edemeyeceğim kadar sık çalışmıştım. Sadece Ivory ve Samara'ya olduğu kadar ona da yardımcı olmasını umabilirdim.

2

ENZO

Indulgence'ın ön kapısından içeri girerken Dom'a başımla selam verdim, o da kapıları arkamdan kapattı. Kulüp açık olmadığında bile, her giriş noktasında bir fedai bulundururduk.

Matteo Bellandi kadar çok düşman edindiğinizde, güvenlik sadece yapılacak en akıllıca şeydi. Dom başını sallayarak, "Her şey yolunda patron," dediğinde irkilmemek için kendimi zor tuttum. Lino'nun yeni mülkleri yönetmesi ve Matteo'nun işin daha kriminal tarafını yürütmesiyle, adamların beni amirleri olarak görmeye başladıklarını çok iyi biliyordum.

Bir bakıma öyleydim ama aynı zamanda değildim de. Olmak istemedim.

Müdür Armando onların patronu olmalıydı. Ama Bellandi ailesinin bir parçası olmadığı için bu görev bana düşmüş gibi görünüyordu. Komutanlarımdan emir alan sıradan bir çavuş olduğum günleri özlüyordum. O zamanlar çok daha basit, çok daha suçluluk duygusundan uzaktı. Buna karşılık, yetkili olmak, bir şeyler ters giderse suçun benim üzerime kalacağı anlamına geliyordu.

Zamanımın yarısında kendimi toparlamaktan başka bir şey yapamazken böyle bir sorumluluk almak istemedim.

Bir patlama sesi.

Gerçekliği ortadan kaldıran ve beni kendi kabusuma geri döndüren sürükleyici bir flashback ile aramda duran tek şey buydu.

Tek bir ses. Bir titreşim. Bir an.

Ve sonra her şey gitmişti.

"İşte bunu duymak hoşuma gidiyor," dedim Dom'a. İki parmakla selam verip Ash'in gece için hazırlandığından emin olmak üzere durduğu ön bara doğru ilerledim. Pazar günleri normalde büyük bir kalabalık çekmezdi ama Sevgililer Günü başka bir hikâyeydi. Rastgele takılmaya hazır ve bir şişenin dibine kadar içerken sonsuzluklarını bulmayı uman bekârlarla dolu bir *hoşgörü*. Aşktan ve var olmayan bir sonsuzluk için duyulan çaresizlikten yararlanan hediye kartı endüstrisi, sırf yalnız oldukları için hayatta başarısız olmuş gibi davranan şehirdeki bekar kadınlara gerçekten bir numara yaptı.

Yalnız olmanın nesi yanlıştı?

Kendine ait bir erkeği olmadığı için çaresizlik içinde kıvranmak yerine, bekârlığını sahiplenen ve bu durumdan keyif alan bir kadından daha seksi bir şey olamazdı.

Yoluma çıkan ve Ash ile sohbet etmemi engelleyen kadın, yemek bileti arayanlardan biriydi. Beş kız kardeşim olduğu için herhangi bir kadın hakkında böyle düşünmekten nefret ederdim ama öyle bir an geldi ki ben bile bıktım. Kadınlara saygı duyacak şekilde yetiştirilmiş olmak bile, benim ilgisizliğime rağmen, her fırsatta kendini bir tepside sunduğu gerçeğini değiştiremezdi.

"İşte buradasın Lorenzo," diye mırıldandı, sesinin çok yüksek tonu, nefret ettiğim isimle *hiç* de uyumlu *olmayan* bir şekilde kulaklarımı tırmalıyordu. Hiç kimse, ama hiç kimse bana Lorenzo demezdi.

Straplez küçük siyah elbisesi her kıvrımı sarıyordu ve güzel bir kadın olduğunu inkâr edemesem de, sikim seğirmedi bile. "Bana öyle hitap etmemeni söylemiştim. Adım Enzo. Her zaman Enzo," diye hatırlattım ve sonra gerçek hedefime ulaşmak için yanından geçtim.

Vanessa'nın saçmalıklarıyla uğraşmak için yapmam gereken çok fazla şey vardı. Parmak eklemlerimi tezgâha vurarak Ash'e baktım ve bekledim. Herhangi bir bilgi vermediğinde ve yüzü alaycı bir sırıtışa dönüştüğünde gözlerimi devirdim. "Teslim alma ve teslimatlar planlandığı gibi gitti mi?" diye sordum.

"Olabildiğince pürüzsüz. Ürün gitti. Para içeride."

"Güzel. Bryan parayı almaya geldi mi?" Vanessa'nın gözleri omurgamda ağırlaşmıştı ve aramızda geçen her kelimeyi incelediğini biliyordum.

Konuşmuyordu ve skoru biliyordu. Ama bu, kadının daha az ayrıntı biliyor olmasından rahatsız olmadığım anlamına gelmiyordu.

Bellandi işinin tuzlu kısmı. Bu da ona asla dokunmamam için bir başka nedendi.

Kirli çamaşırlarımı bilen aşağılanmış bir kadın benim iyi vakit geçirme anlayışıma uymuyordu. Güvenlik risklerini ciddiye alırım. Ve o kadının kıçında yanıp sönen kırmızı bir uyarı işareti vardı.

Sakın dokunma.

Her halükarda benim için sorun yoktu. İsteyeceğim son şey havada uçuşan aşk Kool-Aid'iyle sarhoş olmaktı. Ash omzumun üzerinden Vanessa'ya başını sallayarak, "Henüz değil," dedi ve arka barı hazırlamaya devam etmesini işaret etti. Vanessa şüphesiz beni biraz daha kızdırmak istercesine sesli bir şekilde alay ettikten sonra yoluna devam etti. Bara bir kez daha vurarak döndüm ve kimse beni takip etmeden kaçmak için aceleyle merdivenlere yöneldim. En tepeye ulaştığımda ofisimin mahremiyetini buldum ve iç çekerek kapıyı arkamdan kapattım. rahatlama.

İnsanlardan nefret ederdim.

Meraklı saçmalıklarından ve sahtekârlıklarından nefret ediyordum. Ailem olarak gördüğüm birkaç kişi dışında hepsinden nefret ediyordum ve diğer herkes beni rahat bırakabilirdi. Gerçek etkileşimler istiyordum. Gerçek sohbetler. Bellandi İmparatorluğu'nda o kadar çok pislikle uğraştım ki, nefesime değmeyen insanlar için numara yapmaya hiç niyetim yoktu.

Geçerken monitörlerin her birini açtım ve masama geçip yerime otururken kulübün her köşesini engelsiz bir şekilde görebilmem için açılmalarına izin verdim. Sol tarafımdaki pencere ana katın tüm genişliğine bakıyordu. Cebimden cep telefonumu çıkarırken dizüstü bilgisayarımı çalıştırdım ve son aylarda çok sık aradığım bir numarayı çevirdim. "N'aber Enzo?" Scar sordu, sesinde her zamanki telefon görüşmemden kaynaklanan bir eğlence vardı.

O gün onu zaten bir kez aramıştım.

"Akşam vardiyası için herkes geldi mi?" Ben sordum.

"Sana da merhaba, sikik herif," diye alay etti gülerek. "Evet. Bryan az önce teslim almaya gitti. Antonio, Leo ve Franky yarına kadar izinli. Diğerlerinin hepsi zamanında geldi. Günün geri kalanında kale duvarlarının arkasında güvendeyiz ve bildiğim kadarıyla kimsenin ayrılma planı yok."

"Pekâlâ," diye iç geçirdim. Boştaki elimle yüzümü ovaladım ve biri usulca kapıyı çalarken kapıya baktım.

"Nefes almalısın dostum. Son birkaç haftadır gerginliğin yepyeni bir seviyeye ulaştı."

"Bir şeyleri kaçırıyorum," diye itiraf ettim, tırnağımın kenarını çiğneyerek. "Bir şeyleri kaçırdığımda işler kötüye gidiyor. Sadece ne olduğunu bulamıyorum." Bir kapı daha çaldı ve ses, dikkatimi kaybettiğimde neler olabileceğini hatırlamama neden oldu.

Ben dikkat etmediğimde insanlar öldü.

Üçüncü kapı çalınması beni kızdırdı ama belli ki bu, yokmuş gibi davranırsam ortadan kalkacak senaryolardan biri değildi. "Gitmem gerek." Scar'ın cevap vermesine ve bana biraz daha eziyet etmesine fırsat vermeden telefonu kapattım. *Biliyordum*, bu endişenin mantıklı bir insana normal gelmediğini *biliyordum*. İçgüdülerime güvenmem gerektiğini de biliyordum çünkü onlar beni hiç yanıltmamıştı.

Neyi kaçırıyordum?

"Evet?" Gövdemi masamın üzerine eğerek seslendim. Vanessa kapıyı açıp içeri girdiğinde göz kapaklarım sinirle seğirdi. "Bir şeye mi ihtiyacın var?"

"Rahatlamak için biraz yardıma ihtiyacın var gibi görünüyor," diyerek masaya yaklaştı ve eğilerek ellerini yüzeye dokundurdu ve göğüs dekoltesini yüzüme gösterdi. "Bu konuda yardımcı olabilirim."

"Bak, alınma. Ama dışarıda yediğim kaba sıçmamı gerektirecek kadar çok kadın var, özellikle de burada. Böyle bir şey olmayacak, o yüzden tüm bu maskaralığı bırakıp günümüze devam etmeye ne dersin?" Yüzü kızardı ve sözlerin sertliği yüzünden neredeyse kendimi suçlu hissediyordum.

Başka bir kadın ve ben olabilirdik.

Ama yüzünü iğrenç bir tatlılıktan gremlin'e benzer bir şeye dönüştüren öfke, doğru seçimi yaptığım konusunda çok az şüphe bıraktı.

Vay be.

"Sen bir pisliksin," diye alay etti.

"Hayır, sadece sikime ve banka hesabıma sahip olmaya o kadar kararlısın ki sana kibarca hayır dediğim tüm zamanları bilerek görmezden geldin. Bellandi'nin maaş bordrosundaki insanlarla takılmam. Başıma değer veriyorum, teşekkürler." Davasını savunmak için tek kelime daha etmeden topuklarının üzerinde döndü ve ofisimi terk etti.

Görünüşe göre buna söyleyecek bir şey kalmamıştı. Çünkü bunun doğru olduğunu biliyordu.

Kadınlar.

Hiçbir zaman bir tanesine kendimi kaptırıp diğer her şeyi gözden kaçırmak istemedim. İnsanlar böyle ölüyordu. Bir şeyler yanlıştı ve son

İhtiyacım olan şey bir kadına o kadar bağlanmaktı ki umurumda değildi.

Sandalyemde arkama yaslandım ve telefonumu tekrar elime aldım. Lino ve Ryker'ın evlerini hemen kontrol edecektim.

Zararı olmaz.

3

SADIE

I annemi severdim. Gerçekten çok *severdim*. Ama Sevgililer Günü'nde, tüm çocukları ve aileleri yemeğe gelmişken?

Mutfağa çekilmeye tamamen hazırdım. Kendisini yetiştiren kültüre ve tüm kadınların yemek yapmayı bilmesi gerektiği inancına sıkı sıkıya bağlı bir kadın. Filipinliler için bu, günün birinde iyi bir eş olmak için çok önemliydi.

Ivory'yi istedim; en azından onunla, ayrıldığımızda annemin mutfağındaki kaosun üstesinden gelebilirdik.

Derin bir nefes alarak ön kapıyı açmadan önce durakladım. Oturma odasında oynayan yeğenlerimin sesleri çoktan içeri dolmuştu ve onlarla oynama isteğimi bastırmak için elimden gelen tek şey buydu. Annemi tanısaydım, kardeşlerimin eşleri Joy ve Nina'nın çoktan mutfakta kapana kısılmış ve Dalisay Hicks'in yarattığı kasırgadan kaçmaya çalışıyor olacaklarını bilirdim.

Mutfak tam bir felaket olurdu, sanki her hafta bizi doyurma fırsatı bulamıyormuş gibi, en sevdiğimiz yemeklerin her birini bir öğünde yapma çaresizliği yüzünden tamamen raydan çıkardı.

Yaptığı dağınıklıktan nefret ederdim. En iyi koşullarda bile mutfağındaki düzensizliğe katlanamazdım. Ama yemek yaptığında?

Ters yöne koşmak ya da bir sünger almak istedim. Ama onun tek istediği ensalada için mango dilimlemem ya da halo için buz kesmemdi.

halo ya da yemek yapmamı gerektirmeyen bir son dakika görevi vardı.

Yapamadığımdan değil. Kendimi gayet iyi besliyordum.

Filipin lezzetlerini yerken çok sevsem de hayatımı kurtarmak için onları pişiremiyordum.

Yeğenim Lily diğer taraftan nefes nefese bana bakarken kapı hızla açıldı. "Büyükannem burada gizlendiğini söyledi," dedi kıkırdayarak, elimi tutup beni babam ve kardeşlerimin tüm çocukları izlediği ve hiçbir şeyi kırmadıklarından emin olduğu telaşlı oturma odasına sürükledi.

Yani, babamın değerli düz ekranı.

"Sadie Anne, kıçını kaldır da buraya gel!" diye seslendi dişi şeytan, beni sonsuz işkence çukuruma çağırarak. Neden oturma odasında oturup seçtikleri sporu izleyemiyordum ki?

Çünkü bir vajinam vardı.

Bacaklarımın arasında sallanan topların eksikliğine rağmen, hiçbir zaman gerçekten kızlardan biri olmadım. Bir elbise ve topuklu ayakkabı giyip dansa gitmeyi ne kadar sevsem de, her ne kadar onlara hayran olsam da, erkek kardeşlerimle eşlerinden çok daha fazla ortak yönüm vardı.

"Geliyorum, anne!" Babamın yanağına kısa bir öpücük kondurmak için eğildim ve kucağında uzanan en küçük yeğenim Penny'nin yanağını çimdikledim.

"İyi şanslar," diye dudak büktü ağabeyim Lucas, koltuktaki yerinden neşeli görünüyordu. Aramızdaki en genç kardeşimizdi, evli olmayan ve bana eziyet ettiği için onu azarlayacak bir karısı olmayan tek kardeşimdi. Diğerleri kıs kıs gülerek benim mutsuzluğumdan zevk alıyorlardı.

Çocuklar oturma odasında koşuştururken bile, tam bir kaosun beklediğini bildiğim mutfakta olduğundan daha az kargaşa vardı.

Kıyamet mutfağına girdiğimde annem, "Gel, mangoyu kes," diye emretti. Kesme tahtasından uzaklaştı ve önlüğünün içine sıkıştırdığı havluya ellerini sildi.

"Önce ellerimi yıkayayım," dedim. Lavaboya doğru adım attığımda, içinde birikmiş kirli bulaşık yığınına bakarak endişemi bastırdım. Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirdim, diğerlerinin tepkimi görmesine izin vermemeye çalışarak ellerime sabun fışkırttım ve bana kalan boşlukta onları birlikte ovdum.

Fazla değildi ama idare ederdi. Eğer bir bulaşığa dokunursam, ellerimi tekrar yıkamak zorunda kalacaktım.

Beşe kadar saydım, sonra fırçalarken bunu beş kez daha yaptım, el yıkama zamanlamamın ciddiyetini gizlemek için bir melodi mırıldandım. Duruladım, yüzümde bir gülümsemeyle arkamı döndüm ve lavabonun yanındaki askıda asılı duran nemli bulaşık havlusunu görmezden geldim. İki kağıt havlu bu işi daha hijyenik bir şekilde hallediyordu. Kağıt havluyu çöpe attığımda annemin yüzünde beliren hafif bilmiş ifadeyi görmezden geldim. Mangoya geri döndüm, böylece o da altı gözlü devasa ocağında pişen bir şeyi bitirmekle meşgul olabilirdi. Bu arada baldızlarım da pişmiş olan yemekleri fırından çıkarıp sıcak tutmaya ve tabaklara yerleştirmeye çalışıyorlardı.

"Sevgililer Gününüz kutlu olsun," dedi Joy sırıtarak, mangoyu dikkatle dilimlediğimde beni selamlayarak. Çok yavaş hareket etmemeye çalıştım, her parçanın aynı kalınlıkta olması gerektiğini belli etmemeye çalıştım, parlak bir gülümsemeyle ona döndüm ve bir dilimle bitirdim.

"Sevgililer Gününüz kutlu olsun," diye karşılık verdim. Günün özellikle mutlu edici bir yanı olduğu konusunda onunla aynı fikirde olmayabilirdim ama onu küçümsemezdim de. Eski sevgilimle ilişkimin bana öğrettiği bir şey varsa, o da sonsuza dek mutlu yaşamanın benim gibi insanlar için var olmadığıydı.

Benim özel vahşi tarzım her erkeği çıldırtmaya yeterdi. Kimse günün her saatinde yüksek enerjime tahammül edemez ya da periyodik olarak gelen düşüşlerle başa çıkamazdı. Bunlar sık değildi, hatta gençken ailemin hormonlu bir ergenin normal akıntılarından başka bir şey olabileceğini anlamasına yetecek kadar bile değildi.

Her şeyin bir yeri olduğu ve ben onu belirlenen yerine geri koymadan hiçbir şeyin yerinin değiştirilemeyeceği gerçeğiyle uğraşmak istemediler. İyi sakladığım için kendilerini kandırılmış hissetmek istemediler.

Sanki iyi işlemek, sadece yüzeyde en azından bir normallik görüntüsüne sahip olmak istediğimden değil de aldatıcı olma arzumdan kaynaklanıyormuş gibi. Tanrı aşkına, bir boks salonu işletiyordum.

Şanslıydım ki mikroplar ve bakteriler takıntılarımı genel düzensizlik ve dağınıklık kadar tetiklemiyordu. Aksi takdirde nerede olurdum bilmiyorum. Spor salonumu işletmiyor olurdum, orası kesin.

Erkekler iğrençti.

Kapı çaldı ve kayınbiraderlerim devasa yemek masasını tüm yemek seçenekleriyle doldururken annemin yüzü anında canlandı. I

Son mangoyu soğan, domates ve kişnişle birlikte kaseye boşalttım. İyice karıştırdıktan sonra limonlara geçtim ve onları ikiye bölüp suyunu sıktım ve üzerine döktüm. Karides ezmesi kavanozu kesme tahtasının yanında bekliyordu ve Duke yemek odasına girdiğinde masaya taşımadan önce üstüne birkaç kaşık dolusu döktüm. "Burada ne işin var?" Şok içinde sordum, kabul etmek için ona doğru eğildim.

Vahşi adam salatadan bir parça mango kapıp ağzına atarken ona sarıldı.

"Annen beni davet etti. Sözde arkadaşlarımın aksine, Sevgililer Günü'nde yalnız kalmamı istemedi," diye şaka yaptı, her zamanki yerine oturup diğer kadınları sıcak bir şekilde selamlarken mavi gözleri parlıyordu.

"Allyson'a ne oldu?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak sordum. Annem arkamdan, "Allyson üç kadın önceydi, Sadie," diye takıldı.

"Duke onlardan herhangi birini buraya getirmeyi reddediyor. Annesi de hiçbiriyle tanışmadığını söylüyor. Sanırım bu, bekâr hayatının tadını çıkardığı ve hiçbirine gerçekten bağlanmadığı anlamına geliyor," diye öğüt verdi ve yanıt olarak yüzünü buruşturdu.

Annem bir köpekbalığıydı, nadiren lafı dolandırır ve konuların etrafında dans etmekten asla rahatsız olmazdı. Onu rahatsız eden *hiçbir şey* yoktu. Filipinler'de dinin etkisi nedeniyle katı beklentiler altında Katolik bir ülkede doğmuş biri olarak, babamla geçirdiği yıllarda Amerika'nın daha açık yöntemlerine iyice uyum sağlamıştı.

"Yapamaz mıyız?" Duke, sanki onu kıracak ve rahatsız ederek ona eziyet etmeye devam edecekmiş gibi bakarak sordu. Gülümsememi gizlemek için dudaklarımı birbirine bastırarak kıs kıs güldüm. Onun dikkatini flört hayatıma çekmek istemiyordum.

Ne de olsa o bir iblisti.

Alay ederek diğer çocukları akşam yemeği için toplamak üzere oturma odasına yöneldi ve ben de Duke'un yanına oturdum. Peçeteyi kucağıma öylece yerleştirirken, hareketimi inceleyen bilmiş gözlerini görmezden geldim. Bu konu hakkında hiç konuşmamıştık ama beni liseden beri tanıdığı için daha sıra dışı davranışlarımı iyi biliyordu.

Diğerleri masaya yerleşir yerleşmez, her birimiz annemin ve diğerlerinin ustalıkla hazırladığı yemeklere yumulduk, böylece herkes en sevdiği yemeğe ulaşabilecekti. Duke tabağına pirinç koyup üzerine Mechado eklerken ben doğruca Tavuk Adobo'ya yumuldum.

"Spor salonu nasıl?" Babam sessizliği bozarak sordu ve sıcak pilav ve tavuktan aldığım ilk lokmayı yutmamı sağladı. Asla taklit edemeyeceğim o eşsiz tuzlu ve ekşi lezzetin tadını çıkarmak için çok hızlı yuttuğum gerçeğinin yasını tuttum.

"Her şey yolunda. Her şey yolunda," dedim ona yumuşak bir şekilde gülümseyerek ve mutfaktaki düzensizlik yüzünden yükselen endişeyi bastırmaya çalışarak. Kıpırdanma dürtüsü, onun onayını alma arzusuyla daha da baskın hale geldi. Otuz yıl boyunca başka bir kariyerde daha mutlu olabileceğime dair pasif bir varsayımdan sonra hala hissettiğim bir şeydi bu.

Başını belli belirsiz salladı ve sisig'i karıştırarak domuz eti, soğan ve biber karışımının üzerindeki yumurtaların, ortadaki sıcak tabağın üzerindeki diğer malzemelerle karışarak pişmesini sağladı.

"Kimse sana sorun çıkarmıyor mu?" diye sordu, kaşlarımı çatarak yemeğime baktım ve onu dürttüm.

"Neden biri ona sorun çıkarsın ki?" Oliver sordu, her zaman beni kurtarmaya gelirdi. Tüm kardeşlerim arasında, babamın böyle sorular sormasının beni ne kadar rahatsız ettiğini bilen tek kişi en büyük kardeşimdi.

Spor salonunu Oliver işletiyor olsaydı bu soruyu asla sormazdı. Ya da Ethan veya Lucas çalıştırsaydı. Bunun onun için bir sorun olmasının tek nedeni, erkeklerle dolu bir spor salonunu işleten bir kadın olmamdı. Her zaman oğullarının devralmasını planladığı bir işte bir kadın.

"Evet, baba. Sadie korkunç biri," diye alaycı bir şekilde güldü Lucas, masanın karşısından bana bakarak. Ailenin bebeği olmasına rağmen en uzun boylu oydu.

Bebekken merdivenlerden düşürüldüğünden oldukça emindim, çünkü ailemden gelmesinin hiçbir yolu yoktu. Babam kısa boylu değildi, annem ve benim gibi, ama 1.80 de değildi.

"Umarım bir daha benimle kalmak zorunda kalmazsın," diye dudak büktüm ve tabağımdaki tavuk butundan bir ısırık daha aldım.

"Nedenmiş o abla?" diye sordu, bir yetişkin olarak ciddi kaygılar taşımasının zamanı çoktan geçmiş olmasına rağmen o yüz her nasılsa hep neşeli ve parlak görünüyordu.

Lucas'ın büyüyeceğinden hiç şüphelenmemiştim.

"Sen uyurken kafanı tıraş edeceğim." Çatalımdaki tavuğu ısırarak ona parlak bir gülümseme verdim. "Küçük kız arkadaşlarının senin o koni kafanı gördüklerinde çok sevimli olduğunu düşüneceklerini sanmıyorum. Seni annemin vajinasından vakumla çıkardıktan sonra normale döndü mü?"

"Sadie Anne!" Oliver azarladı ama sesi, ağabeyimden görmeye alışık olduğum sevecen kahkahalara dönüştü. Sessiz ortanca çocuk Ethan ve beni çılgına çeviren vahşi çocuk küçük kardeşime kıyasla, ihtiyacım olduğunda korumacı davranacak olan oydu.

"Bu doğru. Saçlarını hep öyle kestirmek zorunda kalırdı, aksi takdirde trafik konisine benzerdi," diye kıkırdadı annem, bütün günü mutfakta geçirmiş olmanın verdiği bir enerjiyle ensaladasına yumuldu.

"Peki, saçları hâlâ aynı şekilde kesilmiş mi?" Joy masaya doğru eğilip Duke'u cevapları açıklayacakmış gibi dürttü. Beni uzun zamandır tanıyordu ve muhtemelen Lucas'ı da bunu söyleyecek kadar uzun zamandır tanıyordu.

Ama bir erkeğin başka bir erkeğin saç kesimini fark etmesini beklememesi gerektiğini daha iyi bilmeliydi. Bu bir kız kardeşin işiydi.

Özellikle de güzel bir şantaj malzemesi olarak kullanılabilecekken.

"Doğduğundan beri bir kez bile saçını başka şekilde kestirmedi," diye takıldım.

"Kapa çeneni, bok herif," diye karşılık verdi ama dudakları hafif bir gülümsemeye dönüştü.

Aile bazen garipti. Ama yine de

her şeydi.

4

ENZO

Bryan keskin bir dönüşle başını çevirdi, ani hareketle şeytan çıkarıcıya çok yakın görünüyordu. Paranoyamla birlikte elim de belimdeki silaha doğru seğirdi.

onun.

Sürpriz, bir savaş gazisinin arkadaşı değildi.

Kanlı bir sis görüşümün üzerine çökerken, hızlı silah sesleri bilincimin sınırlarında geziniyordu. Omuzlarımı silkip Glock'umu yavaşça kılıfına doğru geri ittim.

Altı kişilik bir grup, sanki dünyada hiçbir şey umurlarında değilmiş gibi kulübün arka kapısından içeri girdi. Her türlü hakka sahip olduklarını çok iyi anlıyordum, ancak kapıyı çalmak takdir edilmeyecek bir şey değildi.

Boklar.

Lino'nun sırıtışı karşısında başımı sallayarak silahı kılıfına geri soktum. Bana sinsice yaklaşmanın akıllıca olmadığını herkesten iyi biliyor olmalıydı. "Seni suratından vurabilirdim," diye alay ettim ve Bryan'ın paraları saymaya yeniden başlarken kıkırdamasına neden oldum.

"Ama o kadar güzel ki," diye sırıttı Lino, bir elini yanaklarına götürüp yüzünü buruşturmuş gibi yaparak.

"Daha güzellerini de görmüştüm," diye homurdandı Matteo, Simon ve diğerleri onu ve Lino'yu kapıdan içeri sokup arkalarından kapattıklarında arkasından sinirli bir bakış fırlattı. Para saymak her zaman kapıyı kapatmak için bir motivasyondu. Ama Simon'ın yüzündeki bilmiş ifade gözlerini

benimki daha sıkı güvenlik ihtiyacından rahatsız olan tek kişinin ben olmadığımı iletti.

Matteo malikânesinin güvenli duvarlarının arkasına saklanacak bir tip değildi. Kendi şehrinde başka bir adamın gözünü korkutmasına asla izin vermezdi ve bu Simon'ın hayatını daha da zorlaştırıyordu. Bir kalenin içinde güvenle saklanan bir adamı korumak kolaydı.

İyi bir keskin nişancının kafasını uçurabileceği açık alanda bir adamı korumak mı? Bu başka bir hikayeydi.

Matteo'nun ortadan kaldırılmasının Murphy için hiçbir şeyi değiştirmeyecek olması tek kurtarıcı lütuftu. Onun yokluğunda Bellandi ailesinin geri kalanı Lino'nun ve intikam arzularının arkasında toplanacaktı. Hidranın bir başını keserseniz, yerine iki tane daha koymuş olursunuz. Aynı mantık Tiernan Murphy'nin kendisi için de geçerliydi. *Murphy'nin* evinin karşısındaki binaya gidip tüfeğimi kurmak ve şehrimizde kadın ticareti yapmak suçundan dolayı kafasını uçurmaktan başka bir şey istemiyordum.

Ama skoru biliyordum. İşlerin nasıl yürüdüğünü anlamıştım. Tıpkı Ivory'nin Adrian Ricci ve adamlarını öldürdüğü zamanki gibi, onun yokluğu sadece başka bir yırtıcının sahiplenebileceği bir güç boşluğu yaratmıştı.

Bu durum Matteo ve Lino'nun güvenliğini ikişer korumayla iki katına çıkarmamı engellemedi ve bu noktada durdum çünkü piçler başlarına daha fazla adam koymama izin vermediler.

Aramızda kişisel güvenliği olmayan tek kişi Ryker ve bendim. Çoğunlukla Ryker'a bulaşmaya cesaret edemediğim için. Adam resmen deliydi ve kan dökmekten bir korumanın bu keyfi ondan almasına izin vermeyecek kadar çok zevk alıyordu. Ve ayrıca eğer ona kişisel koruma verirsem tetik parmağımı kesmekle tehdit ettiği için.

O parmağı sağ elimde olduğu yerde çok seviyordum. Ordu beni sol elim yerine sağ elimle ateş etmem için eğittikten sonra, ki bu bana doğal gelmeyen bir şeydi, iki elim olmadığını ve ikisiyle de ateş edebilmediğimi hayal bile edemezdim.

Ondan sonra tek bir atış eli olması düşüncesi çok sakatlayıcı göründü.

Bryan sayımını bitirene kadar sessizce bekledik, parayı bagajına yükleyip aklamak üzere çeşitli işyerlerine bırakmak üzere götürmek üzere sahte tabanlı şarap kutusuna yerleştirirken Lino'ya başını salladı. Paranın bir kısmı kulüpte kaldı, Ash'in bunu yapacak zamanı olduğunda ve meraklı Vanessa ya da diğer barmenlerden biri onu izlemediğinde gece boyunca aklandı.

Çantayı alıp Simon'ın onun için açtığı kapıya doğru ilerledikten sonra grup beni ön tarafa kadar takip etti. Sevgililer Günü kalabalığının arasından, onları kamuflaj için kullanarak manevralar yaptık ve VIP alanına ulaşana kadar merdivenlerden yukarı çıktık. Vanessa o anda sorumlu olduğu VIP barın önünden geçerken bana ters ters baktı, Simon'ı görünce bakışları yumuşadı. Simon onu görmezden gelerek merdivenlerin altından yuvarlandı ve Matteo, Lino ve ben ortada olacak ve diğer adamlarım da onları takip edecek şekilde merdivenlerden yukarı doğru ilerledi.

Onlara hayatımı emanet ettim. Matteo ve Lino'nun hayatlarını onlara emanet ettim.

Orduda bulduğum kardeşliğin aynısı olmayabilirdi ama yine de bir kardeşlikti. Hatta bu işi ülkeme sadakat duygusuyla yapmadığım için daha güçlü olduğunu bile iddia edebilirim. Onları korudum çünkü güvende olmalarını istedim ve hiçbir zaman elle tutulur hissettirmeyen genel ve belirsiz bir sorumluluk yerine, her gün hayatınızı ortaya koyduğunuzda yarar sağladığınız insanlara karşı doğrudan bir sevgi duymaktan daha tatmin edici bir şey yoktu.

Benim ofisimi geçip koridorun ilerisinde Matteo ve Lino'nun paylaştığı ofise gittik. Nadiren kullanılırdı. Müdür kulübün günlük operasyonlarını devraldığından beri kullanılmıyordu. Zamanının çoğunu katta çalışanları denetleyerek ve VIP'lerimizle etkileşimde bulunarak geçirdiği için büyük bir ofise ihtiyacı yoktu.

Ama ofis Bellandi ailesinin üst kademelerinde yer almayan herkese kapalıydı. Ben bile sadece özel iznim olduğunda içeri giriyordum ve akşam yemeklerini sık sık malikânede yediğimi düşünürsek, bir şekilde manevra yaparak onlardan biri olduğumu düşünüyordum.

Matt ve Rocco koridorda kalıp Georgio kapıyı arkamızdan kapatırken kapıyı ve yarattığı kör noktayı korudular. Matteo tahtına kurulmuş bir kral gibi masanın arkasındaki yerini almış, iki yönlü aynalı camdan dans pistine kaşlarını çatarak bakıyordu. Onunla itiraf etmek istediğimden daha fazla ortak noktamız vardı, aşırı yüksek sesli müzikten nefret ediyorduk.

"Ryker nerede?" Kollarımı göğsümde kavuşturup duvara yaslanarak sordum. Lino sandalyelerden birini aldı, ama Simon ve Georgio benimle birlikte ayakta kaldılar. Asker olmak için eğitim aldıktan sonra, ister Bellandis ister ordu için olsun, rahatlamak zorlaşıyordu. Patronunuzun sahibi olduğu ve her girişinde korumalar bulunan bir kulüpteki özel ofisin güvenliğinde bile.

Hiçbir şey güvenli değildi. Hiçbir şey kutsal değildi.

Tehlike her yerdeydi.

"Depoda," dedi Lino. "Tiernan'ın adamlarından birini bir yem kızla birlikte yakaladı." Ahırlarımızdaki kızlardan herhangi birini tuzak olarak kullandığımız gerçeğinden nefret ederek irkildim. Benim zevkime göre çok fazla değişken vardı, onları korumayı başaramazsak çok fazla riske girecektik ama eğer alternatif, biz tam kapsamlı bir baskın yapmaya hazır olana kadar kadınları almalarına izin vermekse, o zaman bu almamız gereken bir riskti.

İrlandalıların başı Liam O'Connell bizim tarafımızda olana ve evine girip çıkmasına izin verdiği pisliklerden şehri kurtarmamıza yardım etmeye istekli olana kadar Murphy'nin insan kaçakçılığı operasyonunu çökertemezdik. Bu yüzden Ryker izledi. Ryker fotoğraf çekti. Tiernan'ın yakında kayınpederi olacak adama karşı işlediği her ihanetin kanıtlarını topladı. Zaten patronu olan bir adama.

Önümüzdeki haftalarda Tiernan'ı ağının çoğundan koparacaktık ve ardından dünyanın dört bir yanındaki müttefiklerimizden ek destek geldiğinde, tüm operasyonunu çökertmek için ihtiyacımız olan her şeye sahip olacaktık. Alıcıları. Nakliyecileri. Hepsini.

Hiçbir şey kalmayana kadar yakıp yıkardık.

"Bu hafta yakaladığımız üçüncü kişi." Sol başparmağımın tırnağını çiğneyerek bu tırmanışın ne anlama gelebileceğini düşündüm. Ya Murphy onun insan kaçakçılığının ortadan kaldırmaya değmeyeceğine karar verdiğimizi düşündü ya da sonunda ne yaptığımızı anladı.

Eğer bize adam feda ediyorsa, bunun bir nedeni olmalıydı ve mantıklı olan tek neden dikkat dağıtmaktı.

Ama neyin dikkatini dağıtacak?

Matteo, "Bu endişe verici bir tırmanış," diye seslendirmediğim düşüncemi yineledi. "Adamlarınızdan haber var mı?"

"Broadway'deki yeni bardaki silahlı saldırıdan sonra buraya daha erken geleceklerine karar verdiler. Önümüzdeki ayın sonunda," dedim ona. Yeterince erken değildi, eğer kızların sadece dikkat dağıtıcı bir unsur olduğuna dair önsezimde haklıysam, ama bu da yeterliydi.

Matteo iç çekti. "Rafael'in İbiza'daki adamlarıyla aynı o zaman?" diye sordu.

Başımla onayladım. O zamana kadar oradan buradan başkaları da gelirdi ama bu iki grup olmadan yeterli olmazdı.

"Bu pelerin ve hançer saçmalığı beni öldürüyor. Sadece bir şeyler öldürmek istiyorum," diye homurdandı Simon, odada volta atarken. İhtiyacı ve arzuyu anlıyordum, ne kadar bastırmaya ve gömmeye çalışsam da. Bekliyordu

Derimin hemen altında, sinsi bir şey gibi sürünüyor ve serbest bırakılmayı bekliyor.

Ben yine de bir katildim ve vicdanım geçen her günle birlikte daha da seyreldi.

Sadece bir şeyin beni uçurumun kenarına ittiği ve kendimi kurtuluşun ötesinde bulduğum noktaya asla ulaşmayacağımı ummak zorundaydım.

5

SADIE

No hava.

Ciğerlerimde neredeyse hiç hava yoktu. Vücudumda nefes yoktu. Gözlerimi açtım, sisin içinde savaşarak üzerimde beliren figür.

Yatak odam karanlıktı. Perdelerimden içeri bir damla bile ışık sızmıyordu.

Hırıltılı nefes alışının sesi sessizliği doldurdu. "Sessiz olursan sana zarar vermeme gerek kalmaz. Sadece küçük bir gezintiye çıkıyoruz." Yüzünü göremiyordum, sadece bedeninin benimkinin üzerindeki büyüklüğünü ve ellerinin boğazımdaki baskısını zar zor seçebiliyordum.

Onu alt edebilirdim. Daha büyük adamları alt etmiştim ama ben uyurken yatağımda saldırıya uğramanın gerçekliğinde çok farklı bir şey vardı.

Başparmakların gerçekliği boğazımın önünden bir mengene gibi geçti. Ciğerlerimin hava almak için savaşırken göğsümde nasıl tıkırdadığını.

Başımı salladım, seçeneklerimi düşünürken kayıtsızmış gibi davrandım. Vücudunun hatlarını, uzuvlarının yerleşimini ve ağırlığını incelerken.

İstismar edebileceğim zayıf noktalarını değerlendirirken.

"İyi bir kız olacak mısın?" diye sordu, sesinin çamuru tüylerimi diken diken ediyordu.

Yine başımı salladım, dirseklerimi gizlice yanlarıma soktum. Kalçaları bacaklarımın arasındayken, o n u n bana dokunabileceği gerçeğini düşünmek istemiyordum.

bir şekilde evime gizlice girmiş ve ben uyurken üstüme çıkmış.

O anda önemli olan tek şey vücudundaki her kemiği kırmaktı.

Sağ elimi sol koluna doladım, ona olabildiğince geniş gözlerimi diktim ve iniltiyle ürperdim. "Lütfen," diye mırıldandım.

Ağzının kenarından bir sırıtma geçtiğinde, onu tam istediğim yere getirdiğimi anladım. Zayıf olduğuma inanıyordu. Çaresiz. Küçük ve savunmasız.

"Bana ne vereceksin, şeker memeler?" diye sordu ve ben onun sıcak, kokuşmuş nefesini yüzümde hissettiğimde yüzümün buruşmasına engel olamadım.

İğrenç.

Sol kolumu yukarı kaldırdım ve onu boynunun sağ tarafından yakaladım. Sol ayağım kalçasına gitti ve sağ bacağımı koltuk altına sokup kilitli bir dizle onu orada tutana kadar vücudumu altındaki yatakta döndürmek için kullandım.

Sol bacağımı başının üzerinden geçirdim ve bacak bacak üstüne atarken omzunu yukarı doğru sardım. Vücudum onun altında bükülürken, beni itmek için yaptığı kıvranma girişimlerini görmezden geldim. İki elimle bileğini kavrayarak bacaklarımı aşağı doğru ittim ve o benden yuvarlanıp yanımdaki şilteye çarpana kadar bekledim.

Bu pozisyon, kolunun bacaklarımın arasında olduğu ve benim de onu sıkıca kavradığım anlamına geliyordu. Kalçalarımı havaya kaldırırken onu vücuduma sıkıca tuttum, dirseği geriye doğru kırıldığında ve kemik kırıldığında sevinçten başka bir şey hissetmedim.

"Siktiğimin orospusu!" diye kükredi, ayağımı yataktan kaldırıp burnuna indirdiğimde kolu ellerimde gevşedi.

"Bok herif," diye hırıldadım, geriye doğru yuvarlanıp yatağın kenarından düştüm. Gururunun parçalarını nasıl toplayacağına karar vermesi için onu yalnız bırakarak oturma odasına doğru koştum.

Onunla işim bittiğinde kalan her şeyi paramparça edecektim.

Koltuğumun arkasına sakladığım sopayı almak için çabaladım, düzen ihtiyacıma hiç o anki kadar minnettar olmamıştım. Sopayı saklandığı yerden çıkararak döndüm ve yatak odasından tökezleyerek çıkışını izledim. Geçerken kapıyı kavradı, boyada kırmızı bir leke bıraktı ve kan lekeli dişleriyle yüzünü buruşturarak bana baktı. Gözlerim seğirdi, parmaklarım sopayı sıkıca kavradı.

"Sanki beni yeterince kızdırmamışsın gibi. Şimdi de o iğrenç lekeni kapatmak için boya yapmak zorundayım." İçimi çektim.

"Seni Murphy'ye geri getireceğim," diye hırladı.

Sopamı kaldırdım, duruşumu korudum ve daha iyi çekiş için ayaklarımı sendeledim. "Bence Ryker'ın depo duvarlarını senin kanınla boyaması daha muhtemel. Orada çok daha hoş karşılanan bir dekor öğesi. Tam uyum sağlarsın." Gülümsedim ve onun bir adım daha sendeleyerek ilerlemesini izledim.

Saldırmak için çok küçüktüm. Dengemi ve ağırlığımı yerleştirmekten gelen gücümü feda edemeyecek kadar küçüktüm.

Yaklaştı.

Yavaşça.

Bana kafesteki bir hayvan gibi yaklaşarak kuduz gözlerle baktı. Erkekler hayvan olduklarını asla göremediler. Canavar olduklarını. Kadınlar sadece almak ve kullanmak için onlarındı.

Suistimal.

Zamanımı kadınlara nasıl hayatta kalacaklarını öğreterek geçirirken kurban olursam lanet olsun bana.

Ben de bekledim. Ona vurmak ve başka biri olsaydım bana yapacağı gibi kanını akıtmak için can atıyordum. Ama gece yatağından çalmak için yanlış kadını seçmişti.

Murphy Filipinli kıçımı öpebilir.

Elini kaldırdı, yaklaşırken yüzünü kapattı. Bir adım daha.

Ve sopamı sandığı gibi yüzüne değil, yanında gevşek bir penis gibi asılı duran kırık dirseğine doğru sallayarak vurdum. Kükredi, acı kolunda patlarken dirseğini tutmaya çalıştı.

Elindeki bloğu bıraktı ve ben de bir bacağımı göğsüme doğru kaldırdım. Diz kapağına doğru tekme attığımda, diğer dizine doğru çökerken diz kapağının altında kaldığını hissettim.

Tekrar savurdum ve onu şakağından yakaladım.

Yere düştü, yüzünü sehpaya çarptı ve bu sırada halıyı da lekeledi.

Sabah olduğunda ev sahibim beni sevmezdi. Babam olması iyi bir şeydi.

Yatak odasına dönerken sopayı da yanımda götürdüm. Komodinin üzerinden telefonumu alırken kan lekeli çarşaflara bakmama izin vermedim.

Gecenin bir yarısı bile telefona cevap verirdi. Matteo beni öldürmek isterdi ama o cevap verirdi.

"Sadie?" diye sordu en iyi arkadaşım uykulu bir sesle. Onu uyandırmaktan nefret ediyordum ama Matteo'nun bunun için polis çağırmamdan hoşlanmayacağını hissediyordum.

"Panik yapma ama Matteo'ya Murphy'nin arkadaşlarından birinin alınması gerektiğini söyle," diye iç geçirdim ve saldırganımı kontrol etmek için oturma odasına geri döndüm. Ivory halımın üzerindeki cesedi izlerken keskin bir nefes çekti ve göğsünün her inip kalkışını saydı. Sadece baygın numarası yapma ihtimaline karşı beni gafil avlayabileceği kadar yaklaşmayacaktım.

Yatak odasından kelepçelerimi alana kadar olmaz.

"Ben iyiyim. Merak etme ama ona Ryker'ın hazır ve nazır olmasını isteyeceğini söyle," diye ekledim ve telefonu kapattım.

Yatak odama dönüp kelepçelerimi aldım. En
azından bir şey için kullanılıyorlardı.

6

SADIE

I parmaklarımı yanağıma vurdum ve beklerken bir iç çektim. Gözlerimi katımdaki adamdan ayırmak istemediğim için içimi bir çelişki kapladı.

Hareketsiz oturmaktan nefret ederdim.

Bu bir numaralı düşmandı ama kan lekeli çarşaflar, duvar ve halı çamaşır suyunu çıkarmam için bana yalvarıyordu. Sehpa da yüzü onu daha az eğlenceli bir iniş pisti olarak kullandığında birkaç santim yana kaymıştı. Halıda bir zamanlar bacakların oturduğu girintiler, burnundan damlayan kanla dolduğu için kırmızı havuzlar gibi görünüyordu.

Sehpayı geri çekme ihtiyacı ve bunu yapamamak, adımlarım yeni bir hıza ulaşana kadar beni duvara tırmandırdı. Mesafemi koruyarak parmaklarımı sabit bir ritimle uyluğuma vurdum.

Bir. Dur.

İki. Dur.

Üç. Dur.

Dört. Dur.

Beş. Dur.

Bekledim ve sonra baştan başladım. Adam inleyip arkadan kelepçelenmiş ellerine karşı mücadele ettiğinde, kafasına tekrar vurma isteğiyle savaştım. Matteo, Ryker'ın oynaması için onu canlı isterdi.

Geçici olarak.

Her geçen saniye daha da bilinçlendikçe iniltileri daha da arttı. Spor salonunun üst katındaki dairemde onun artan çırpınışlarını duyabilecek komşularım yoktu ama bu sesinin sinir bozucu olmadığı anlamına gelmiyordu. Sadece bir erkeğin olabileceği kadar acınası. Neden erkek incinmesi için bir kelime yoktu? Mansick tam olarak uymuyordu.

Yatak odama gittim, Patrick'in açık duran kutusunun üstünden bir çift boxer'ını aldım ve geri götürmesini bekledim.

Kendi iç çamaşırımla adamın ağzını tıkayamazdım.

Kafasına doğru yaklaştım, kanlı burnunu sıktım, ta ki o iğrenç şey gibi ağzından nefes alıp verene kadar. Boxerını kokuşmuş yüz deliğine sokarak geri çekildim ve boğazımı sıkan tıkaçla savaştım.

Kutuya koymadan önce boxer'ları yıkamıştım.

Utanç verici.

Matteo'nun kapımı çalması hiç de belli belirsiz değildi ve Bellandi ekibini içeri almak için bir adım attım. Ivory'nin vücudu benimkiyle aceleyle çarpıştı ve beni o kadar hızlı bir şekilde odaya geri itti ki neredeyse kıçımın üstüne düşüyordum. "Vay canına," diye güldüm. "Sana söyledim, ben iyiyim."

"Saldırıya uğradın!" diye tısladı, bana bakmak için geri çekildi. Kaşları çatıldı. "Öyle değil miydi?"

"Evet," diye başımı salladım ve adamların içeri girişini izledim. Matteo ve Ryker hücumun başını çekiyor, Scar ve Simon da hemen arkalarından geliyordu. Bellandi Malikânesi'nde geçirdiğim zamanlardan belli belirsiz tanıdık gelen iki kişi daha onları takip etti ve küçük dairem, benim alanıma ait olmayan çok büyük erkek bedenleriyle dolduğunda kendimi mikroskobik hissettim.

Matteo bana şöyle bir baktı, onu ilk kez kişisel sığınağıma getiren duruma rağmen yeterince güvende olduğuma ve zarar görmediğime karar vermiş görünüyordu. "Ağzındaki ne?" diye sordu, gözbebekleri seğiren adamı incelemek için eğilerek. Yakında uyanacaktı.

"Patrick'in boxer'ı," dedim. Odadaki diğer erkekler hep bir ağızdan kahkahalar attılar, hiç şüphesiz benim şaka seçimimle eğlenmişlerdi.

"İyi misin, Kısa Şeyler?" Ryker sordu, mavi gözleri yüzümü inceliyor ve bulamayacağı bir zayıflık işareti arıyordu. Simon ana yaşam alanında volta atıyor, her iyi korumanın sahip olduğu o gözlemci tavırla her şeyi inceliyordu. Scar kapının kilidini kontrol etti, doğruldu ve arkasından kapıyı kapatmadan önce kapı kolunu incelemek için eğildi.

"Ben iyiyim, Köfte. Kanı temizleyeceğinizi varsayıyorum. Sadece renk paletime pek uymuyor." Lekeler karşısında duyduğum gerçek endişeyi gizlemek için elimi umursamaz bir şekilde salladım. Bellandilerin bilmesine gerek yoktu.

Ryker güldü. "Evet, o iyi. Bir şey buldun mu?" Dikkati benim üzerimde olduğu kadar hızlı bir şekilde Scar'ın üzerine kaydı.

Scar, "Kilidi açtım," diye onayladı. "Dış taraftaki anahtar deliğinin etrafında sürtünme izleri ve ezikler var. Küçük de olsa, demek ki adamımız ne yaptığını biliyordu."

Cesedin yanına giden Ryker onu kollarının arasına aldı ve omzuna astı. Görünüşe göre sapık depoya geri dönmek ve sorgulamasını başlatmak için acele ediyordu.

"Kafasını ezmeden önce sana bir şey söyledi mi?" Scar sordu ve ben de onun koyu kahverengi gözlerinde dönen dişlileri izledim.

"Sadece beni Murphy'ye geri getireceğini söyledi. Tam olarak oturup çöreklerle çay partisi yapmadık." Scar bana öyle bir baktı ki, muhtemelen zayıf erkekler tir tir titremeye başladı.

Ama ben erkek değildim ve kesinlikle zayıf da değildim.

Matteo boğazını temizledi ve kendisini tüketmekle tehdit eden gülümsemesini gizlemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Scar, o konuşurken dikkatini tekrar patronuna çevirdi ve işini yapmasını etkileyebilecek herhangi bir şey olup olmadığını dikkatle dinledi. Matteo'nun karısı olan en iyi arkadaşımı düşmanlarının elindeki kesin ölümden korumak. "Bu Bryan. Şu andan itibaren işler yoluna girene ve nerede durduğumuza dair daha iyi bir fikrimiz olana kadar sana göz kulak olacak. Murphy'nin bize karşı ilk gerçek hamlesi sen olmamalıydın," dedi Matteo. Yanağındaki kirli sakalı düşünceli bir şekilde kaşıdı ve Ivory'yi kollarına almak için yanına gelmeden önce başını sıkıntıyla salladı. "Ne olursa olsun, keşke bunun geldiğini görseydik ve seni korusaydık. Bu hatayı bir daha yapmayacağız."

"Ben çıktım!" Ryker koridora adımını atarken seslendi.

Adamın beyni vardı. Keşke Matteo da o kadar zeki olsaydı.

"Hayır mı lan?" Ivory'ye bakarak sordum. Bir bebek bakıcısının bana iyi geleceğini düşünecek kadar aklını mı kaçırmıştı?

"Ivory gelip bizimle kalmanı istiyor. Hafta sonuna kadar seni Ryker'a yem edeceğimi düşünürsek bunun akıllıca olacağını sanmıyorum," diye itiraf etti Matteo. "Dışarıdayken de güvenliğe ihtiyacın olacak.

Her halükarda ev. Ve sana söylediğimde olduğun yerde kalmayacağını bildiğimizden, bu da sana bir adam tahsis etmem gerektiği anlamına geliyor."

"Lütfen Sadie. Bunu benim için yap," diye yalvardı Ivory. "Bu iş çirkinleşecek ve sen zaten evinde saldırıya uğradın. Sevdiğimiz herkesin peşine bu şekilde düşeceklerse korunmaya ihtiyacın var."

"Kendimi gayet iyi savunduğum kısmı kaçırdınız mı? Fark ettiniz mi bilmiyorum ama beyin sarsıntısı geçiren o. Çünkü kafasına sopayla vurdum. Kolu ve muhtemelen bacağı da kırık. Ben tek başıma iyiyim" dedim ve konuşurken ellerimi havada salladım. Onlara baktı ve duvardaki yazıyı görerek geri çekildi.

Ivory Matteo'ya, "Çok kızgın," dedi.

"Teşekkür ederim, Angel. Ben de kendi kendime bu kadarını çıkarmıştım," diye fısıldadı ona, sesini renklendiren sevgi ve eğlenceyle.

"Bayan Hicks, kanepede uyuyabilirim. Elimden geldiğince dikkat çekmemeye çalışacağım," dedi Bryan.

"Bak, Bry. Kimsenin benim kanepemde uyumasına imkan yok. İyi bir sebepten dolayı yalnız yaşıyorum. Banyomdan yatak odama kadar kıçım çıplak yürüyeceğim. Burada Chef Ivory yok ve seni beslemeyeceğim. Burada kalmayacaksın, yoksa gece bitmeden taşaklarını annene geri gönderirim." Misafir kabul edemezdim. Eşyalara dokunuyor, eşyaları ait oldukları yerden kaldırıyorlardı. Biriyle yaşayıp da benim ne kadar titiz olduğumu fark etmemeleri mümkün değildi.

Matteo, "Bryan için ne yazık ki emirleri benden alıyor," diye araya girdi. "Doğru, umarım her fırsatta gizlice kaçacağımı biliyorsundur. I o uyurken yüzüne penis çizeceğim, ve o duştayken kıyafetlerini çalacağım. Bu göreve hazır olduğuna emin misin? Bana biraz acemi gibi geldi. Sana söz veriyorum, onu burada bırakırsan günün her saniyesi ona eziyet etmeye çalışacağım."

Matteo bana ters ters baktı ve ben de ona karşılık verince bir süre durakladı. O, Ivory'yi baştan çıkarıp boyun eğdirebilirdi ama ben o kadar kolay ikna olmazdım.

İğrenç.

"Bryan, evine git," dedi sonunda, buraya gelmeden önce giydiği kot pantolonun cebinden telefonunu çıkarırken beni inceliyordu. Diğer adam cezadan kaçmış gibi kapıdan çıkmadan önce minnettar görünüyordu.

Ben bile kabul etmek zorunda kaldım.

"Bana onu koruyacağına söz vermiştin!" Ivory ona aklını kaçırmış gibi bakarak fısıldadı.

"Oh, o iyi korunacak. Buna pişman olacağımı şimdiden biliyorum. Lanet kadın benim ölümüm olacak," diye mırıldandı apartmanın ön kapısından çıkarken. Tanımadığım diğer adam onu takip etti, Simon ve Scar bizimle kalırken onu korumak için sessiz bir nöbetçiydi.

"Ben de seni seviyorum!" Kapı arkasından kapanırken seslendim. "Kimi arıyor?" Ivory'nin topuklarının üzerinde zıplamasını izleyerek sordum. "İşemen mi gerekiyor?"

"Hayır, işemem gerekmiyor. Hamileymişim gibi davranmayı bırak. Hamile değilim," dedi.

Ona kaşlarımı kaldırdım. "Henüz."

"Sus," diye azarladı. Kapıya doğru kaydı ve kulağını kapıya dayayarak telefondaki kocasını dinlemeye çalıştı. Matteo'nun söylediklerini duyamayınca dolgun dudaklarını bükerek bana ters ters baktı.

"Eee?" Scar gözlerini tavana dikip nefesinin altında bir şeyler mırıldanırken ona sırtımı dönerek sordum. Bana olan kızgınlığına rağmen, Ivory'nin maskaralıkları karşısında dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi, aralarındaki eşsiz bağ benim varlığımı bile aşacak kadar güçlüydü.

"Hiçbir şey duymuyorum. Hiçbir şey duyamıyorum. Neden böyle sırlar sakladığını anlamıyorum. Kimin geldiğini bilmek istiyorum!" dedi.

Matteo kapıyı dikkatle açtığında geri sıçradı. Ivory'yi kulak misafiri olmaya çalışacağını bilecek kadar iyi tanıyordu. Pek ağzı sıkı biri sayılmazdı. "Kimi aradın?" diye sordu.

Ona biraz sabırlı olmayı öğrenmesi gerektiğini söyleyen bir bakış fırlattı. Bir hödüğün sabırdan söz etmesi, Fildişi'ni onunla birlikte olmaya alışması için gereken zamanı vermeyi umursamadan aldığı göz önüne alındığında gülünçtü. "Bir çanta hazırlamalısın, Sadie. Burada kalmak bir güvenlik tehdidi. Yeni bebek bakıcınızın buna izin vereceğini sanmıyorum."

Kollarımı göğsümde kavuşturup ona dik dik bakarak, "Hiçbir yere gitmiyorum," dedim. Bir misafirim olması ihtimali mi daha kötüydü, yoksa pis kokulu, dağınık bir adamla yaşama düşüncesi mi en kötü kâbusumdu, emin değildim.

Olmaz. Olmayacak.

"Sen bilirsin. Sana söyleneni yapmamanın sonuçlarına katlanmak zorunda kalacak olan ben değilim. Sana en azından biraz

daha fazla kıyafet giy. Sizi şortla bisikletinin arkasına atmasını isteyeceğinizi sanmıyorum."

"Zamanım var." Omuz silktim. Hiç kimse, gecenin bir yarısı bile olsa, Chicago trafiğini bu kadar hızlı geçemezdi.

"Beş dakikadan az vaktiniz var. Yakındaydı ve trafik onun bisikleti için sorun değil." Matteo kanepeme uzandı ve benim eziyet etmeyeceğimden emin olduğu arkadaşını beklerken rahatına baktı.

"Onu da perişan edeceğim, anlıyor musun? Bana kimi atadığınız önemli değil. Onları çıldırtmayı kendime görev edineceğim," dedim.

Sırıttı ve canlı mavi gözleriyle bana baktı. "Onunla bu saçmalıktan kurtulmaya çalıştığını görmek isterdim." Scar köşede kıkırdadı, sesi uğursuzdu. Scar bana tapardı, gerçekten. Sadece bana eziyet etmeyi severdi.

"En azından git bir sutyen tak," dedi Ivory. "Kızları ait oldukları yerde isteyeceğini söylediğimde bana güven-"

"Sakın başlama," diye uyardı Matteo. "Onu korumak için burada, onun oyuncağı olmak için değil."

"Senin için yaptığım onca şeyden sonra." Elimi göğsüme bastırarak sahte bir öfkeyle soluk soluğa kaldım. Benim hakkımda bu kadar az şey düşünebiliyordu.

Sanki umurumdaydı.

Yine de sütyenimi giymeye gittim, çünkü Ivory dikkatini çektikten sonra Matteo'yla bir odada sütyensiz olmak tuhafıma gitmişti. Oturma odasına geri döndüğümde ona yüzümü buruşturdum.

Sütyenler şeytandı.

Kapının çalınmasıyla Ivory ayağa fırladı ve kapıya doğru koşmaya başladı. Delikten bakarken, bana bakmak için geri döndüğünde sırıttı.

Kan ayaklarımın yanındaki halıyı boyarken onun bu kadar mutlu bir şekilde gülümseyebilmesi hayatlarımız hakkında gerçekten bir şeyler söylüyordu.

Kapıyı çekerek açtı ve güçlü bir adamın eşikten adım atması için kenara çekildi. Koridordaki gölgelerden çıkıp iyi aydınlatılmış odaya girdi ve yaklaşırken üzerimde yükseldi. Matteo ve Scar'la aynı odada durup da küçük görünmemek için büyük bir adam olmak gerekiyordu.

İdare etti.

Motosiklet botları ayaklarını örtüyor ve kot pantolon bacaklarını o çok seksi ama çok da dar olmayan bir şekilde sarıyordu. Geniş omuzlarına yapışan siyah tişört, onu giyen adamın canavarlığını zapt edemiyordu.

"Sadie, bu Lorenzo Vescovi," diye bağırdı Ivory, bu ismin duyulmasının beni bir su birikintisine dönüştüreceğini biliyordu.

"Enzo," diye fısıldadım, yaklaşırken bana bakan ela gözlere bakarak.

"Merhaba *Carina*," dedi derin bir gürültüyle.

Hay sikeyim.

7

ENZO

Sellerini üzerime koymadan karnıma bir yumruk gibi indi. Kırpılmış bir bluz, karnının gergin hatlarını ortaya çıkarıyor ve kalçalarının zarif eğimine doğru kıvrılıyordu. Onun bal-Renkli gözleri yuvarlaklaştı ve ağzı şok içinde açıldı, parmaklarım yanlarımda seğirdi, onu uyluklarının arkasından tutup kollarıma almak ve yatak odasına götürmekten başka bir şey istemiyordum.

Beni durduran tek şey Ivory ve Matteo'nun dikkatli bakışlarıydı.

Boyu bir metre bile değildi ve bu kadar küçük birinin böyle bir etki yaratması imkânsız görünüyordu, öyle ki dünyam kendi ekseninde dönüyormuş gibi hissettim. Sadie hakkında duyduğum onca hikâyeye, gündelik sohbetlerde onun maskaralıklarından söz edilmesine rağmen hiçbir şey beni karşımdaki bu küçük tükürük ateşine hazırlayamazdı.

Alt dudağının dolgun etine batan mükemmel beyaz dişlerinin bir izi, beni parmağının etrafına sarması için gereken tek şeydi. Bana tamamen ve bütünüyle sahip olması için.

Bunu anlamamıştım. O ana kadar diğer erkeklerin bir kadın için akıllarını nasıl kaybettiklerini hiç anlayamamıştım.

Ama esmer teni çevreleyen koyu kahverengi dalgalar ve magazincilerin modellere hava fırçasıyla uygulamak zorunda kaldığı kemik yapısı beni bir adım geri attı. Nutkum tutuldu.

Ta ki gözlerim arkasındaki kapı eşiğindeki kanlı el izine, tahtaya kıvrılıp hayatına leke bırakan o uzun parmakların büyüklüğüne takılana kadar. Ayaklarının dibindeki kan birikintileri burun deliklerimin açılmasına ve göz kapaklarımın seğirmesine neden oldu ama gözlerimi vücudunda gezdirdiğimde tek bir yara izine bile rastlamadım.

Saldırıya uğradığını gösteren bir şey yok.

Matteo'nun telefonda aktardığı saldırganın yaraları göz önüne alındığında, yara almadan kurtulmasına imkân yoktu. Başını çevirip yüzüme bakmadığında ve geniş, kuşkulu gözlerle Ivory'yi incelediğinde, en yakın arkadaşı ona Noel sabahındaymış gibi sırıttı. Boğazının yan tarafında başparmak şeklinde bir morluğun belli belirsiz izi vardı.

Göğsümden bir hırıltı yükseldi ama onu korkutmamak için hırıltıyı bastırdım. Beni tanımıyordu.

Henüz değil.

"Git çantanı hazırla," diye emrettim, sesim amaçladığımdan biraz daha hırçın çıkmıştı. Kadınla ilgili bir şey derimin altındaki canavarı çağırıyor ve beni yoğun bir sahiplenme ihtiyacıyla dolduruyordu. Onu benim yapmak için.

Dudakları inanmaz bir sırıtışa dönüştü, kemik yapısı sertleşip dudaklarını bana doğru büktüğünde yüzü meydan okumayla doldu. "Bunu es geç Lorenzo," diye mırıldandı düşünceli bir şekilde, ismimi evirip çevirip kendi ismi yaptığında sesi bir seviye düştü.

Bu isimden nefret ederdim. Çocukluğumdan beri nefret ederdim.

Ama söylediğinde? Avazı çıktığı kadar bağırana kadar onu becermek istedim.

"Kendi evimde rahatım, teşekkürler," diye ekledi ve bilmiş bir sırıtışla Matteo'ya baktı. Yüzümde kendi gülümsemem belirirken Matteo da ona ters ters baktı. Küçük sürtük ne yaptığını çok iyi biliyordu. "Peki ya Duke? Sanırım aleti onu otomatik olarak saldırılardan koruyor?" diye sordu kollarını göğsünde kavuşturup Matteo'ya meydan okuyan bir bakış fırlatarak.

"O pisliğin başına da birini koyacağım." Matteo hırlayarak kolumdan tutup beni koridora sürükledi ve kızları Simon ve Scar'la birlikte dairede bıraktı. Sadece Rocco bizi koridorda takip etti, kendi işine bakıyor ve Matteo'nun güvenliğiyle ilgili endişelerinin çok ötesinde olduğunu bildiği bir konuşmayı dinlememek için elinden geleni yapıyordu.

Kapıyı kapattıktan sonra bile kapıya bakmaya devam ettim.

Carina.

"Dikkatli ol. Unutma, Ivory'ye bir adamı boynundan nasıl bıçaklayacağını öğreten kişi o," diye homurdandı ve tüm dikkatimi toplayana kadar parmağını yüzüme doğru salladı.

"Hoşuma gidebilir," diye sırıttım ona. "Deneyene kadar asla bilemem."

"Bunu aklından bile geçirme," diye uyardı, cüssesiyle beni korkutabilecekmiş gibi alanıma girdi. Benden uzun olabilir. Matteo Bellandi olabilirdi ama bende onda olmayan bir şey vardı.

Kadınım için savaşma motivasyonu.

Başını tavana doğru eğerek, "*Bu* çöküp yandığında sonuçlarıyla uğraşmak zorunda değilim," dedi.

Bir kez olsun bana söyleneni yapmak gibi bir niyetim olmadığı için isteksizce homurdandım. Amirlerimin koyduğu kurallara uymayı severdim. Her zaman öyleydi ve bir parçam her zaman öyle kalacaktı.

Ama biri Sadie ile yoluma çıkmaya çalıştığında değil. Henüz bilmese de o kadın benimdi. Kendim bile anlamamış olsam bile.

Matteo benim homurdanmamda ve omuz silkmemde ne gördüyse onu yatıştırmış gibiydi ve dairenin kapısını açtı. Ivory ve Sadie koltuktan fırladılar; Sadie'nin kolları en iyi arkadaşıyla bir sınır koyma arzusuyla çılgınca sallanıyordu. Bunun benden kurtulmakla ilgili bir şey olduğundan şüpheleniyordum ama bunun asla gerçekleşmeyeceğinin farkında değildi.

Matteo karısını tutup kapıya doğru götürdü ve bana göz kırparak onu salona götürmesine izin verdi. Simon ve Scar hemen peşlerine takıldılar ve etkili bir şekilde korunması imkânsız olan inatçı çiftin peşine düştüler. "Ona iyi bak, Enzo!" diye seslendi onu sürükleyerek götürürken.

Kapıyı kapattım, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve kapıya yaslandım. Sadie'ye bakarak, benden kurtulmanın bir yolunu bulmak için beynini zorlarken ona sırıttım. Yüzü zihnine açılan bir pencere gibiydi, her düşünce ve duygu yüz hatlarında o kadar açık bir şekilde oynuyordu ki, diğer herkesin de onun içini görüp görmediğini merak etmek zorunda kaldım.

Bu düşünce beni olması gerekenden daha fazla rahatsız etti. Onun içini doğrudan gören tek kişi olmak istiyordum. Onu ben yapan her şeyin ikimiz arasında bir sır olarak kalmasını, başka kimsenin deneyimleyemeyeceği ve sadece bana ait bir şey olmasını istiyordum.

Ona sahip olmak istedim.

"Pekala. İşte böyle olacak, bebeğim. Çantanı hazırla yoksa ben hazırlarım. Kıçın benim bisikletime binecek. Benim evim daha büyük. Daha iyi güvenliği var-"

Sözümü kesti, sesi neredeyse kendisi bana hırlayana kadar alçaldı. "Ben senin küçük kızın *değilim*."

Ona gülümsedim ve hiç beklemediği cevabı vermeden önce bir an durup yüzünü inceledim.

"Artık öylesin."

8

SADIE

Şok içinde ona göz kırptı.

Bu ifadeye on metrelik bir sopayla bile dokunmayacaktım.

Üç kadının bu saçma deliliğe kapıldığını görmüştüm. Bellandi erkekleri. Bir sonraki kurban ben olmayacağım.

Fark etmezdi. Enzo beni uzun süre istemezdi. Gerçek beni ve benim saçmalıklarıma ayak uydurmak için gereken enerji miktarını bir kez gördüklerinde asla istemediler.

Ağzımı açtım ama sonra vazgeçtim. Başımı sallayarak topuklarımın üzerinde döndüm ve mutfağa gittim. Lavabonun altındaki dolabı açar açmaz parmak uçlarım orada tuttuğum kovaya değdi.

Tam da ait olduğu yerde.

Onu çekip çıkardıktan sonra körlemesine uzandım ve parmaklarımı sprey halı temizleyici şişesinin sapına doladım. Bej rengi halımdaki kan lekesini çıkarmak için yeterli olacağından şüphelenmiyordum ama azıcık da olsa yardımı dokunabilirdi.

Olmak zorundaydı.

Lastik eldivenlerimi çıkardım ve kovayı suyla doldurdum. Bir bez kaparak oturma odasına geri döndüm. Enzo onu bıraktığım yerde durmuş, elimdeki temizlik malzemelerini inceliyordu. "Biri bununla ilgilenecek," dedi ve ayağıyla kapıyı itti.

"Hâlâ buradasın," dedim, bariz olanı söyleyerek.

Toplayabildiğim en iyi şirret surata sırıttı, bu yüzden bu benim lehime çalışacak gibi görünmüyordu. "Çok tatlısın."

"Bana şirin deme," diye uyardım, yere diz çöküp bez parçasını kullanarak kanı olabildiğince emdim.

Gülümsemesi yüzünden silinmeden önce hareketi inceledi. "Nasıl istersen öyle olsun o zaman." Yanımdan geçip doğruca açık olan yatak odamın kapısından içeri girdi. Elimdeki bezi kirli pembe suya atmaktan ve eldivenleri ellerimden çıkarmaktan başka çarem kalmadığı o anda ondan nefret ettim. Tuhaf adamlar yatak odamda dolaşamazdı.

Her koşulda.

Bunun en büyük nedeni saklayacak bir şeyim olması ya da birinin bulabileceklerinden korkmam değildi. Eşyalarıma dokunabileceğinden korkuyordum.

Eşyalarımı olduğu yerde severdim.

Kapıya vardığımda şifonyerimin tüm çekmeceleri açılmıştı ve o titizlikle katlanmış giysilere bakıp onları inceledi. "Çamaşır katlamayı seviyor musun?" diye sordu en üst çekmeceden bir gömlek alarak. İleri atıldım, gömleği elinden aldım ve ait olduğu yere, yığının üstüne koymak için yeniden katladım. Her şeyin renklerine göre dizilişini incelerken gözleri çok bilgiliydi, en azından gözleri yatağıma en yakın çekmeceye gidene kadar.

Spor salonunun üstündeki daire küçüktü. Alt kattaki yüksek tavanlar sayesinde ancak bu kadar alanla çalışabiliyorduk. Bu benim için mükemmeldi, çünkü çok fazla alana ihtiyacım yoktu. Ama bu, şifonyerimin hem şifonyer hem de komodin olarak kullanılması anlamına geliyordu.

İç çamaşırı çekmecemin sağ tarafındaki küçük bir kutunun içine sıkıştırılmış parlak pembe vibratörüm, mastürbasyonun parlayan bir feneri gibi göze çarpıyordu. Enzo başını salladı ve kahkahasını bastırmak için alt dudağını ısırdı, kapımın arkasındaki kancadan almış olması gereken bez çantayı kaldırdı ve çantaya sokmak için bir avuç iç çamaşırı aldı.

"Çok mu sapıksın? Matteo'ya sana külot hırsızı demesini söyleyeyim mi?" diye sordum ve ikinci bir avuç için geri uzanmadan önce bana tek bir mülayim bakış attı. "Bana bir iyilik yapar mısın? Vibratörü bırak, Koca Oğlan. Ona ihtiyacım olacak ve seninle gelmeyeceğim."

Gömleklerden bir avuç dolusu aldı ve onları hoyratça çantaya tıkıştırırken bu hareketi istediğimden daha fazla inceledim. "Carina," diye hırlayarak uyardı. "Söz veriyorum, buna bir daha asla ihtiyacın olmayacak."

"Keşke bu doğru olsaydı," diye mırıldandım, kollarımı göğsümde kavuşturdum ve kaşlarımı kaldırarak ona baktım.

Bir yabancı için vajinamla garip bir şekilde yakınlaşarak onu kutudan çıkardı ve odanın diğer tarafındaki çöp kutusuna attı. Sonra başka bir uyarıda bulunmadan şortuma ve pantolonuma geçti ve iyi bir önlem için bunlardan bazılarını torbaya soktu. "Kes şunu," diye tısladım, sesim neredeyse hissettiğim paniğe ihanet ediyordu. Eşyalarımın ait oldukları yerden bu kadar uzaklaşmış olması düşüncesi kalbimin göğsümde hızla çarpmasına neden oldu. Görmezden geldi ve gizlemeye çalıştığım gerçek sıkıntıyı fark etmemiş gibi görünüyordu ama gözlerim elindeki çantadan hiç ayrılmadı.

Ta ki bana bir çift eşofman fırlatana kadar.

"Giy şunları. Motosikletimin üzerinde kıçının donmasına izin veremem," diye emretti ve ben elimdeki pantolona b a k a r k e n beni transımdan biraz olsun çıkardı.

"Affedersiniz?" Adamın güzel bir kıçım olduğunu düşünmesinden duyduğum iltifatı inkâr etmek istedim. Onun yürüyen bir seks olduğunu düşünürsek, bu yorum benim için sorun değildi.

Çoğunlukla.

Aramızdaki mesafeyi kapattı ve paniğim artarken içgüdülerim devreye girdi. Eli eşofmana uzandığında, sağ elim avucumun topuğuyla onu itmek için dışarı fırladı. Eşofmanı bırakıp sol elimle vurdum, spor salonunda çalıştığım onca yıl boyunca gördüğüm en hızlı reflekslerden biriyle başını geriye attığında çenesini zorlukla ıskaladım. Profesyonel boksörlerle antrenman yaptığım düşünülürse, bu iltifatı hafife aldığım söylenemezdi.

Gösterdiğim şiddet karşısında sinirlenmek yerine sırıttı ve önümde diz çöktü. Eşofmanları kaptığım gibi, bana bakan o sarhoş edici ela gözlerin görüntüsüyle bir an için aklım karıştı. Yüzü göğüslerime bu kadar yakınken dudaklarını büküşünü.

Ayağımı kaptığı gibi pantolondaki deliklerden birine soktu ve ben kendime gelemeden ayağımı çekti. Ayağımı elinden çekip alırken, bırakmayınca tökezledim ve dengemi kaybettim. Hızla hareket etti, bir tür şeytan gibi, inanılmaz derecede hızlı. Kendimi yerden atmaya çalışırken, diğer ayağımı pantolonun içine sokmuş ve ben kıvranırken bacaklarımı çekiştirmeye başlamıştı bile.

Kadınlara, pantolonunu çıkarmaya çalışan bir erkekle nasıl savaşacaklarını öğrettim.

Birinin onları *giymeye* çalışabileceği bir senaryoyu hiç düşünmemiştim ve bununla ne halt edeceğimi bilmiyordum. Tekme atarak onu suratından yakalamaya çalıştım, ama ayağımı eline aldı ve çorapla uğraşmadan bir çizme giydirdi.

Bu tek başına pek çok açıdan yanlıştı.

"Bırak beni, seni meme lekesi!" Diğer ayağımla onu tekmelemeye çalışarak tersledim. İşlemi tekrarladı ve ben ayağa kalkarken ceketimi yatak odamın kapısının arkasından topladı.

Bu çok saçmaydı. Ben zayıf biri değildim. Acınacak halde değildim.

Ben tam tersini isterken, vücudumu istediği şekilde nasıl yönlendirdiği beni aşıyordu. Ben ona bakarken ceketimi giydirmesi ve fermuarımı çekmesi uzun sürmedi. "Sen de kimsin be?" diye fısıldadım.

"Senin," diye mırıldandı, ben şok içinde öylece dururken elmacık kemiğime kısaca dokundu. Fermuarımı çektikten sonra beni belimden kavradı ve ben tekme atarken omzuna attı. Çantamı omzuna atıp arkasını döndü ve yatak odamı terk etti. Oturma odamdaki dağınıklığın yanından geçerken raftan anahtarları aldı ve ön kapıdan çıkıp arkasından kilitlerken ışıkları kapattı.

"İndir beni!" Kıçına bir yumruk attım, kaya gibi sert kaslar darbenin yönünü değiştirmiş gibi görününce irkildim. O insan değildi. Böyle bir kıça sahip olmasının imkânı yoktu. Birden kıçından bir ısırık almak istedim.

Merdivenlerden *koşarak* indi, bir şekilde beni omzunda çok az sarsarak ve her gün yaptığı gibi beni bir Harley'in koltuğuna oturtana kadar hareketsiz tuttu.

İçimdeki vahşi çocuk esnek deriyi okşayıp mırlamak istedi ama sinirli kadın kendini tuttu. Ben daha ayağa kalkamadan yüzümü ellerinin arasına aldı ve dikkatle bana baktı. "Sıkı tutunacaksın. Düşersen hiç memnun olmam."

Gözlerimi kapattım, beni çözülmekle tehdit eden bakışları duymamaya çalıştım. O çok fazla, çok hızlı ve çok erkendi.

Ne oluyor lan burada?

Böyle bir adamın etrafında olup da asla sahip olamayacağım şeyleri hatırlamadan hayatta kalmamın imkânı yoktu. Parmaklarımı kalçama vurarak derin bir nefes aldım ve onun üzerimdeki manyetik çekimine karşı kendimi toparlamaya çalıştım. Bunun hiçbir mantığı yoktu ve onu bana çekici kılacak hiçbir şey yoktu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu ve gülüşü tenimi hafif bir karıncalanmayla kapladı. Seksten önce gelen o beklenti içimde karşılık olarak gelişti.

Ve herhangi bir seks değil.

İyi seks.

"Seni lanetliyorum," diye yalan söyledim.

"Peki sen bana ne tür bir lanet uyguluyorsun Carina?" diye sordu ve daha yakına eğildiğinde sıcak, naneli nefesi yanağımda gezindi.

"Sol çorabın hep ıslak kalsın."

Başını geriye attı, sarhoş edici sesi şehrin caddesini sıcaklıkla doldurana kadar zengin kahkahası boğazından yukarı dalgalandı. "Sadece sol mu?"

"Evet. Böylesi daha sinir bozucu," diye kabul ettim. Heybeden yedek bir kask alarak çantamı yerine bıraktı. Kaskı başımdan geçirdi, altındaki kayışı sabitlemek ve sıkıca çekmek için çenemi yukarı doğru eğdi. Motosikletin üzerine oturmak için manevra yaptı, ben zaten üzerinde otururken kolay bir iş değildi, kollarım beline dolanana kadar ellerimi çekti ve gidondan aldığı kendi kaskını taktı. Motoru çalıştırdı, altımda vücudumun her yerinde hissettiğim bir gümbürtü çıkardı.

Kahretsin.

Boku yemiştim.

9

SADIE

Kapılar arkamızdan kapandı ve bizi güvenlikli bir sitenin kalesine kilitledi. Mükemmel çimenliklere sahip diğer evler, sitenin etrafını saran dar yolun her iki tarafında uzanıyordu. mahallenin içine doğru ilerledikçe.

Kapıdaki muhafızlara dönüp bakamadım, hissettiğim kadarıyla buraya bir hapishane gibi davranıp davranmadıklarını göremedim. Mantıken, böyle bir toplulukta amacın insanları dışarıda tutmak olduğunu biliyordum. Normalde tüfekle silahlanmadıklarını da biliyordum.

Beni içeride tutarlar mı?

Enzo dolambaçlı yolda yavaşça ilerlerken motosiklet altımda devirlenmeye başladı.

Son evi çoktan geçene kadar arabayı arka tarafa doğru sürdü. Yolun her iki tarafında bakılacak tek şey, uzakta gecenin içinde kaybolan boş tarlalardı.

Ta ki yolun sonunda, ahşap, taş ve pürüzsüz sıva yüzeyinin karışımından oluşan kutu gibi bir ev görene kadar. Bisikletinin kolundaki bir düğmeye dokundu, garaj kapısı hızla açıldı ve bisikleti içeri çekti. Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz, bir bip sesi boşluktan aşağıya doğru saymaya başladı ve aceleyle bisikletten inip duvardaki bir panele yöneldi.

Sol başparmağını üniteye bastırdı ve ekranın yeşil renkte yanmasını ve bip sesi kesilirken garajdan robotik bir sesin gelmesini izledim. "Evine hoş geldin, Enzo."

Motosikletin üzerinde sersemlemiş bir halde oturduğum yere geri geldi, kaskı kafamdan çekip çıkardı ve yavaşça alet kutusunun üstüne koydu. Yüzümü buruşturdum ve kaskın şüphesiz asılması gereken kancaya baktım. Onun kaskı da benim kullandığımın yanına oturdu ve dikkatimi dağıtmaya yetecek kadar dikkatimi dağıttı, beni bisikletten indirdi ve başka bir şey düşünmeden evin kapısına doğru çekti. Boştaki eliyle çantamı kaptı, allık çantamı bir çanta gibi taşırken komik görünüyordu.

Evin kapısı arkamızdan kapandı ve duvardaki başka bir panele döndü. Tüm kilitler duyulur bir şekilde kapandı ve tavandan jaluziye benzer bir şey düşerek devasa pencereleri örttü. "Kurşun geçirmez," dedi, ses tonu çok belli olacakmış gibi ilgisizdi.

Çünkü *herkesin* kurşun geçirmez panjuru vardı.

Daha fazla ışık yakar yakmaz mutfağa doğru ilerledim ve alanı inceledim. Elim temiz tezgâhın üzerinde gezindi, sade çizgilere ve açık ana kattaki dağınıklık eksikliğine hayran kaldım.

Gereksiz hiçbir şey yoktu. Yersiz hiçbir şey yoktu.

Tezgâhın üzerindeki meyve kâsesi hariç. Elimi pürüzsüz mermerin üzerinde gezdirirken onu dürttüm ve köşesinin açısı tezgahın açısıyla aynı hizaya gelecek şekilde hafifçe düzelttim.

"Beğendin mi?" Enzo sordu ve ben de dönüp ona baktım. Beni çok yakından incelerken kaşları çatılmıştı.

"Çok güzel," diye itiraf ettim ve ben bile bunun bir kadının bu kadar kare bir şeyi tanımlamak için kullanacağı garip bir kelime seçimi olduğunu biliyordum. Çizgiler ve açıların hepsi keskin ve mükemmeldi; zemindeki ahşap işçiliğine ve tavandaki kirişlere eşlik eden gri ve siyahın farklı tonları vardı.

"Çoğu kadın soğuk ve kutu gibi olduğunu düşünür," dedi, dudaklarını yukarı kaldırarak gülümsedi. Evini beğenmem onun için bir şekilde önemli görünüyordu.

Hissetmeye hakkım olmayan kıskançlığı görmezden geldim ve kalbimin sıkışmasından nefret ettim. Onu tanımıyordum. Onun üzerinde hiçbir hakkım yoktu.

Öyleyse neden başka kadınların onun evinde olması düşüncesi beni bu kadar rahatsız ediyordu?

"Hayır! Tüm açılar çok mükemmel." Oturma odası devasa bir sanat tuvaliyle karşı karşıyaydı; lacivert ve al renkleri, aksi takdirde tek renkli olan mekanda öyle mükemmel bir renk patlaması gibi çalışıyordu ki ağlamak istedim. Belli ki bir kadın eli değmişti.

İçinde allık olan bir sanat eserini seçecek tek bir erkek bile tanımıyordum. En sevdiğim renk olması rastlantısal bir tesadüf olmalıydı.

Bu

Muhtemelen kız arkadaşının da favorisidir.

Bellandilerin çoğunun aksine, tam da yuva kuracak bir tip gibi görünüyordu. En azından Matteo, Lino ve Ryker'dan çok daha fazla.

"Açılar mı?" diye sordu, kelimeleri test ederken sesi kıkırdayarak yükseldi. Gözlerinin beni incelediğini hissedebiliyordum.

Kıpırdamadan durdum ve ona garip bir gülümseme vermek için döndüm. "Doksan derecelik açılar benim favorimdir."

Söyleyebileceğim onca şey varken, içimden alay ettim. Kimin favori bir açısı vardı ki?

Bu tuhaf ifadeyi görmezden gelerek bana bir iyilik yaptı. "Geç oldu. Seni odana götüreyim ve yerleşmeni sağlayayım," dedi ve başının arkasını kaşıyarak evin ön tarafındaki merdivenlere doğru ilerledi. Merdivenleri tırmanırken rahatlayarak iç çektim. İnsan Bellandi erkeklerinden ne bekleyeceğini asla bilemezdi. "Sana tecavüz etmeyeceğim, Sadie. Hazır olduğunda bana söyleyebilirsin."

"Neye hazırsın?" Gıcırdadım, sesim on yıllardır duymadığıma emin olduğum bir seviyeye yükseldi. Onda beni silahsızlandıran, çok fazla önemsememe neden olan bir şey vardı. *Her zaman* tuhaflıklarımı ve onlardan kaynaklanan bozukluklarımı saklamak istemiştim. Ama onunlayken, genelde işe yarayan tüm kılıfların içini görmüş gibi hissediyordum.

Sanki içimin derinliklerini görmüş gibiydi.

"Seni öyle bir becermeme hazır ol ki kendi adını unutup sadece benimkini hatırla," diye mırıldandı ve ben en üst basamağa takıldım. Neredeyse koordinasyonsuz bir meme gibi yüzüstü düşmek bu geceki başarı listemde yoktu.

Adam kaçırmaya teşebbüs eden birini tek başıma alt etmiştim. Yürümeyi becerebilirim.

Çoğu gün, ama bu kelimeler kalçalarımı sıktı. Mayday,

Mayday. *Görev iptal.*

Hemen çıkmam gerekiyordu.

Güldüm ve bu ifadeyi savuşturmak için erkekliğine hakaret etmeye karar verdim. Erkeklerin sadece domuz olduğunu herkesten iyi biliyordum. Böyle saçmalıkları sadece övünmek için söylerlerdi, içtenlikle söyledikleri için değil. "Tecrübelerime göre, böyle büyük iddialarda bulunan erkekler?" Parmaklarımı küçüklüğün evrensel sembolü olarak kıstım. "Asla teslim etmezler."

Hırladı, döndü ve belimi kavradı. Beni duvara doğru itti, üzerimde yükselene kadar durmadı ve beni

Sert yüzeyi arkamda, cüssesi ise önümdeydi. Hareket etmeyi bırakmadan önce aletini avuçladım, merhamet için yalvarana kadar bükmeye ve sıkmaya hazırdım.

Onun yerine bir an sırıttı ve gözleri kot pantolonunun üzerinden onu tuttuğum yere kaydı. Boyu avucumun içinde seğiriyordu. Ve orada küçük olamayacak kadar çok şey olması gerçekten çok talihsiz bir durumdu.

Bazı adamların her şeyi vardı.

"Bana başka erkeklerden *bahsetme*. Onlar artık senin için yok, Carina." Eli saçlarımı okşadı, yumruğunun etrafına doladı ve ben baskı altında başımı geriye yatırana kadar çekiştirdi. "Artık sadece ben varım."

Dudakları dudaklarıma çarptı, saf erkek tadı duyularımı doldurdu. Her yerdeydi, etrafımdaydı, her tarafımdaydı.

Buna izin veremezdim.

Dudaklarımı onun için araladım, onun için açtığımı düşünerek onu kandırdım. Çok istediğim gibi.

Tam onu ikna etmiştim ki, dişlerimi kan tadı alana kadar alt dudağına batırdım. Pes etmek yerine elini çenemin etrafına doladı. Parmakları bir tarafta, başparmağı diğer tarafta, dudağını serbest bırakmak zorunda kalmama yetecek kadar baskı uyguladı. Sonra dili içeri girdi ve vücudum onun kollarında erimeye hazır olana kadar ağzımı yalayıp yuttu.

Bir örümcek maymunu gibi ona tırmanmaya hazır olana kadar.

Sonra ağzını çekti ve çantayı yerden alıp koridorun karşısındaki yatak odasına fırlatırken beni ağzı açık bıraktı. Dilini kendi yarasının üzerinde gezdirirken gözleri dudağımdaki kırmızı lekeye gitti. Göz kırparak merdivenlere döndü. "Tatlı rüyalar, Carina," dedi.

I Odaya girdiğinde içeride de her şeyin ne kadar mükemmel olduğunu gördü. Banyo tertemizdi ve hiç kullanılmamış gibi görünüyordu. Ya o da benim kadar takıntılıydı, ki ben Çantamdaki kıyafetlerin durumuna bakarak böyle bir şey olduğunu düşünmedim, ya da sık sık eve gelmiyordu.

Ben ikincisine bahse girerim.

Gözlerim yatağın üzerindeki çantaya, içinden dökülen, katlanmamış ve tamamen dağınık haldeki giysilere takıldı. Eve gidene kadar beklemem gerektiğini biliyordum çünkü nasıl olsa onları tekrar katlamam gerekecekti ama onları görmek içimi titretti. Kendime engel olamayarak tepe lambasını kapattım ve sadece başucu lambasının odayı loş bir şekilde aydınlatmasına izin verdim.

Kıyafetleri yatağa boşaltıp yeniden katlamaya başladığımda ne yaptığımı görebilmem için yeterliydi, işim bittiğinde onları elimden geldiğince düzgün bir şekilde tekrar çantaya tıkıştırdım. Yatağa kıvrılıp uyumaktan başka bir şey istemiyordum, en azından geceden kalanları, ama bu benim için kartlarda yoktu.

İşim bittiğinde ışığı kapattım ve oturdum.

Kafamdan elliye kadar saydım. Sonra beş kez daha yaptım.

Ancak evin geri kalanından ses gelmeyince hareket etme ihtiyacımın beni ele geçirmesine izin verdim. Ayağa kalktım, ses çıkarmaması için ağırlığımı yataktan yavaş yavaş kaldırmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Hiçbir şey Enzo'yu hareket ettiğim gerçeğine karşı uyaramazdı.

Uyanık olduğumu ve evinde bir sürüngen gibi dolaştığımı. Gelgitler ne kadar da çabuk değişmişti. Çantamı koluma geçirerek, kapattığımda kilitlenmemesi için çok dikkat ettiğim kapıyı hafifçe araladım. Hafifçe gıcırdadı ve donakaldım.

Hareket için dinleme.

Hiç kimse olmadığında, kapıdan sürünerek çıktım ve koridora girdim, ses çıkarmadan olabildiğince hızlı bir şekilde merdivenlerden aşağı indim. Ön kapı göründüğünde derin bir nefes aldım.

Güvenlik sisteminin yoğunluğunu görmüştüm. Kapıyı açtığım anda alarmın çalacağını biliyordum.

Sadece koşmaya hazır olmalıydım. İyi haber, hızlıydım.

Uzun bacaklarının ona sağladığı avantajla bile Enzo'dan çok daha hızlı olduğuma bahse girmeye hazırdım. Minyon kaslarım işime yarayabilirdi. Sadece akıllı olmam gerekiyordu.

Odayı geçerken, mutfak ışıkları açılıp beni kör etmeden önce elim kısa bir saniyeliğine kapı koluna dokundu. Çantamı yere bırakırken bir çığlık boğazımı yırttı, yüksek ve tizdi. Göğsümü tutup Enzo'yla yüzleşmek için döndüğümde içimi dolduran saf dehşetin hiçbir gizli yanı yoktu.

Yakalandığımdan değil.

Tam bir kız gibi konuşmuştum.

Kaskatı kesilmiş, tuhaf bir şekilde boş gözlerle bana bakıyordu. Kalbim boğazımda, davranışındaki ani değişiklikten duyduğum rahatsızlığı bastırdım. "Tanrı aşkına senin neyin var?! Ödümü kopardın!" Tısladım, kederli bir iç çekişle rahatsız kıyafetlerimin olduğu çantamı topladım. Ani bir hareketle başını salladı, ağzını açtığında yüzü bir kez daha canlılıkla doldu.

"Ben pek çok şeyim, bebeğim. Ama aptal değilim. Kıçını yatağa geri götür, yoksa seni oraya taşır ve bağlarım," diye emretti, seksi kıçlı bir Neandertal gibi mutfak tezgâhına yaslanmıştı, kalın kordonlu uyluk kaslarına yapışan bir çift boxer külottan başka bir şey giymemişti. Sinirlerimi ve tomurcuklanan uyarılmamı yuttum.

Geniş omuzları vardı ve kollarını diyaframının üzerinde kavuşturduğunda altlarında karın kaslarının belli belirsiz izi görünüyordu. "Ride" kelimesi sağ pazusunun alt tarafına doğru uzanıyordu. "Öl" kelimesi solda bir yankı görevi görüyordu. Göğüs kaslarının her birinde, kabile detaylarına sahip siyah bir karga, göğüs kafesine bakıyordu ve içlerinde negatif boşlukta çerçevelenmiş "O" ve "R" harfleri vardı. Göğüs kafesi ve karın kaslarının üzerinde daha küçük kargalar vardı. Yırtık değildi, kas kütlesi inanılmaz derecede belirgin değildi. Ama iriydi, bir tür gerçek dünya gücüne sahipti ve göbek deliğinin altındaki ve göğüs kaslarının üstündeki hafif kıl gölgesi ona özgü bir şeydi.

Saf Lorenzo Vescovi.

Çantayı omzuma alırken dudaklarımı bükerek, "Bu iş çok çabuk sapıkça bir hal aldı," diye takıldım. Karşısında durmak, vücudunu sergilemek ve günahkâr bir şekilde karşı konulmaz görünmek garip bir şekilde samimi hissettiriyordu.

Daha önce de erkeklerle çıplak kalmıştım.

Bakire değildim. Ama hiçbiri Enzo değildi.

"Dilime boşaldığında tadının nasıl olduğunu bilmek için ölüyorum, Carina. Söyle, ben de öğreneyim." Sırıtarak meydan okudu. Adam beni tanımıyordu, ortak arkadaşlarımızdan duymuş olabileceği söylentiler dışında, ama görünüşe göre söyledikleri, meydan okumanın bana ne yapacağını bilmesi için yeterliydi. Eğer yüzündeki kibirli sırıtış bir şey ifade ediyorsa, her neyse.

Ayağımı yere vurup topuklarımın üzerinde döndüm ve o arkamdan kahkahalarla kükrerken kıçımı kaldırıp yatağıma doğru yürüdüm.

"Pislik!" Uyumak için merdivenleri çıkarken omzumun üzerinden orta parmaklı bir selam atarak bağırdım.

Sabah onu bıçaklardım.

10

ENZO

I Hızla uyandım, yataktan kalktım ve akıcı bir hareketle ayağa kalktım. Alarm çalmamıştı. Sistemlerim beni oturma odasında bir hareket olduğuna dair uyarmadı ama Sadie'yi diğerlerinin onun hakkında konuşmalarından tanıdığım için yatakta oyalanmak istemiyordum.

Ana kattaki ebeveyn yatak odamdan dışarı süzüldüğümde ev sessizdi ve içeri girdiğimde ana odadaki hareket sensörlerini devre dışı bıraktım. Küçük kaçış sanatçısı ikinci kez denemiş gibi görünmüyordu ve yorgunluğun sonunda onu alt etmiş olmasını umuyordum. Ön kapımdan gizlice çıkmaya çalıştığında saatin neredeyse sabahın üçü olduğunu düşünürsek, bundan şüpheleniyordum. Onun kadar sert bir kadının bile biraz güzellik uykusuna ihtiyacı vardı.

Merdivenleri hızla çıktım ve yatak odasının kapısını iterek açtım. Yatağa yayılmıştı, uykusunda battaniyeyi yere atmıştı, bu yüzden beline dolanan ince beyaz bir çarşaf dışında hiçbir şey onu örtmüyordu. Evinden ayrılırken ona zorla giydirdiğim pantolon ve ceketi çıkardığı için, uyurken onu görmemi engelleyen çok az kumaş vardı.

Uyku şortu kalçalarına kadar sıyrılmıştı, üst kısmı ise neyse ki uykusunda kıpırdamayacak kadar dardı. Çantasındaki kıyafetlerin üzerinde dikkatlice katlanmış sütyenine bakılırsa, epeyce gözüme çarpmış olmalıydı.

Çantanın içindekiler, tüm köşeleri sıkıca bastırılmış, düzgünce katlanmış olarak göze çarpıyordu. Giysileri çantaya tıkıştırdığımda böyle olmamışlardı.

Bu da gece gizlice dışarı çıkmaya çalışmadan önce kıyafetlerini katlamak için zaman ayırdığı anlamına geliyordu.

Hiç anlamıyordum ama sırtının küçük kısmına ve kıçının hemen üstündeki iki girintiye bakarken kendimi sapık gibi hissediyordum. Beni çağırıyorlardı, ben onu sikerken onu sabit tutarken başparmaklarımın girmesi için yapılmışlardı.

Yatak odasından çıkıp merdivenlerden aşağı indim ve duşta biraz rahat edebilmek için hareket sensörlerini yeniden etkinleştirdim. Eğer uyanır ve odasından çıkarsa beni uyaracaklardı. Ana banyoya girip duşu açarken kapıyı arkamdan kilitlemedim. Dişlerimi fırçalarken, onun yatakta yatarkenki görüntüsünden kurtulmaya çalıştım. Çok sıkı, küçük ve mükemmeldi.

Sabah ilk iş olarak yatağımda dönüp beni onun görüntüsünün karşılaması için neler vermezdim ama böyle bir şey benim için asla olmayacaktı. Onun için sorun olmazdı.

Gelecektir. Zamanla.

Boxer külotumu bacaklarımdan aşağı iterek duşa girdim. Sadie'yi gördüğümden beri içimde biriken baskıyı hafifletmek için elimi sikime sarıp kalkma dürtüsüne direndim. Bir dahaki sefere onun içine boşalacaktım.

Onun üzerinde.

Seçici değildim.

Ordunun bana aşıladığı etkili hareketlerle duşumu aldım ve girdikten sonra iki dakikadan kısa bir süre içinde çıktım. Bundan daha uzun bir süre bana abartılı ve gereksiz geliyordu. Aynı derecede aceleci hareketlerle kurulandım, takım elbiselerimden birini giydim ve Range Rover'ımı *Hoşgörü*'ye götürmek zorunda kalacağımız gerçeğinin yasını tuttum. Bisikletimle arkamdan gelmesini çok sevmiştim ve bana sımsıkı sarılmış kollarının sıcaklığından keyif almıştım.

Hâlâ uyanmamıştı, odasına doğru ilerledim. Beni karşılayacağını bildiğim manzara için hem istekli hem de beni tam bir sürüngen yaptığı için korkarak kapıyı itip açtım. Hâlâ yerinden kıpırdamamıştı, yastığına gömülürken yüzü yana dönüktü. Odadaki katilden habersizdi ve saldırganın bir gece önce onu uyandırmadan dairesine nasıl girdiğini hayal etmek zor değildi.

Biz uyurken, o uyanmadan önce ona yaptığım şeyler, onunla asla aynı yatakta uyuyamayacağım gerçeğini pekiştirdi. Birlikte olduktan sonra bir kadının yatağından ayrılmak zorunda kalmak beni hiç rahatsız etmemişti.

Sikişmeyi bitirmiştim ama bunu Sadie'ye yapma düşüncesi midemi bulandırıyordu.

Yemeğe ihtiyacım vardı.

Yatağın kenarına oturarak sırtının düzenli nefes alıp verişlerle inip kalkmasını izledim. "Uyan Carina," dedim omzunu hafifçe sarsarak. Yanıt vermeyince elimi geri çektim ve kıçına öyle sert bir şaplak attım ki yatakta sarsıldı ve hemen çarşafa tutundu.

"Ah!" diye seslendi, sanki aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyordu.

Ona sırıtarak karşılık verdim ve acıyı tekrar yüzeye çıkarmak için alt dudağımı onun ısırdığı yerden ısırdım. Eğer bunun canını yaktığını düşünüyorsa, Küçük Kızım onu ilk kez aldığımda aydınlatıcı bir deneyim yaşadı. Nazik bir aşık değildim ve olabileceğimi de sanmıyordum. Onun için bile.

"Kalk. Birazdan *Hoşgörü*'de olmamız gerekiyor," dedim ve yatağın kenarından kalkıp kapıya doğru ilerledim.

"Vay be, Koca Adam," diye güldü. "Spor salonunda olmam gerekiyor. Orada iyi olacağım, beni bırakırsan kulübe gidebilirsin. Benim gitmem lazım. Haftanın altı günü çalışıyorum."

İçimi çekerek burnumun kenarını sıktım. "Bir gün bile kaçıramaz mısın? Sadece seni süresiz olarak korurken kulüpte bir şeyler ayarlamam için bana yeterli zamanı vermek için mi?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, pozisyonuna gömüldü ve başını salladı. Bu konuda pes etmeyeceğini biliyordum. Onu *Hoşgörü*'ye sürükleyebilirdim ya da en azından onun için çalışmayı deneyebilirdim.

Kız kardeşlerim en azından denemediğimi öğrenirlerse kıçıma tekmeyi basarlardı, bu yüzden cebimden telefonu çıkardım ve ikincimi aradım. Seb hiç soru sormadan bu işe girişecekti.

Bu onun göreviydi.

I Seb'in zaten *Indulgence*'da olduğu *ve* Matteo'nun emriyle onun yerini doldurduğu ortaya çıktı, çünkü Sadie'ye göz kulak olmak için belirsiz bir süre görevden uzak kalacaktım. Benim için pratik değildi.

Böyle bir zamanda komuta merkezimden çok fazla uzaklaşmamam gerekiyordu, bu yüzden Sadie ile bir sistem üzerinde çalışmamız gerekecekti. İyi haber, takım elbise giymeme gerek kalmaması ve Sadie'nin kollarının belime sıkıca sarılmasıydı

Tekrar. Göğsünü omurgama dayaması, Chicago kışının soğuğuna karşı koymanın mümkün olan en iyi yolu olan bir ısı feneri gibi hissettirdi.

Spor salonunun içi çoktan aydınlatılmıştı ve park yerine girmek için bisikleti yavaşlattığımda, pencerelerden bize bakmak için dikkat kesilen gözleri izledim.

Buranın bir boks salonu olduğunu biliyordum ama bir düzine erkek gözü arkamda Sadie'nin jean giymiş formuna dikilince bu öfkemi yatıştırmadı. Yeni bir işe ihtiyacı vardı ama ben de taşaklarıma değer veriyordum.

Diğerlerinin söylediğine göre, burası onun her şeyiymiş. Bunu elinden alacak kişi b e n olmayacağım; sadece diğerleriyle bazı temel kurallar oluşturmam gerekecek. Bir şekilde onu çok fazla kızdırmayacak bir şekilde.

Ben park yerinde durur durmaz motosikletin arkasından atladı ve kapılara doğru geri geri yürürken kaskı bana fırlattı. Saçları kasktan uzun dalgalar halinde d ö k ü l ü y o r d u , saçlarını sallarken kısa bir videodaki pinup kızı gibi görünüyordu. İki kaskı da motora bağladım ve olabildiğince hızlı bir şekilde onu içeri kadar takip ettim.

Kadının koruma beklemek gibi bir kavramı yoktu ve içeri girme hevesi içinde ona yetişmemi sağlayan tek şey benim uzun adımlarım oldu.

Ön kapıyı iterek açtı ve bir gece önce ondan görmediğim bir enerjiyle içeri girdi. Bu onun için işten daha fazlasıydı.

Evimdi.

Kabartma tozu ve sedir talaşı kokusu duyularımıza ulaşır ulaşmaz canlandı, ama alternatifine tercih edilirdi. Terli boks eldivenleri kimseye çekici gelmiyordu.

Resepsiyondaki kadın "Hey, bu yalınabilir erkek eti de neyin nesi?" diye sordu. Ona gülümsedim ve bakışlarımı Sadie'ye çevirdim.

"Yalayabilir miyim, Bebek Kız?" Yanaklarının kızarmasını hayranlıkla izleyerek sordum. Sadie'nin kızaracak bir tip olduğunu sanmıyordum, başkalarını utandırmaya çalışma tarzıyla değil.

Bunun bir şekilde bana özel bir tepki olduğunu umuyordum.

Sadie cevap vermek yerine "Bu Enzo," dedi ve dönüp kadınların soyunma odasına doğru gitti. Takip etmedim ama geri döndüğünde gözümü kapıdan ayırmadım. "Enzo, Beth," dedi içeri girerken omzunun üzerinden.

"Sadie'yi nereden tanıyorsun?" Beth sordu ve cevap verirken gözümü kapıdan ayırmaya zahmet etmedim. Kıpırdamadan durmamın tek nedeni, onun kendi spor salonundan kaçmayacağını bilmemdi. Küçük bir mucize.

"Ben onun adamıyım," dedim sırıtarak.

Beni şüpheyle inceledi. "Senden hiç bahsetmedi. Bu onun yapacağı bir şey değil."

Sadie soyunma odasından çıkarken öne doğru bir adım atarak, "Çünkü bunu henüz bilmiyordu," dedim. Ellerim yumruk şeklinde kenetlendi, kıçını tokatlama arzum dikkatli kontrolüme karşı savaşıyordu. Egzersiz yapmak için giydiği şort, uyurken giydiklerinden bile daha dardı ve vücudundaki her bir kas çizgisi, spor sütyeninin arasından görünüyordu. Yüzünde nefes kesici bir gülümsemeyle arkadaki ringe doğru ilerlerken erkeklerin gözleri onu takip etti.

O anda Matteo'nun Fildişi'ne ters bakan herkesi öldürme arzusunu çok daha iyi anladım. Odada bir hırıltı duyuldu ve Beth bana iri gözlerle baktığında bunun benden geldiğini anladım.

Sadie'ye doğru ilerleyerek at kuyruğuna arkadan bir yumruk attım ve ağzımı onunkine yapıştırana kadar başını geriye doğru çektim. Anında benim için ayrıldı, öfkemden kaynaklanan baskıya boyun eğdi, böylece sahiplenmediğim bir yarık kalmayana kadar dilimin sert süpürmeleriyle ağzını yağmalayabildim.

Geri çekilip ona baktığımda nefes nefese kalmıştı, öfkesi gözlerinde dans ediyordu ama göz bebekleri aramızdaki şehvetle büyümüştü. Ne kadar inkâr etmek isterse istesin, çekim onun teninden benimkine doğru kıvılcımlardan oluşan sabit bir dalga halinde akıyordu. Henüz içine girmemiş olsam bile o zaten benim olmuştu.

Öfkesi, ne olduğunu hemen anladığım bir eğlence maskesinin ardında eridi. Biliyordum, çünkü ben de kendiminkini o kadar sık takıyordum ki aynaya bakıyormuşum gibi hissediyordum.

Herkesin ona baktığında gördüğü vahşi çocuğun ne kadarı gösteriş içindi ve ne kadarı gerçekten Sadie'ydi?

Elimi tuttu ve beni ellerini bantla sardığı banka doğru yönlendirdi. "Benimle spar yap," dedi.

Bu kadar küçük bir şeyin nasıl bu kadar ölümcül olabildiğini merak ederek onun sevimli küçük ellerini inceledim. Ama önceki gece hızlı refleksleriyle aletimi yakalayıp neredeyse suratıma yumruğu indirdikten sonra, neyle karşı karşıya olduğunu bilmeyen her rakibi şaşırtacağından hiç şüphem yoktu.

Vücudu üzerinde tam bir hâkimiyet kurmuş, onu eğittiği silah olarak sahiplenmişti.

"İsteyeceğim son şey, insanların kıçlarına tekmeyi *basmadan önce* neler yapabileceğimi tam olarak bilmeleridir, Carina. Bunu es geçeceğim." Ringe tırmanışını izledim, sanki Rocky bana meydan okumaya çalışıyormuş gibi ellerini uzatıyordu. Yüzündeki sırıtma, onu öptüğümde yaptığım meydan okumanın karşılığıydı.

Kıçıma tekmeyi basmak istedi. Sorun şu ki, çoktan yapmıştı. "İyi. Hiç eğlenceli değilsin." Sırıttı ve dudakları sanki bir şey söyleyecekmiş gibi kıvrıldı.

suratını astı. Bunun yerine, sırıtışı tam bir sırıtışa dönüştü ve parmağını birkaç metre ötede çantalara vuran adamlardan birine doğru eğdi.

Gelirken eldivenlerini bankın üzerine bıraktı, ellerini Sadie'nin yaptığı gibi sardı ve ringe doğru ilerledi. Kendini içeri atarken, boyunun da eklenmesiyle çok iri görünüyordu. Onu kadınımın yanında gördüğüm her saniyeden nefret ettim ama müdahale etmekten kaçındım.

Ona doğru sırıtırken gülümsemesi çok tanıdıktı. "Neden eldiven yok?" Kızgınlığımı ifade etmek yerine sordum. Bana bilmiş bir bakış attı ve ringde onunla birlikte olan adama yaklaştığında ayıyı ne kadar dürttüğünün farkında olduğunu varsaymak zorundaydım. Bu enerjiyi beslemek ya da ne kadar rahatsız olduğumu ona belli etmek istemedim.

Ona sonra gösteririm.

"Bana yumruk atmayacak. Buranın bir boks salonu olduğunu biliyorum ama kişisel olarak boksla aram pek iyi değil. O kısmı eğitmenlerin halletmesine izin veriyorum" diye açıkladı.

Ringdeki adam, "Sadie çoğunlukla işi yürütüyor ve kadınlara kickboks ve kendini savunma öğretiyor, ancak babası sayesinde eklektik bir geçmişe sahip olduğu için daha çok MMA tarzı var," diye yanıtladı. "Sağlıklı bir kahvaltının parçası olarak erkekleri mindere çıkarmaktan hoşlanıyor."

İlgisiz gözlerimi ona diktim, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve daha uzun durdum. "Peki ya sen?"

"Mike," dedi sırıtarak ve beni incelerken yüz ifadesinde fazlasıyla bilgili bir şey vardı. "Kendine bir Bellandi çocuğu bulmak için ne yaptın?" diye sordu ve kaşlarını kaldırarak Sadie'ye döndü.

Bir kolunu ona doğru uzattı, açık avuç içi keskin elmacık kemiğine sadece birkaç santim kalmıştı ki kız darbeden kaçınmak için yüzünü geri çekti. Ona sırıtarak karşılık verdi ve bir enerji yumağı gibi ayaklarının üzerinde dans etti. Sürekli hareket halindeydi, daha önce hiç görmediğim kadar kendi halinde görünüyordu ve Mike'ın kıpırdamadan durup sinirleri hiç gerilmeden onun hareketlerini izlemesine istemeyerek de olsa hayranlık duymak zorunda kaldım. "Oh,

Beni bilirsin. Matteo'ya arada bir prezervatif takması gerektiğini hatırlatmak için Bellandi mülklerine kullanılmış prezervatif atarken yakaladılar beni," diyerek alay etti ve sağ eliyle numara yaparken ona sırıttı. Adam sola doğru hareket ettiğinde, kadın düzgün bir bacağını yukarı kaldırarak adamın karın kaslarına dokunarak onu uyardı.

Hiç vakit kaybetmeden ayağı kavradı. Ayağı dirseğinin içine soktu, diğer elini ayağın üstüne bastırarak onu sabit tuttu. Normal bir insanın dengesini sağlamakta zorlanacağı yerde Sadie ağırlığını hızla ona verdi ve böylece tüm vücudu yerden kalktı. Bir kolunu adamın başının arkasına dolayarak çenesini kavradı ve yüzü acıdan iki büklüm olana dek adamın başını yana çevirdi.

Ardından, kaldıraç gücünü elde ettikten sonra, adam onu bırakana kadar ağırlığını yere bıraktı. Kolu hâlâ adamın ensesindeyken, bir ayağını adamın arkasına soktu ve adam takılıp yere düşene kadar geri çekti.

O kadar hızlı hareket etmişti ki, kendi eğitimim olmasaydı ne yaptığına dair hiçbir fikrim olmazdı. Bir ayağını adamın kalçalarının iki yanına koymuş, adam başını iki yana çevirirken ona gülümsüyordu. "En azından yeni erkek arkadaşınla tanışmanın ilk iki dakikasında beni *tamamen* küçük düşürmeyebilirdin."

Ayağa kalkmasına yardım etti ve bir kolunu omzuna dolayıp onu kendi tarafına çektiğinde ters ters baktım. "Benim erkek arkadaşım değil," dedi ve bir profesyonel gibi ringden aşağı atladı.

İstese muhtemelen olabileceğinden şüpheleniyordum.

"Bunu ona sen mi söyledin?" Mike, başka bir adam onunla birlikte ringe tırmanırken bana doğru başını sallayarak sordu.

Oturduğum banka yaklaştığında bir kolumu beline dolayarak, "Daha sonra bir anlaşmaya varırız," dedim. Sadie'nin biraz vahşi bir çocuk olduğunu biliyordum ve onunla birlikte olmak istiyorsam ona özgür kalması için biraz alan tanımam gerekiyordu.

Onu evcilleştirmek ya da kontrol etmek istemedim. Sadece benim olmasını istedim.

Sadie*'nin Fists of Fury'den* ayrılmasını sağlamak için daha fazla mücadele etmesi bekleniyordu.

Onun yerine, bisikletimin arkasına atladı.

Matteo'yla konuşmak için malikaneye uğramam gerekiyor.

Kapılardan geçip çevre duvarının iç kısmını kaplayan silahlı muhafızların yanından ilerlerken kolları belime dolandı. Sadece en güvendiğimiz adamlarımız

Malikaneye erişim. Ailemizi temelinden sarsan ve değer verdiğimiz her şeyi tehdit eden ihanetten sonra, geriye kalan tek erkeğe kesinlikle güvenebileceğimiz için yeterince şanslıydık. Ryker ve ben çürük tohumları teker teker ayıklamış, kardeşlerim olması gereken adamlara karşı kullanacağımı hiç düşünmediğim taktiklere başvurmuştuk.

Ancak kardeşlik kazanılırdı, beklentisiz verilen bir hediye değildi, özellikle de ihanetin bizim ve sahiplendiğimiz kadınlar için yaşam ya da ölüm anlamına geldiği bir dünyada.

Lino'yu, babasının yaptıklarının ardından ona karşı takındığı tavırdan dolayı suçlayamazdım. Lino'nun karısını insan kaçakçılığına satmaya çalışması, hayatının sona ermesini sonuna kadar hak ettiği anlamına geliyordu. Özellikle de Samara'ya karşı hissettiklerinin bir kısmını anladığım şu anda. Sadie'yle aramızda onlarca yıllık bir geçmiş ve aşk yoktu ama o da gelecekti.

Evin önüne geldiğinde Sadie kendini rahatlatmak için derin bir nefes aldı. Geçmişte malikânede çok zaman geçirmiş olmasına rağmen neden bu kadar rahatsız olduğunu bilmiyordum ama o bunu aştı ve bisikletten indi. Kaskını göğsüme doğru iterek güçlü adımlarıyla ön kapıya yöneldi ve kapıyı çalmadan içeri girdi.

Bu cesurca hareket beni kıkırdattı, sanki güvenlik riskleri onun için önemli değilmiş gibi odalardan geçerken Scar'ın duyduğu rahatsızlığı hayal ettim. Onu takip ettiğimde, kucağında zıplayan Luna ve omzuna tünemiş Smaug'la mutfak tezgâhına oturmuş, vaftiz annesine hayran olduğu her halinden belli olan bir yaşından biraz büyük kızına bakarken buldum.

Ivory tezgahın diğer tarafından onlara gülümsedi ve arkasındaki ocakta kaynayan şeyi görmezden gelerek en sevdiği iki kızı bir arada görmenin keyfini çıkardı. "Merhaba Enzo," dedi, bana parlak bir gülümseme verdi ve Sadie'nin söylemek istemediği her neyse onu bilgilendirmemi beklerken kaşlarını kaldırdı. "Öğle yemeği birazdan hazır olur. Matteo seni ofisinde bekliyor."

"Bu güncellemeyi benim duymam gerekmiyor mu? Bu benimle ilgili!" Sadie itiraz etti. Başımı salladım, elimi onun başının üstündeki saçlarda gezdirdim ve Luna'nın başının üstünü öpmek için eğildim. Ellerini yukarı kaldırdı

ve onu kucağıma alma isteğinden vazgeçirmek için küçük parmaklarını şakacı bir şekilde ısırdım.

Matteo'yla Sadie'yle nereye gittiğimizi konuşana kadar, Sadie'yle onun evinde daha samimi bir temas kurma riskini göze alamazdım. Dudaklarını dudaklarımda hissetmekten başka bir şey istemediğim halde onu öpmeden uzaklaştım. Kadınıma görsel olarak sahip olamamak bana doğru gelmiyordu, bu yüzden bunu en kısa zamanda yapmamız gerektiğini biliyordum.

"Senin hakkında ne dediğini sana söyleyeceğim," dedim ve oradan uzaklaşıp koridora doğru ilerledim. İki kadına dönüp baktığımda beni izlediklerini gördüm. Sadie'nin yüzü kaşlarını çatmıştı ama Ivory'nin yüzü ışıldıyordu. Kısa dokunuşun ne olduğunu anlayan Ivory, Scar kafasını mutfağa geri sokmadan önce arkadaşını sorgulamak için elinden geleni yapacaktı.

Matteo ofisinde masasının arkasında oturmuş, soluk mavi gözleriyle bilgisayar ekranına bakıyordu. Açık kapıdan içeri girip arkamdan kapattığımda Ryker'ın, Ivory'nin Matteo çalışırken yanında olmak istediğinde blog yazılarını yazdığı kanepede oturduğunu gördüm.

Ellerini karıştırdı, parmak uçları neredeyse her gün dokunduğu kan ve motor yağı yüzünden lekelenmişti. Matteo sonunda başını kaldırıp bana baktı ve dudaklarını bükerek sırıttı. "Tek parça gibi görünüyorsun. Bu da bir başlangıç. Sana sorun çıkardı mı?"

"Gecenin bir yarısı gizlice kaçmaya çalıştı ama o zamandan beri uslu duruyor." Omuz silktim ve masanın önündeki sandalyelerden birine oturdum.

"Sana onun vahşi olduğunu söylemiştim," diye inleyen Matteo, Ryker'ın oturduğu yerden kıkırdamasına neden oldu. "Yemin ederim, Ivory'nin aklına gelen her kötü fikirde onun etkisi var."

Ryker ayağa kalktı ve cebinden çıkardığı silahla oynamaya başladı. Silahı masanın üzerine koydu ve tuhaf bir şekilde küçük olan silaha tiksintiyle baktı. "Bu, artık yaşayanlar arasında olmayan oğlumuzun üzerindeydi. Sadie'yi canlı ele geçirmesi gerektiğini, böylece Ivory'yi korumasız bir şekilde dışarı çekmek için onu kullanabileceklerini iddia etti. Murphy, Sadie'yi ele geçirdiyse seni de ele geçirdiğini düşünüyor."

Matteo ve ben kadınlarımıza yönelik tehlikeyi düşünerek sustuğumuzda oda sessizleşti. Matteo'nun göğsünden gelen hırıltı benim göğsümde yankılandı, titreşimler canavarımı onu hapsetmek için çok uğraştığım kafesinin sınırlarından çekip çıkardı. "Peki Fildişi'ne sahip olduktan sonra Sadie'ye ne olacaktı?"

"Haznede bir kurşun var. Onu Sadie'nin beynine yerleştirmesi ve

Ivory'nin bunu kaydedip bize uyarı olarak göndermesi gerekiyordu.

Matteo işbirliği yapmazsa Fildişi'ne gönderirim," diye cevap verdi Ryker, silahı masanın üzerinden alırken.

Tetik parmağım seğirdi, Sadie için tasarlanan kurşunu saldırganın kafatasına gömmek istiyordum. "Şimdiden öldü mü?" diye sordum.

"Çizildi ve dörde bölündü," dedi Ryker, psikopat oynamak için ortaya çıkarken yüzünde zalim bir gülümseme belirdi. "Yavaşça."

"Bunu almamın sakıncası var mı?" diye sordum. O silahtaki merminin Sadie için olduğunu bilmekle ilgili bir şey, silahı kendime mal etmek istememe neden oldu. Sanki onu geri almamız ve bir şekilde ona zarar vermek isteyen insanlara karşı kullanmak için bizim yapmamız gerekiyordu. Silahın elime göre çok küçük olduğunu düşünürsek bunu nasıl yapabileceğimi bilmiyordum.

Bir yolunu bulacağımı biliyordum.

11

SADIE

"İkinizin ateş olacağını biliyordum," diye fısıldadı Ivory, Matteo'nun muhtemelen bir sürüngen gibi kulak misafiri olmak için gizlendiği koridora gergin bir bakış atarak tezgâhın üzerine eğildi.

Don kafasını mutfağa soktu ve Luna'yı kollarımdan kapmak için yanıma geldi.

"Bu konuşmanın narin ay kızı kulaklarına uygun olmayacağını bilmek için odada olmama bile gerek yoktu," diye tersledi ve Ivory gözlerini devirirken bakışlarıyla onu azarladı.

"Luna erkek olsaydı itiraz etmezdin!" diye seslendi arkasından, adam odadan çıkarken Luna'ya en sevdiği pelüş hayvanlarla oynayacağına dair sözler fısıldıyordu.

Artık hangilerinin onun favorisi olduğunu takip edemiyordum. Sayısını unuttuğum kadar çok olduğu zaman değil.

"Biz ateş değiliz. Ateş olacak bir şey yok," dedim ve Ivory'yi elimi sallayarak kovdum. Onun öpücüklerinin bedenime nasıl hayat verdiğini ve varlığından haberdar olmadığım bir alevi nasıl körüklediğini bilmesine gerek yoktu.

"Gerçekten mi?" diye sordu, dikkatini bir kez daha bana çevirmeden önce pişirdiği tencereyi karıştırıyordu. "Yani seni tezgâhın üzerine yaymak ve öğle yemeğinde yemek ister gibi bakması sadece bir tesadüf mü? O bakışı bilirim, Sadie Anne."

Ivory'nin mutfağını dezenfekte ettiğinden ve tertemiz tuttuğundan emin bir şekilde inleyerek başımı tezgâha doğru eğdim. "Bana nasıl baktığı önemli değil. Uzun sürmeyecek ve ikimiz de nedenini biliyoruz. Bana bir erkek ayarlamaya çalışmaktan vazgeç.

Bellandi adamım, böylece yeni bir ailen olduğu için kendini daha iyi hissedebilirsin. Matteo'nun taşaklarına bir tekme atılması gerektiğini düşünsem de senin adına mutluyum."

Tahta kaşığını ocağın yanındaki küçük kaşıklığa bırakarak, "Bu öyle bir şey değil," dedi. Bu şeyleri kim icat ettiyse onu öpmem gerekiyordu, Lorenzo Vescovi'yi değil. "Enzo karmaşık biri ama iyi bir adam. Sana iyi gelecektir."

"Patrick için de böyle düşünmüştük ve nasıl sonuçlandığını gördük," diye mırıldandım. "Ben onsuz dışarı çıktığımda dairemde yabancı kadınlarla birlikte olmaktan hoşlanan pasif agresif bir ganimet porsuğu."

"İçeri nasıl girdi?" Ivory kaşlarını çatarak bana sordu.

"Anahtarlarımı nereye bıraktığımı hatırlayamayacak kadar sarhoş bir halde eve doğru tökezlediğimde sakladığım anahtarı nerede sakladığımı biliyordu. Eve gelmemi istiyordu, böylece sarhoşken seks yapabilecekti ama ben hayır deyince sanırım sevişme dedi."

"Murphy'nin adamı içeri girdiğinde saklı anahtar hâlâ orada mıydı?" Scar oturma odasının kapısından içeri girerek sordu.

"Yok artık! Patrick'i evimde bulup kıçına tekmeyi bastığımda o şeyden kurtuldum. Bittiğini kabul etmek istemiyor ve ben de ona bir daha asla kendini içeri alma şansı vermeyeceğim." Gözlerimi devirdim, çünkü bazen Bellandi erkekleri gerçekten de vajinamızın olmasının bizi aptal yaptığını varsayıyor gibiydi.

"Murphy'nin adamlarıyla bağlantısı olma ihtimali var mı?" Scar, Enzo, Matteo ve Ryker'ın mutfağın diğer tarafında gizlendiği yere dönmeden önce aramızda bakışarak sordu.

"Yok. O bir pislik ve görünüşe göre ciddi bir sınır eksikliği var, ama o bir suçlu değil. O bir baş belası. Hepsi bu."

Matteo dikkatini Ryker'a çevirdi. Bellandi özel dedektifini çağırarak, "Campbell'ı ara ve gözetim ayarla," dedi. "Güvende olmak için onu gözlemek istiyorum."

"Kes şunu!" Karşı çıktım. "Beni kendi pisliklerinden koruduğunu iddia etmekle eski erkek arkadaşımla olan anlaşmazlığıma karışmak arasında fark var."

Enzo kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak, "İkisi aynı şeyse hayır," diye homurdandı. Bana bakarken ela gözleri kararmıştı. "Görünüşe göre o bir güvenlik tehdidi."

"Paranoyaklaşıyorsun," diye karşı çıktım ve ondan uzaklaştım.

"Senin ölmendense benim paranoyak olmam daha iyi," diyerek adaya yaklaştı ve bir tabancayı yüzeye çarptı. "Tek kurşun, Carina," diye homurdandı, sağ eliyle uzandı ve başparmağını alnımın ortasına dokundurdu. "Ivory izlerken ve ona bunu kaydettirirken tam gözlerinin ortasına girecekti. Kendi hayatını umursamıyorsan, belki onunkini umursarsın." Sözleri beni tam da istediği yerden vurdu ve içime çarpan güçten irkilerek geri çekilmeme neden oldu.

Matteo dikkatini Enzo'ya çevirirken kaşları çatıldı, gözleri kısa bir süre benimkilerle birleşmeden önce kafasının arkasına baktı. Ivory, Luna ve ailem birinin bana karşı kullanabileceği tek araçlardı. Beni hizada tutmak için işe yarayabilecek tek tehdit. Bu Patrick'in bir suçlu olmadığı ya da onu suçladıkları şeyleri yapamayacağı gerçeğini değiştirmiyordu ama iş başa düştüğünde, yanılıyor olabileceğim riskini göze alamazdım.

Hayatlar tehlikedeyken değil.

"Peki," diye kabul ettim. "Onu araştır, ama bunun ötesinde benim flört hayatım seni ilgilendirmez."

Burun delikleri alevlendi, bana doğru ilerlerken yüzü bana yaklaştı. O derin ela gözleri sanki kelimeleri geri almam için beni zorlayabilecekmiş gibi gözlerimi tuttu. Uğursuz bir sırıtış dudaklarını yukarı kaldırdı ve yüzünün hatlarına kazınmış öfkeyle tezat oluşturdu. "Sen nasıl istersen bebeğim," diye fısıldadı, tezgahı itip silahı kot pantolonunun arkasına soktu.

Smaug'u omzumdan aldı, adam küçük sürüngeni dev elleriyle kucaklayıp sol işaret parmağını küçük kafasında nazikçe gezdirdikten sonra onu tankına geri götürürken zavallı kertenkele travma geçirmiş gibi görünüyordu. Enzo'nun gözlerindeki soğuk öfke, yanımdaki adada sessizce otururken ve Ivory ortamı yumuşatmak için gevezelik ederken hiç azalmadı.

Çığlık atma isteğimi bastırmak için dudağımı ısırırken parmağım uyluğuma vurdu. Bir kaçırma girişiminde bile, bu asla benimle ilgili değildi. Sadece Ivory'ye ulaşmak için bir araçtı.

Bu acıtmamalıydı. Ama

battı.

hoparlörlerden bangır bangır müzik çalıyordu. Ses, gerginliğimin içinden

Sıkı bir antrenmanın getirdiği o tanıdık yorgunluğa rağmen hareket etme ihtiyacı duyan kaslar. Hiçbir zaman arkasına yaslanıp izleyen antrenörlerden biri olmadım. Her zaman aksiyonun içinde olmak ve hareket etmek zorundaydım. Bellandi'deki sahneden sonra Estate, vücudumda kalan öfkeden kurtulmak için bedenimi normalden daha fazla çalıştırmıştım.

Odanın içinde ilerledim, akşamın son kalabalığı ön girişten süzüldükten sonra malzeme dolaplarını ve arka kapıları kilitledim. Çalışırken Enzo'nun bakışları üzerimdeydi ama ritimle dans ederken ve kilitleme rutinimin hareketlerini yaparken umursamayı reddettim.

Boş halkalardan birine geçerek zıpladım ve iki ipin arasından kaydım. Arkama dönüp ona doğru sırıttım. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, duvara yaslanmış ve ayaklarını önüne atmış bir halde kaşlarını kaldırarak bana baktı. O acımasız yakışıklı yüzünü yavaş bir gülümseme kapladı. Bu dünyada Lorenzo Vescovi kadar günahkâr hiçbir şey yoktu. Bunu iliklerime kadar biliyordum, inkar etmeye bile çalışamayacağım kırılmaz bir gerçek ruhuma kazınmıştı.

Masum bir bakire değildim. Eğlenceden payıma düşeni almıştım ama *onu* hiç yaşamamıştım.

Akıl sağlığımı korumak istiyorsam, muhtemelen bu şekilde kalmalıydı. Onu bir tur attırıp o dikkatli ela gözlerindeki vaatleri yerine getirip getiremeyeceğini görmemek insanlığa karşı işlenmiş bir suç gibi gelse bile.

Sessizdi, yaptığım her hamlenin arkasında tehlikeli bir şekilde pusuya yatıyor ama öfkesini hiçbir ekipmandan çıkarmaya yanaşmıyordu. Vücudunda kaynayan öfkeyle birlikte, onu yüzeye çıkarma ihtiyacı hissettim. Neler yapabileceğini görmek ve belki de şansım yaver giderse, onu yeterince kızdırıp çabalamaya değmeyeceğimi anlamasını sağlamak için.

Herkes bunu biliyordu. Onun da bilmesinin zamanı gelmişti.

"Hadi, Koca Oğlan. Kimse seni küçük düşürdüğümü görmek istemiyor," diye takıldım. Bütün gün beni izlemiş, yaptığım her hareketi biraz fazla yakından incelemişti. Tabletiyle uğraşırken bile bana olan tüm dikkati, yıllar boyunca özenle hazırladığım kılık değiştirmeyi çözme tehdidi oluşturuyordu.

Bu benim bir parçamdı, ama bu çirkin davranış aynı zamanda beni hastalığımın küçük belirtilerini gören insanlardan korumaya da yardımcı oluyordu. Sadece Ivory biliyordu

gerçekti ve bu bile yaşadığım herhangi bir alana her baktığımda içimde kabaran fırtınaya ancak bir bakıştı.

Dudaklarını büzdü, gülümsemesi mükemmel simetrik dişlerini ortaya çıkaracak şekilde genişledi ve dilini dişlerinin üzerinde alaycı bir şekilde gezdirdi. "Neler yapabileceğimi bilmene izin verememem. Hâlâ fırsatını bulur bulmaz kaçmayı planlıyorken olmaz." Sözleri bir dakika önceki düşüncelerime o kadar benziyordu ki, ona gerçek bir tepki göstermemek için kendimi zor tuttum.

Nefesim kesildi, bunun yerine sahte bir öfkeyle bir elimi göğsüme tuttum. "Hadi ama Lorenzo," diye mırıldandım. "Neden senden kaçmaya çalışayım ki?"

Kollarını kavuşturdu, duvardan kalkıp yavaşça ringe yaklaşırken geniş omuzları daha da büyük görünüyordu. Ayaklarımdan kalçalarımı saran şortuma ve spor sütyenimin ortaya çıkardığı çıplak karnıma kadar vücudumda gezinen bakışlarında objektif bir şey yoktu. Tek bir bakışıyla içimde yaktığı ateşi hissederek karın kaslarım seğirdi.

Ondan, herkesten daha yüksekte olmak garip, baş döndürücü bir his olmaktan hiç çıkmadı. Bu, dövüş ringine olan bağımlılığımın bir parçasıydı. Yukarıda olmak ve diğer insanlara tepeden bakmak, neredeyse 1.80'den daha uzun olmanın nasıl bir şey olabileceğini hayal edebiliyordum.

Uzattığı kollarıyla ringin üst ipini kavradı ve bana bakarken aşağı doğru çekti. Dudaklarının keskin kıvrımında yırtıcı bir sırıtış oynaşıyordu, bu da başlı başına bir alay konusuydu.

O dudaklar günah işlemek için yaratılmış.

Hareket etme dürtüsüne direnerek, beni kıvranırken görmesine izin vermeyi reddettim. Bana dokunmamıştı bile, ama tenimi damgasıyla dağlamış ve sadece bir bakışla kendini ruhuma kazımıştı. "Ellerimi üzerine koymamı mı istiyorsun, bebek kız?" diye sordu. "Seni eğlendirmek için çok daha ilginç yollar düşünebilirim."

Yutkundum ve beni onun kemiklerinin üzerine atlamakla tehdit eden şehvet sisini üzerimden attım.

Kemik.

"İlgilendiğim tek şey bu," dedim.

"Küçük Yalancı," diye kıkırdadı başını sallayarak. Yüzündeki ifadede, elde edilmesi zoru oynadığımı düşünseler çoğu erkeğin hissedeceği kızgınlıktan eser yoktu. Bunun yerine, direncim Enzo'yu daha da cesaretlendirmiş ve çözülmemi izlemeye daha kararlı hale getirmiş gibiydi. Bir şey gizleniyordu

Gözlerinin arkasında, yüzü ve sözleri başka türlü eğleniyor gibi görünse de yüzeyin altında kaynayan bir şeytan vardı.

Derin sularda yüzüyormuşum gibi bir izlenim edindim ve bir akıntının beni aşağıya çekmekle tehdit ettiğini fark edemeyecek kadar naiftim.

"Dangalaklık etme," diye güldüm. "İkimiz de seksin harika olacağını biliyoruz ama böyle bir şey olmayacak. O yüzden büyük çocuk pantolonunu giy, buraya atla ve bana nelerin olduğunu göster, Enzo."

O da buna uydu ve kendi cüssesinde bir adam için imkânsız olması gereken erkeksi bir zarafetle kendini ringe çekti. Enzo gecenin içinde bir suikastçı gibi hareket ediyordu, her şey bitmeden önce kurbanının o tek saf dehşet anını hissetmesini isteyene kadar akıcı ve sessizdi. Bellandi erkekleri psikopattı, genellikle saldırmadan önce kurbanlarına aşıladıkları heyecan ve korkudan zevk alırlardı.

Ama Enzo kendine has bir deliydi. Kazanmaya kararlıydı, işi bitirmekten başka hiçbir şeyle ilgilenmiyordu ve bunu keyif için yapmıyordu.

Bunu görevi olduğu için yapıyordu ve içinde gizlenenleri saklamak için yarattığı dikkatli yüzün altında bir ölüm makinesi olduğunu hissediyordum.

Ringin ortasında dururken, boyunun sonuna kadar açılmasını ve bana kurnazca gülümsemesini izledim. Tek bir adım onu daha da yaklaştırdı, ardından bir adım daha attı ve doğrudan benim alanıma girdi.

Elleri belimin çıplak tenine indi, serçe parmağı şortumun taytına değdi ve başparmağı tek bir dokunuşla göğsümün kıvrımını sıyırdı. Uzun parmakları yanlarımın etrafında kıvrıldı, neredeyse omurgamın tabanını fırçalayıp ortasına dokunacaktı. Sesi duyularımı gıdıklıyordu, bana bakmak için başını eğdiğinde nefesi yüzümde zayıf ama sıcaktı.

Ellerini itmeliydim. Lanet olası kişisel alanıma saygı göstermesi için ısrar etmeliydim. Ama onun ellerini üzerimde hissetmek sinirlerimde elektrik karıncalanmalarına yol açtı ve sonsuzluk gibi hissettiren bir zamandan beri ilk kez canlanana kadar bedenimi aydınlattı.

"Seninle tek bir şartla dövüşürüm," diye mırıldandı, başparmaklarını hafifçe hareket ettirdi, ta ki ben o istilacı dokunuştan kurtulmak için omurgamı dikleştirene kadar.

"O da ne?"

"Eğer kazanırsam, kıçın benimdir," diye homurdandı, parmaklarını yanlarımda sıkarak.

"Tanrım, doğrudan anal için. Bir kızı en azından buna kadar çalıştırabilirim," diye güldüm, onun pençesinde kıvranarak ve pis görüntünün kafamda uyandırdığı sıcaklığı uzaklaştırmaya çalışarak.

Kıkırdadı, rahatsız edici ellerinden birini çenemi yakalamak ve gözlerimi tutmak için uzattı. "Eğer kazanırsam, seni mindere çıkaracağım ve dilimin üzerinde kaymak olacaksın, bebeğim."

Beni çözüp parçalara ayıracağına şüphe olmayan bu adama dönüp bakmamak ve kaçmak için içimden gelen arzuyla gülümsedim. Erkekler beni asla uzun süre istemezdi, çılgın enerjim ve her zaman bir şeyler yapma ihtiyacımla değil. "Peki kazanırsam ne alacağım?" Bunun yerine ondan kurtulma fırsatına odaklanarak sordum. Enzo fiziksel olarak fit olan çoğu erkek gibiydi. Kibirliydi ve evdeki en büyük ve en kötü kişinin kendisi olduğunu düşünüyordu. İnsanlar hayatım boyunca beni hafife almıştı. En büyük hobim bunu onlara karşı en şiddetli yollarla kullanmaktı.

"Bacaklarının arasındaki ağzım bir ödül değil mi? Ahh." Başparmağı alt dudağımı okşarken alaycı bir şekilde yüzünü buruşturdu. Bıraktığında, dudaklarımı yalamak için açıklanamaz bir dürtüye boyun eğdim ve onun tadı ağzımda patladı. Kafamın içindeki dırdırcı ses bir kez olsun sustu, o ellerin nerede olabileceği ya da neye dokunmuş olabileceği umurumda değildi. Önemli olan tek şey çok yakında gidebilecekleri yerlerdi. Keşke bunun olmasına izin verebilseydim.

"Eğer ben kazanırsam, eve sensiz gideceğim. Kazanırsam, kendi başımın çaresine bakabilecek kapasitede olduğumu kabul edersin ve teknolojik kalene geri dönüp sikini kendi elinle kaldırırsın ve kıçını ne kadar sert tekmelediğimi düşünürsün." Kıkırdaması göğsünü benimkine doğru titreştirdi ve başını eğerek kulağıma mırıldandı.

Sesinin derin hırıltısı tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. "Tamam, bebeğim," diye kabul etti, ses tonundan güven sızıyordu. Zihninde beni çoktan altına almış, kazanmak için savaştığı ödülü almıştı.

Bir adım geri çekildi ve beni adamın vücudundan akan sıcaklığın yokluğunda ürperti içinde bıraktı. Botlarını tekmeleyerek ringin kenarına fırlattı. Botlarıyla içeri girdiği için onu azarlamamış olmam, adamın bende yarattığı dikkat dağınıklığının seviyesi hakkında bir şeyler söylüyordu.

Sadece erkeklerin yapabileceği bir şekilde başının arkasına uzanarak siyah tişörtünü başından çekti ve botlarıyla birlikte yığının içine fırlattı. "Çıplak bir güreş istediğimi hatırlamıyorum," diye tersledim.

Gülümsedi, ellerini yavaşça kemerine doğru götürdü, böylece gövdesi üzerinde bir yol izlediler. Dilimin çaresizce takip etmek istediği bir yol. Son derece geniş omuzları, göğüs kıllarının hafif bir serpintisine ve belirgin kas çizgilerine doğru eğimliydi. Karın kasları daha az belirgindi ama spor salonunda antrenman yapan birinden çok çalışan bir adamın gücüne benzeyen bir vücutta mevcuttu. Dövmesi, spor salonunun parlak ışığında zeytin tenine karşı daha belirgindi, kargalar karın kaslarının gölgelerini mükemmel bir şekilde vurguluyordu. Parmakları kemerini açtı, onu incelememi izlerken yüzünde kibirli bir gülümseme belirdi. "Çoğunlukla çıplaksın," diye dikkat çekti.

"Her yerim örtülü." Kemer de yığına katılınca yutkundum ve kot pantolonunun düğmelerini açıp fermuarını indirdi.

"Taşaklarım içine girene kadar benimkini kapalı tutacağım, Carina," diye homurdandı, pantolonunu kaslı bacaklarından aşağı itti ve yana doğru tekmeledi. Sadece bir çift siyah boxer külotla örtüldüğünde, ne kadar iyi eşleştiğimizi fark ettim ve gergin bir kıkırdama kaçtı.

Durdu ve bekledi, yüzündeki o çıldırtıcı gülümsemeyle beni izledi, sanki ilk saldıracak kadar aptalmışım gibi. "Bütün gün bana mı bakacaksın, Lorenzo?"

"Adımı haykırana kadar seni bedereceğim," dedi, alanıma yaklaşarak. Eli öne doğru fırladı, sütyen askımın kenarının altından kayarak onu tekrar tenime yapıştırdı. Onu uzaklaştırarak elime baktım. Çok hızlı hareket etmişti. Ondan kaçmaya çalışsam bile, bunu yapmak çok zor olurdu.

Gülümseyerek bu iyiliğe karşılık verdim, meme ucunu yakaladım ve yüksek sesle kahkaha atıp elimi itene kadar çimdikledim. "Endişeli misin, Küçük Yalancı?"

"Neden endişeleneyim ki?" Reflekslerini test etmek için kalçasına tekme atarak sordum. Eli bacağımı kolayca yakaladı ve ben sadece onun zayıflıklarını hissetmek isterken o benimle oynamak istermiş gibi bacağımı bıraktı.

"Sikimi ne kadar çok seveceksin," diye cevap verdi, o sinsi ve akıcı zarafetiyle hareket ederek karnıma yumuşak bir yumruk indirdi. Canımı acıtmadı ama vuruşunun şaşkınlığıyla dudaklarımdan bir nefes çıkıverdi.

Bu işte kaybedemezdim, her şey tehlikedeyken olmazdı. Çok fazla arkadaşımın Bellandi erkeklerine yenildiğini görmüştüm ve bir kez siklerini içine soktuklarında her şeyin bittiğini biliyordum. Bu özgürlüğün sonuydu. Bundan kimse için vazgeçemezdim.

Lorenzo Vescovi bile.

Bunu aklımda tutarak vurdum. O engelledi. Tekrar tekrar, nereye nişan alacağımı çok iyi bildiğini gösterdi. Bana hiçbir zaman zayıf bir nokta ya da ipucu vermedi. Yaptığım her vuruşu engellemeye devam ederken bana gözleriyle hiçbir şey göstermedi. İçimde bir hayal kırıklığı oluşmuştu. Daha aşırı önlemler almaktan başka yapacak bir şeyim olmadığından, cephaneliğimdeki daha gelişmiş hareketlerle ona saldırdım. Vücudumu belinin etrafında döndürerek, bacaklarımı boynuna dolamak için manevra yapmaya çalıştım.

Eğer bunu yapabilirsem, onu alt edebilirim.

Planladığımız gibi yere düştük, önce o yere indiğinde bir gümbürtüyle mindere düştük. Ama ben bacaklarımı kilitleyemeden o belimi yakaladı, keskin bir çekişle onu kavrayışımı çözdü ve önüm onunkine yapışana kadar büktü ve ben şok içinde ona baktım. Ayaklarımı tekrar yere basmak için çırpındım.

Beni sırtüstü yatırıp kalçalarımı iki yanımdan sarmadan önce bir ayağımı bile mindere koyamamıştım. Üstüme çıktı, beni altına sıkıştırdı ve beni sabit tutmak için ellerini bileklerime doladı. Gerçeklik üzerime çökerken onun ağırlığı boğucu geliyordu. Pelvisimi sallayarak ve kollarımı kalçalarıma doğru çekerek, umutsuzca onu devirmeye çalıştım.

Kaybedemezdim. Başıma geleceklere dayanamazdım. Ağırlığı yerleşti, vücudu sayısız kadına kendilerini savunmayı öğrettiğim şekilde kıpırdamayı reddediyordu. Enzo hareket etmedi, sadece savunma manevralarının mekaniğini anlayan bir adamın başarabileceği gibi üzerimde kaldı.

Beni hafife aldığını düşünmüştüm ama onu hafife alan sadece benmişim.

"Seni pislik!" Nefes nefese kaldım, bileklerimi kavrayışına karşı koymaya çalıştım ve acınası bir son hamleyle kalçalarımı sağa sola oynattım. "Kazanacağını biliyordun."

"Elbette kazanacağımı biliyordum. Öyle olmasaydı eve gitmene izin vermezdim. İyisin ama bütün gün seni izleyen bir adam için tahmin edilebilirsin," dedi, zaferini iyi bir önlem için ovuşturarak.

"Bu hiç centilmence değil," diye karşılık verdim.

Güldü. "Bebeğim, ben asla bir centilmen olduğumu iddia etmedim."

Eli bileğimi bıraktı ve beni omzunu itip onu devirmeye çalışmam için serbest bıraktı. Piçin katı ağırlığını hareket ettirmek imkânsızdı ve elini çıplak belimde hissetmek içimde yeni bir panik dalgası yarattı.

Ben. "Kes şunu," diye homurdandım, daha sert iterek uyardım. Sadece gülümsedi ve diğer elimi bıraktı.

"Ben kazandım, bebek kız. Şimdi o seksi bacaklarını aç ve bana ödülümü ver," diye emretti ve ellerini kalçalarımın arasına kaydırdı. Birini çekerek aralarına girecek kadar açtı ve kalçalarını çevrelemek için daha da genişlemeye zorladı.

"Gerçekten ciddi olamazsın!" Parmakları şortumun kalçama değen kenarlarını gıdıklarken sesim gergin bir kahkahaya dönüştü. Ağırlığını tekrar üstüme vererek yüzüme baktı. Kalçaları bacaklarımın arasındayken her santimini içime bastırdı. Her bir kas parçasını hissediyordum, çünkü beni devasa kütlesiyle çevrelemiş ve dirseklerini mindere dayayarak bana doğru eğilmişti.

"Sür ya da öl," diye fısıldadı. Hiçbir uyarıda bulunmadan dudakları dudaklarıma yapıştı, şaşkınlık dolu nefesimi yuttu ve kendi nefesi haline getirdi. Matteo'nun Ivory için cazibesini, tereddüt etmeden tamamen ve tamamen alınmanın cazibesini hiç anlamamıştım.

Enzo anlamamı sağladı.

Dilinin dudaklarıma değdiği ilk anda bedenim ona istediği her şeyi vermek istedi. Bana doğru açıyı verdiği anda dudağını ısırarak kıçına bir tokatla o hain kaltağı aşağı ittim. "Bırak beni!" Geri çekildiğinde kanayan dudağına dokunarak bağırdım. Bana her dokunduğunda bunu tekrar yapacaktım.

Bedenim kılık değiştirmiş bir şırfıntı olsa bile, iznim olmadan kimse bana dokunamazdı.

Gülümsedi, dudağındaki kesikten kan akarken başını eğdi ve tekrar ağzıma girdi. At kuyruğumdan tutarak boynum eğilene kadar başımı arkaya yatırdı ve aldı. Yuttu. Karnımda ısı birikirken dilini derinlemesine ağzımda gezdirdi. O kadar sıcaktı ki omuzlarını itmeyi bıraktım, bacaklarımı beline doladım ve dudaklarını kendi dudaklarımla cesaretlendirdim.

Önemli olan tek şey onun teninin benimkine verdiği elektrikti. Bunun korkunç bir fikir olmasının tüm nedenleri değil. Onu daha derine çektiğimde göğsünde bir hırıltı titreşti, dilini kısa bir süre emdim, sanki kendime izin verirsem sikine tapacakmışım gibi.

Sonunda, dikkatinin dağıldığı bir anda onu sırt üstü çevirerek spor sütyenimi başımın üzerinden çekmesine izin verdim. Klima meme uçlarıma çarparak onları sert noktalar haline getirirken o bana baktı ve elini

ellerimi kalçalarıma koydu. Onun boşluğuna doğru eğilip dudaklarımı dudaklarına değdirdiğim anda beni tekrar sırt üstü yatırdı. Ağzımdan uzaklaşıp boğazımı ve köprücük kemiğimi öperken göğsü bana doğru kabardı, teni meme uçlarımı sıyırdı. Arzu kıvılcımları bedenimi kaplarken onun altında titredim.

İri ellerinden biri göğsümü sardı ve müzik arka planda nabız gibi atarken sıcaklığıyla onu sahiplendi. Ağzı diğerinin etrafını sarmış, ben sırtımı dönüp ona karşı kıvranana kadar emiyor ve ısırıyordu. Siyah boxer külotunun içindeki çıkıntı, uyluklarımın arasındaki boşluğa sürtünerek bana çok ihtiyacım olan sürtünmeyi sağladı.

"Enzo," diye yalvardım, umutsuzca aşağı doğru bastırdım.

"Ne istiyorsun Carina?" diye sordu, diğer meme ucumu yavaşça ve işkence edercesine yalarken bana baktı.

"Eğer beni becereceksen, hemen becer," diye yalvardım. Bacaklarımın arasından daha da aşağı kayarak dudaklarını karnıma değdirdi ve kaslarım onun ilgisine karşılık olarak seğirdi. Parmaklarını şortumun bel bandına soktu, şortumu kalçalarımdan aşağı çekerken bana gülümsedi.

Onları kenara fırlatıp altındaki çıplak bana baktığında bile umursamadım. O anda onu içime almaktan başka hiçbir şeyin önemi yoktu. "Sanırım anlaşmamız dilimin her tarafını kremleyeceğin yönündeydi," dedi, iri ellerini kalçalarımın iç kısımlarına bastırıp onları iyice iterek.

"Çok terliyim," diye itiraz ettim, minderde daha da aşağı kayarak yüzünü amımın hizasına getirdiğinde kendimi örtmek için bir elimi aşağı uzattım.

"Sakıncası varmış gibi mi görünüyor?" diye sordu, tekrar bana bakabilmek için elimi itti. "O kadar mükemmel ki, burada bile." Tekrar üzerimi örtmeye çalışarak elimi uzattım ama beni itti. "Sakın amımı benden saklama."

"Kukun mu?" diye sordum, bu piçin cesareti karşısında sesim yükselmişti. Daha elini bile sürmemişti ve onu kendine mal edebileceğini mi sanıyordu?

"Benim," diye homurdandı, başını içeri eğdi ve beni girişten klitorise kadar öyle sert yaladı ki bacağım tepki olarak seğirdi. "Terli, temiz, döllerimle kaplı. *Benimkiyle.*" Tek bir parmağını soktu, yavaşça pompaladı ve bana işkence ederken yüzümü izledi.

Aradığı şeyi bulduğunda arkasına yaslandı ve beni yuttu. Dili her yerimi yalayıp kendisine ait olduğunu iddia ederken kirli sakalları tenimi gıdıklıyordu. İnledim, bir elimi saçlarına uzattım ve sıkıca kavradım.

Onu daha sert çektiğimde, eğlenen kahkahasının bana karşı titreştiğini ve neredeyse beni devirdiğini hissettim. "Enzo," diye nefes nefese kaldım. İkinci bir parmağını sertçe içime soktu, beni kabaca parmaklarken g noktamı okşamak için kıvrıldı. "Siktir!" Çok yakındım, sınıra çok yakındım, ama o serbest bırakmayı bulmak için bir şeye daha ihtiyacım vardı. Bana vermekten kaçındığı tek şey, uzaklaşmadan önce sadece klitorisimi kısa bir süre dürtmekti.

"Adımı söyle," diye mırıldandı bana
karşı. "Enzo!"

"Benim kahrolası adım Sadie," diye homurdandı ve sisin içinden anladım.

"Lorenzo," diye haykırdım, dudakları klitorisimin etrafını sardığında ve ben onun altında patlayana kadar dilinin sert hareketleriyle saldırdığında ağladım. Elim saçlarında sıkılaştı, orgazmımın geri kalanını yüzünde sürerken onu hareketsiz tuttu.

Üzerime doğru sürünüp elini aşağıya uzatarak aletini serbest bıraktığında sersemliğimden yeni kurtulmuştum. Sisin içindeyken bile, kendini merkezime doğru yönlendirirken elinden çıkan yarağın uzunluğu nefesimi kesti. Kalçalarım ona daha iyi bir açı vermek için hareket edene kadar başı dudaklarımın arasından geçerek klitorisime çarptı.

Sert bir hamleyle içime girdi, kendini kabzasına kadar gömdü ve ağırlığını üzerime verip beni öperken içimi onunla doldurdu. Öfkeyle içime girip çıkarken, kalçalarını güçlü bir şekilde yuvarlarken beni sabit tuttu, böylece minderden yukarı kaymadım. "Benim için çok ıslaksın bebeğim," diye inledi dudaklarıma karşı, gözlerini açıp beni incelerken hızını yavaşlattı.

Gözlerini üzerimde hissetmek, üzerime yerleşmiş ağırlığıyla birleştiğinde çok samimiydi. Nefret sikişi bir şeydi, ama bunu dönüştürmeye çalıştığı şey başka bir şeydi.

Omuzlarını iterek onu sırt üstü yatırdım ve sikinin üzerine oturdum, ellerimi karın kaslarına koyarak vücudumu kontrol ettim. Saçlarımı at kuyruğundan kurtararak karanlık perdenin etrafıma yayılmasına izin verdim. Saçlarımın yüzüme yapışması beni rahatsız bile etmedi.

Bana delici bir şekilde baktı. Onunla yoluma devam etmeme izin verdi, ona bindi ve ben onun etrafında paramparça olana kadar kasık kemiğine sürtündü.

Beni üzerinden çekti ve serbest kaldığı anda irkildim. Karnım yumuşak bir şekilde mindere çarptı, içime geri girip yavaş ve derin bir şekilde iterken ağırlığı sırtıma yerleşti. Bir eliyle bileklerimi arkadan kavrayıp başımın üzerinde sabitleyerek beni öyle bir tuttu ki, tamamen doymuş olmanın verdiği yorgunluk ve vücudunun üzerimde olması arasında hareket edemez hale geldim. "Neden bu kadar korkuyorsun?" diye kulağıma fısıldadı ve yüzüme daha iyi bakabilmek için saçlarımı geriye doğru çekti. "Benden bir *şey* saklayabileceğini mi sanıyorsun?" "Enzo," diye inledim, diğer eli altıma uzanıp bedenimi okşarken.

iki hızlı, yetenekli parmakla klitoris.

"Seni görmediğimi mi sanıyorsun Carina?" diye sordu, kalçalarının kıçıma çarpma sesi salonda yankılanana kadar daha sert ve daha derin itti. "Gördüğüm tek şey sensin."

Arkamdan homurdandı, son bir kez daha sertçe itip gidebildiği kadar derinde durakladığında içimi sıcaklık doldurdu. Ağırlığı beni tamamen kaplayıp ring zeminine sıkıca bastırırken ciğerlerim nefes alma ihtiyacıyla doldu. Sonunda üzerimden yuvarlandığında, beni önüne çekti ve ikimiz de nefesimizi tutarken kollarını bana doladı.

Rahatlatıcı ve uygun bir yatıştan daha fazlası olduğuma dair bir güvence olması gereken şey korkutucu hale geldi.

O beni gördü. *Kimse* beni görmedi.

İnsanlar benim görmelerini istediğim şeyi gördüler.

Kollarından sıyrılıp ayağa kalktığımda uyluğumun iç kısmından aşağıya doğru akan yabancı sıvıyı hissederek irkildim. Ani ayrılışımın nedeni olarak temizlenme ihtiyacının arkasına saklanmaya kararlı bir şekilde banyoya doğru koştum.

Dünyadaki tüm tuvalet kağıtları tenimdeki kirli hissi temizleyemezdi. Prezervatif takmamıştı. Başka hiç kimseyle bunun olmasına izin vermemiştim ama Enzo'daki bir şey beni o kadar etkisiz hale getirmişti ki aklımın ucundan bile geçmemişti. Mantıklı düşünemeyecek kadar kendimi ona kaptırmıştım.

Büyük bir hata yapmış olmanın aptalca duygusundan kendimi kurtaramayınca, yıkanmak için sabunlu su almak üzere kabinden geri çekildim. O da bittiğinde nihayet lavaboya yaslandım ve parmaklarımı beni rahatlatan kesik kesik bir ritimle leğene vurdum.

Bir. Bir nefes.

İki. Test yaptırırdım. *Tekrar.*

Üç. Bir daha olmayacak. *Dört.*

En azından iyi olmuştu. *Beş.*

Hap kullanıyordum.

Parmaklarımın her dokunuşu kararlılığımı bir kez daha artırdı. Kendimi biraz daha iyi tanıdığım Sadie gibi hissetmemi ve tek bir dokunuşla lapaya çevirdiği kadın gibi hissetmemi sağladı. Ana spor salonuna geri döndüğümde Enzo boxer külotunu giymiş ve benim kıyafetlerimi kolunun altına sıkıştırmış bir şekilde banyo kapısının yanında bekliyordu. "Hap kullanıyorum," diye açıkladım. "Ve temizim. Patrick'ten sonra test yaptırdım."

Patrick'in adı geçince burun delikleri alevlenirken yüzü gerildi ama yine de yoluna devam etti. "Doğru. Bu konuşmayı daha önce yapmalıydık," dedi bir elini ensesinde gezdirerek. "Seni riske atmam bebeğim. Ben temizim." Başımı salladım, her ne kadar test yaptırmaya niyetim olsa da.

Böyle bir konuda başkasına güvenemezdim.

"Gidip eşyalarımı alayım," dedim ve üzerime daha fazla kıyafet giyebilmek için aceleyle ofisime gittim. Enzo'nun yanında daha fazla kıyafet asla kötü bir karar olamazdı.

Mesafesini koruyacaksa o andan itibaren çuval giyerdim.

12

ENZO

I Sadie aceleyle merdivenlere yönelirken anahtarlarımı garaj kapısının yanındaki masanın üzerindeki kaseye bıraktım. "Nereye gidiyorsun?" Gözlerindeki kederli bakışı fark etmemeye çalışarak sordum.

Bana döndü ve ona hiç benzemeyen bir şekilde mahcup mahcup gülümsedi. Onu kabuğuna çekildiği bir sarmala sokan şey genel olarak seks miydi yoksa koruma eksikliği miydi bilmiyordum. Tek bildiğim bunun Sadie'ye hiç benzemediğiydi, onu normal, canlı haline geri döndürme ihtiyacı içimi titretiyordu. Zaferimin heyecanını yaşıyor olmalıydım ama bunun yerine çok fazla zorladığımdan endişelendim. Hazır olmadan önce onu çok hızlı almıştım.

Ama zorluklara göğüs gerebilen biri varsa o da Sadie'ydi. "Duş almam gerek," dedi merdivenlerden yukarı ilk adımını atarken. "Ben her zaman Spor salonundan eve döndüğümde yaparım" diye ekledi. Bu sözler üzerinde düşünürken yüzü buruştu, bana söylemek istemese de bunların doğru olduğunu gösteriyordu. Küçük velet beni teninden temizlemek için acele ettiğini düşünmemi istiyordu.

"Tamam. Akşam yemeği birazdan burada olur," diye hatırlattım ona. Spor salonunda tuvalete çekildiğinde, doymak bilmez açlığını tahmin ederek yemek sipariş etmiştim. Spor salonunda kendini çok zorlamıştı, ona malikânede yaptığı saçmalıkları söyledikten sonra rahatlamaya ihtiyacı vardı.

Sırtımdaki silahın ağırlığı, onunla ne yapacağıma karar verene kadar onu güvenli bir yere koymam gerektiğini hatırlattı ve beklerken onu yatak odamdaki dolapta saklı kasaya koydum. Üst kattaki banyoda duş çalışıyordu.

Beni dışarıda tutmak için kapıyı kapatıp arkasından kilitlediğini bilmeme rağmen ses merdivenlerden aşağı iniyordu.

Onunla birlikte duşa girmekten, beni bedeninden asla çıkaramayacağını ona hatırlatmaktan başka bir şey istemiyordum. Denese bile, onu tekrar kokumla kaplayacaktım. Sadece olanların üstesinden gelmesi gerektiğini bilmek beni uzak tuttu.

Duvarlarını yeniden inşa ederdi. Aramızda olanları sadece seks olarak görmezden gelecekti. Sonunda bundan daha fazlası olduğunu kabul etmek zorunda kalacaktı. Ama bu gece böyle bir şey olmayacaktı. O üst kattan çıkmadan önce akşam yemeği geldi, ama çok geçmeden peşinden geldi.

En kindar günlerinde bile, muhtemelen hissettiği açlığa kimse karşı koyamazdı ve üst katta kalmak benden saklanmak anlamına gelirdi.

Sadie kimseden saklanmadı.

Merdivenlerden eşofman altı ve bol bir tişörtle indi, vücudunu benden o kadar açık bir şekilde saklıyordu ki kıkırdama dürtüsüne karşı koyamadım. Ama yorum yapmadan ilerledim ve onun küçük isyanına izin verdim. İlk savaşı kazanmıştım.

Savaşı kazanacağımı henüz fark etmemişti, çünkü ben devamlı oynuyordum. "Sokağın aşağısındaki Tayland restoranından sipariş verdim. Umarım sorun olmaz."

dedi.

"Kulağa mükemmel geliyor," dedi, tabakları ve gümüş takımları tezgâha dizdiğim yerden aldı ve mutfak adasına getirdi. Acele etmedi, her şeyi yerli yerine yerleştirdi. Onlara olan takıntısı doğal görünmüyordu ve bir an için bunun beni görmezden gelme çabası olduğunu düşündüm. Ama çatalları peçetelerin üzerine, mükemmel bir şekilde ortalayarak ve tezgahın kenarına dik olarak yerleştirmesi, bunun onun için iyi çalışılmış bir faaliyet olduğunu gösteriyordu.

Kusursuz doksan derecelik açılar.

Onu izlediğimi fark etmeden önce bardakları almak için arkamı döndüm ve tabakların hemen soluna yerleştirdim. Kafasını bile kaldırmadan onları sağa kaydırdı. Kıkırdayarak benimkileri tekrar sola kaydırdım. "Ben solağım," diye itiraf ettim, dişlerinin kısa bir süre alt dudağına gömülmesini ve gözlerinin bir kez daha bardağa kaymasını izledim.

"Tamam," diye fısıldadı, ben yemek kaplarını ona yaklaştırırken kendini bir tabureye çekti. Tay fesleğenli kızarmış pilavı aldı, tabağına sağlıklı bir porsiyon koydu ve ben bardaklara buzdolabından su doldururken yemeğe daldı.

"Pad thai de var," dedim ve ikinci kabı açtım. Bana teşekkür etti ama ben oturup her birinden kendime birer porsiyon alırken bunu görmezden geldi. Pilavını bitirene kadar tabağına pad thai koydu ve onu yedi. "Olanlar hakkında konuşmamız gerekiyor mu?" Boş midesini doldurması için ona yeterince zaman verdikten sonra sordum.

"Hayır," dedi bir yudum su alarak. "Seks yaptık. Devam ediyoruz."

"Seksten daha fazlasıydı, bebeğim. Bu yüzden şu anda çok garip davranıyorsun. Çünkü bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun." Çatalını her yere bıraktığında, mükemmel bir şekilde hizalanması için peçetesinin üzerine yerleştirdi. Bunu fark ettiğimi anlayınca yüzünü buruşturdu ve sahte bir gülümsemeyle geçiştirdi.

"Yapışkan olma. Sen eğlenceliydin, Enzo. Olabilecek tek şey bu."

"Nedenmiş o?" diye sordum. Sadie kendini, ciddi bir kalp kırıklığı yaşamış tanıdığım kadınlardan daha fazla koruyordu ama yemeğini bitirip tabağını durulamak ve bulaşık makinesine yerleştirmek için ayağa kalkarken hiçbir şey belli etmiyordu.

"Çünkü başka bir şey istemiyorum."

"Buna sen bile inanmıyorsun, Küçük Yalancı," dedim, geceyi geçirmek üzere kendini kilitlemek için merdivenlere doğru çekilirken onu izledim. Bir an durdu ve başını çevirip bana baktı.

"Kendine bir iyilik yap ve dur. Bunun sonu iyi bitmeyecek," diye fısıldadı. "Bitmesi gerektiğini kim söyledi?"

"Çünkü hep öyle olur," diye mırıldandı, benden uzaklaşmak için aceleyle merdivenleri çıktı. İçimdeki çelişkili dürtüleri bastırmaya çalışırken, ona ihtiyaç duyduğu alanı tanıyarak geçmesine izin verdim. Onu böylesine korkunç bir şekilde inciten adamı bıçaklamak istiyordum ama aynı zamanda benim yaptığım kadından uzaklaştığı için minnettar hissediyordum.

Bununla ne yapacağımı bilemedim.

Trafiğin arasından sıyrılırken bisikletin gürültüsü altımda gümbürdüyordu. Yıllardır bisikletim tekerlekler üzerindeki evim olmuştu. Topraklanmış hissetmek istediğimde gittiğim yer

Dünyamı çevreleyen tüm saçmalıklara karşı. Kendime hatırlatmam gerektiğinde

insan olduğumu, hayatımdaki tüm ölümler için suçluluk duymamın normal olduğunu, bunun duygusuz bir robot olmadığımı hatırlattığını anladım.

En azından tam olarak değil.

Ben işkence ve ölümden pişmanlık duymayan Ryker değildim. Asla dünyayı kırmızıya boyayıp eve gidip karımı ve çocuklarımı suçluluk duymadan öpemezdim. Kan ve beyin sıçraması ölümün tuvalinde benim aracım olarak hizmet ettiğinde bile, sonrasında hala ödünç alınmış bir zamanda yaşayıp yaşamadığımı merak ettiğim anlar vardı. Bir zamanlar kim olduğuma dair tüm izleri kaybettiğim ve motorumun altımda gümbürdemesiyle aynı şekilde damarlarımda kükreyen ölüm makinesinden başka bir şey olmadığım gün gelecek miydi?

Sadie'nin sıcaklığı o anda olduğu gibi omurgama baskı yapmadan motorumu düşünmek artık eskisi kadar çekici gelmiyordu. Bir zamanlar özgürlük gibi hissettiğim yerde, onsuz hissedeceğim tek şeyin onu yanımda hissetme ihtiyacı olacağından şüpheleniyordum.

O benim yeni evimdi.

O benim özgürlüğüm ve kurtuluşumdu. Onu kendi yarattığı bir kafese hapseden zincirlerin anahtarı bendeymiş gibi bana bakan bu cesur kadın. Bana baktığında bal kahverengisi gözlerinde gördüğüm şeyin farkına varmazdı ama parmaklarıyla tişörtümü kavrayıp can havliyle tutunması bir güvenlik önleminden çok daha fazlasıydı. Bu, istediği ve asla sahip olamayacağına kendini ikna ettiği her şeye tutunan bir kadının kavrayışıydı.

Bu duyguyu herkesten daha iyi biliyordum. Zihniyeti anladım ve ne olduğunu fark ettim.

Onu rahatsız eden ve kendini değersiz hissetmesine neden olan şeyin ne olduğunu bilmesem bile, çok geçmeden bunun kaynağına inecektim. Sadie'nin kendim için ortaya çıkarmayacağım hiçbir parçası yoktu. Onu kendime ait kılma arayışım sırasında ruhundan koparamayacağım hiçbir parça yoktu. Şüpheleri, korkuları, güçlü ve zayıf yönleri: Hepsini yutar ve kendime mal ederdim. Hazır olduğunda, içinde sabit bir nabız olana kadar, benden önce olduğu kadından ayrılamayana kadar onu ruhumla damgalayacaktım.

Ölüm bizi ayırana kadar.

Bana yapışan kadın için çok şey ifade eden spor salonunun otoparkına girerken, mantıksız kıskançlığın beni tüketmesine izin vermemeye çalıştım. Sadie'de beni lanet olası bir binadan kıskandıracak ne vardı?

Ona dokunamazdı. Zevk çığlıkları atmasını sağlayamazdı, ta ki hava bu bağımlılık yaratan sesi hatırlayana kadar. Son nefesimi verene kadar bunu asla u n u t m a y a c a k t ı m . Spor salonu onun tadına baktığım ilk yerdi. Onu sadece bir gün önce becerdiğim ilk yer. En içgüdüsel yollarla onu benim olarak işaretlediğim ilk yerdi.

Ama aynı zamanda banyoya koştuğu ve kendi pişmanlığı içine çöküp onu bütünüyle yutarken beni teninden yıkadığı yerdi. Bir gece önce eve gittiğimizde sessiz kalması, her şeyi yeniden yapma ihtiyacımı daha da derinleştirdi. Ona, ne kadar kabuğuna çekilmeye çalışsa da ya da sadece görmelerini istediği şeyi gören tüm insanlara gösterdiği şımarıklığın arkasına saklansa da, aramızda olanlardan geri dönüş olmadığını hatırlatmak için.

Sadie'ye karşı *insan* değildim. Dış görünüşün altında, yüzeyin hemen altında gizlenen, hayat tarafından tekmelenmiş bir köpek yavrusu gibi sadece uzak köşelerinde saklanan savunmasız kadını gördüm...

Bir köpek yavrusu gibi.

Tıpkı Sadie'nin dairesine çıkan merdivenlerin en alt basamağında kıvrılmış olan gibi. Zayıf. Sıska. Kafasının rengi ve şekli mavi bir çukura benziyordu, hatta soğuktan korunmak için kendi içine doğru kıvrılmıştı.

Motosikleti binanın yan tarafındaki park yerine yavaşça soktuğum anda Sadie motosikletin arkasından atladı ve kaskını kaldırıma bıraktı. Ben kontağı kapatıp peşinden koşarken o da köpeğe doğru koştu. "Sadie!" Elini tutup durmasını sağlayarak arkasından seslendim. "Tehlikeli olabilir. Köşeye sıkışmış ve aç köpekler çaresiz şeyler yapar," dedim.

"Umurumda gibi mi görünüyor?" diye tersledi, çizmeli ayağını tüm gücüyle benimkinin üzerine vurdu ve ardından gelen bir anlık dikkat dağınıklığı içinde elini çekerek kurtardı.

"Sadie!" Bağırdım.

Ama Sadie yılmadı, köpeğin önüne çömelene kadar yumuşak ama kararlı adımlarla ilerledi. Zavallı şey, uzattığı eli koklamak için başını kaldırdı ve burnunu nazikçe okşamasına izin verdi. "Merhaba bebeğim. Sorun yok," diye fısıldadı. "Nereden geldin sen?"

O bu kadar yakınken, aciliyetimin izin verdiği kadar yavaş hareket ettim. Köpeği ürkütme ve Sadie'nin yaralanması riskini göze alamazdım. Onun kanaması, kanının o ölüm tuvalinde olması düşüncesi beni

bir öfke sarmalına sürüklüyordu. Kendime onun hayatta ve iyi olduğunu hatırlatarak, elini taparcasına yalayan bir köpekle birlikte onun yanına gittim.

Köpek ikimize de zarar verecek bir harekette bulunmadı, hatta ben çoğu hayvan için korkutucu olabilecek bir şekilde onun üzerinde yükseliyordum. "Tasması yok," dedim ama buna şaşırmadım. Köpek günlerdir bir şey yememiş gibi görünüyordu, kaburgaları çukurlaşmaya başlamıştı ve burnu kurumuş gibiydi.

"Öyle olsa bile, zavallı şeyi o sahibine geri götürürsem lanetlenirim," diye hırladı Sadie. Bu sesi hemen tanıdım, Sadie'yi kaybetme düşüncesi ya da tehdidi ne zaman aklıma gelse hissettiklerime o kadar benziyordu ki.

Üç dakika geçmişti.

Ve o lanet köpeği çoktan sahiplenmişti.

Kahretsin.

Eğer spor salonunu kıskansaydım, onun ilgisini benden alabilecek bir köpek hakkında ne hissederdim? Onunla kucaklaşabilecek ve benim olan sıcaklığı çalabilecek bir şey. "Onu içeri götürelim," diye iç geçirdim, köpeği almak için eğildim ama sonra durdum. Hayvanın durumu göz önüne alındığında sessiz uyarı hırıltısı sürpriz olmadı ama bu hiç de hoşuma gitmedi.

Sadie güldü, belli ki köpeğin kendisi için yaratabileceği potansiyel tehlikeden benim kadar rahatsız olmamıştı. "Evet, bende de hırlama isteği uyandırıyor. Hadi Rebel. Gidelim," diye seslendi Sadie, köşeyi dönüp ön kapıya doğru yürürken bir eliyle kalçasını sıvazladı. Köpek yavaşça ayağa kalktı ve tereddüt etmeden Sadie'yi takip etti. Sanki onu dünyanın öbür ucuna kadar takip edecek ve nereye gittiğini asla sorgulamayacakmış gibi.

O duyguyu biliyordum.

Başımı geriye atıp gökyüzüne bakarken, Sadie Hicks'le nasıl bir işe kalkıştığımı bir kez daha düşündüm.

İlginç olmaktan başka bir şey olmayacağı gerçeği dışında en ufak bir fikrim yoktu.

Sonra, lanet olası bir köpek gibi, Sadie'yi spor salonunun içinde takip ettim. Duvara yaslanarak onun havluları toplamasını ve ön masanın arkasında küçük bir yatak yapmasını izledim. Köpek rahatça yerleşirken Sadie bir kasırga gibi etrafta dolaşıyor, spor salonunun içinde bir makine gibi uçuyordu.

odaklandı. Soğutuculardan birinden su ve personel odasından bir kâse alarak köpeğin içmesi için döktü.

"Önceki gün buzdolabında biraz ızgara tavuk bıraktım çünkü yemek için çok endişeliydim. Kabın mavi bir kapağı var. Onu alabilir misin?" Hemen onu endişelendiren şeyin ne olduğunu öğrenmek istedim ama telefonunu eline alırken yüzünde beliren sivri bakış sormaktan kaçınmama neden oldu. Anksiyete probleminin küçük ipuçlarını, bir şeyleri tam olarak tekrarladığı belirli yolları tartışmak için başka zamanlar olacaktı.

Dediğini yaptım, tavuğu buldum ve dışarı çıkardım. Kabı açtım, tavuk göğsünü elimle parçaladıktan sonra tekrar kaba koydum ve köpeğin önüne koydum. Sadie hiç vakit kaybetmeden "Ellerini yıka," diye emretti. Dikkatimi ona çevirdiğimde onu telefonla konuşurken buldum, masanın önünde bir ileri bir geri volta atarken sesi kısılmıştı. Köpek arkama geçip tavuğu aceleyle yerken masaya yaslandım ve bir yandan onu incelerken bir yandan da tezgâhtaki ıslak mendille ellerimi temizledim.

Her yöne beş adım atıyor, sonra dönüp diğer tarafa gidiyordu.

Beş kez yaptı ve sonra durdu. Parmakları kalçasına beş kez vurdu ve her şeye yeniden başladı.

Sadie'nin yaptığı her şeyin belirli bir ritmi olmasının nedeninin bu olduğunu fark ettim. Her zaman beşe kadar sayıyordu. O sabah dişlerini metodik bir şekilde fırçalamasını izlemiştim, dişlerinin her bir tarafını beş kez fırçaladıktan sonra diğerine geçip tekrar fırçalıyordu. Çoğu insan sadece alt dişlerinin dışını fırçalayıp o noktayı bitirirdi ama Sadie bunu beş kez yapmak zorundaydı.

Bu yeterli olmayınca geri döndü ve tekrar yaptı.

Aramayı sonlandırdı, telefonunu ceketinin cebine soktu ve fermuarını çekti. "Ivory Smaug'un veterinerini arayacak. Görünüşe göre köpeklere ve diğer tipik hayvanlara da bakıyor ve veteriner Malikâneye bir ev ziyareti yapabildiğinde beni arayacak," diye açıkladı Sadie.

Burnumun kenarını başparmaklarımın arasına sıkıştırarak iç çektim. "Smaug'un neden bir veterineri var?"

"Yaşıyor mu? Bütün hayvanların veteriner bakımına ihtiyacı vardır Lorenzo," dedi alaycı bir tavırla ama sonra irkildi. Al yanakları bir gülün kızarmasıyla renklendi ve bunu saklamak için arkasını döndü. Onun bu kadar çözüldüğünü, benden bu kadar etkilendiğini görünce, hayatımın geri kalanını sadece ben olduğumu bilerek geçirmek istedim.

ondan bu gerçek tepkileri alan adam. Seks sırasında ona adımı söyletmeden önce, adımı bir silah olarak kullanmayı hiç düşünmemişti. Başka kimsenin söylemesine izin verilmeyen ismi alıp bana eziyet etmeyi. Şimdi içinde hareket etmemin nasıl bir his olduğunu otomatik olarak hatırlıyordu. Adımı, aletimin onun en derin yerine çarpması ve tenimin onunkini boğması hissiyle ilişkilendirecekti.

Lorenzo'nun ona verebileceği her şeyi aldığını ve kendine mal ettiğini hatırlayacaktı.

Köpek yemeğini bitirdiğinde Sadie yere, köpeğin yanına düştü. Başını Sadie'nin kalçasına yaslayan köpek -Rebel- ona yıldızlı gökyüzündeki aya bakar gibi baktı ve onu evine götürdü.

Sadie'nin parmakları Rebel'in kulaklarının arkasını kaşıdı, yüzünde yumuşak, alışılmadık derecede hassas bir gülümsemeyle hareketi inceledi. "Hep bir köpeğim olsun istemiştim," diye itiraf etti sessizce. İkisini birlikte izlerken, aralarında oluşan anlık sevgi ve bağı görünce kalbim sıkıştı.

Köpeğe gösterdiği tüm ilgiyi kıskansam bile o köpeği ondan alamazdım. Sadie ona öyle bakarken olmazdı.

"Peki sen neden bir tane almadın?" Karşılarına oturup Sadie'nin yüzünü incelemek için duvardan aşağı kayarak sordum. Botlarım onunkilere sürtündü ve şaşırtıcı bir şekilde Sadie yana kayarak ayak bileklerini kaval kemiklerime dayadı. Bunu yaparken bana bakmadı, köpeğin kuşkusuz tatlı yüzüne bakmaya dalmıştı.

"Daire çok küçük. Asla yeterince evde olamıyorum. Diğer şeylerin yanı sıra. Bir köpek için doğru insan olup olmadığımdan emin değildim ve onu eve aldıktan sonra bir daha asla vazgeçemeyecektim," diye fısıldadı. Yaptığı her şeyde beşe kadar saydığını ve doksan derecelik açılardan hoşlandığını anlamak dışında Sadie'nin alışkanlıkları hakkında pek bir şey bilmiyordum.

Ama sebebin bundan daha derin olduğundan şüpheleniyor ve bir köpeğin yarattığı pisliğin onun için sorun yaratıp yaratmayacağını merak ediyordum. "Ama şimdi bir tane var."

Sadie parlak bir gülümsemeyle bana döndü, gözlerinin alt köşelerinde nem birikmiş olsa da gözleri parlaktı. "Evet. Şimdi Rebel var," dedi ve sırt üstü döndüğünde köpeğin karnına masaj yaptı.

Asi.

Sanki Sadie köpeğe başka bir isim verebilirmiş gibi.

Tüm gün boyunca Ivory'den haber alamadan geçen her saat Sadie'nin endişesini daha da artırıyordu. Rebel günü masanın arkasında uyuyarak geçirdi, derme çatma yatağından ve muhtemelen bu dünyada hiç alışık olmadığı sıcaklıktan memnundu.

Chicago'da sert bir Şubat ayı. Kürkü bu kadar kısayken soğukta nasıl hayatta kaldığını bilmiyordum.

Sadie müşterilerle, evrak işleriyle ve yeni üyeler için turlarla meşgul olsa bile kafası hâlâ meşguldü. Fırsat buldukça Rebel'e endişeyle bakıyordu ve ben de onun bu kadar çelişkili görünmesine o kadar üzüldüm ki gün boyunca köpekle birkaç dakika geçirmeyi kendime görev edindim. Ona alıştım, hırlaması bir daha hiç olmadı ve sonunda o küçük pislik benim de içime işledi.

Köpekleri severdim.

Özellikle benim olmadıkları zaman köpekleri severdim.

Ama bu köpek birkaç saat içinde bir şekilde benim gibi hissettirdi. Aramızdaki bağ Sadie için olduğu kadar ani olmayabilirdi ama o benimdi. Benim kadınımdı. Benim köpeğim. *Benim kızlarım.*

Hayatıma ne olmuştu böyle?

Rebel sonunda tekrar uykuya daldığında ayağa kalktım ve Sadie'nin yanına döndüm. Kadın müşterilerinden birinin torbaya vuruşunu izlerken bana diktiği temkinli gözlerini görmezden geldim, hareketi ve gücü gözlemliyordu, böylece iyileştirme için notlar verebilecekti. Ellerimi ona sürmeyeli çok uzun zaman olmuştu, sıcaklığını üzerimde hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Kollarımı arkadan ona doladım ve saçlarının kokusunu içime çektim. Portakal çiçeği ve vanilya gibi kokular burnuma doluyor ve beni anında rahatlatıyordu. Sadie kısa bir süre bana doğru eğildikten sonra omuz silkti ve bakışlarını bana doğru çevirdi.

"Birazdan dönerim," dedi müşterisine, elimi tuttu ve hışımla köşeye doğru yürüdü. Vücudu öfkeyle kaskatı kesilmişti, öfkesi hissediliyordu ama umurumda değildi. Herkesin içinde ona dokunmama alışmak zorundaydı, çünkü benim olana dokunmayacağım hiçbir yer yoktu. "Çalışıyorum."

"Dün gece de çalışıyordun," diye hatırlattım kıkırdayarak. "Bu, paspası dölle lekelemene engel olmadı."

"İğrenç," diye tısladı sanki tam olarak bunu yapmamış ve her anından zevk almamış gibi. Mücadelesi takdire şayandı. Kaçınılmaz olana direnmesi anlamsızdı. "Etrafta insanlar varken bana dokunmayı kes. Bunu yapmayacağım.

Müşterilerim benim sadece bir kıç parçası olduğumu düşünüyor. Burada saygı görmek için canımı dişime taktım ve sırf şansın yaver gitti diye bunu tersine çevirmene izin vermeyeceğim. Seks beni senin yapmaz. Benim üzerimde hak iddia etmeni sağlamaz," diye homurdandı, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve ona karşı çıkmam için bana meydan okudu.

Bu kadar kolay vazgeçirilebileceğimi düşündüyse, belki de Bellandi erkekleriyle sandığım kadar çok zaman geçirmemişti. Arkadaşlarını izledikten sonra süreci ve nasıl işlediğini anlaması gerekirdi.

Buna karşı koymasa ve sadece kalçalarının arasındaki ağzımın hissinde, kulağına fısıldadıklarımda ve kafamdaki iğrenç düşüncelerin dilimle vücuduna kazınmasında kaybolmasına izin verse ilişkimiz çok daha sorunsuz ilerleyecekti. "İşte burada yanılıyorsun bebeğim. Sikime boşaldığında resmen benim oldun."

"Eğer durum buysa, şimdiye kadar birkaç sahibim olmuş olmalı," dedi, çarpıcı yüzünde meydan okuyan bir ifadeyle bana bakarak. Onu ofisine götürme ve ona sahip olan tek kişinin ben olduğumu hatırlatma isteğime direndim.

"Benim olana dokunmaları için onlara meydan okuyorum, Carina. Bunu denemeyi düşünenlerin kemikleri sökülebilir. Aynı hatayı bir daha asla yapmayacaklar, çünkü *elleri çalışmayacak*." Sesimin derin tonu beni dehşete düşürebilir, tehdit Ryker'a çok fazla benzeyebilirdi. Ama dünyada şiddetten *zevk* almamı sağlayabilecek tek şey Sadie'ydi.

Aramıza girmeye çalışan herkesi yok etmekten kesinlikle zevk alırım.

"Sen delisin," diye iç geçirdi gözlerini devirerek. "Neden senin biraz mantıklı olabileceğini düşündüm bilmiyorum. Seks sekstir, Enzo. Sonsuza dek sürecek büyük bir vaat anlamına gelmek zorunda değil. Eğlenceliydi. Artık bitti. Gerçeklik aradı ve senden kafanı sikinden çıkarıp bir saniye düşünmeni istiyor."

"Yoksa ne olur, Carina?" Ya geri çekilmek zorunda kalana ya da göğsümün onunkine değmesini kabul edene kadar onun alanına yaklaşarak sordum. Titremesi hafifti, zar zor fark edilebiliyordu ama geri çekilmek için hiçbir hamle yapmadı. Sadie rakipsiz olduğunu bilse bile gözünün korkmasına izin vermezdi. Odadaki en büyük baş belası olmamak onun için çok çekici olmalıydı. Onu evcilleştirebilecek ve sahiplenebilecek tek erkek bendim ve bunu yapacaktım, ama sadece benimle savaşmayı bırakmasını sağlayacak kadar.

"Matteo bana dokunmanı yasakladı, değil mi? Dün geceki faaliyetlerimiz ve kazanamayacağımı bildiğin bir bahse girerek beni manipüle ettiğin gerçeği hakkında ne düşüneceğini merak ediyorum." Sesinde kendine güven vardı, kibirli sırıtışı beni ne kadar iyi tuzağa düşürdüğünü düşündüğünü gösteriyordu. Daha zeki bir adam Matteo Bellandi'ye meydan okuma düşüncesi karşısında korkudan siner ve hemen geri çekilirdi.

Ben yaşardım.

Ona sırıttım. "Matteo'ya söylemen zerre kadar umurumda değil. O ve ben bunu çözeceğiz, ama ikimiz de biliyoruz ki bunu bir sır olarak saklamayı beklemiyordum, Carina. Hiçbir gerçek erkek kadınını saklamaz." Planının böylesine başarısızlığa uğramasının ardından bana karşı savunmasını yeniden düşünmeye çalışırken gülümsemesi sekteye uğradı, gözleri yana kaydı. İşaret parmağıyla başparmağını birbirine vuruyor, kızgınlığı arttıkça hızlı ve sabit adımlarla ilerliyordu. "Beşlerin nesi bu kadar özel, küçük kız?" Başımı yana eğerek sordum. Parmaklarına dikkatle baktığımda gözleri büyüdü ve yüzü pancar gibi kızardı.

"Bu seni ilgilendirmez," diye homurdandı, kavgamızı fark eden olup olmadığını görmek için odaya göz gezdirdi.

"Seninle ilgili her şeyin beni ilgilendirdiğini ne zaman kabul edeceksin?" Tamamen kontrolden çıktığını, dikkatle kontrol ettiği saçmalıklarını kaybettiğini görmek hoşuma gidiyordu. Ağzını açmadan önce bunu skandal ya da kötü niyetli bir şeyin arkasına saklamaya çalışacağını biliyordum. Yüzünü eğerek kalın, koyu kirpiklerinin arasından altın rengi gözleriyle bana baktı, alt dudağını ısırırken dudakları muzip bir gülümsemeye dönüştü. Dolgun ete batan inci gibi beyaz dişleri bana sadece onun *kanımı* akıtmasının nasıl bir his olduğunu hatırlatıyordu.

O dişlerin etime battığını hissetme ve beni onun olarak işaretleme ihtiyacıyla zorlandım, çok geç olana kadar aletime yaptığı ince hareketi kaçırdım. Parmakları kotumun kalın kumaşından beni kavradı, bu beni tamamen hareketsiz kılan bir uyarıydı. Tek bir hareket bile yapmadım, ölene kadar *nefes* almadığıma yemin edebilirim. Onun acımasız, usta elleri bana işkence ederken değil.

Parmak uçlarına doğru eğilerek dudaklarını yanağımdaki kirli sakalın üzerinde gezdirdi, ta ki nefesi kulağımı gıdıklayana ve narin pembe dili kulak mememe inceden inceye dokunana kadar. "Senin işin beni izlemek. Eğer beni başka bir adamla sevişirken izlemeni istersem, bunu yapacaksın. Çünkü bu senin lanet olası

iş, Lorenzo." Sertleşen sesi alaycı bir kıkırdamayla alçaldı. "Ben istediğim her şeyi yaparken sen beni güvende tutacaksın."

"Yanılıyorsun," diye homurdandım, beni sıkıca kavrayacak gerçek bir kaldıraca sahip değilken elini ittim. Sadie beni incitmek *isteseydi*, bunu yapardı. Aletime alaycı bir vuruş ve kavrama değil, beni yere yığan taşaklarıma ezici bir darbe olurdu. "Beni test etme, Carina."

Bana son bir kez sırıttı, geri çekildi ve Rebel'i kontrol etmek için yanımdan uzaklaştı. Merak ve kızgınlığın garip karışımından oluşan derin bir nefesle onu takip etmek için döndüm. Sadie'nin bir gün önce tartıştığı adam yoluma çıktı, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve kaşlarını çatmış bir şekilde beni korkutmaya çalışıyordu. "Seni hissetmiyor," diye homurdandı bana doğru. "Kendine bir iyilik yap ve işine sadık kal. Ona istemediği herhangi bir şekilde dokunursan uykunda taşaklarını keser."

"Mike, değil mi?" Sadie'nin uzaklaşmadığından emin olmak için etrafına bakarak sordum. Spor salonundan çıkmasını ya da Rebel'i geride bırakmasını beklemiyordum ama kadının köşeye sıkıştırılmak istemediğinde çok kaygan olduğunu hissediyordum.

Ve onu şeytanlarıyla yüzleşme ve onları benimle paylaşma olasılığıyla köşeye sıkıştırmamdan kesinlikle hoşlanmadı. Bu sadece onu daha fazla zorlama ihtiyacımı daha da yoğunlaştırdı.

Onun diken üstünde, uçurumdan itilmiş ve dengesiz olmasını istiyordum. Kapana kısılmış gibi hissettiğinde çok etkileyiciydi.

"Pekala, Mike. Erkeklerin istenmedikleri yerlere girmelerini hoş karşılamıyorum. Eğer seni istiyorsa, sana haber verir. Aksi takdirde lanet ellerini kendine sakla." Eğer durum başka biriyle ilgili olsaydı, onun zihniyetini takdir ederdim. Kadınlara karşı vahşeti hoş görmedim, tecavüzü ya da herhangi bir istismarı kabul etmedim. Eğer biri kız kardeşlerime bu şekilde dokunsaydı, onu ellerimle öldürürdüm. Ama Sadie'yle aramızda geçenlerin tacizle hiçbir ilgisi yoktu.

Kıkırdadım, etrafından dolaştım ve omzuna dokunduğumdan emin oldum. Kadınımla gerçekten ilgilendiği hissine kapılmamış olsam da, kimseden korkacak bir adam değildim. İstediğim bir şey için savaşacak kadar önemsiyorsam ve Sadie için cehennemin dibine kadar savaşırdım.

"Dün gece beni becerirken kesinlikle beni hissediyordu," dedim, Sadie'nin beni bıraktığı boks ringine doğru başımı sallayarak

onun içinde. Ona asla aynı gözle bakamazdım.

Mike'la ne tür bir konuşma yaptığımızı fark ettiğinde Sadie'nin bana attığı bakışın şiddetini hafifletmeye biraz yardımcı oldu. Omuz silktim. Onun hayatındaki yerimi savunmaktan vazgeçeceğim bir gün asla gelmeyecekti.

13

Sadie

Hayatımda yeterince kardeşim vardı. İhtiyacım olan son şey Mike'ın Enzo ile sidik yarışına girmesiydi çünkü o Bana kardeşçe sahip çıktığını düşünüyor gibiydi.

Aslında kardeşim olan erkeklerin bu tür saçmalıklarına tahammül edemezdim, bu yüzden bir arkadaşımdan asla izin vermezdim. Özellikle de birlikte dövüşmekten zevk aldığım ve düzenli olarak kıçına tekmeyi bastığım bir arkadaşımın. Erkek olsaydım bunun böyle olacağına inanacak kadar saf değildim ama yine de kazanmayı kabul ederdim. Mike yeraltında bir efsaneydi, düzenli olarak canlarına okuyor ve isimler alıyordu. Eğer benimle gerçekten dövüşmek isteseydi, muhtemelen beni alt edebilirdi.

Ama aynı zamanda aptallık ettiğimizde şimdiye kadar olduğumdan çok daha kurnaz olabilirdim.

Ivory'den cevapsız arama olmadığını teyit ettikten sonra telefonumu tezgâhın üzerine bıraktım. Beth bilgisayardan başını kaldırdı ve bana, spor salonumda bir adam haddini aştığında beni kaç kez görmüş olsa da çok iyi becerdiği o *oh* olsun bakışını attı. Rebel'e bir kez daha bakıp onu kontrol ettikten sonra döndüm ve birbirlerine ters ters bakan iki adama doğru hışımla ilerledim. Enzo'nun çarpıcı yüzü, gözleri benimkilerle buluştuğunda külot eriten bir sırıtışa dönüştü. Adam saf bir baştan çıkarıcıydı. Karşı konulmazdı ve hayatımda ihtiyaç duymadığım her şeye sahipti.

Keşke vajinamı buna ikna edebilseydim.

Mırıldanmak ve yeni bir orgazm turu için kıyafetlerimi yırtmak istiyordu. Beni vibratörümden daha iyi sikip komaya sokabilecek bir erkek bulamamıştım. Enzo'ya kadar.

Onunla sadece bir kez, o da boks ringinin zemininde ayaküstü sevişmiştik ve bana her dokunduğunda dünyamı sarsacağını biliyordum.

"Kardeş sevgisini takdir ediyorum ama kendi başımın çaresine bakabilirim," dedim. Mike'ın yüzü bir an için mahcup oldu, daha önce aşk hayatıma hiç müdahale etmediğini bildiği bir utanç anıydı bu. Yardıma ihtiyacım olduğunu düşünecek kadar çok erkeği kıç üstü yatırdığımı görmüştü.

"Bellandiler farklıdır," diye homurdandı ve başını Enzo'ya doğru salladı. "İyi ki Vescovi o zaman," diye alay ettim kaşlarımı kaldırarak.

Biliyordum

Ne demek istediğini çok iyi biliyordu ama Mike ve ben bu konuşmayı hiç yapmamıştık ya da en iyi arkadaşımın evlendiği adam hakkında ne kadar şey bildiğimize karar vermek için birbirimizi yoklamamıştık.

Matteo'nun Chicago'yu Ryker ve baltasının tehdidiyle uyguladığı katı kurallarla yönettiğini bildiğimi bilmiyordu. Matteo'nun Yeraltı'nı bir vekil aracılığıyla yönettiğini bildiğimi bilmiyordu.

"Bana aptalı oynama," diye uyardı Mike, pazuları şişerken gözleri sertleşiyordu.

"Namusum hakkında endişelenmene gerek yok, sevgilim," diye güldüm. "O gemi uzun zaman önce kalktı. İşime burnunu sokarken ben de ondan biraz faydalanabilirim. Vibratörümü evde bıraktırdı bana." Dudaklarımı zorla büzdüm ve konuşmadan duyduğum endişeyi azaltmak için kalçama beş kez vurdum.

Özgür olmanın talihsiz gerçekliği buydu. Seksten zevk almanın ve istediğim her şeyi yapabilme becerisiyle özgürleşmiş bir hayat yaşamanın. Erkekler yaptı ve bu sadece erkeklerin *erkek olacağı anlamına* geliyordu. Ben yaptım ve bir fahişeydim.

Sikerim böyle işi.

Mike sırf seks hayatımın hatırlatılmasından hoşlanmadığı için rahibe olmam gerekiyormuş gibi yüzünü buruşturarak hakarete devam etti. Bunu görmezden gelerek dikkatimi, sanki onun malıymışım gibi davrandığı için uykusunda bıçaklayabileceğim adama çevirdim.

Kimseye ait değildim.

"Kendine gel. Bana sahip olmak istememi sağlayacak kadar erkek olduğunu düşünüyorsan, bu saçmalığı kafandan çıkar. Saçımı çekmen ya da beni ısırman hoşuma gidebilir ama beni boşaltmadığın sürece bunlar işe yaramaz. Bunu kendine sakla.

seks yaparsak, iyi olur," diye tehdit ettim, topuğumun üzerinde döndüm ve Beth'in avucunun içinde kıkırdadığını fark etmemeye çalıştım. Telefonum tezgâhın üzerinde titriyordu ve beni izleyen Rebel'in ensesini kaşımak için eğildiğimde onu yüzeyden kaptım. Telefonu kulağıma götürürken "Yo," diye bağırdım.

Kulağımı sessizlik kapladı ve sonra hoparlörden Ivory'nin tatlı sesi geldi. "Ne yaptı?" diye sordu tereddütle.

"Bir sonraki adım, bu gidişle üzerime işemesi olacak," diye iç geçirdim.

"Köpekten mi yoksa Enzo'dan mı bahsediyoruz?" Kıs kıs güldü. "Her iki şekilde de olabilir."

"Rebel bir kız. Yani hayatımdaki tek bölgeci erkek senin sayende. Sana teşekkür ettim mi? Bunu yüzüne bir penis çizerek yapmak isterdim." Rebel başını kaldırdı ve beni incelerken yana doğru eğdi. Ayağa kalktı ve kalçama dokunan elimi dürterek onu tekrar okşamam için beni cesaretlendirdi.

"Matteo başka bir sikin bana dokunmasından hoşlanmaz," dedi Ivory.

"Bu lanet olası bir çizim olurdu. Neden bana bir resim göndermiyorsun, ben de ona benzer bir resim yapayım ki hayali penisimi kıskanmasın. Beni Enzo'yla evlendirdiği için kimse ondan daha hıyar olamaz, o yüzden bana sorarsan bu uygun görünüyor." Enzo ve Mike'a baktığımda hâlâ gergin bir konuşma yapmakla meşgul olduklarını gördüm. Fikirlerime yapılan saygısızlık sinirlerimi bozuyordu.

"Yanlış. Bu unvanı Patrick alıyor," dedi Ivory, sesi derinleşerek. Onu yeterince tanıyor ve seviyordu, bu yüzden aldattığını bilmek ona da kişisel bir hakaret gibi geliyordu. Bir keresinde benim önerim üzerine onunla bir "randevuya" gitmiş olması durumu daha da tuhaflaştırıyordu. Patrick ondan hoşlanmıştı ve bu asla birlikte olamayacağımızın ilk ipucu olmalıydı. Ivory'yle en iyi arkadaş olarak nasıl çalıştığımıza dair hiçbir fikrim yoktu ama deneseydik bile daha farklı olamazdık. Ivory'nin sessiz gücünden hoşlanan erkekler benim yüzüme karşı olan tavrımdan hoşlanmama eğilimindeydiler.

Patrick'in sakinleşmem için ısrar etmesi de bu yüzdendi. Sanki beni kıpırdamadan oturmaktan alıkoyan manik enerji benim hatammış da beynimdeki kimyasal dengesizliklerin bir sonucu değilmiş gibi. İstiyordum ama fazladan dopamine ihtiyacım vardı, yoksa hayat sıkıcı olurdu.

Sade.

"Veteriner yarım saat içinde burada olacak," diye iç geçirdi Ivory, konuyu konuşmak istemeyeceğimi bildiği adamdan değiştirerek. Ne kadar berbat durumda olduğumu kaldıramayan uzun bir hayal kırıklığı silsilesinden sadece biriydi. Sürekli kendi arzularımla çelişen bir hayat yaşarken, bir erkeğin buna ayak uydurmasını nasıl bekleyebilirdim ki? Ya da neden bir gün bir şey isterken ertesi gün tamamen farklı bir şey istediğimi anlamasını?

Bazen risk alma fikri beni korkuturdu. Diğer zamanlarda ise beni heyecanlandırıyordu. Ne ayak uydurabildim ne de tahmin edebildim.

"Tamam. Arabayla birini gönderebilir misin? Bisikleti spor salonuna götürdük ve Rebel'in sürtüğü sürmekten pek hoşlanacağını sanmıyorum." Ivory telefona doğru kıkırdadı, telefonu uzağa tutarken yumuşak nefesi kulağımın kaldıramayacağı kadar fazlaydı.

"Adamın seni koruyor, Sadie Anne. Bir saat önce cipini bıraktı." Bana cevap verecek zaman bırakmadan telefonu kapattı. Gözlerim söz konusu piç kurusuna kaydı ve onu bana sırıtırken buldum. Yaptığı iyiliğin takdir edilmesini bekliyordu.

Daha sonra ona bir kemik atacaktım. Sadece hangi çeşit olduğunu bilmiyordum. Hangisinin daha akıllıca bir seçenek olduğunu biliyordum ama bu çok daha az eğlenceliydi.

Enzo arabada çoğunlukla sessizdi, ama bu bana onun uygun bir şekilde azarlandığını düşündürmedi. Kalçamdaki eli ve şortumun üzerine geçirdiğim kot pantolonumun içinden beni yakan sıcaklığı yardımcı olmadı. I

Keşke dokunuşundan hoşlanmadığımı söyleyebilseydim ama ağırlığını bacağımda hissetmek beni rahatlattı.

Beni rahatlattı.

Beni dinginleştirdi. Beynimin sürekli döndüğü bir hayatta, durgunluk anları değerli ve nadirdi. Sadece birkaç dakika daha bunun tadını çıkarmak, dizimi ritmik bir şekilde zıplatmamak ya da kafamdaki gürültüyü susturmak için parmaklarıma vurmamak ve kendimi işleri düzeltme ihtiyacından uzaklaştırmak istedim.

Arabalarda hiçbir şey yerinde durmazdı. Bu bir problemdi.

Rebel cipin arkasında kafese kapatılmış bir hayvan gibi volta atıyordu ve ona karşı hissettiğim yoldaşlık duygusundan nefret ediyordum. Kendi hayatında bir mahkûm gibi hissetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Benim kafesimin parmaklıkları daha mecazi olsa bile, yine de bir şeyler

hissediyordum.

Yine de Enzo aracı Bellandi malikanesinin kapısından içeri çektiğinde kafes bana çok gerçekçi gelmişti. Orada olmaktan nefret ediyordum ama Matteo'yla evlendiğinden beri Ivory ve Luna'yla vakit geçirmek için bunu aşmam gerekiyordu. Nereye gidebileceğim ya da ne yapabileceğim konusunda kendimi kısıtlanmış hissetmek hoşuma gitmiyordu.

"İyi misin?" Enzo, kapılar arkamızdan kapanırken elini aşağı yukarı zıplatmaya başlayan dizini inceleyerek sordu, endişemin artması karşısında durgunluk anı unutuldu.

"Evet. Kapana kısılmaktan hoşlanmıyorum," diye itiraf ettim nadir bir dürüstlük anında. "Onun ve Luna için gerekli olduğunu biliyorum. Sadece bazen nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum."

"Bir şey mi oldu? Kapıları ve duvarları sevmemen için mi?" diye sordu evin önüne yanaştığında. Garaj yolunda başka arabalar da duruyordu ama Bellandi malikânesiyle özdeşleştirdiğim ciplerin çoğu ortalıkta yoktu.

"Hayır. Sadece hapsedilmekten ya da ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden hiç hoşlanmadım," diye karşılık verdim, ona sert bir bakış attım. Başka bir deyişle, beni güvende tutmak için bana yapmak istediği her şeyi.

Cipten inerken onunla aramdaki mesafeyi korudum, Rebel'i kollarında nazikçe kucaklamasını görmezden geldim. Günün erken saatlerinde ona hırladıktan sonra bile, onu bir bebek gibi taşımasını umursuyormuş gibi görünmüyordu. Bir noktada ona alışmıştı. Eğer izin verirsek şımaracaktı ve ben de izin vermezsem lanetlenirdim.

Enzo'nun bunu yapmasına fazla alışamadı, çünkü yollarımız ayrıldığında benimle eve geliyordu.

Enzo aramızdaki yakınlığı zorlamadı, bana bir anlık rahatlama sağladı. Matteo'nun seks yaptığımızı bilip bilmemesini umursamadığını söyledi ama kesinlikle umursuyormuş gibi görünüyordu.

İçeri adımımızı atar atmaz Matteo, "Zamanı gelmişti," diye homurdandı. "Köpeği oturma odasına bırak."

"Bir toplantıyı mı kaçırdım?" Enzo kaşlarını çatarak şaşkınlıkla sordu. Enzo'nun Bellandi işlerinin kendi payına düşen kısmıyla ilgili inanılmaz derecede organize olduğunu ve bir şeyi kaçırmanın onu delirteceğini bilmek için dahi olmaya gerek yoktu.

"Hayır. Liam O'Connell bizimle buluşmayı kabul etti. Scar kızlara göz kulak olacak, ben de etrafı kolaçan edeceğim."

Beni oturma odasına götürürken Enzo'nun gözleri bana kaydı. Rebel'i yere bıraktıktan sonra bana döndü ve o anı

Matteo'nun meraklı gözleri parmaklarının arkasıyla yanağımı okşadı. "Uslu dur," dedi, dudakları garip bir şekilde samimi ve tatlı bir okşamayla alnımı okşadı. Girişe doğru ilerlerken omzumun üzerinden baktım, o ve Matteo ayrılırken ön kapının kapanma sesi geldi.

Sonunda dikkatimi kapıdan başka yöne çevirdiğimde Ivory, Samara ve Calla'nın parlak sırıtışlarla bana baktıklarını gördüm. "Kapa çeneni," diye fısıldadım.

Scar köşede bir kahkaha attı, sonra dikkatini parlatmaya çalıştığı bıçağa verdi. İri yarı adamın, Matteo'nun babasının malikâneye sahip olduğu dönemden kalma antika sandalyelerden birinde, yani kadife ve Kral 8. Henry'ye yakışır bir görünümde bıçak parlattığını görmek, neredeyse onun eğlencesini yankılamam için yeterliydi. "Ayrıntıları öğrenmek için başlarının etini yedikten sonra, şimdi sıra sana geldi diye işin içinden sıyrılacağını mı sanıyorsun?"

"Kimse sana fikrini sormadı, Smoosh Baby," diye uyardım onu. Gözleri kısıldı ve elleri bıçağı daha güçlü bir şekilde parlattı, ama onunla boğazımı kesmedi. Bunu bir kazanç olarak saydım. "Veteriner nerede?"

"Onu burada yendin."

"Çok güzel," diyerek Rebel'in yanına yere çöktüm ve onu yanıma yatırdım. Köpek kendiliğinden yanıma sokuldu ve içinde bulunduğum koşullar göz önüne alındığında hiç beklemediğim bir şekilde benim bir parçam gibi hissetti. Ivory bir dakika boyunca merakla teması inceledi ve sonra gülümsemesi yumuşadı.

Benim adıma mutluydu ama yine eski meraklı haline döneceğini biliyordum. Ivory, yüzünü ait olmadığı yerlere sokmaktan acizdi. Bir banka soyguncusu onu görünce korkudan sinip Matteo'nun adını anarak gitmesine izin verdikten sonra onu aramak gibi inanılmaz bir aptallık yaptıktan sonra kendini Matteo'nun yanında bulmasının nedeni de buydu.

Fildişi korkutucu değildi. Hayatta kalmayı kabul etmeli, aslanı dürtmemeliydi. Öyle yapsaydı, bir yeğenim olmazdı. Ve Luna'yı hiçbir şeye değişmezdim. "Ay Canavarı nerede?" Ivory'yi güldürerek sordum.

"Konuyu çok mu değiştirdin?" Calla bana bakarken dudağını ısırarak sordu. "Biliyorsun, bir keresinde bana bir soru sormuştun. Şimdi ben de iyiliğinin karşılığını vereceğim. Bacakların onun etrafına uzanıyor mu?"

"Şaşırtıcı bir şekilde evet," diye itiraf ettim, başımı sallayarak. "Bir süre inişli çıkışlı oldu ama ben kararlı biriyim. İşe yaramasını sağladım."

Scar başını öne eğerek inledi. "Bunu duymadım. Matteo ve Enzo'yla yaklaşan bok fırtınasına karışmayacağım."

Samara onun yanında soluk soluğa kalırken Calla homurdandı, bebek Levi'yi bir eliyle kulağının üzerinden göğsüne bastırıyordu. Üç aylık olmasına rağmen hâlâ annesine bir maymun gibi sarılıyordu. Kahkahalar boğazından yukarı fışkırdı. "İki gün oldu!" Samara bu konuda bana göre avantajlıydı, çünkü aramızda en uzun süre direnen oydu. Lino'yla birlikte kafalarını kıçlarından çıkarıp pisliğe bulaşmadan önce on yıldan fazla dayanmıştı.

Ama Ivory ve Calla? Tabii ki hayır.

"Kaltak, ikinci buluşmamızda onun çarşaflarına dolandın!" Ivory'ye bir yastık fırlatarak bağırdım.

"Bu doğru," diye mırıldandı Calla onaylayarak.

"Randevu bile alamadınız!" Ivory ikimize de bakarak güldü.

"Evet, ama biz-" Calla ile benim aramda bir işaret yaptım. "Tüm zamanımızı onlarla geçirmek zorunda kaldık. Onun kemiklerini zıplatmadan birkaç saat hayatta kalmanız gerekiyordu ve bunu bile başaramadınız." Kapının zili çaldı ve Don kapıyı açmak için ortaya çıktığında Ivory güldü, Luna da onun yanında yürümeye başlamıştı. "Lafı açılmışken, Köfte nasıl? Hediyemi beğendi mi?"

"Ryker'ın depoda ne yaptığı hakkında konuşmuyoruz, Sadie. Bilmek istemediğimi biliyorsun. Oraya bir kez gittiğimde yaptıklarını gördükten sonra," diye karşılık verdi Calla. "Ama garaja bir duş yaptırdı çünkü eve çoğu zaman kanlar içinde geliyor," dedi Calla, sesi tamamen donuktu.

"Kulağa pratik geliyor," dedim omuzlarımı silkerek. Başlangıçta fazla seçeneği olmayabilirdi ama kocasının ne iş yaptığını çok iyi biliyordu. Kesik kafaların etrafından dolaştığı gerçeğiyle mücadele ederken onu teselli etmiştim, çünkü bir zamanlar olduğu kadınla çarpışmanın acısı Ryker'ın evde olmadığı bir anda gelmişti.

> Birine ihtiyacı vardı ve kızlarımın bana ihtiyacı olduğunda? Ben oradaydım. "Ben Dr. Imler, ama lütfen bana Ashleigh deyin. Bu Rebel olmalı."

kadın süslü oturma odasına adımını atarken söyledi. Bir köpeğin muayene edilmesini izlemek için salonda toplanan bir grup kadına bakıp irkilmemesinden bile etkilenerek, ona biraz yer açmak için uzaklaştım. "Sorun değil. Senin tarafından rahatlatıldı. Onu daha fazla telaşlandırmak istemiyorum. Kan tahlilini sona saklayacağız."

"Kulağa hoş geliyor."

"Kesinlikle yetersiz besleniyor, bu nedenle ilk adım gün boyunca sık sık küçük öğünler yediğinden emin olmak olacaktır. Ona bol bol su verin." Ashleigh parmaklarını Rebel'in kürkünde gezdirdi, elleriyle derisine masaj yaptı ve olağandışı bir şey olup olmadığını kontrol etti. "Herhangi bir yara ya da şişlik hissetmiyorum, bu yüzden yaralandığını sanmıyorum. Gitmeden önce size bir yiyecek listesi vereceğim. Pitbull'lar normalde kas kütleleriyle bilinir, bu nedenle yüksek proteinli bir diyet bu noktada onun için en iyisi olacaktır. Ona bakmayı düşünüyor musunuz?" Yerdeki çantasından bir tarayıcı çıkardı ve Rebel'in kürek kemikleri arasında s şeklinde gezdirdi. Cihazın üzerindeki küçük ekranda sayılar belirdi.

"Evet, onu tutmayı planlıyorum. Neymiş o?" Parmaklarım kalçamda dans ederken sordum.

"Mikroçip kayıt numarası. Ofise döndüğümde sahibini bulabileceğim." Üzüntüyle gülümsedi. "Artık sahibinin yanında olmamasının yüzlerce olası nedeni var, o yüzden şimdilik çok fazla endişelenmeyin derim."

Başımı salladım ve Rebel'i incelemeye devam etmesini izledim: bacaklarını esnetiyor, eklemlerini kontrol ediyor ve kalbini dinliyordu.

Ancak kan örnekleri aldıktan ve kızımın tamamen sağlıklı genç bir pitbull olduğunu belirledikten sonra midemdeki kramp hafifledi. Kilosunu normale döndürdüğümüzde, önceki sahibine ne olduğunu öğrendiğimizde ve kan tahlilleri temiz çıktığında gayet iyi olacaktı.

Şimdi Enzo'yu çok fazla sevmesini engellemek için.

ENZO

L O'Connell'ın evi de Bellandi'nin evi kadar görkemliydi. Ancak Bellandi'nin evi iki katlıydı ve arazinin büyük bir kısmını kaplıyordu, O'Connell'ın evi ise yukarı doğru inşa edilmişti. Bir malikane gibi görünüyordu.

Chicago'nun banliyölerinden ziyade geniş İrlanda kırsalına ait olan Matteo'nun eviyle güvenlik açısından benzerlikler gözden kaçmıyor.

Matteo Aston'u garaj yoluna çekerken arkamızda duvarlarla çevrili bir arazi ve devasa kapılar duruyordu. SUV'larımız önümüzde Matteo'nun gelişini bekliyordu. Simon önce bir tanesinin arkasından atladı ve Matteo kapıyı açar açmaz yanında durmak için hareket etti. Ben de onu takip ettim, belimdeki kılıflara sokulmuş silahlarımın rahatlatıcı ağırlığını hissediyordum. Bir güvenlik uzmanı olarak işim her zaman silahlı olmamı gerektirdiğinden, kendi silahlarımı saklamaya hiç çalışmadım.

Liam onun bölgesine bir buluşma için gelip silahlarımızı getirmeyeceğimizi düşünecek kadar saf değildi. Matteo'nun adamla olan güçlü ittifakı göz önüne alındığında, bunun bir sorun olacağını düşünmüyordum.

Silahlı muhafızlar dışarı çıktı, ancak silahları sırtlarında bağlı kaldı. Bu bir tehdit değildi, daha çok silahı olanların sadece biz olmadığımızı hatırlatıyordu. Lino ve Georgio Simon'un boşalttığı SUV'den çıktılar, içine girmek üzere olduğumuz boktan gösteriye hazırlanırken yüzlerinde sert bir ifade vardı.

Bir adamın evine girip halefinin arkasından kadın ticareti yaptığını söylemek hiçbir zaman kesin bir şey olamazdı. Liam'ın onaylamayacağı bir iş kurmak ve bunun yaşlı adamı nasıl etkilediğini umursamamak.

Tiernan, Liam'ın kızı Aoife karısı olur olmaz Liam'ı öldürmeyi planladığı için bunun bir önemi yoktu. Ryker'ın son kurbanının kullan-at telefonundan mesajlar alması sayesinde bunun da kanıtını bulmuştuk.

Şeytanın kendisi ön cipten çıktı, yüzü sert çizgilerle kazınmıştı. Toplantı için takım elbise giymişti ama bu Ryker'ın ne olduğu gerçeğini gizleyemezdi. Kan ve acı için yaşayan Matteo'nun Celladı. Birinin acısına son verme zamanı geldiğinde baltasını tercih ederdi. Yavin arka koltuktan inen birkaç adamımızla birlikte diğer taraftan çıktı. Bryan'ın gözleri benimkilerle buluştu ve adamı çok sevmeme rağmen, şimdi ona her baktığımda tetik parmağımın seğirmesine neden oluyordu. Neredeyse tüm zamanını Sadie'yle geçirdiği bilgisi. Neredeyse onun koruması olacaktı ve eğer Sadie zor biri olmasaydı, boks ringinde Sadie'nin kalçalarının arasına giren kişi o olabilirdi, eğer Sadie buna izin verseydi.

Kardeşlik benim için her zaman önce gelirdi. Kadınlar asla bununla yarışmaya yaklaşmadı.

Ama Sadie için, o pisliği öldürmek zorunda kalabilirdim.

Bu bana doğru gelmiyordu. Kendim hakkında bildiğimi sandığım her şeyi tehdit ediyordu; Sadie'nin onu ilk gördüğüm andan itibaren bende yarattığı değişimin bir başka belirtisiydi bu.

Merdivenlerden yukarı çıkıp Liam'ın adamlarıyla selamlaşırken Bryan'ın önden bana katılması için başımı sallayarak yolu gösterdim. "Ofisinde bekliyor," dedi içlerinden biri, askeri bir hassasiyetle topuklarının üzerinde dönüp bizi zarif eve doğru yönlendirirken yüzü ifadesizdi.

Bellandi malikânesinin içi profesyonelce dekore edilmişti ve Ivory'nin Matteo'nun büyüdüğü eve hâkim olan o soğuk hissi silmeden önce mekâna damgasını vurması bir yıldan fazla sürmüştü. Liam'ın malikanesinde o soğukluk yoktu. İçeri adım attığımız andan itibaren her yerde küçük süslemeler ve fotoğraflarla bir kadının kişisel dokunuşunun izleri vardı. Kısa bir süre için, ölmeden önce karısının mı yaptığını, yoksa Aoife'ın mı eve damgasını vurduğunu, eğer onun adına müdahale etmezsek yakında terk etmek zorunda kalacağını merak ettim.

Liam masasının arkasında oturmuş, önündeki kâğıdı incelerken kalemini masaya vuruyordu. Ben ofise doğru ilerlerken adamı kapıya vurarak geldiğimizi haber verdi. Tüm çıkışları, arka taraftaki pencereleri ve arka bahçeye açılan Fransız kapılarını inceledim.

Sırtımı arka duvara vererek Liam ile kapıların arasına yerleştim, rahat edebilmek için duruşumu genişlettim ve izlemeye koyuldum. Liam, Matteo'yu görür görmez ayağa kalktı ve masanın etrafından dolaşarak dostça bir gülümsemeyle onu selamladı. Gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar gülümsemenin gücüyle kırışırken, şakaklarındaki gri saçlar iki adam arasındaki son toplantıdan bu yana ne kadar yaşlandığını gösteriyordu. Henüz bir yıl bile olmamıştı ama yine de sendikasında giderek büyüyen bölünmenin fiziksel belirtileri yüzünün çizgilerinde hissediliyordu.

"Liam," diye selamladı Matteo, sıkıca gülümseyerek. Yalnızca yakın çevresinin en yakın üyeleriyle birlikte olmadığında, dostça bir gülümsemeye ancak bu kadar yakın olabiliyordu.

"Matteo. Bu kadar acil olan neydi evlat?" diye sordu, masasının etrafında geri adım atarak. Matteo ve Lino'ya yerlerine oturmalarını işaret ettikten sonra ellerini kavuşturdu ve Ryker'ın elinde tuttuğu dosyayı Matteo'ya uzatmasını izledi. Matteo, Liam'ın dünyasını sarsacağını bildiği bu haberle oyalanarak değerli zamanını boşa harcamadı. Dosyayı Liam'ın masasının üzerine bıraktı ve İrlandalı adam öne doğru eğilip parmak eklemlerini masaya iki kez vurmadan önce içini çekti. "Burada yazanlar hoşuma gitmeyecek, değil mi?"

Matteo başını hafifçe sallayarak, "Hayır," diye karşılık verdi. Gözleri anında Liam'ın odadaki adamlarına kaydı. Sadık olduğunu düşündüğünüz insanların ne kadar aldatıcı olabileceğini çok iyi bildiğim için ben de onun düşüncesini yineledim.

Emilio geçiş sürecimde bana yardımcı olan adamlardan biriydi. Beni böylesine katı bir doğru ve yanlış anlayışından uzaklaştırabilirse içimdeki potansiyeli görmüştü. Bana olduğum gibi var olabileceğim ve sanki savaş beni değiştirmemiş gibi beni kabul etmeyen bir topluma geri dönmenin baskılarıyla uğraşmayacağım bir yer olduğunu göstermişti.

Bellandi'lerde her köşede bir tehdit görmek beni çoğu zaman hayatta tutan bir yetenekti ama Emilio'nun Samara'yı tacizci eski kocasına vermeye çalışana ve onu satmak için Lino'nun babasıyla birlikte çalışana kadar kimse onun nasıl bir tehdit olduğunu görmemişti.

"Bizi yalnız bırakın," dedi Liam, tereddüt ettiklerinde adamlarına başını sallayarak. Matteo'nun yaşlı adamla ilişkisinin, bir oda dolusu silahlı ve tehlikeli adamla uğraşırken güvenlik ağını devre dışı bırakmaya istekli bir adam için gerekli olan mutlak güven göz önüne alındığında, izin vermek istediğinden daha karmaşık olduğundan şüpheleniyordum.

Yavin bile zorlu bir rakipti. Daha çocukken Lino'nun yanına aldığı bir arkadaş olduğu için sık sık unutulurdu. Ama adam olabilmek için Lino ve Matteo'nun babalarından kurtulması gerekmişti. Sadece İtalyan kökenli erkeklerin yakın çevrede bir yeri olduğunu düşünen adamlar. Böyle bir şeyi başarmak için yoğun bir içsel güç gerekiyordu. Matteo'nun yanında çalışmaya başladığımda dövüş yeteneği ve silah bilgisi oldukça zayıftı.

Bunu yıllar önce

düzeltmiştim. Sessiz.

Beklenmedik.

Ölümcül.

Adamları odadan çıkıp kapıyı arkalarından kapattıktan sonra Liam zarfı açtı ve fotoğrafları çıkardı. Tek kızını emanet ettiği adamın görüntüsü karşısında dehşete düşmüş olacak ki yüzünü buruşturdu. Tiernan'ın kendisine sadık adamlarla buluştuğu fotoğraflar yüksek kaliteli baskılarda patlıyordu. Ryker'ın yakalayıp işkence ettiği bazı adamlarla yaptığı konuşmalar.

Hepsi de örgüt içindeki ayaklanmayı detaylandırıyordu.

En son öldürdüğümüz kişinin telefonundan aldığımız fotoğrafı karıştırmasının bardağı taşıran son damla olduğundan şüpheleniyordum. Ona yardım etmek için çok geç kalmıştık ve Matteo'nun buluşma talep etmesinin katalizörü de buydu. Tiernan'ın ilk kurbanlarından biri olan genç kız. Liam'ın müstakbel damadı. Tecavüzcü. *Ne tür bir pisliği koruduğunu bilmek ne kadar gurur verici bir an olmalı.*

"Tanrım," diye tısladı ve fotoğrafları masanın üzerine fırlattı. Bir elini yüzünde gezdirdi, geçen her saniye daha da yaşlanmış görünüyordu. "Bununla ne yapmam gerekiyor? Nankör küçük pislik."

Fotoğrafları yere atarken onları almak için hiçbir harekette bulunmadı. O Matteo'yu incelerken kimse kıpırdamadı. "Yaptığı şeye göz yumamayacağımı biliyorsun. Şehrimde insan ticareti yapılmaması gerektiğini çok açık bir şekilde dile getirdim Liam," dedi Matteo, müttefikine kayıtsızca bir kaşını kaldırarak. Aralarındaki etkileşimi inceleyerek duruşumu düzelttim. Başka biri bunu bir tehdit olarak görebilirdi, çünkü Bellandi ve O'Connell gibi kuruluşlar sorunlarını kendi içlerinde hallediyordu.

Başka bir durumda Liam, Matteo'nun Tiernan'la kendi başına ilgilenmesine izin vermesini bekleyebilirdi. Ama Liam sadece başını salladı ve parmaklarını masaya vurdu. "Onda bir sorun olduğunu hep biliyordum. Babası iyi bir adamdı, isteyebileceğim en iyi infazcıydı. Ben de

Oğluyla daha yakın bir ilişki kurmayı umuyordu ama Tiernan..." hayal kırıklığıyla iç çekerek sözlerini bitirdi. "Onu öldürmek benim için zor olacak, kabul ediyorum. Brogan'dan geriye kalan tek şey o."

Matteo, "O zaman bırak da bu işi biz halledelim," dedi. "Sizi temin ederim ki Ryker, Calla'ya yapmaya çalıştığı şeyin cezasını çekmesini sağlamaktan hiç çekinmez."

"Celladınıza ne yaptı?" Liam sordu.

Ryker köşeden seslendi, derin sesi öfkesiyle odada yankılanıyordu. "Bir araba kazası ayarladı ve karımı benden almaya çalıştı, böylece beni Bellandi'den ayrılmaya ve onun için çalışmaya ikna edebilecekti. Çocuklarım onunla birlikteydi."

"İş ilişkilerimizde eşlerin ve çocukların sınırların dışında olması gerektiği gerçeğine hiçbir zaman saygı duymadı," diye iç geçirdi Liam. "Çocuklarınıza vermiş olabileceği zarar için üzgünüm. Onu kuduz bir köpek gibi uyutmanıza izin vermeye hazırım."

Ryker başıyla Liam'ı onayladı ama Liam'ı inceleyen Matteo'nun bakışlarının ardında bir şeyler çalkalanıyordu. Geleceğini bildiği bir şeyi beklerken bir belirsizlik ve bir tıkanma noktası olacak bir şey. Liam masanın arkasından kalkarken bedenim gerildi ve kendi endişemin arttığını hissettim.

Her şey çok kolaydı.

"Benim oğlum yok," dedi Liam sonunda, kapıya doğru ilerlerken. Kapıyı açtı ve hemen dışarıda pusuya yatmış olan adamlarından birine bir şeyler fısıldadı. Adam başını salladı, topuklarının üzerinde döndü ve evin içine doğru çekildi. "Kızımın bir kocaya ihtiyacı var. Tiernan'la evlilik anlaşmasını feshettiğimde gelebilecek tepkilerden onu koruyacak birine. Doğru olanı yapmamızın bedelini ödemeyecektir."

"Liam-" diye başladı Matteo.

"Ben eski kafalı bir adamım, Matteo. Aramızdaki bu bağı resmileştirelim mi?"

"Erkeklerimin kiminle evlenip evlenemeyeceğini ben belirleyemem. Sözleşmeli evliliklere inanmıyorum. Bunu biliyorsun." Matteo ayağa kalktı, elini yüzüne götürdü. Sessizlik çöktüğünde odadaki erkeklere göz gezdirdim ve bir an için iş o noktaya gelirse kimlerin uygun olduğunu düşündüm. Evli olmayan ve uygun bir eş olacak kadar yüksek rütbeli erkekler çok azdı.

Kapının çalınması kavernöz ofiste sarsıcı bir ses yarattı ve Matteo başını eğip yere bakarken içini çekti.

"Belki de adamlarınızdan biri, bu konudaki hisleriniz ne olursa olsun stratejik bir eşleşme yapmaya istekli olacaktır. Aoife'ım çok güzel bir kız, tıpkı annesi gibi. Sizi temin ederim ki babam benim için evlilik sözleşmesi yaptığında hiçbir burukluk yoktu." Liam kapıyı açarken bilerek sırıttı. Bir babanın kızının reklamını bu şekilde yapması bana yanlış geliyordu ama eski zamanların böyle olduğunu da biliyordum. Matteo buna gerek duymasa da, babasının neslinden pek çok kişi çocukları reşit olduklarında onlar için evlilikler ayarlamıştı.

Kapı açıldığında tüm gözler, Liam'ın birkaç adamı tarafından takip edilen genç kadının odaya adım atışını izlemek için döndü. Kendisine dik dik bakan gözler karşısında bir an tereddüt ettikten sonra çenesini meydan okurcasına kaldırarak babasının masasına doğru ilerledi. Çilek sarısı saçları erik rengi deri ceketiyle tezat oluşturuyordu; ceketin altında siyah atletinden dar kot pantolonuna ve ayağındaki topuklu ayakkabılara kadar tepeden tırnağa siyahlar içindeydi. Liam ona yaklaşırken, serulean mavisi gözlerinin birkaçımızın durduğu duvara doğru kaydığını izledim. Gözleri Yavin'inkilerle buluştu, durdu ve onu dikkatle inceleyen eşsiz gri gözlerine geri döndü.

Yanakları kızardı, açık teni saçlarının rengine yakın bir renk aldı ve başını sallayıp dikkatini tekrar masasının diğer tarafına doğru yürüyen babasına çevirdi. "Beni mi görmek istedin baba?" diye sordu, sesi sanki bir seks hattının diğer ucuna aitmiş gibi gırtlaktan geliyordu.

"Tiernan'la evliliğin artık gerçekleşmeyecek," diye açıkladı Liam ve yüzünü parlak bir gülümseme aydınlatırken omuzları çöktü.

"Teşekkür ederim," dedi nefesi kesilerek. "Beni o sahte evliliğe mecbur bırakmadığın için teşekkür ederim."

"Onun yerine Matteo'nun adamlarından biriyle evleneceksin," diye açıkladı Liam. Aoife'ın cerulean gözleri sertleşti ve bir an için babasına dik dik baktı. Ciğerleri şişti ve dişlerini sıktı.

"Hayır!" Ayağını yere vurdu, ellerini masanın kenarına koydu ve onun boşluğuna doğru eğildi. "Bana okulu bitirebileceğime *söz* vermiştin. Ölü bir adamla olan arkadaşlığın yüzünden beni sığır gibi satmadan önce en azından bunu yapabileceğime yemin etmiştin. Yapmayacağım-"

"Ben," dedi Yavin, ellerini duvara dayayarak ve mücadeleye adım atarak. Matteo gözlerini tereddütle Yavin'e kaydırdı ve bir an paylaştılar

İkisi de tek kelime etmedi. İkisi arasında gidip gelen etkileşimi ve Aoife'ın Yavin'e tiksintiyle baktığı bakışlarını izledim.

Matteo'nun yüzü Ryker ve Lino'nun yankıladığı bir sırıtışa dönüştü ve ben de kendi dudaklarımın bir gülümsemeye dönüştüğünü hissettim. Matteo'nun Yavin'in gözlerinde ne gördüğünü ilk kez anlamıştım. Kadınlarımızla ilk kez göz göze geldiğimizde ortaya çıkan o bilinci. Çoğu bunu anlayamazdı.

Çoğu asla anlayamazdı ama bizim gibi adamlar neyin bizim olduğunu biliyordu. Ve onu aldık.

"Liam, görünüşe göre Yavin evlilik yoluyla ittifak kurma isteğini yerine getirecek." Matteo kıkırdadı. Aoife'a üstünkörü bir bakış atarak, "Ona daha fazla güç," diye ekledi. Aoife'ın dudakları yüzünü buruşturdu.

"Peki Yavin senin için kim?" Liam kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak sordu.

"Yavin *Tease'i* yönetiyor*," diye* araya girdi Lino. "Öncelikle işimizin yasal sektöründe çalışıyor ama o da bizden biri. Eşimin erkek kardeşi, yani evlilik yoluyla Bellandi'li oldu ama bizimle olan bağı çocukluğuna dayanıyor."

"O İrlandalı," dedi Ryker gülerek. "Bu biraz tesadüfi bir durum."

"Sen tesadüf hakkında ne bilirsin ki?" Simon gülerek ve koluna bir yumruk atarak sordu. "Hepiniz çıldırmışsınız."

"Yarı İrlandalı," diye düzeltti Yavin, Matteo onu bakışmaktan kurtardıktan sonra gözlerini Aoife'tan ayırmadı.

"Aoife'ımla evlenen adam ailemin başına geçecek. Korkarım bu eşleşmeyi kabul edersek *Tease'i* yönetmek için kendine yeni birini bulman gerekecek," dedi Liam, dudakları kıvrıldı. "İş bilgisi yasal girişimlerimizde işe yarayacaktır. Böyle bir girişimde bulunabilecek kapasitede mi? Bildiklerimi ona öğretirsem?"

Matteo başını salladı. "O iyi bir adam. Hızlı öğrenen biri. Organizasyonunuzun başına geçebilecek kapasitede ve her zaman arkasında bizim yardımımız olacak." Yavin'in yüzünü incelerken, nazik sözlerin göğsüne çarpmasını izledim. Lino Samara'yla evlendikten sonra Yavin'in Bellandilerden bir ölçüde uzaklaştığı bir sır değildi. Bu ihanet onun için kişiseldi, birlikte büyüdükleri kız kardeşine dokunmak ve onu almak.

Kendisi için de o anlık arzuyu hissettiği için bu eğilimi şimdi biraz daha iyi anladığından şüpheleniyordum. Ben de Sadie'ye kadar bunu hiç anlamamıştım.

Aoife'ı ofise kadar takip eden Liam'ın adamı kıkırdadı ve Yavin'in üzerinde şüpheli bakışlar gezdirdi. Bizimkilerden çok Lino'ya benzeyen zayıf yapısıyla, Ryker ve Matteo gibi adamlarla aynı odadayken sorgulanması kolaydı. "Aoife'la başa çıkamadı," dedi muhafız, gülümseyen gözlerini tekrar Liam'a çevirerek.

Yavin ona öğrettiğim gibi hızlı hareket etti. Parmak eklemleri muhafızın boğazına değdi ve Aoife'dan bir adım uzaklaşırken Yavin'in ondan çaldığı nefes için çırpınmasına neden oldu. Adamın eli kılıfındaki silaha gittiğinde Yavin diğer elini öne doğru uzattı ve namluyu yakaladı. Silahı tuttuğu yerden çevirerek muhafızın alnına bastırdı. Başını yana eğerken yüzü herhangi bir duyguyu ele verecek kadar bile kıpırdamadı. "Ne diyordun?"

Adamın bakışları Yavin'in üzerindeydi, iki adam arasında buz gibi bir nefret vardı. Yavin, O'Connell'ın sendikasını ele geçirdiğinde aralarında hiçbir sevgi bağı kalmayacaktı. Yavin yüz ifadesini biraz yumuşatarak elindeki silahı çevirdi ve diğer adamın geri çekmesi için uzattı.

"Umut verici bir eşleşmeye benziyor," dedi Liam memnun bir sırıtışla ve kendi kendine bir not aldı. "Sadece yarısı bile olsa İrlanda mirası beni memnun ediyor."

"Ciddi olamazsın! Onunla hiç tanışmadım bile!" Aoife hırladı, parmakları onun masasının etrafında sıkılaştı.

"Bana bir şey olursa seni korumasız bırakmayacağım. Senin gibi kızların seni güvende tutacak kocalara ihtiyacı vardır, Aoife. Aksi takdirde bir savaş zayiatı olursun."

Tam boyuna doğru doğruldu, kendini toparlayıp gözlerini yaşartan duygu dalgasını bastırırken uzun bacakları gerildi. Yavin ona doğru bir adım attı ve Yavin ona doğru döndü. Gözleri sessiz bir savaşta çarpıştı, onun mavisine karşı Yavin'in grisi.

Sadie'nin inatçı olduğunu düşünmüştüm ama Aoife'ın gözlerindeki öfke, onun daha kötü olmasının mümkün olup olmadığını merak etmeme neden oldu. Sonunda Liam'ın ofisinin kapısına doğru hışımla ilerlerken Yavin'in yanında durup kulağına bir şeyler fısıldayacak kadar durakladı. Liam elini uzatıp çenesini sertçe kavradı ve başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirdi. Aoife o başparmağı yakaladı ve Yavin için acı verici bir açı olduğunu anlayana kadar geriye doğru çekti. Yine de onu ancak hazır olduğunda bıraktı, gözlerini onun gözlerinden ayırmazken yüzünde bir gülümseme belirdi. Sonunda bıraktığında,

Açık kapıdan dışarı çıktı ve gözden kaybolurken kırılan camın sesi antrede yankılandı.

"Ne dedi o?" Kıkırdamamı bastırmaya çalışarak sordum.

Yavin, "Uyurken sikimi korumayı planlamam gerektiğini söyledi," diye cevap verdi. Gözleri Liam'ınkilerle buluştuğunda yüzünde hızla bastırdığı bir gülümseme belirdi. Müstakbel kayınpederiyle ilk konuşmasında sikinden bahsetmenin çoğu insan için hoş karşılanmayacağından emindim.

Ama Liam şamatalı bir kahkaha atarak omuzlarını silkti. "Biz İrlandalılar tutkuluyuzdur. O babasının kızı, bu yüzden onun söz konusu olduğu yerde çetin bir mücadeleye hazırlıklı olmalısın. Onunla bir ömür boyu birlikte olmak istediğinden emin misin? Boşanmanın onun ruhunu lekelemesine izin vermeyeceğim."

Yavin, Liam'ın gözlerine bakarak basitçe, "Eminim," dedi.

"Cenazeniz." Liam kalemini masaya vurdu. "Eğer isteğiniz buysa, düğün gecenizde saf olacak. Tiernan çok kararlıydı ve ona dokunulmaması için verilen açık talimatları anlayan bir muhafızla korunmasını sağladım. Bazı gençlerin deneyimsiz bir gelin istemediğini biliyorum. Eğer dizginleri biraz gevşetirsem, sizi temin ederim ki Aoife bakire olmadığından emin olmak için yeterince kindar olacaktır." Sanki bu düşünce korkunçmuş gibi yüzünü buruşturdu. "Dileğiniz buysa."

Müstakbel kayınpederiyle düğün gecesini tartışan Yavin'in yüzünde bir rahatsızlık ifadesi belirdi. Bizim gibi bu hayatın içine doğmamış erkekler için Liam'ın kuşağı tam bir akıl tutulmasıydı. "Kimse ona dokunamaz," diye homurdandı genç adam.

Liam'ın yüzü yanıt olarak göz kamaştırıcı bir gülümsemeye dönüştü. "Muhteşem."

"İyi şanslar," diye tısladı Bryan nefesinin altından ve Ryker'ın yanında kıkırdamasına neden oldu. İşi başından aşkındı, bu kesindi.

"Sözleşmeyi hazırlayıp yarın *Tease*'e göndereceğim ve resmileştireceğim. Okulu bitirebileceğine söz verdim, bu yüzden nikâhınızı kutlamamız için küçük bir gecikme var."

"Ne zaman mezun oluyor?" Yavin açık kapıya bakarken sesi boğuklaşarak sordu. Aoife evin başka bir yerinde bağırdı, kızgınlık çığlığı boşlukta yankılandı. Liam'ın adamları sanki bu sıradan bir olaymış gibi sadece güldüler.

"Sizi temin ederim, bugünkü davranışlarıyla ne kadar kötü bir izlenim bırakmış olursa olsun, şımarık biri *değil*. Okul ödevlerini ciddiye alır. O iyi bir kız. Sadece, okuldan atılabileceği gibi saçma bir düşüncesi var.

Aşık. Sanki evliliğimiz görücü usulü olduğu için annesini sevmiyormuşum gibi. Umarım onun fikrini değiştirebilirsin. Tiernan'ın onun için doğru adam olmadığını düşünürsek, tereddütlü olduğu için onu suçlayamam."

"Ne zaman, Liam?" Yavin tekrar sordu.

"Mezuniyeti 8 Mayıs'ta. Tiernan'ın ısrarı üzerine mezuniyet partisini düğünüyle birleştirmeyi planlamıştım. Kendisi için seçeceği hayata veda edebilmek için farklı bir günde yapılması için yalvardı. Ne kadar da melodramatik."

"9 Mayıs," diye homurdandı Yavin. "Son günü sınıf arkadaşlarıyla geçirmesine izin vereceğim ama ben de ona eşlik edip desteğimi göstereceğim. Ertesi gün evleneceğiz."

Liam'ın yüzü bir an için yumuşadı, belli ki kızı adına verdiği bu tavizden memnun olmuştu. "Eminim bunu takdir edecektir, oğlum."

Yavin yutkundu. Sinirler. Duygu. Hepsi tek bir hareketin içindeydi. Babası onu küçük yaşta terk ettiği için, bu terime alışmasının biraz zaman alacağından şüpheleniyordum. Ona oğlum diyen bir erkek sesine.

Aoife'ın karısı olmasına üç aydan az bir süre kalmıştı.

I Matteo ile yapmam gereken konuşmayı dört gözle beklemiyordum. Sadie'nin arkadaşlarıyla vakit geçirmesi ve bir başkasının bunu ona söyleme riski yetmiyormuş gibi bir de Yavin'i izlemek

Aoife'ın onun olduğunu iddia etmek beni uçurumun kenarına iterdi.

Sadie saklamak istediğim küçük kirli bir sır değildi. O benim karım olacaktı. Bir gün çocuklarımın annesi olacaktı.

Tüm bunlar Matteo'ya gerçeği söylemek ve bunun için beni öldürmemesini ummakla başladı. İlk etapta onunla ilişkiye girmemem konusundaki ısrarı göz önüne alındığında, tek parça halinde hayatta kalmak için büyük umutlar beslemiyordum. Matteo, Ivory'nin en yakın arkadaşıyla olan yakın ilişkisi nedeniyle onunla geçirdiği onca zamana rağmen Sadie'yi gerçekten tanımıyordu. Sadie'nin ortaya koyduğu imajın ve kuşkusuz abartılı mizahının altını görme zahmetine katlanmamıştı.

Matteo Aston'un vitesini değiştirip malikâneye geri dönerken derin bir nefes aldım. Ona malikânede mi söyledim? Bizi uçurumdan atabileceği arabada mı?

Seçenekler, seçenekler.

"Şimdiye kadar sana ne kadar sorun çıkardı?" diye sordu, otoyoldaki araçların etrafından hızla geçerken.

"İlk gece gizlice kaçmaya çalışması dışında gayet iyiydi. Kendini belli ediyor ama bu konuda aptal değil."

"Sadie umursamaz biri. Kendini tehlikeye atacak bir şey yapması an meselesi. Onun söz konusu olduğu durumlarda gardınızı yüksek tutun. Sırf seni onu hafife almaya yönlendirmek için iyi davranıyorsa hiç şaşırmam," diye homurdandı gülerek. İlk kez sesinde şefkate yakın bir şey duyuyordum, sanki Sadie bir şekilde onun kapalı ruhuna girmişti.

"Çok da önemli değil. Sadie hiçbir yere gitmeyeceğimi biliyor ve bana bağlı," diye cevap verdim. Parmağım orta konsola beş kez vurdu, numaranın Sadie'yi teselli ettiğini bilmek beni rahatlattı. Bu kadar basit bir hareketle ona garip bir şekilde bağlandığımı hissettim. "Bu kalıcı bir durum."

"Savaş sonsuza dek sürmez, Enzo. Eninde sonunda sen olmadan da işine devam edebilecektir," diye güldü Matteo. "Bunu herkesten daha iyi bildiğini sanıyorum."

Otoyoldan çıktı ve Malikâneye gitmek için kullanması gereken sapağa yaklaştı. "Sadie benim için sadece bir iş değil. O benim."

Direksiyonu daha sıkı kavradı. "Sana onunla oraya gitmemeni söylemiştim. Bellandi karısı olmayı asla kabullenemeyecek ve ikiniz aynı odada bulunamadığınızda her şey yüzüme patlayacak. Sen aletini pantolonunun içinde tutamadığın için Ivory ve Luna'nın acı çekmesine izin vermeyeceğim," dedi dişlerini sıkarak.

"Peki Ivory hayır deseydi, bunu kabul edecek miydin? Oh, bekle," diye mırıldandım. "Hayır dedi ve sen yine de onu alıp evlendin. Tıpkı benim Sadie'yle yaptığım gibi."

"Sizi istediğini bildiğiniz bir kadını alıp itmek bir şeydir, ancak bunu sizinle gerçekten birlikte olmak istemeyen bir kadına yapmak kurallarımıza aykırıdır. Bağlanma konusundaki tüm tereddütlerinin altında istekli olması gerekir. Bizim onlar için iyi olmadığımız konusundaki inatçılığının altında en azından sizi istemesi gerekir."

Matteo'nun kulağa ne kadar yırtıcı bir hayvan gibi geldiğinin farkında olduğunu sanmıyorum. Çoğu tecavüzcü kadının tepkisini bir oyun olarak, kadının istediği ama kabul etmediği bir şey olarak geçiştirirdi.

"Bunun için bana yalvardı" cümlesi otomatik olarak aklıma geldi ama Ivory ile evliliğinin sonuçlarını görmek için de oradaydım. Aynı şey Lino ve Samara, Ryker ve Calla için de geçerliydi. Orada bir şeyler vardı. Farklı bir şey ve biz kadınlarımıza asla tecavüz etmedik.

"Bu bir sorun değil," diye kıkırdayarak cevap verdim. "Beni istediğini açıkça belirtti."

Matteo içini çekti, arabanın içinde öfkeli bir enerji kıvılcımlanıyordu. "Onu çoktan siktin mi? Sana özellikle yapmamanı emrettiğim halde?"

"Aletimi nereye koyacağıma sen karar veremezsin, özellikle de Sadie söz konusu olduğunda. Seninle kavga edeceğim pek bir şey yok, Matteo. Ama Sadie öyle. Onun için çekip gideceğim."

Sözlerimi düşünürken arabayı sessizlik kapladı ve sonunda Malikâneye girdi. Endişe beni içine çekti ve sessizliği doldurma ihtiyacıyla çaresiz hissetmeme neden oldu. Ama çatlayacak kişi ben olmayacaktım. Arabayı park etti ve sinsi bir gülümsemeyle bana doğru döndü. "Peki," diye homurdandı, sesinde memnuniyetsizlik vardı. "Belki de bu, arkama yaslanıp *onu* evcilleştirmeye çalışmanı izlemenin keyfini çıkarmam için yeterli bir cezadır," dedi sertçe. Sadie ön kapıda durdu, Scar'ın vücudu onu evin içinde tutuyordu. Bir elini kalçasına koyarak ona baktı ve göğsünü dürttü.

Matteo ve ben arabadan indik ve Scar gözlerini bize çevirip Sadie'nin yolundan çekilince iç geçirdim. Gözleri benimkileri bulur bulmaz, topuklarının üzerinde dönüp eve geri dönmeden önce bir parıltıya dönüştü. "Kaçıyor musun?" Matteo seslendi.

"İşediğimde bir arkadaşını aradı. Öylece sıvışıp kapıya tırmanabileceğini falan düşündü. Sadie'yi kim bilebilir ki?" Scar'ın sözleri sertti ama arkasını dönüp onu içeri kadar takip ederken yüzünde hoşgörülü bir gülümseme vardı. Matteo ve ben de Scar'ın inatçı kadınlar hakkında kendi kendine mırıldanmasını dinleyerek onu takip ettik.

Sadie mutfak adasında oturmuş, Ivory'nin önüne koyduğu içkiyi yudumluyordu. Matteo'ya baktı ve ben de kafasının içindeki dişlilerin dönüşünü izledim. Matteo'yu ilişkimizden haberdar etmeye çalışıp çalışmaması gerektiğine dair içsel bir tartışma. Sadie'nin bizi tanımlamak için kullanacağı kelimenin bu olmadığından şüpheleniyordum ama arkasından yaklaşırken bunu hiç umursamadım. Elimi saçlarına gömüp sertçe geri çektim, ta ki bal rengi gözleri şaşkınlıktan irileşmiş benimkilerle buluşana dek. "Hey, bebek kız," diye mırıldandım, öne doğru eğildim ve acımasız bir iddiayla ağzını ağzımla yakaladım.

Samara ve Calla yanımızda sesleniyorlardı ama önemli olan tek şey dudaklarının benimkilere değdiğini hissetmekti. Sadie'nin sözleri ve inatçılığı bana olan çekimine karşı çıksa da, vücudu aynı mantıksız arzunun birlikte olduğumuz anda onu ele geçirdiğini inkâr edemezdi. Geri çekildiğimde nefessiz kalmıştı.

"Bundan haberin var mıydı?" Matteo homurdandı ve ben de dönüp onun Ivory'ye ters ters bakmasını izledim.

Elleriyle oynadı, adam yanına yaklaşıp kestane rengi saçlarını yavaşça omzuna atarken onu fırçaladı. "Sana her şeyi anlatmak zorunda değilim," dedi içi boş bir kahkahayla.

"Evet biliyorsun, Angel," dedi Matteo, sesi alçalırken Ivory onun bakışları karşısında yutkundu. "Lino ve Ryker birazdan burada olurlar," dedi. "Onlar gider gitmez seni ofisimde görmek istiyorum."

Sadie dudağını ısırdı, gözlerinin önünde cereyan eden evlilik durumundan uzak duracak kadar akıllıydı. Matteo ve Ivory'nin sahip olduğu şey çoğu insan için işe yaramayabilirdi, ama onlar özünde öyleydi.

Bunu Sadie'yi olaya karışmadan önce oradan çıkarmam için bir işaret olarak kabul ederek bir kolumu beline doladım ve vücudunu omzuma atana kadar onu kaldırdım. Harekete karşı koyma zahmetine girmedi, bir iniltiyle orada öylece asılı kaldı. "Lanet olası amcık waffle. Beni yere bırakır mısın? Aletini görmeseydim, destansı bir hayal kırıklığını telafi ettiğini düşünürdüm." Kıkırdadım, sikimin büyüklüğünden memnundum.

"Haydi, Rebel," diye seslendim bacağımı sıvazlayarak. Köpek oturma odasında uyuduğu yerden kalktı ve yüzünü elime sürtmek için acele etti. Samara'ya sırıtarak "Kardeşini aramak isteyebilirsin," dedim.

Matteo, Ivory'ye ve onu emrine karşı gelmekten vazgeçirmek için yaptığından emin olduğum uyarıya sırtını dönmüş, dikkatini tamamen en yakın arkadaşının fuayeye doğru götürüldüğü sahneye vermişti.

"Neden?" Samara yüzündeki gülümsemeye rağmen kaşlarını çatarak sordu. "Çünkü yeni nişanlandı," dedi Matteo sırıtarak ve kıkırdayarak başını sallayarak ofisine doğru ilerledi.

"O ne?!" Samara bağırdı, vücudunu taburesinden fırlattı ve telefonunu kapabilmek için sehpanın üzerinde duran çantaya doğru ilerledi. Hem Yavin'in hem de Lino'nun kulaklarının dolacağından şüpheleniyordum.

Neredeyse kaçırdığım için üzülecektim.

güvenlik sistemini kapattıktan sonra Rebel'in yeni lüks köpek yatağını garajdan evime taşıdı. "Bu şeyin sesi robotik bir seks bebeğine benziyor," dedi Sadie. "Evine hoş geldin, Enzo," diye ekledi, sesini alçaltarak ve hırıltılı

kaliteli.

Kendi kendime kıkırdadım. "Belki de bu yüzden seviyorum."

"Dokunaklı," diye itiraf etti Sadie. "Yalnız yaşayan bir adam olsaydım, muhtemelen ben de kendi sanal porno yıldızımı isterdim." Sadie'nin sahip olmak zorunda olduğu Rebel'in güzel tasması gri kürkünde parıldıyor, beyaz ayak parmakları beni eve kadar takip ederken ana katımın koyu renkli parke zemininde narin görünüyordu.

Yatağı şömineye en yakın köşeye bıraktım ve veterinerin önerdiği özel kuru mama torbasını kilere taşıdım. Omzumdan sarkıttığım çanta kırıştı ama Sadie'nin dikkati tamamen köşedeki yatağı ayarlamak ve çizgilerin duvarlarla olabildiğince mükemmel bir şekilde eşleştiğinden emin olmaktaydı.

Rebel'in yeni kâselerini yıkamış ve Sadie takıntısından kurtulup ortaya çıkmadan önce adanın yanına, yere koymak üzere mama ve suyla doldurmuştum. Köpek hemen yemeğe yumuldu, ben başını nazikçe okşarken midesinin düzenli öğünlere alışmasına yardımcı olmak için koyduğum azıcık mamayı yavaşça mideye indirdi.

"Aç mısın?" Buzdolabına doğru ilerledim ve içinde ne olduğunu görmek için kapağını açtım.

"Ivory ile birlikte olmaktan yeni geldim. Daha fazla yemeğe bakarsam patlarım." Güldüm, başımı salladım ve haklı olduğunu anladım. Ivory'nin yanında iki saniyeden fazla zaman geçirebilseydim, ben de aynı şeyi hissedebilirdim.

"Çikolatalı cheesecake bile mi?" Buzdolabından bir kap çıkararak sordum. Kapağını kaldırdım ve annemin meşhur çikolatalı cheesecake'lerinden birini ortaya çıkardım. Sadie alt dudağını düşünceli bir şekilde ısırarak ona baktı ve ben de bu bilgiyi daha sonra kullanmak üzere bir kenara koydum.

Kızım çikolatayı severdi.

Sırıtarak dolaptan iki yuvarlak tabak aldım. Tabağını katlayıp yanına bir peçete koyduktan sonra, bir gece önce onun yaptığını gördüğüm şekilde yerleştirdim. Çatalı tam ortasına koyarken tabağı önündeki tezgâhla aynı hizaya getirdim.

Sadie daha yere bakmadan otomatik olarak düzeltmek için hareket etti, düzeltmesi gerekmediğini fark ettiğinde eli birden tabağının üzerinde hareketsiz kaldı.

Bardakları alarak, gözlerimin her hareketini incelediğini hissetmeden elini geri çekmesi için onu yalnız bıraktım. Bardakları tabaklarımızın sağına yerleştirdikten sonra, gözleri benimkilere takıldığında ona sırıttım.

"Sen solaksın," dedi, bal rengi gözleri şaşkınlıkla bana bakarken kocaman açılmıştı.

"Ben hallederim," diye cevap verdim, omuz silkerek. Ama omuzlarının nasıl gevşediğini ve gerginliğinin vücudundan nasıl anında kaybolduğunu gözden kaçırmadım. Bu durum şüphelerimi bir kez daha doğruladı ve onun bunu herkesten nasıl sakladığını merak etmeme neden oldu. Obsesif Kompulsif Bozukluğu olduğundan hiç bahsettiğini duymamıştım ve ne yazık ki bozukluğu olan bizleri toplumun geri kalanından ayıran şeyler sohbetlerde çok sık gündeme geliyordu. Eğer bu yaygın bir bilgi olsaydı, birisi bana mutlaka bahsederdi.

Cheesecake'ten bir dilim keserek, ucu ona bakacak şekilde tabağın ortasına koydum. Sadie'nin yanakları utançtan pembeleşmiş bir halde cheesecake'e baktığı birkaç dakika geçti.

Kıkırdamamı bastırmak için alt dudağımı ısırarak bardaklara su doldurduktan sonra yanına oturdum. Sağ elimi kalçasına koyarak onu hafifçe sıktım. "Seni gördüğümü söylemiştim, bebeğim."

Sinirini bastırmak için yutkundu, çatalını dikkatlice aldı ve beni görmezden geldi. "Seni hiç kahve içerken görmüyorum," diyerek konuyu değiştirdi.

Onu bir geceliğine sınırlarına kadar zorladığımı bildiğim için buna izin verdim. Hayatı değişiyordu ve Sadie hakkında öğrendiğim bir şey varsa o da değişime prensip olarak direndiğiydi. "Bu beni gerginleştiriyor. Herhangi bir şey tarafından geliştirildiğimi ya da değiştirildiğimi hissetmekten hoşlanmıyorum," diye açıkladım. "Sana ikram etmeyi hiç düşünmedim. Kahve cezvesini çıkarabilirim."

"Hayır," dedi yumuşak bir şekilde gülümseyerek. "Ben de içmiyorum. İhtiyacım olan son şey bir enerji takviyesi." Rebel'in yemeğini bitirip köşedeki yatağına geçmesini ve uyumak için kıvrılmasını izledi. "Sence bir sahibi var mıdır?"

İçimi çektim, cheesecake lokmamı yuttum ve tüm dikkatimi ona yönelttim. "Bence o köpeğin seni bulmasının bir sebebi var Carina. O senin ve veterinerden haber aldıktan sonra bunun önünde bir engel olup olmadığını anlayacağız."

"Haklısın. Emin olana kadar bu konuda endişelenmemin aptalca olduğunu biliyorum. Ben sadece-" Durakladı. "Onu kaybetmek istemiyorum," diye itiraf etti, ağzına bir lokma daha tıkıştırarak. "Bu çok saçma, değil mi? Birkaç saattir yanımda."

"Bazen birinin senin bir parçan olduğunu anlarsın," dedim. Çatalı tabağına çarptı, Sadie çatal bıçak takımını her zaman peçetesinin üzerine koyduğu için bu ses özellikle sarsıcıydı.

"Suçluların ruh eşlerine bu kadar inandıklarını kim bilebilirdi ki?" Son lokmasını gözlerini devirerek bitirdi. "Bu cümleyle kaç kişiyi baştan çıkarmayı başardın? Benimle uğraşmana gerek yok. Senden gelecek tatlı yalanlara ihtiyacım olmadığını spor salonunda açıkça belirttiğimi düşünüyorum."

"Sana asla yalan söylemeyeceğim, Carina. Kafanı tamamen kendi kıçına diktiğin için bunun şu anda senin için bir şey ifade etmediğini biliyorum, ama bir gün ciddi olduğumu anlayacaksın. Yakında bir gün, seni daha önce inciten kişi gibi olmadığımı anlayacaksın. Yalan söylemeyeceğim. Aldatmayacağım. Seni terk etmeyeceğim."

"Bir hafta veriyorum," diyerek ayağa kalktı ve merdivenlere doğru çekildi. "Çikolata için teşekkürler Koca Adam. Tatmin edici bir şeye ihtiyacım vardı," diye mırıldandı. Odasına doğru ilerlerken adımlarını rahat ve yavaş atıyordu.

Ama tabağına bakmayı unutmuştu ve bu bile tek başına ne kadar köşeye sıkıştığının bir işaretiydi. Bunu malikânedeki küçük kaçma girişimiyle birleştirdiğimde, saldırması gereken noktaya hızla yaklaştığını biliyordum.

Rebel, Sadie'nin peşinden merdivenleri hızla çıkmadan önce bana kısa bir süre ters ters baktı.

Kadınlar.

15

SADIE

Daha önce ağzını açar açmaz birinden nefret ettiğimi hiç sanmıyordum. Diğer kadınları yargılamamaya çalıştım, çünkü erkekler bizi herkes için yeterince yargılıyordu.

Ama Enzo'nun soyadını şehvetli bir baştan çıkarma taktiği gibi dudaklarında evirip çevirdiği anda, emlakçımı mükemmel göğüslerinden bıçaklamak istedim. "Bayan Hicks," dedi Enzo'ya kendini tanıttıktan *sonra* elimi sıkarken. Sanki bariz çapkınlığı ondan hoşlanmamam için yeterli değilmiş gibi, müşterisiyken karşımdaki adamı selamlaması?

Ona bir kuruş komisyon vermektense serçe parmağımı sokmayı tercih ederim.

Tuğla binaya doğru ilerledi. Zemin katın içi, etrafını çevreleyen vitrinlere kıyasla karanlıktı. Hemen, alanın ihtiyacım olan şey için çok küçük olacağından şüphelendim.

Yıllardır babamı ikinci bir yer açmaya ikna etmeye çalışıyordum ama ayaklarımın yere basması için daha fazla zamana ihtiyacım olduğu konusunda ısrar ediyordu. Mike'ın düzenli bir müşteri haline gelmesi ve Yeraltı'ndaki tüm arkadaşlarını *Fists of Fury*'de antrenman yapmaya getirmesinden sonra spor salonu her zamankinden daha kârlı hale gelince, babam bile genişlemeyi düşünmenin zamanının geldiğini inkar edemedi.

Babam, emekliliğinden ayrılmaya hiç niyeti olmadığından, tereddütle mülkleri gezmeme ve işe yarayacağını düşündüğüm bir yer bulmama izin vermişti.

Yanımda Enzo'yla birlikte acentenin arkasından giderken heyecanıma engel olamıyordum. Rose'a olan kızgınlığıma ve kiralamaya karar verdiğim yerin burası olmayacağından şüphelenmeme rağmen neredeyse botlarımla sekiyordum.

Sonunda babamın güvenini yeterince kazanmıştım ki, kontrolü biraz daha ele almama izin vermekten başka çaresi kalmamıştı.

O spor salonu için yaşıyordum ama artık ikinci bir yer için de yaşama zamanım gelmişti. "Sahipleri burayı daha önce antika dükkânı olarak kullanıyordu ama sizin tadilat planlarınızı geçici olarak kabul ettiler," dedi emlakçı Rose, kapıya asılı kilit kutusuna iğnesini sokarken. Enzo'ya kalem eteğinin içindeki kıçının mükemmel görüntüsünü vermek için kasıtlı olarak eğildi. Normal şartlar altında onu zerre kadar suçlamazdım.

Bir kızın yapması gerekeni yapması gerekiyordu.

Ama bu, attığımız her adımda eli üzerimde olan Enzo'ydu. Enzo, onun görüntüsüne ya da adını mırıldanma şekline ilgi duymadığını gizlemiyordu.

"Kaç metre kare?" Düşünceli düşünceli dudaklarını büküşünü izleyerek sordum ve sözünü kesmemden hoşnut olmamış gibiydi.

"Üç bin metrekarenin biraz altında," dedi. "İstediğinden daha küçük olduğunu biliyorum, ama bu mahallede bu kadar geniş bir alana sahip kapsamlı bir tadilata izin verecek bir şey bulmakta zorlanacaksın." Mekâna adım atarken dudağımı ısırdım. Antika dükkânının düzeni, teşhir için çeşitli küçük odalar içeriyordu. Daha az yapısal tadilat gerektirecek daha açık bir yer bulmayı umuyordum, böylece daha çabuk taşınabilecektik.

"Kira ne kadar?" Enzo ona doğru attığım bakışları görmezden gelerek sordu.

Bakışlarımı ondan alıp kadına çevirmeme neden olan tek şey söylediği fiyat oldu. "Yani istediğimden daha küçük *ve* bütçemin üzerinde mi?"

"Bayan Hicks, korkarım bütçeniz Loop'a bu kadar yakın olmak için çok küçük. Eğer alanınızı genişletmek isterseniz, size çeşitli seçenekler gösterebilirim. Ancak belirlediğiniz parametreler dahilinde çalışmanın zor olduğu kanıtlandı." Bakışlarını Enzo'ya çevirdi ve beni kolayca başından savdı. Takım elbise giymemesine rağmen, son kararı onun vereceğini düşünüyor gibiydi, oysa gerçekte ben onu sadece yanımda sürüklemiştim. Ticari mülk turları için takım elbise giyen müşterilerle uğraşmaya daha alışkın olduğundan şüpheleniyordum ama binayı bir boks salonu için kiralıyordum. Olmadığım bir şeymiş gibi davranamazdım.

Seçtiğim binada zamanımın çoğunu spor sütyeniyle geçirecekken değil.

"Yani bu istediğin şeylerin hiçbirine uymuyor mu Carina?" Enzo sert bakışlarını bana çevirerek ve onun sinsi bakışlarını görmezden gelerek sordu.

"Hayır, bir tane bile değil," dedim iç çekerek. Bir elimle parmaklarımı kalçama vururken, diğer elimle burnumun kenarını sıktım. Şimdiden migren başımın içinde bir gümbürtü gibi tehdit ediyordu, ilk ağrı gizleniyor ve beni kıçımın üstüne devirmeyi bekliyordu.

"Doğru. Rose'du, değil mi?" Enzo sordu. Rose başını salladı, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak göğüslerini yukarı kaldırdı ve azarlanmayı beklerken suratını astı. Azar hiç gelmedi çünkü Enzo ona sıkılmış bir bakış attı ve onu kovdu. "Artık senin hizmetlerine ihtiyacımız olmayacak."

"Elbette bu çok aşırı," diye güldü. "Bana biraz izin verirseniz, Bayan Hicks'e isteklerine uygun bir şey bulabilirim."

"Gerek yok. Eminim David Miller ihtiyaçlarımıza göre bir şeyler bulacaktır," dedi Enzo.

Rose bu isim karşısında soluklaştı ve rahatsızlığını bastırdı. Başını salladı, yüzündeki tüm flört izleri silinmişti. "Pekâlâ o zaman. Görünüşe göre burada işimiz bitti." Ön kapıyı işaret etti ve Enzo bir eliyle belimden tutarak beni kapıya doğru yönlendirdi.

"Hayır, burada işimiz bitmedi," diye tısladım ona. "Benim işime burnunu sokabileceğini nereden çıkardın bilmiyorum ama burası *benim* spor salonum Enzo. Buraya burnunu sokmana izin vermeyeceğim."

"Rahatla," diyerek beni yatıştırdı ve sırtım kapıya değene kadar cipe doğru yönlendirdi. Üzerime eğildi, eli yanağımı kavrayıp başparmağı elmacık kemiklerimin üzerinde gezinirken beni içine hapsetti. "Spor salonu her zaman senin olacak. Miller, Lino'nun menajeri. Sana numarasını vereceğim. Onun ünü başka türlü kapanabilecek kapıları açıyor, Sadie. Bellandi'lerle olan bağlantın sana zarar verdi. Artık bunun avantajlarını da kullanmaya başlamanın zamanı geldi."

İçimi çektim, başımı öne eğdim ve vereceğim cevabı düşündüm. Bağımsız yanım ona defolup gitmesini söylemek istiyordu ama spor salonunu, elde edebileceğim her avantajı kullanacak kadar seviyordum.

Eğer bu, babamın pazarlık ettiğim konum ve fiyattan daha fazla etkileneceği anlamına geliyorsa, o zaman bu onayı kazanmak için ruhumu satabileceğimi hissediyordum.

Bunu söylemekten nefret ediyordum. *Gerçekten, gerçekten*. Ama Enzo beni çok eğlendirdi. Evinden ayrıldığımızdan beri bütün gün gözlerini benden ayırmamış, aslında malikâneden kaçmaya çalışmadığımı kabul etmeyi reddetmişti. Tek istediğim biraz

İ

Temiz hava.

Arkadaşımın beni almaya gelmesi sadece bir fırsat çıkma ihtimaline karşı idi. Kesinlikle yanlış bir şey yoktu. Ama onun dikkatli bakışları bunu tamamen yalanlıyordu. Kafasını spor salonu işine soktuğu için ona duyduğum kızgınlıktan sonra bile bütün öğleden sonra spor salonunda hoplayıp zıplamıştım. Ne zaman bir erkek müşteriye çok yaklaşsam gözlerinin kısılmasının keyfini çıkarmaya kendimi fazla kaptırmıştım. *Rose'un* onu lezzetli bir yasak tatlıymış gibi süzmesini izlemek zorunda kaldığımdan beri kendimi ödeşmiş gibi hissediyordum. Ivory, Samara ve Calla kocalarıyla ilk kez bir araya geldiklerinde sürekli kıskançlıktan şikâyet etmişlerdi. En azından korumalar ve çok net kurallarla kilit altında tutuldukları için bu kıskançlığın ortaya çıkma fırsatı ortadan kalkana kadar. Bu benimle asla olmazdı, çünkü Enzo'nun beni kalıcı olarak evine kilitlemeye çalıştığını görmek isterdim. Bunun olmasına izin vermeden önce bütün camları kırar ve sivri camlarla taşaklarını keserdim.

Kuşkularıma rağmen Enzo'yu seviyordum, en azından benim onun istediği gibi küçük, sevimli bir evcil hayvan olmamama alışabilirdi. Geleceğimizde beyaz çitler yoktu. Evlilik çanları çalmayacaktı. Çocuk yoktu. Bunların hiçbiri benim için asla gerçekleşmeyecekti, ama sahip olduğumuz şeyin tamamen eğlence ve oyun olduğunu kabul edebilirse ve bazı sınırlar koyabilirsek? Her şey yıkılana kadar onun zıplama çubuğunda zıplamaktan çok mutlu olurdum.

Bunu kabul etmemiş gibi görünüyordu ama yola gelecekti. Erkekler hep öyle yapar.

Yeni bir müşteriyle işimi bitirdikten, ona sırt vuruşu talimatı verdikten ve torbada çalışmaya hazır hale getirdikten sonra, Enzo'nun ön masanın yanında gizlendiği yere geçtim. Alandan geçen birkaç kadın müşteri her geçişlerinde ona bakıyor, önündeki fıskiyeye eğilmek zorunda kalmamak için su içiyorlardı. O ise habersizdi, tabletindeki çalışmaya dalmıştı. Gözleri birkaç saniyede bir beni kontrol etmek için yukarı fırlıyordu ve bu çekimi hissetmek baş döndürücü bir duyguydu. Dar egzersiz pantolonlarıyla eğilen kadınlara bakacak vakti ya da eğilimi olmadığını ama bana sürekli bakacak vakti olduğunu bilmek. Ela gözleri ısındı, ben ona bakarken o tanıdık sıcaklıkla parladı.

ona doğru yol aldım. Bakışları sanki fiziksel bir okşayışmış gibi karnımdaki kaslar kasıldı ve parmaklarının hassas bir alaycılıkla tenimin üzerinde gezindiğini hissedebiliyordum.

Dudaklarının kenarlarını kıvıran bilmiş gülümsemesi sarhoş ediciydi, herkesi yörüngesine çekiyordu. Etrafından dolaştım, ulaşamayacağı bir yerde durdum. Ön masanın etrafından dolanıp arkasına geçerek Rebel'i kontrol etmek için yeni köpek yatağına uzandığımda dişleri alt dudağına gömüldü. Devasa, pelüş şey köpek yataklarının Lambo'su gibiydi, tıpkı evdeki gibi ve inanılmaz derecede saçma olmasaydı, muhtemelen onunla birlikte kıvrılıp yatmak isterdim.

Bir gece önce Enzo'nun evindeki yatağımın ayak ucuna kıvrılıp benimle birlikte uyumuştu. Bir köpekle aynı yatakta uyuyup uyuyamayacağımı ve arkasında bırakacağı olası tüyleri kısa bir süre düşünmüştüm ama bu tür konularla ilgili sorunlarımın onunla ilgili olmadığını fark ettim. Aksine, doğamın beni asla yalnız bırakmayacak gibi görünen daha acımasız kısımlarını sakinleştirmiş gibiydi. Sadece yanımda olarak hayatı daha katlanılabilir hale getiriyordu.

Onu sevmek istememe rağmen rahatsız etmekten kaçındım ve yumuşak horlamalarıyla mükemmel bir zamanlama içinde göğsünün inip kalkmasına kıkırdadım.

Sağımızdaki ağırlıklardan biri büyük bir gürültüyle yere düştü ve sesi odada yankılandı. Enzo'ya baktığımda vücudunun aniden kaskatı kesildiğini, yüzündeki tüm duygu izlerinin silindiğini gördüm. Ondan uzaklaşarak, ağırlığı her kim bu kadar dikkatsizce düşürdüyse ona bağırdım. "Sakin ol! I-" Enzo tezgâhın üzerinden atladı, vücudu daha önce hiç görmediğim bir vahşilikle hareket ediyordu. Benimkiyle çarpıştı, beni aniden yere yapıştırdı ve ani bir hamleyle ciğerlerimdeki nefesi zorlayarak boğazımdaki sözcükleri çaldı. Vücudu benimkini kapladı, her santimim kendi ağırlığıyla yarattığı kalkan tarafından boğuldu. "Enzo," diye fısıldadım şaşkınlıkla, sesim yavaşça geri gelirken, kelimeleri oluştururken boğazım düğümlendi.

Beni duymamasının imkânı olmamasına rağmen cevap vermedi, irkilmedi bile. Kulağı alnımın hemen yanında, çenesi burnumun yanındaydı. Parmaklarım gömleğinin kumaşına kıvrıldı, hafifçe kavrayarak yukarı kaldırdım ve parmak uçlarımı gömleğinin altındaki çıplak tenine dokundurdum. Sanki vücudu dokunuşumu hissetmiş gibi kasları gerildi ama hiç hareket etmedi. Dokunuşumu asla sözleriyle onaylamadı. Benimle dünyanın geri kalanı arasında katı bir bloktan başka bir şey yoktu. Başımın yanındaki eli onunkini tutuyordu.

Glock. Silahını çekmiş, gözleri tetikte, her ne olduysa beni yakalamasına, önceliği bedeniyle beni *korumasına* neden olduğunu bir anda anladım. Ancak spor salonunun geri kalanından, Enzo'nun vücudunun boğucu etkisinden zar zor duyabildiğim endişe dolu sesler bize yaklaştı. "Enzo," diye tekrarladım. "Sorun yok." Rebel'in burnu elime sürtünerek yan tarafını dürttü ve ona sokuldu. Kuyruğu bir kırbaç gibi ileri geri sallanıyor, vücudunu bizimkine doğru kıvırırken arada bir kalçama çarpıyordu. "Lorenzo," diye mırıldandım usulca. Elimi bedenlerimizin arasına sıkıştırdığı yerden çektim ve kaba sakallı yanağını avucumun içinde nazikçe kavradım. "Nereye gittin koca adam?" diye sordum. Vücudundaki gerginliğin bir kısmı uçup gitti, yavaş bir nefes verirken vücudu benimkinin üzerinde gevşedi. Hâlâ konuşmuyordu, üstümden kalkmak için hareket etmedi ama yüzü benim görüş alanıma girdi.

Ela gözleri boştu ve kafasında hangi anı canlandıysa beni olduğum gibi görmediğini biliyordum. "Sadie," diye fısıldadı, sesi kısıktı. Sanki içinde sıkışıp kaldığı anının, onu düşünmek istemediğim bir yere geri çeken travmanın pençesinden kurtulmaya çalışıyordu.

"Buradayım Lorenzo," diye iç geçirdim ve dudaklarımı usulca onunkilere dokundurdum. O an dayanılmaz derecede samimi hissettirdi. Onu böyle bir durumda görmek, bu kadar savunmasızken ona dokunmak, bir seks arkadaşının yapabileceğinden çok daha fazlasını hissettirdi.

Zihnindeki dehşetin içinde nereye giderse gitsin beni hâlâ koruduğunu bilmek, göğsümdeki aşka çok benzeyen rahatsız edici duyguyu daha da kötüleştirdi. Onu istemek istemiyordum. Daha fazlasını isteyemezdim, çünkü istediğim anda benden koparılıp alınacaktı. Her zamanki gibi.

Geri çekildiğimde ela gözlerine hayat doldu, nerede olduğumuzu anladığı anda tüm vücudu kaskatı kesildi. "Siktir," diye inledi, ağırlığını üzerimden kaldırarak. Sırtını bankoya dayamış, başını ellerinin arasına almış ve silahını kılıfına geri sokmuştu. "Seni incittim mi?"

"Hayır." Başımı salladım. "Bu muhtemelen şimdiye kadarki en az acı veren mücadeleydi. Yere düştüğümü bile hatırlamıyorum," dedim hafif bir alaycılıkla, oturma pozisyonuna geçerken. Muhtemelen bu olayı kimin gördüğünü merak ederek etrafına bakındı. Rebel başını onun eline dayadı, dikkat çekmek için onun yanına doğru kıpırdandı ve o da dalgın bir şekilde kısa tüylerini okşadı.

"Bugünlük buradan çıkabilir miyiz? Sadece... gitmem gerekiyor," diye itiraf etti. Normalde spor salonundan iki gün üst üste erken ayrılmaya asla tahammül edemezdim. Ama yüzündeki aşağılanma ifadesi ve sesindeki yumuşaklık yalvarmaktan çok uzaktı. Başımı sallayıp gitmekten başka

yapacak bir şey kalmamıştı.

üstümü değiştirip eşyalarımı alacağım. Spor salonu, Beth'in işletmesi ve diğer birkaç eğitmenin görev yapmasıyla o gün için iyi olacaktı.

Enzo daha önemliydi.

Indulgence'a daha önce de gitmişti ama Enzo'yla birlikte içeri girmek farklı hissettirmişti. Kulüp o gün için hâlâ sessizdi, alt kattaki barlardan sadece biri açıktı ve parmak arası yiyecekler servis ediliyordu.

Öğle vakti gelenlere alkol veriyordu. Gelenlerin sayısı çok azdı, çünkü *Indulgence* her şeyin en kalitelisine sahipken, kim öğle yemeği için bir gece kulübüne giderdi ki?

Biz ön kapıdan içeri girerken Enzo ona bakan hiçbir insanla ilgilenmedi. Rebel arkamızda durdu, ayakları onun sıkı temposuna ayak uydurmak için parke zeminde hızla ilerliyordu. Onun dikkatini çekmek isteyen insanlar, o içeride fırtına gibi eserken ipucunu almış gibiydiler ve ellerinden geldiğince ondan kaçınıyorlardı.

Bunun için onları kıskandım, çünkü nereye gidersek gidelim benim için iyi bitmeyeceğini hissediyordum. Bir şey yaklaşıyordu. Enzo bana zarar vermeyecekti, ama çerçevesinin sertliği endişemi hızlı bir şekilde artırdı, parmaklarım sürekli beşlik patlamalarla uyluğuma vuruyordu. Rebel elime çarptı ama o bile dikkatimi dağıtamadı.

Bundan değil.

"Burada takılabilirim. Barmenlik falan öğrenirim," dedim merdivenlerin dibine vardığımızda.

Enzo kısaca, "Ya kendin çıkarsın ya da ben seni taşırım," dedi ve merdivenlerden yukarı doğru ilerledi. Gergin bir yutkunmayla arkasından gittim. Merdivenlerin başına geldiğimizde cebinden bir dizi anahtar çıkardı ve ilk kapıyı iterek açtı. İçeride her tarafı paravanlarla kaplı büyük bir ofis vardı, arka duvarın tamamı ana kata bakan cam bir pencereyle kaplıydı, endişeyle içeri girdim. Masanın üzerindeki fotoğraflarda Enzo, farklı yaşlarda altı kadından oluşan bir grupla birlikteydi ve hepsinin ortak noktaları vardı. Bir şekilde aile. Ofisin ona ait olduğunu ima eden tek kişisel dokunuş onlardı.

Yan taraftaki dolaba doğru ilerledi ve yanındaki mini buzdolabından bir şişe viski ve biraz buz çıkardı. Onları bir kapta birleştirerek

İlk içkiyi yumuşak yutkunuşlarla mideye indirdi. Boğazının çalışmasını izledim, yolculuk sırasında likörün yakıcılığından hoşlanıp hoşlanmadığını merak ettim.

İkinci bir bardak kaparak buz ve viskiyle doldurdu. "Benim için bile biraz erken," diye güldüm.

"Bunu bu konuşma için isteyeceksin," dedi ve başını bir kez daha bardağa doğru salladı. Bardağı bir yudumla kabul ettim, boğazımdan aşağı dökülürken yanmaya karşı irkilerek hızla geri fırlattım.

"Ne konuşması?" Boş bardağı masasının üzerine koyarak sordum. Bardağa baktı ve bir kez daha doldurdu. Sonra diğer tarafa geçti, sandalyesine doğru ilerlerken şişeyi yere bıraktı. Ağırlığını sandalyeye bıraktı, onunla tanıştığımdan beri ilk kez bitkin görünüyordu. Rebel yakınlarda yere kıvrılırken beni yanına çağırmak için iki parmağını salladı.

Ona bir kaşımı kaldırarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Savunmasız olması zerre kadar umurumda değildi. Bu gezegende beni çağırdığında evcil bir hayvan gibi gelmemi sağlayacak hiçbir şey yoktu. "Lütfen Sadie," dedi beni dikkatle inceleyerek. İç çekerek kollarımı açtım ve masanın etrafından dolaşarak önünde durdum. Elleri kalçalarımda, kıçım masasının kenarına tüneyene kadar beni kaldırdı ve sandalyesini bacaklarımın arasına yerleştirmek için hareket ettirdi. Parmakları jean giymiş kalçalarımın üzerinde geziniyor, kalın kumaşın içinden bile bana sürtünen parmaklarının basıncı başlı başına rahatlatıcı bir his veriyordu. Bunun onun iyiliği için mi yoksa benim iyiliğim için mi olduğunu bilmiyordum ama ikimizin de yıpranmış sinirlerini yatıştırdığından şüpheleniyordum.

Kaçma ihtiyacı çoktan damarlarımda kıpırdanmaya başlamıştı ve beni kapıdan dışarı fırlamakla tehdit ediyordu. "Afganistan'a gittiğimde evde bir kız arkadaşım vardı," dedi, elleri ile kalçalarım arasındaki temasa bakarak. Sanki sırlarını anlatırken bana tam olarak bakamıyordu.

"Bunu bilmeme gerek yok Enzo," diye iç geçirdim, çenesini yakaladım ve ona güven verici bir gülümseme verdim. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin."

"İkimizin de uğraştığı şeyler var. Gelecekte bazı şeyleri etkileyecek olağandışı semptomlar. Bunlar hakkında dürüst olmazsak asla hayatta kalamayız" dedi ve sanki ona karşı çıkmamı istermiş gibi kaşlarını kaldırarak bana baktı. Ama yapamadım ve semptomlarımı ya da rahatsızlığımı kimseyle tartışmamış olmam da bu kaçma isteğimi güçlendirdi. "O zamanlar benim için iyiydi. Mutluyduk ama geri döndüğümde

aynı değildi. Her zaman kör öfkeye yakın sorunlarım vardı, ancak TSSB ve flashbackler beni daha tehlikeli hale getirdi. Normal durumlarda ve çevrelerde iyi işlev göremiyordum. Saçma sapan şeyler umurumda değilken havadan sudan konuşmak ve sosyalleşmek içimden gelmiyordu. Kaygılarım ve bugün olduğu gibi nöbetlerim yüzünden bir işte tutunamıyordum. Herhangi bir şey onu tetikleyebiliyordu ve tepkimi kontrol edemiyordum. Eve ilk geldiğimde daha sık oluyordu. Bu yüzden benimle ilişkisini bitirdi. Geriye dönüp baktığımda, açıkçası bunun en iyisi olduğunu biliyorum. Şu anda olduğum adam asla onun daha önce sevdiği çocuk olmayacak, ama neye bulaştığınızı bilmeniz gerekiyor. Artık daha iyi çalışıyorum. Bir işim var ve sosyalleşmek iyi. Bugünkü gibi nöbetler ara sıra olacak, özellikle de stresin yüksek olduğu zamanlarda."

"Benim yüzümden strese girmene gerek yok. Dikkatini çok fazla dağıttığımı biliyorum. Kendi başımın çaresine bakabilirim ya da sanırım Matteo üzerime daha az baskı altında olan başka birini koyabilir," diye karşı çıktım. İkinci önerimle yüzü karardı, kalçalarımı sıkıca kavrarken gözleri erimeye başladı.

"Stresimin işimle hiçbir ilgisi yok. Stresliyim çünkü biri gecenin bir yarısı evinize girdi ve Tanrı bilir size ne yapmaya çalıştı. Stresliyim çünkü seni korumakta hata yaparsam kadınım ölebilir."

"Ben senin kadının değilim," dedim otomatik olarak.

Başını sallayarak kıkırdadı. Yüzündeki gülümseme kayboldu, elleri beni sabitlemek için sıkıca tutuyordu. "Sana OKB teşhisi ne zaman kondu?" diye sordu.

"Değildim," diye cevap verdim, uzanıp bardağımı aldım ve içkimi yudumladım. Bu konuşma için yeterince sarhoş *değildim*. Bu konuda haklıydı.

Beni izlerken kaşları çatıldı, gelmeyecek bir açıklama bekliyordu. "Sadie," diye inledi. "Hiç birini görmedin mi?"

"Neden? Bana ilaç versinler diye mi? Bana DEHB teşhisi koydular. Çocukken bana bunun için ilaç verdiler ve korkunçtu. DEHB ve OKB arasındaki komorbidite için bana ilaç vermeye çalıştıklarında nasıl olacağını hayal edebiliyor musunuz? Zombi olacağım."

Enzo'nun tartışacağını düşünmüştüm. Bana tıbbın yardımcı olabileceğini söyleyen ilk insanlardan biri olacağını. Ama hayatımla gayet iyi başa çıkıyordum. İşimi yapıyordum ve çoğunlukla mutluydum. Hayır, hayatım mükemmel değildi, ama kimin

Öyle miydi? Olduğum kişiden hoşlanmıyordum, kendine has özellikleri ve her şeyiyle. "Tamam," diye mırıldandı. "İlaç yok. Başka bilen var mı?" dedi ve bir anlık sessizlikle beni şaşırttı.

"Ivory ve Duke, belli belirsiz. Bu konuda derinlemesine konuşmuyoruz çünkü bundan rahatsız olduğumu biliyorlar ama ilaç kullanmadığımı biliyor. Her türlü ilaç tedavisinden nefret ettiği için beni herkesten daha iyi anlıyor," diye cevap verdim. Ivory'nin sorunları çok farklıydı, bir tecavüz girişiminden ve Roofies'in etkisi altındayken yaşadığı yarı farkında olma hissinden kaynaklanıyordu. Dünyaya dair farkındalığını bozan ya da uykusunu getiren hiçbir şey onun için tahammül edilebilir değildi.

Enzo başıyla onayladı. "Neden beş numara? Bir nedeni var mı?" diye sordu. Ona baktım, boğazımın arkası ani bir ağlama isteğiyle yanıyordu. Bunu bana daha önce *kimse* sormamıştı. Kimse benim beşli sayılara olan takıntımı fark etmemişti.

Neden sorusuna uygun bir cevap bulamasam da, kimse fark etmediği halde fark edecek kadar yakın ilgi gösterdiği için bir anlık şefkat duymaktan kendimi alamadım. Panik, her şeyin ne zaman dağılacağını merak etmemle devam etti. O zaten çoğu kişiden daha fazlasını biliyordu.

Ertesi gün koşar mıydı?

Koşar mıydım?

"Bilmiyorum. Kendimi bildim bileli böyleydi," diye iç geçirdim, keşke beynimin tuhaflıklarını anlayabilseydim. Ama bazı şeyler çok az anlam ifade ediyordu. Bazı şeyler mantıkla ilgili değildi.

"Peki ailen bilmiyor mu?" diye sordu.

Başımı salladım. "Bunu onlardan saklamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Kadın olduğum için babamın spor salonunu yönetebileceğim konusunda şüpheleri var. Eğer ona bu görevi yapamayacağıma dair bir işaret verirsem, her şeyi elimden alabilir. Onu bu şekilde hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum."

"Tamam, bebeğim," diye içini çekti Enzo, öne doğru eğilip alnını benimkine bastırdı. "Kimseye söylemeyeceğim. Ama özellikle güçlü ihtiyaçların varsa bana söylemelisin. Nereye gittiği umurumda değilken sütü buzdolabına yanlış koyduğum için kavga etmek istemiyorum." Temasa izin verdim, en azından şimdilik gerçeği bildiği ve kabul ettiği için rahatlamaya çalıştım.

Ve o hala benimdi.

"Nereye koyduğunuz önemli değil, sadece düz olduğundan emin olun," diye güldüm ama göğsüm sıkıştı. Ne kadar süreceğini merak ediyordum.

Kendimi tanıyorsam uzun sürmez.

Enzo beni iyi tanırdı. Bu kadar kısa bir zaman dilimi için fazla iyi. Alan ihtiyacımı ve düşüncelerimi toparlama isteğimi hissetmişti. Bu yüzden iç çekerek beni alt kattaki Dom'la tanıştırdı. Adam Barmen Ash'in önüme koyduğu yiyecekleri yemeye çalışırken bana bakıcılık yapmak zorunda kaldığı için çok memnun görünüyordu. Hiçbir zaman bedava yemeği geri çeviren biri olmamıştım ama Rebel taburemin yanında yatarken bile alt katta olmak bana yanlış geliyordu.

Enzo yanımda olmadan *Hoşgörü'*de olmak, artık onunla olan bağlantım *her neyse*, bir şekilde garip geliyordu. Üst kattaki sohbet beni rahatlatmayacak kadar yakındı ama bundan daha fazlasıydı. Hayatım boyunca pek çok bara ve kulübe gitmiştim. Kıçlarını barının taburelerine koyan kadınlarla flört etmeyen ateşli bir barmenle hiç tanışmamıştım.

Yine de Ash, benimle sohbet edecek kadar ileri gitmek bir yana, bana hizmet ederken bana neredeyse hiç bakmadı. Hiç şüphesiz bu Enzo'nun işiydi, onun sahiplik damgası beni tamamen sınırların dışında bırakıyordu. Ash'i hiçbir şekilde istemesem de, sahiplenilmeyecektim. Tasma takılacak ve kontrol edilecek bir evcil hayvan değildim.

"Sözlerim olduğunu biliyorsun, değil mi? Ben sadece ıslak bir deliğe otuz bir çekmek istediğinde altına yuvarladığı beyinsiz bir seks bebeği değilim," diye tersleyince Ash sonunda dikkatini bana çevirdi. "Bu yüzden beni görmezden gelip konuşmaktan acizmişim gibi reddettiğinde, bu beni biraz kızdırıyor. Seninle. Enzo'ya. Enzo'ya kızgın olmamın sebebi olmak ister misin? Ona kızmamdan pek hoşlandığını sanmıyorum," diye ekledim nazlı bir sırıtışla.

Çoğu erkek gibi Ash'in de yüzü bu acınası tehdit karşısında solabilirdi ama o sadece bana gülümsedi ve alt dudağını ısırdı. "Senin ele avuca sığmaz biri olduğunu söyledi. Bundan daha fazlası değilsin, değil mi tatlım?" Gözleri ilk kez tabureme kıvrılmış bedenime kaydı. Kuşkusuz, benimle

Bacaklarım kalçalarımın altında kıvrılmıştı, muhtemelen daha da küçük görünüyordum. Uzun zaman önce bedenimi önemsemeyi bırakmıştım.

Çamaşır makinesindeki kıyafetlerime uzanamadığım ve eğilerek ciğerlerimi çökertmek zorunda kaldığım zamanlar hariç. Berbattı.

Bıçağımı barın üzerinden alıp tam yüzüne doğrulttum. "Bana yine kısa de, göt maymunu." Kıkırdadı ve ben bıçağı bir çınlamayla yere bırakana kadar elimin üst kısmına dokundu.

"Doğru. Belki de Enzo'yla ilgilenmek için yukarı çıkmalısın." Bu sözler beni niyet ettiğinden daha fazla etkiledi. Çünkü içten içe kimsenin benimle *uğraşmak* istemediğini biliyordum. Ona ne zaman çok yaklaşsam beni içine soktuğu sersemlikten çıktığımda Enzo bile benden bıkacaktı. Kör edici çekiciliğin etkisi geçecekti. Hep öyle olurdu. Ve sonra yine nerede yanlış yaptığımı merak etmek zorunda kalırdım.

"Yapamam," diye araya girdi Dom, küçük bir sırrı varmış gibi sırıtarak. "Rafael Ibarra üst katta onunla birlikte. Arka taraftan geldi." Rafael'in kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Ash'in saygıyla ıslık çalıp merdivenlere bakışı neredeyse öğrenme isteği uyandırıyordu. Sadece bu adamların suçlulara ve seri katillere saygı duyduğunu bilmek, burnumu kapıdan içeri sokmak için tabureden atlamamı engelledi.

"Gidip peynir kızartmalarına bir bakayım," dedi Ash, barı dramatik bir şekilde iterek ve ben merdivenlere bakarken başını bana doğru sallayarak.

"Yapma bunu," dedi Dom. "Rafael tanışmak isteyeceğin bir adam değil, küçük kız." Cüsseme yapılan küçümsemeyi görmezden gelmeyi seçerek inledim. King Kong büyüklüğünde olması bana küçük demesi gerektiği anlamına gelmiyordu.

Küçük. Bebek. Sevimli.

Boş versene.

Ana mekândaki diğer barların envanterini çıkarırken beni merakla izleyen kadın barmen, Ash gözden kaybolunca yanıma geldi. "Demek Lorenzo'yla birliktesin?" diye sordu, gözlerini bana nefretle dikerek. Dokuz numara makyaj yapmış ve küçük siyah elbisesiyle öldürmek için giyinmişken beni eksik bulması şaşırtıcı değildi. Şanslıydım ki kot pantolon giymiştim, saçlarım omuzlarımda koyu bir perde gibi salınmıştı ve yüzümde en ufak bir makyaj izi yoktu.

"Kime sorduğuna bağlı," dedim sinsi bir gülümsemeyle.

Gülümsedi. "Sanırım şimdi mantıklı geliyor. Kontrol edebildiği kadınlara karşı bir şeyler hissediyor olmalı. Onu hiç böyle bir tip olarak düşünmemiştim ama sanırım gücün tadı böyle bir şey, değil mi? Onları güç kullanmaya itiyor.

hayatın her alanında." Mükemmel cilalı tırnaklarını karıştırarak iç çekti. Benimkiler zorunluluktan kısa kesilmişti, doğal rengi onun parlak kırmızı rengine kıyasla tenimle çok iyi uyum sağlıyordu.

"Ben kontrol edilmiyorum," diye karşılık verdim ve dikkatimi tamamen ona yönelttim.

"Hayır mı? Dom seni engellemeden o kapıdan çıkıp gidebilesin diye mi?" Sözleri içimdeki o parçayı, bana söyleneni yapmayı düşündüğüm anda ruhumda kıvılcımlanan isyanı vurdu.

"Matteo'nun ısrarı üzerine benim korumam. Bilirsiniz, çünkü ben onun kızının vaftiz annesiyim." Gözleri kısa bir süreliğine açıldı, ilk başta düşündüğü kadar kolay bir hedef olmadığımı fark etmiş gibiydi. Gerçek şu ki, Bellandi ailesine onun olmayı hayal edebileceğinden çok daha fazla bağlıydım. Evlilik zaten olduğumdan daha fazla yakınlaşmamın tek yoluydu ama Matteo tehdidini kendi avantajıma kullanamazdım.

Kıskanç bir kadınla ilgilenmesi için ona ihtiyacım yoktu. "Dur tahmin edeyim, sen ve Enzo eskiden sevişiyor muydunuz?" Dudaklarını büzdü, sessizliği bana ihtiyacım olan tüm cevabı veriyordu. "Ah, sen istedin ama o hiç oraya gitmedi. Yakında gitmiş olacağım. Söz veriyorum onunla işim bittiğinde onu geri atacağım."

Olabilir.

Bana ters ters baktı ve topuklarının üzerinde dönerek temizlemesi gereken bara geri döndü. Sadece bir an için kalbim göğsümde çarpmak istedi. Enzo'nun onun gibi bir kadına zaman ayırmadığını ama tanıştığımız ilk andan itibaren bana olan arzusunu açıkça belli ettiğini bilmek içimi kısa bir umut çırpıntısıyla doldurdu.

Dom'u, kızgın öfkesine rağmen onun kasıla kasıla yürümesini izlerken inceledim. O elbisenin içinde kıçının sallanışı dikkatini dağıtmıştı. Barın üzerine çıkıp diğer tarafa kaymadan önce sadece bir saniyeliğine dudaklarımı büzdüm. Vücudumu bara olabildiğince sıkı bir şekilde yaslayarak, gittiğimi fark edene kadar geçen saniyeleri saydım.

"Ne oluyor lan?" diye bağırdı ve onu göremesem de yüzündeki panik ifadesini hayal edebiliyordum. Enzo'nun ona ne kadar kızacağını bilmek beni neredeyse suçlu hissettiriyordu. "Nereye gitti lan?"

"Bir yere gittiğini görmedim," dedi kadın. Sürünerek barın kenarından baktım ve adamın aceleyle mutfağa ve arka girişe doğru gidişini izledim. Hızla ayağa kalkarak bara açılan küçük kapıyı ittim ve ön tarafa doğru yürüdüm. Kadın ağzını açıp bakarken Rebel beni takip etti ama beni durdurmak için hiçbir hamle yapmadı. Ona tek parmakla selam verdim ve şirret bir bakış fırlattım.

Gülümseyerek ön kapıları ittirerek açtım ve kulübü arkamda bırakarak kaldırıma doğru yürüdüm.

Enzo'nun pençesinden uzun süre kurtulma şansım yoktu ama ciğerlerime dolan temiz havayı inkâr edemezdim. Yeni keşfettiğim özgürlüğümün tadını çıkarırken kafamın içi bağımsızlık ve pervasızlık hissiyle doldu.

Bazen fırsatlar kapımı çalardı.

Kapıyı hep ben açardım.

16

ENZO

I Tiernan'a nişanlarının sona erdiğini bildirdikten sonra Aoife'a kimi verebileceğimi düşünerek isim ve görev listesinin bulunduğu duvarı inceledi. Daha fazla adama ihtiyacımız vardı. Bundan kaçış yoktu.

Görüşme tarihini bilmek yardımcı olabilirdi ama Matteo'nun beni son dakikada bilgilendirdiği bir başka senaryo olup olmayacağını merak ediyordum. Ani dürtüleri tehditlere karşı doğal savunmasıydı ve onu en iyi ihtimalle öngörülemez kılıyordu. Bir dereceye kadar harikaydı. Sadece onun güvenliğini koordine etmeye çalışan benim için değil.

Seb açık ofis kapımda gizlendiği yerden boğazını temizledi. "Evet?"

"Rafael Ibarra ve Calix Regas buradalar-" Seb'in sesi, iki adamın pislikler ofisime omuz atarak girdiler. Koridorda iki adam daha gizleniyordu ve onların kişisel güvenlikleri olduğunu varsaymak zorundaydım.

"Yapılacak en kibar şey sizi içeri davet etmemi beklemektir," dedim ama engelleyemediğim bir sırıtış dudaklarımı titretti. Matteo için çalışmaya başladığımdan beri Calix'le birkaç kez karşılaşmıştım ama Rafael başka bir hikâyeydi. İspanyol adamın çarpıcı, çok renkli bakışları benimkilerle buluşurken dudaklarında karanlık bir gülümseme oynaşıyordu. Bir gözü yeşil, diğeri maviydi. Gözleri kendi gözlerimi kırpıştırmama neden oldu, bir şekilde açık tonların arasından bile karanlığı gösteriyordu.

"Enzo," diye selamladı ve sıkmam için elini uzattı. Matteo'yu nasıl tanıdığının ayrıntılarını hiç öğrenememiştim, temelde müttefik oldukları ve aileleri dışında arkadaş olabilecekleri kadar yakın oldukları dışında. Rafe asla kötü tarafında olmak isteyeceğim bir adam değildi.

Elimi onun elinin içine koyarak kibar bir gülümsemeyle elini sıktım. "Size bir şey ikram edebilir miyim?"

"Peki ya ben?" Calix sırıtarak masamdaki viskiye doğru ilerledi ve kendine bir içki aldı. "Lanet olsun, o uçuşun ne kadar kötü olduğunu unutmuşum."

"Erkencisin," diye belirttim.

"Nasıl olduğunu bilirsin. Benim zaman çizelgem ilerledi. Matteo'nun savaşının bitmesi gerekiyor ki benimkinde bana yardım edebilsin," dedi Calix, olası can kayıplarını bu kadar rahat bir şekilde omuz silktiği için en ufak bir pişmanlık göstermeden. Calix ailesinin reisi olmayabilirdi, babasının yanlış rakibi çok sert bir şekilde dürtmesinin ardından koruma için kendi şehrinden uzağa gönderilmişti.

Ama ona ait olanı geri alacaktı. Hepsini.

"Bir tarih mi belirlediler?" Ben sordum.

Suratsızca başını salladı, viskisini yudumlarken burun delikleri açıldı ve bardağı sertçe yere bıraktı. Takım elbisesi kırış kırış, darmadağınıktı, sanki Chicago'ya yaptığı yolculukta yerinde duramamış gibiydi. Daha birkaç gün önce anlamazdım ama şimdi çok iyi anlıyordum. Sadie'nin başka bir adamla nişanlandığını, hatta ne istediği ne de sevdiği bir adamla görücü usulü evlendiğini düşünecek olursam, onu lime lime etmeye hazırdım.

Onu çocukluğundan beri görmemiş olsa bile.

Rafe başını salladı, zamanını beklerken eğittiği ve kendi bölgesinde barındırdığı adama baktı. İttifaklar kurdu. Kendi saflarını oluşturdu. "Beklediğimizden daha az zamanımız var."

"Baban hâlâ iki savaşımıza da destek verecek mi? Karşılığında ne bekliyor?" Otururken Rafe'e sordum. Zeytin rengi teni parıldarken dudakları göz kamaştırıcı bir sırıtışa dönüştü ve Calix'le birbirlerine bilmiş bilmiş baktılar.

"Matteo sana söylemedi mi? Babam yıllar önce vefat etti. Artık Ibarra'nın mirası benim." Rafael'in alışılmadık bakışları soruyu sormam için beni cesaretlendirdi. Son bildiğim kadarıyla Miguel Ibarra hayatta ve sağlıklıydı. Sağlıklı.

"Hasta mıydı?" Beni eğlenerek inceleyen parlak gözlerindeki karanlık bakış karşısında boğazımdaki safrayı yutmaya çalışarak sordum.

"Matteo sana hiç annemin nasıl öldüğünü anlattı mı?" Rafe cevap vermek yerine sordu. Calix'in takım elbisesinin aksine, onunki mükemmel bir şekilde ütülenmişti ve üzerine ikinci bir deri gibi oturmuştu. Ofiste dolaştı ve duvardaki isimlere göz gezdirdi. "Babam İspanyol Engizisyonu'na aitti. O

Daha iyi bir kelime bulamadığım için söylüyorum, inançları yüzünden delirmişti. Annemle evliliği görücü usulüydü ama ondan nefret ediyordu çünkü açık renk gözlerinin cadılığının bir özelliği olduğunu düşünüyordu," diye alay etti Rafe. "Doğal olarak, işe yaramayı bıraktığında onu kazıkta yaktırdı ve benden sonra ona başka bir çocuk vermediği için kısır olduğuna karar verdi."

"Tanrım," diye mırıldandım, avucumu yüzüme sürerek. Bu tamamen yeni bir boktan seviyeydi ve gördüğüm bokları düşünürsek, şey... lanet olsun.

"O zaman yedi yaşındaydım. Onun çığlıklarını hiç unutmadım. Artık rüyalarım onunkilerle dolu olduğu için çok daha rahat uyuyorum." Calix, Rafe'in sözleri karşısında kıkırdadı, her zamanki ağırbaşlı adamdan o kadar farklı bir hareketle dudaklarını komik bir şekilde yukarı kaldırdı ki onu dikkatle inceledim.

Zil zurna sarhoştu. Bana caz parmaklarını uzattı, ağzından Miguel'in diri diri yakıldığını gösteren bir vınlama sesi çıktı. Bu suç için Rafe'i suçladığımı söyleyemezdim, çünkü muhtemelen ben de annemin intikamını almak için aynısını yapardım.

"Kaç adam getirdiniz?" Sohbeti değiştirip masanın etrafında dolaşarak onunla birlikte isimleri inceledim. Dom, nefesi göğsünde hırıltılı bir şekilde gidip gelirken aniden dönüp kapıya baktım ve içkilerimin durduğu dolabı kavradım.

"O gitti," diye nefes nefese kaldı. Vücudum kaskatı donarken damarlarıma buz doldu. Siyah, görüşümü ele geçirmekle tehdit ediyordu; yüzeyin altında gizlenen canavar, onu tekrar kollarıma alana kadar yoluna çıkan her şeyi yok etmekle tehdit ediyordu.

"Ne demek gitti? Ona göz kulak olman gerekiyordu!" Yüzüne bakarak kükredim. Aramızda sadece birkaç santim mesafe varken sinirli bir şekilde yutkundu. Ne kadar büyük bir hata yaptığının farkına varmış gibiydi.

"Yemin ederim, birkaç saniyeliğine gözümü kaçırmış olmalıyım. Her yere baktım, Enzo. O burada değil."

"Rebel burada mı?" Sadie'nin geride bırakmayacağından emin olduğum köpeği ararken sordum. Şaşkın bakışları göğsümden bir hırıltı çıkardı. "Köpek!"

Dom yavaşça geri çekilerek, "Hayır, köpek de gitti," diye itiraf etti.

"Kim kayıp?" Rafe aramızda bir ileri bir geri bakarak sordu. Parmakları iki yanında seğiriyor, kokusunu alabildiği şiddet için kaşınıyordu. Canavarlar ufuklarda kan kokusu alıyordu ve sadece söylentiler ve

Rafe'in en kötü canavarlardan biri olduğunu biliyordum.

Şiddet ona elbisesi gibi yapışmıştı; öldürme ve sakat bırakma ihtiyacı, ürkütücü gözleri kadar onun bir parçasıydı.

"Kadınım," diye cevap verdim. "Murphy onu hedef aldı, bu yüzden Bellandi koruması altında. Bundan memnun olmadığını söylemek yanlış olmaz." Dom'u iterek yolumdan çektim, merdivenlere ve arabama doğru ilerledim. "Seninle sonra ilgileneceğim," diye uyardım onu yanından geçerken.

"Matteo'yu ara!" Dom'a seslendim, Rafe ve Calix'in ofisimden çıkarken beni takip etmelerini izledim. Rafe, Calix'e emirler yağdırarak peşimden geldi. Ön kapıdan çıkıp cipime doğru ilerledim. Rafe yolcu koltuğuna tırmanırken gözümü bile kırpmadım. Tüm dünyam Sadie'yi bir başkası bulmadan önce bulmaya odaklanmıştı.

Ben gaza basıp park yerinden çıkmadan hemen önce kişisel koruması olduğunu tahmin ettiğim bir başka adam arka koltuğa bindi.

Onu elime geçirdiğimde kendi ellerimle boğmazsam şanslı sayılır.

Onu.

Spor salonunun otoparkına girerken kapımı iterek açtım ve Rafe'in ne yapabileceğini umursamadan içeri daldım. Onu bulma çaresizliğimle ön kapılar açıldı, ama bir bakışta Beth'in şok olmuş yüzünü gördüğümde Sadie'nin buraya gelmediğinden emindim. Bunun için fazla zekiydi, onu aradığım ilk yerin burası olacağını çok iyi biliyordu.

Dönerek ön camdan Rafe'in cipten yavaşça inişini izledim, gözleri yolun karşısındaki bir şeydeydi. Aceleyle kapıdan çıkıp ona doğru gittim. Bu Sadie olmalıydı. Belki de bizi sandığımdan daha fazla gözetlemişti. Onu tanımıştı ama korkutmaktan korktuğu için harekete geçmiyordu.

Ama onun dikkatini çeken Sadie değildi.

Sokağın karşısındaki kız on sekiz yaşından büyük olamazdı, taze yüzlüydü ve kendinden çok daha uzun boylu arkadaşına güvenli bir hayatı olan bir çocuğun masum gülümsemesiyle gülümsüyordu. Yaklaştığımda Rafe'in gözleri kızdan hiç ayrılmadı, onu şaşkın bakışlarından kurtarmak için omzuna sert bir el koydum. Hatta

Yolun karşısında, koyu çikolata rengi saçları güneş ışığında vişne tonlarıyla parlıyordu. Teni bronzlaşmış bir zeytindi ve caddenin karşısındaki bize bakmak için yüzünü çevirdiğinde adaçayı gözleriyle çok canlı bir tezat oluşturuyordu.

Sol gözünde bir sorun vardı, sanki kan damarları patlamış gibi rengi solmuştu ama bu Rafe'in onu incelerken utanmadan gözlerini tutmasını engellemedi. Göğsü inip kalkıyor, yolun karşısında gizlenen yırtıcıyı değerlendiriyordu. Onu nasıl bir canavarın izlediğini fark edip etmediğini merak ediyordum.

Ne kadar tehlikede olduğunu bilseydi.

Arkadaşı onu dürterek bir şeyler tısladı ve kızlar dönüp arkalarındaki restorana doğru ilerlediler. "Hadi ama. O burada değil." Dedim, hayal kırıklığım arttıkça SUV'a doğru ilerliyordum. Gerekirse onu yolun kenarında bırakırdım. "Rafe!"

Adamına döndü ve başıyla onu onayladı. "Onu takip edin. Adını istiyorum," diye hırladı. Koruması itiraz edecek gibi göründü ama Rafe'in sert bir bakışı adamı koşarak caddenin karşısına göndermeye yetti.

"Ona dokunamazsın, Rafe," diye uyardım. "Matteo buna müsamaha göstermez ve ikimiz de onun genç olduğunu biliyoruz. Senin ona bakma şeklin için çok genç."

SUV'un yolcu tarafına tırmanırken sessizdi, ben kulübe doğru geri dönerken restorana bakıyordu. Telefonunun tiz sesi sessizliği doldurdu ve aramayı cevapladı. "Evet? Tamamdır." Aramayı sonlandırdı ve bana bakarak öğrendiklerini tekrarladı. "Senin Sadie'yi bulmuşlar. *Indulgence'*dan bir blok ötede bir kafede çörek yiyor. Gözleri onun üzerinde ama Matteo Calix'e onunla kendin ilgilenmek istediğini söylemiş." Rahat bir nefes aldım.

Hayattaydı. Güvendeydi.

Önemli olan bu olmalıydı ama kendini bu şekilde riske attığı için kıçına şaplak atardım. Sadie saf değildi. Tehlikenin farkındaydı. Sadece bir anlık özgürlüğüne o kadar düşkündü ki, tedbiri elden bırakmayacak kadar umursamazdı.

"Lütfen bana o kızı alamayacağını anladığını söyle, Rafe," diye mırıldandım, çenesinin sertleşmesini izlerken.

"Birbirinize sık sık kadınlarınıza sahip çıkmamalarını mı söylüyorsunuz? Neden senin müdahalene müsamaha göstereceğimi düşünüyorsun?" diye sordu, yüzünü bana çevirirken ifadesinde tehlike parlıyordu. Bu bakışın ne olduğunu anladım: zihninde ona ait olanı sahiplenmek için duyduğu ilkel ihtiyaç

ve benim için neyin iyi olduğunu bilseydim kulak vermem gereken bir geri çekilme uyarısı.

"Bu farklı. O çok genç."

"Bunu Matteo ile konuşacağım ve bir anlaşma yapacağız. Tecavüzle ilgilenmiyorum, Enzo. Özellikle de henüz kadın olmamış bir kıza tecavüz etmek. Ama biz canavarlar sabırlı olabiliriz, değil mi?" diye sordu. Kaşlarını kaldırdı, gerçeği inkâr etmem için bana meydan okuyordu.

Matteo on iki yıl bekledi. Ryker dört yıl bekledi. Lino bir ömre yakın bekledi.

Rafael Ibarra kendisine ait olduğunu düşündüğü kadını almak için daha ne kadar bekleyecekti?

Telefonuna bakıp adamından haber beklediği için uzun süreceğini tahmin etmemiştim.

"İsa," dedi sonunda telefonu bir mesajla çaldıktan sonra. "Arkadaşı ona Isa diyor."

R Sadie'yi kafede otururken gördüğümde içimde yaş ve rahatlama savaştı. Dükkânın karşısındaki adamlardan biri onu izlerken üzerindeki gözlerin kesinlikle farkındaydı ama asla ayakta duracak kadar hareket etti. Bizden uzun süre kaçabileceğini düşünecek kadar aptal değildi. Yaptığı şeyi, özgürlüğünün geçici olacağını bilerek yapmıştı.

Böylesine küçük bir karşılık için böylesine ciddi bir şey yapmasına neden olan, içinde savaşan her neyse ona karşı bir parça sempati duymaya çalıştım. Ama hatırlayabildiğim tek şey, Murphy'nin adamlarının onu bulup bulmadığını sorgulayarak geçirdiğim her saniyede içime dolan kör korku hissiydi.

Onu tamamen suçlayamazdım. En cesur günlerinde bile Murphy′nin asla yanına yaklaşmayacağı kadar *Indulgence*'a yakın kalmıştı. Bu yerin ona güvenlik sağladığını biliyordu. Bana ve hayatındaki yerime isyan ederken bile bunu olabildiğince güvenli bir şekilde yapmasını takdir etmek zorundaydım.

Tıpkı Samara'nın mola vermek istediğinde Yavin'i aradığı ve buranın güvenli olmadığı zamanlarda olduğu gibi, Sadie de özgürlüğünü, ensesinde soluyan tehlikeden tamamen habersiz bir şekilde kullanıyordu. Onun argümanları göz önüne alındığında

Kendi başının çaresine bakabilirdi, bu kadar dikkatli davranması beni şaşırttı.

Ben hışımla içeri girerken gözleri benimkilerle buluştu. Kapının eşiğinde dururken aramızdaki mesafeyi kapatmadım. İhtiyaç ve öfke beni tüketirken ona dokunmak için kendime güvenemiyordum. Anlaşılan onu becermek ona ait olduğu yeri göstermek için yeterli olmamıştı.

Ona hatırlatmak zorundayım.

Ayağa kalktı, elindeki kahve fincanını çöpe atarak aramızdaki mesafeyi kapattı ve Rebel de onu takip etti, insanının rahatsız etmediği yerde utangaç görünüyordu. Sadie Chicago'nun serin havasına adımını atarken tek kelime etmedi. Rebel ve ben onun peşinden giderken beni görmezden gelerek kulübe doğru döndü. Yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle ofisime doğru ilerlerken çalışanlar bize şaşkınlıkla baktı.

Kapıyı arkamdan kapatıp bizi ofisime hapsedene kadar nefesim ciğerlerime doldu ve göğsümü sıktı. Köpek masamın yanına kıvrılmışken eğilip Asi'yi çabucak sevdi, sonra da ayağa kalkıp ofisin diğer tarafındaki kanepeye doğru ilerledi.

"Sanırım konuşmamız gerekiyor," dedim, önündeki küçük masadan bir bisiklet dergisi aldığında, kendimi cömert hissettiğimde bazı erkeklerin takıldığı yer.

İç çekerek elindekini bıraktı ve minderlere yaslanıp bana bakmaya başladı. "Bak Enzo, ikimiz de biliyoruz ki ben her zaman tam olarak ne yapmak istiyorsam onu yapacağım. Sen ya da senin boktan yedeklerin beni durduramayacak."

"Kendini riske atıyorsun!" Kalbim göğsümde çarparken ellerim kalçalarımda ona bakarak bağırdım. Damarlarımdaki kan, onu bunun ne kadar aptalca olduğuna ikna etme ihtiyacıyla kükrüyordu. "Ne için?"

"Özgürlük! Bacaklarının arasında sallanan penis ve taşakların sihirli bir şekilde kendini ve beni koruyabildiğin anlamına geldiğinden, bu konuda pek bir şey bildiğinden şüpheliyim."

Glock'u kılıfından çekerek sehpanın üzerine bıraktım ve ona doğru eğildim. "*İşte bu* yüzden bizi sihirli bir şekilde koruyabiliyorum. Spor salonunda hoplayıp zıplarken ve kıçına bakmak isteyen her şerefsize hava atarken şortunun ve spor sutyeninin içinde tabanca taşıdığına inanmakta güçlük çekiyorum."

İnançsız bir nefes çekti, yüzü neredeyse benimkine değene kadar boşluğuma doğru eğildi. "Çok mu kıskandın Lorenzo?" diye alay etti, sahip olmak istediğim dudaklarına bir gülümseme yayıldı. Tüketmek istediğim

ve bir daha kimsenin bana bakmadığından emin olmak istedim. Parmaklarını elimin altından geçirerek Glock'u tuttuğum yerden çekti. Dolu bir silaha dokunmasından duyduğum kuşkuya rağmen buna izin verdim. Silah kazaları çok hızlıydı ve ben bile onu kendi dikkatsizliğinden koruyamazdım. "Sakin ol," diye onu yatıştırdım, küçük eli onun için çok büyük olan silahı kavrarken içimi endişe kapladı. Ama o gayet iyi idare etti, işaret parmağının tetiği ıslak bir rüyadan çıkmış gibi okşamasına izin verdi.

Silahı kaldırdı ve hareketindeki bir şey beklediğimden daha tanıdıktı. Silah elindeyken rahattı, soğuk metalin tenine değdiğini hissediyordu.

"Bir keresinde bir polisle çıkmıştım, biliyorsun," diye itiraf etti ve içine girmiş olan başka bir erkeğin belirsiz referansı bile beni yeniden öldürücü hale getirdi. Diğer eliyle şarjör çıkarıcıya bastı ve şarjörün kendisini bir gümbürtüyle masanın üzerine bıraktı. Sürgüyü geri çekti, fişek yatağına baktı ve dolu olmadığından emin olmak için parmağıyla kontrol etti. Sonra güvende olmak için beş kez üst üste geri çekti ve sikim pantolonumun içinde seğirdi. Sürgüyü çıkarırken sırıttı, yayı ve namluyu hızlıca çekip çıkardı. "Bana kendimi korumam için bir silah ver, ben de yoluma gideyim." Sonunda çerçeveyi masanın üzerine koydu ve gözlerinde dans eden kibirle son bir kez daha yüzüme baktı.

Eğildiğimde burnumun ucu kısa bir süreliğine onunkine değdi ve elimi başının arkasından tutmak için yukarı kaldırdım. Dudaklarım onunkilere değdi, konuşurken aramızdaki kimyayı ince bir şekilde hatırlattı. "Beni onunla vurursun."

Ağzının benimkine değen yumuşak teni, bir gülümsemeye dönüşürken en tatlı okşayış gibi hissettirdi. Söylediklerimdeki gerçeği inkâr etmedi, sadece bal rengi gözlerini cesurca benimkilere dikti. Sanki boynuna bu kadar yakın bir el ile onu öldürebilecek bir katil değilmişim gibi, sanki gözünü kırpmadan boynunu kolayca kırabilecek acımasız bir paralı askerden daha fazlasıymışım gibi.

Sadie öfkeli canavarımın yüzüne baktı ve onu cezalandırmam için bana meydan okudu, her fırsatta bana onun öylece patronluk taslayıp itaat bekleyebileceğim türden bir kadın olmadığını hatırlattı. Bana meydan okurdu. Beni sınırlarımın ötesine iterdi ve ondan bunu beklemeyi bıraktığım anda, bana kim olduğunu hatırlatmak için harekete geçerdi.

Daha iyi erkekleri tuzağa düşürüp parmağında oynatmak için şeytanın kendisi tarafından gönderilen ayartma.

Daha iyi bir adam olmamam iyi bir şeydi.

Sehpanın üzerine çıkıp ağzımı ondan ayırmayı reddederken, dudaklarımı onun dudaklarına çarparak tüm öfkemi ve sahip olduklarımı bu öpücüğün içine ittim. Onu kanepede sırt üstü yatırırken birbirimize kaynaştık, bir ve aynıydık. Gömleğini başından yırtıp, o çok sevdiğim esmer tenini ortaya çıkaracak kadar uzun süre geri çekildim. "Bu bedenin kime ait olduğunu unutmuş gibisin," diye homurdandım. "Onu tehlikeye attın." Bir elimi ve kolumdaki tüm gücü kullanarak onu omuzlarından tutup karnına doğru çevirdim. Kıçını bana göstermek için kot pantolonunu ve iç çamaşırını kalçalarından aşağı çekerken bana karşı direndi. "Bu lanet kıçı riske atmana asla müsamaha göstermeyeceğim."

Avucumla kavrayıp et tümseğini yoğururken Sadie yastığa doğru bağırarak itiraz etti. "Seni lanet olası pislik!"

"Bu hiç hoş değil," diye mırıldandım ve elimi geri çekerek sertçe ona vurdum. Ses ofisi çınlattı, avucumun altındaki teni kızarırken bile kaslı kıçı darbenin şiddetiyle sadece hafifçe zıpladı.

Diğer yanağına ikinci bir darbe inerken, "Seni deşeceğim," diye homurdandı.

"Beşli setler için bir şeyin olduğunu biliyorum," dedim, yastığın sadece hafifçe boğduğu öfkeli çığlığının sesiyle öfkem biraz azaldı. Alt kattaki kulübün çoğunlukla boş olmasına ve ödeme yapan müşterilerin olmamasına minnettardım, çünkü üçüncü darbe zaten şişmiş ve yanan kıçına indiğinde merdivenlere yakın olan herkesin çığlığını duyacağını biliyordum. Bunu iki darbe daha izledi, elimi geri itmeye çalışırken vücudu gerginliğini koruyordu.

Elimi kalçalarının arasına soktuğumda, kalçalarını kaplayan ıslaklığı hissedip görünce sırıttım. Sadie bağımsızlık istediğini iddia edebilirdi. Benden özgür olmak istediğini iddia edebilirdi.

Ama vücudu başka bir hikâye anlatıyordu, aramızda titreşen yasak, açıklanamaz çekimin özeti. Beni istememeliydi ama ne olursa olsun benim olmuştu. İki parmağımı içine soktum, altımda nefesi kesilirken parmaklarımı kıvırarak amının arka duvarını sertçe okşadım. "Bu daracık küçük kıçını sikmeliyim. Her seferinde içinde ve dışında yanmayı hissetmene izin vermeliyim.

"Onu uyardım, omuzlarındaki baskıyı azalttığımda dudaklarından bir inilti yükseldi.

Başını çevirip bana baktı, parmaklarım amını sikerken vücudu tamamen hareketsiz ve uysaldı. "Sakın buna cüret etme," diye tısladı. Diğer elim kemerime gitti ve parmaklarımı onun sıkı kılıfından kurtarırken pantolonumdan kurtardı. Ağırlığımı ondan almadan önce onları emerek temizledim ve ayağa kalkmasına izin verdim. Elleri hemen kot pantolonunu bacaklarından yukarı çekmeye gitti, sert kumaş hassas etine sürtündüğünde bir bakışla bana döndü. Pantolonun düğmelerini ilikleyemeden o rahatsız edici elleri arkasından yakaladım, kemerime yaptığım halkalardan geçirdim ve kancayı takana kadar sıktım. Ryker'ın bunu Calla'ya yaptığı hikâyesini duymuştum ama o bunu Calla'nın kendisine dokunmasını engellemek için yapmıştı. Ben de kadınım bana öfke kusarken onu güvenle tahrik edebilmek için yaptım. "Enzo!" diye bağırdı, geri çekildi ve kaçmak için döndüğünde bana vurmak için harekete geçti. "Kes şunu."

Karanlık kıkırdamam odada yankılandı ve benim için bile tehditkâr bir ses çıkardı. "Bunu yapamam. Küçük kızım onu götten sikmemi istiyor ama taşaklarıma kadar batırdığımda gözbebeklerimi oymayacağına pek güvenmiyorum." Spor sütyenini yukarı çekerek göğüslerinin alttan serbestçe dökülmesine izin verdim.

O öfkeliyken, ona daha fazla yaklaşacak kadar güvenmiyordum, bu yüzden ayağa kalktım ve kollarımı arkadan ona doladım. Burnuma çarpmaya çalışan kafasından kıl payı kurtulduktan sonra onu kanepenin koluna yatırdım ve spor ayakkabılarıyla kot pantolonunu elimden geldiğince hızlı bir şekilde çıkardım. Yüzü mindere bastırılmış ve nefesi ciğerlerinden fırlamış haldeyken, onu kalçalarının altından kaldırdım ve parmaklarımı tekrar içine bastırırken istediğim açıyı elde etmek için onu hafifçe geriye çektim. Beni yerinden oynatmak için ağırlığını savurdu ama arkasındaki kollar hareketlerini yeterince engellediğinden boştaki elimle onu kolayca kontrol edebildim. "Bana bunu istemediğini söyle, Bebek Kız, ben de durayım," diye ona güvence verdim. "Eğer bu bir yalan değilse, zaten ikimiz de biliyoruz ki ne kadar iyi yalan söylediğini anlayabiliyorum çünkü amın elimi ıslatıyor."

Parmaklarımı serbest bırakarak diğer girişe doğru hareket ettirdim. Tısladı, tek bir parmağımı dokundurduğumda vücudunu baskıdan uzaklaştırmaya çalıştı, eğilip kızarmış kıç yanağını ısırmadan önce onu kendi sularıyla kısa bir süre kapladı. Her iki avucum da bir avuç tutup onu açarak her şeyi görüşüme sunarken acıdan homurdandı.

"İstemiyorum," diye yalan söyledi, serin hava amını öperken göğsü arzusuyla kabarıyordu. Dilim onun yerini aldı, ıslak sıcaklığının içinden kayarak içine girip çıkıyor, onu asla izin vermeyeceğim bir orgazma daha da yaklaştırıyordu.

En azından sikimi alana kadar.

"Küçük Yalancı," diye mırıldandım ona karşı.

Dışarı çıktığımda nefesi kesildi, arka girişini daire içine alana kadar dilimi yolculuk boyunca gezdirdim ve elimden geldiğince altımda kıvrandı. "Lorenzo," diye uyardı, onu hazır hale getirmek için bir parmağımı tekrar amının içine soktuğumda sesi çaresiz bir inlemeye dönüştü. Ağzımı ondan geri çektiğimde inledi, doğruldu ve altımda kıvranırken bir parmağımı yavaşça kıçına bastırdı.

Gömleği başımın üzerinden sıyırdım, göğsüm çoğunlukla çıplak olan sırtına değene kadar ağırlığımı ona verdim ve o ısrarcı parmak sonunda tamamen içine girerken ona olabildiğince yaklaştım. Parmağımı geri çektim ve onunla konuşurken tekrar içeri pompaladım. "Aletimi kıçında ne kadar istemediğini tekrar söyle Carina. Çünkü bana çok iyi bir kız gibi açılıyorsun. Keşke her zaman bu kadar uyumlu olsaydın." Kıkırdadım, karışıma ikinci bir parmak ekledim ve onu ilkinin yanına ittim. Uzun ve kısık bir rahatsızlık sesiyle inledi ama ben doğrulduğumda amı hâlâ parlıyordu. İlgim için yalvarıyordu.

Boştaki elimle pantolonumu açıp sikimi serbest bıraktım ve acımasız bir hamleyle amına istediğini verdim. Etrafımda kenetlendi, başını o pozisyonda yapabildiği kadar geriye attı. Amcığı sikimle ve kıçı parmaklarımla doluyken çok tatlı bir şekilde inliyordu. Parmaklarım ve sikim dönüşümlü bir ritimle onu çalıştırıyor, vücudunun titrediğini hissedene kadar onu daha da yükseğe çıkarıyordu. Orgazm ulaşamayacağı bir yerde durana kadar.

Sonra serbest bıraktım ve parmaklarımı horozumla değiştirerek ve henüz iddia etmediğim dar deliğe doğru bastırarak onu terk ettim. Onu benim yapmaya kararlı bir şekilde, sıkı kas halkasını ittim. "Lorenzo," diye inledi, içimde çalışmama izin vermek için gevşerken bana her şeyi verdi. Sığ itişlerle yavaşça pompalayarak ve ona uyum sağlaması için zaman vererek, kalçalarım uyluklarına ve kıç yanaklarına çarptığında göğsümden bir inilti gürledi. Tısladı, her iki temas noktasının yakıcılığı şüphesiz acı vericiydi.

"Tekrar yapacak mısın?" Dışarı çekip tekrar içeri iterek ona sordum. Neyle başa çıkabileceğini görmek için suları test ediyordum. Cevap vermedi.

Ama o acı yerine zevkle inledi. Temiz elimle amındaki ıslaklığı toplayarak, onu aldığım yere kadar kaydırdım ve vücuduna sahip olmamı zevkli kılmak için onu tekrar yağladım. Onu tutup yukarı çekmek için aşağı uzandım, bir elimi saçlarına gömdüm ve kıçına girip çıkarken onu dengelemek için kullandım. "Cevap ver bana, Carina."

"Siktir git," diye nefes nefese kaldı.

Omzuna doğru kıkırdadım ve oradaki kaslı eti morartacak kadar sert bir şekilde ısırdım. Kaçışından sonra, onu sahiplenmek ve benim olarak işaretlemek için duyduğum mantıksız ihtiyaç kanımda somut bir kükreme oldu. Kalbim onu vücuduma yaymak için çalışırken ilkel ve inkar edilemez bir şeydi.

Daha sert bir şekilde ittim, taşaklarım onun şişmiş ve çaresiz amına çarptığında bir şaşkınlık nefesi kazandım. "Boşalmak istiyor musun?" Evet demezse, hazır olmadan patlamayı göze alıyordum. Kıçı sikimi bir mengene gibi kavradı, bana uyum sağlamak için gerilirken mükemmel bir uyum sağladı.

"Evet!"

"O zaman bunu bir daha yapmayacağına söz versen iyi olur, Sadie. Ciddiyim. Kendini tehlikeye atmana izin vermeyeceğim. Seni evime kilitlerim ve gerekirse anahtarını da atarım," diye uyardım, derine ittim ve ona sonuna kadar vurduğumu hissettirdim. Bir sonraki sözlerini dikkatlice düşünürken onu benimle dolu bırakmak için.

"İyi! Sadece biraz düşünmek istedim. Seni sik torbası!" diye bağırdı.

"Çok şükür," diye homurdandım, bir elimi onun altına uzatıp klitorisini okşadım, ta ki etrafımda paramparça olana kadar. İki kez daha pompaladım ve içinde patladım,

Nefes nefese kaldığında kıçını dölle dolduruyordu.

Ellerini kemerden kurtarır kurtarmaz ve dikkatlice çeker çekmez, aceleyle ofisimin yan tarafındaki banyoya doğru fırladı ve temizlenmek için onu takip ederken beni kıkırdayarak bıraktı.

Banyo kapısının hemen önünde durup yüzümü buruşturarak masamın arkasındaki boşluğa baktım. Asi, gözlerini bana dikmiş, öylece yatıyordu. Tüylü kaşları kınama duygusuyla çatılmıştı. Köpeğin benim bir sapık olduğumu düşündüğünü tahmin etmek muhtemelen yanlış olmazdı.

"En azından ben *kendi* kıçımı yalamıyorum," dedim ona kaşlarımı kaldırarak. İnsanına tecavüz etmem hakkında ne düşündüğünü bana bildirmek için bir kez havladı.

"Az önce ne dedin sen?" Sadie açık banyo kapısından bağırdı. Keskin bir kahkaha atıp başımı sallayarak banyoya girdim.

ve onun inanamayan yüzünü bana bakarken buldum.

Sadie normal bir gecede ölü gibi uyurdu. Ama özellikle akşam yemeğinde şarap içtikten sonra, *Hoşgörü'*de kıçına yediği şaplakların acısını hafifletmek için çok zor uyudu.

Günün erken saatlerinde. Yemek boyunca bana ters ters bakmış, hassas cildini yatıştırmak için ona banyo yaptırdığım gerçeğini görmezden gelmişti.

Şarap rahattı, yumuşak horultuları odayı dolduruyordu, ben de yatak odasına girip komodinin üzerinde şarjda duran cep telefonunu aldım. Odadan gizlice çıkıp telefonunu ofisime getirdiğimde Rebel bana suçlayıcı bir şekilde baktı. İçinde tuttuğu siyah ve allık kılıfı çıkararak telefonun arkasını açtım. Küçük cihazı bileşenlerin arasındaki tek boşluğa yerleştirdikten sonra küçük bir tornavida kullanarak tekrar kapattım.

Kendi telefonumu elime alarak, takip cihazına bağlanacak uygulamayı açtım ve hemen konumu tespit ettiğinde rahat bir nefes aldım.

Odasına gizlice girip telefonunu değiştirirken içimi suçluluk duygusu kapladı ama gizlice kaçma konusundaki kararlılığı göz önüne alındığında, onu güvende tutmak için ne yapmam gerekiyorsa yapacaktım.

Bu onu kendinden korumak anlamına gelse bile.

SADIE

Yumruklarım hızlı bir şekilde çantaya çarptı, tüm sayma ve ritim kavramları kafamdan gitti. Kulaklığımdan müzik sesi geliyordu, Beth sonuncumuza veda ederken üyeleriyle tanıştım. Enzo duvarın dibinde pusuya yatmış, yorgunluktan bitap düşmemi izlerken bakışlarını benden ayırmıyordu.

Bütün lanet gün, ne zaman oturmaya çalışsam kıçım ağrıyordu. Bütün lanet gün, onun sahip olduğu fiziksel hatıranın acısını çektim.

Vücudumun her parçası üzerindeki hak iddiasını hatırlatıyor.

Bunu yaptığı için ondan nefret ettim. Hoşuma gittiği ve tekrar yapmak istediğim için kendimden nefret ettim.

Yorgunluktan kollarım ağrıyordu, tüm vücudumu arkasına alarak attığım her yumrukta kaslarım itiraz ediyordu.

İnsanlar genellikle giderken bana veda ederlerdi ama dünyadan kaçabilmem için kulağıma takılan kulaklıklar bir şeyi çok net bir şekilde ifade ediyordu.

Kal. Lanet olsun. Uzaklaş.

Çalışmaya başladığımda Mike bile beni rahatsız etmeye cesaret edememiş, kendimi normalde tuttuğum sınırların ötesine itmişti. Yıllar boyunca çok fazla sporcunun kendini fazla zorladığını ve sakatlandığını görmüş ve sadece çok fazla şey üstlenmeye karar verdikleri için geleceklerini değiştiren olaylar karşısında yıkıldıklarını izlemiştim.

Vücut, kırılmadan önce ancak bu kadar kötü muameleye dayanabilirdi ve ben benimkini sınırın ötesine itme riskini aldım.

Gün boyunca beni rahatsız etmeye cüret eden tek kişi beni telefonla arayan ve yüzeyin hemen altında kopan fırtınadan habersiz olanlardı. Birini yumruklamam gerekiyordu ama bu bir seçenek olmadığı için çantayla yetindim. Enzo'nun emlakçısı telefonda bana *Indulgence*'taki Ash'i hatırlatacak kadar nazik davranmıştı. Sanki Enzo başımın üzerine David'in Chicago'nun diğer bölgelerinden görebileceği yanıp sönen bir neon tabela koymuştu. Bellandi'lerle olan bağlantıma rağmen, her şey söylendiğinde ve yapıldığında onun müşterisi olduğumu açıkladığımda benim adıma gösterdiği öfke, ondan hoşlandığım gerçeğini sağlamlaştırmıştı.

Nefret ettim.

Beth kapıları kilitlemek için hamle yaparken göz ucuyla bir adamın gizlice içeri girdiğini gördüm. Başını telaşla adama doğru salladı ve ne dediğini anlamak için onu duymama gerek yoktu. Bugün değil.

O haklıydı. O gün bu gün onun saçmalıklarını dinleyecek havada değildim. Ben Patrick'e ters ters bakarken, spor salonuna tek başıma gelip gittiğim zamanlarda bana saldırmayı düşünüyor gibi göründüğünden, Enzo'nun gözleri eski sevgilimin bana bakışında daraldı. Çok zeki ela gözlerinin hiçbir şeyi kaçırmadığını, yumruklarını sıkarken göz temasını takip ettiğini biliyordum.

taraflar.

Patrick aptal gibi Beth'in etrafında dolanırken kulaklıkları çıkardım, göğsüm egzersizden dolayı nefes alamamaktan kabarmıştı. Kordonları sutyen askımın içine sokup bir kez daha ayaklarımın üzerinde zıplayıp çantayı dürterken yüzümün kenarlarından ve omurgamdan ter damlıyordu.

"Bir süredir bu işi yapıyormuş gibi görünüyorsun. Neden gidip sana yiyecek bir şeyler almıyoruz?" Patrick ben çalışırken rahat edemeyecek kadar yakınımda durarak sordu. Enzo çoktan duvarı itmiş, bacakları üzerinde gizlice bize doğru ilerliyordu. Patrick her yumrukta karın kaslarımın sıkılaşmasını izlerken kendisine doğru gelen tehdidi fark edemeyecek kadar dalmıştı.

Asi, pencerenin yanındaki yerinden başını kaldırdı, Patrick'e yakalayamayacağı kadar aptal olduğu ikinci bir uyarı verirken boğazında alçak bir hırıltı gürledi. "Seninle yemek paylaşmadan önce açlıktan öleceğimden oldukça eminim. Ağzının nerede olduğunu bildiğimden oldukça eminim," dedim acımasızca şirret bir gülümsemeyle. Bir gün önce *Enzo'nun* ağzının tam olarak nerede olduğunu hatırlayınca yanaklarım kızardı. Konu seks olduğunda beni utandıran pek bir şey yoktu, ama *bunun* muhtemelen kirli yanlışlığının sadece kızarmayı gerektirdiği şeylerden biri olduğunu düşündüm.

"Hadi ama Sade," diye mırıldandı Patrick. "Her şeyi berbat ettim, tamam mı?" diye sordu, elini hayal kırıklığıyla saçlarında gezdirerek. "Aynı hatayı bir daha yapmayacağım. Ayrıca benden sonra kimseyle birlikte olmadın. Bu yüzden ödeşmiş oluruz."

Durdum, sonunda dikkatimi tamamen ona yönelttim. Keşke ondan sonra kimseyle birlikte olmadığımı söyleyebilseydim de bunu yüzüne vurabilseydim ama inkâr etmek yalan olurdu. Tüm bunlar hayatımı *ve* bedenimi işgal eden o pislik sayesinde olmuştu. "Senin aksine, ben başka biriyle yatmak için ayrıldıktan sonrasını bekledim."

"Yani biriyle mi yatıyorsun?" Patrick sordu, çenesi sanki dayanacak bir bacağı varmış gibi gerilmişti.

"Bu gerçekten seni ilgilendirmez ama evet. Oynayacak yeni bir penis buldum." Sırıttım, mantıklı bir düşünceye karşı bunun beni yalnız bırakması için yeterli olacağını umuyordum. "Şimdi izin verirseniz, eve gidip duş almam gerekiyor. İşte kapı. Birinin amına düşmeden oraya nasıl gideceğini unuttuysan diye."

"Sade..." diye başladı, Enzo yanıma gelince sesi kesildi. Patrick küçük değildi. Biraz boyut fetişistiydim, kendim ufak tefek olmama rağmen erkeklerimi büyük ve iri severdim. Ama Enzo sadece birkaç santim daha uzun olmasına rağmen, varlığıyla ilgili bir şey hayattan daha büyüktü.

Onu küçük göstermek için özel bir adam gerekirdi ve böyle bir adamın var olduğundan emin değildim. Enzo kolunu bana doladığında Patrick ona baktı, avucu terden kayganlaşmış kalçama sahiplik duygusuyla bastırıyordu. Başka koşullar altında, bu pozisyonun üzerimde yaratmaya çalıştığı aleni iddiayı protesto edebilirdim.

Ama çok yorgundum ve tek istediğim Patrick'in gitmesiydi, böylece Enzo'nun evine dönüp ağrıyan kaslarımı ve kıçımı rahatlatmak için bir sıcak banyo daha yapabilecektim.

İçimi çektim, rahatladım ve Enzo'nun yanına daha da sokuldum. Ona kızgın olsam bile, gerçekten geri almaya hiç niyetim olmayan bu baş belasından kurtulmama yardım edebileceği gerçeğini takdir etmekten başka bir şey hissedemiyordum. Her şeyi beşer beşer sevebilirdim ama bu ikinci şanslar için geçerli değildi.

Söz konusu gönül oyunları olduğunda affetmek yoktu. İçin değil
Ben.

"Patrick, bu Enzo. Enzo, Patrick. Eski sevgilim," diye açıkladım.

"Bir dakika konuşabilir miyiz?" Patrick, Enzo'nun vücudunda yazılı olan kısıtlamanın yıpranmış kenarlarını aptalca görmeyerek sordu. Kavga etmekten hoşlanmadığını bilmek beni rahatlatmıyordu, ön kolunu çaprazlamasına sırtıma bastırırken kaslarının tenime karşı gerilme şekli de öyle.

"Hayır," diye yanıtladı Enzo. Çenesini başımın tepesine dayadı ve ağzını kısa bir süreliğine saçlarıma değdirdi. "Sadie ve benim sırrımız yok. Seni temin ederim, ben gitsem bile, sen ipucunu alıp kaybolduğun anda bilmek istediğim her şeyi bana söyleyecektir."

Bir kahkaha atma dürtüsüne karşı koydum, sesi gizlemek için burnumu çektim. "Bana zevkle eziyet etmeyi seviyor," dedim Patrick'e doğru eğilip sesimi fısıltıya düşürerek. "Verdiği orgazmlar mı? Onlar için devlet sırlarını satardım," diye güldüm, Enzo'nun kahkahasının göğsünü yanımda titretmesinin tadını çıkarıyordum. "Sanırım seninle işimizin bittiği çok açık. O yüzden tekrar rica ediyorum, lütfen git de Enzo'nun evine dönüp beni çağıran derin küvetinde banyo yapayım."

"Onun evinde mi uyuyorsun? Onunla mı?" Patrick sordu, kaşları acıyla çatılmıştı. Yüzümü buruşturdum, çünkü bu istemeden de olsa belden aşağı bir vuruş olmuştu. Dürüst olmak gerekirse, Patrick tipik bir bekârdı. Temizlik onun güçlü yanı değildi ve eğer onun dairesinde temizlik yapmadan yatmak zorunda kalırsam asla uyuyamayacağımı biliyordum. Bu, erkeklerin uykularında salyalarının akması ve osurmaları gerçeği dışında, neden geceyi benimle geçirmesine asla izin vermediğimi açıklamıyordu.

Enzo ve benim birlikte uyuduğumuz varsayımını düzeltmeye zahmet etmedim. İki kez seks yapmış olmamıza rağmen her gece ayrı yatak odalarında yattığımızı açıklamanın bir yolu yoktu. Normalde bu beni rahatsız etmezdi ve o ana kadar da etmemişti. Patrick'in onunla yatmayı dilediğini, Enzo'nun ise geceleri kendine ait bir alanı olmasından memnun olduğunu görmek... Bundan nefret ettim.

"Biz ayrılmaz bir bütünüz. Bence gitme vaktin geldi. Sadie için artık var değilsin ve bunun her iki taraf için de geçerli olmasının zamanı geldi." Enzo vücudunu benimkinin önünde kaydırarak konuştu. Bu hareket çok inceydi, Patrick'e doğru attığı yarım bir adımla onu zorla gönderenin ben olmayacağımı anlatmaya çalışıyordu ama Patrick bile bunu fark etmedi. Düşünceli bir ifadeyle başını salladı ve bana son bir kez acıyan gözlerle baktıktan sonra topuklarının üzerinde dönerek başka bir şey söylemeden kapıya yöneldi. Görünüşe göre uyku alışkanlıklarım artık istemediğim bir ilişkinin öldürücü darbesiydi.

Peki Enzo'nun benimle yatmak istemediğini bilmek neden bu kadar yalnız hissettiriyordu? Neden umursuyordum ki?

Enzo garaja girdiğimiz anda telefona sarılmış, karşı hattan birini azarlıyordu. "Neden hiçbir uyarı almadığımızı bilmek istiyorum! Bu adamı görmeniz gerekiyordu, peki neden
Sadie'nin spor salonuna senden habersiz mi girdi?"

Spor salonuna taşıdığım çantamdaki telefonum çaldı ve Rebel yatağına kıvrılırken onu bulmak için etrafı karıştırdım. Enzo'nun ya da benim bağırmamızdan hoşlanmıyordu ama şiddete benzer bir harekette bulunmamıştı. Patrick'e hırladı, onun ne kadar istenmeyen biri olduğunu hissetti ve beni bunun stresinden kurtarmaya çalıştı.

"Alo?" Sonunda telefonumu bulup kulağıma götürerek sordum. "Sadie, ben veteriner. Ashleigh?" dedi, ses tonu arkadaşçaydı. Durakladım
Bir an için Rebel'le birlikte köşeye oturdum ve rahatlamak için onun ağırlığını yanımda hissetmeye ihtiyaç duydum.

"Merhaba," dedim.

"Rebel'in kan testleri temiz çıktı. Sahibinin oğlunun izini sürdüm. Maalesef önceki sahibi birkaç ay önce bir trafik kazasında ölmüş. Rebel onunla birlikte araçtaydı ve kadından ayrılmak istemedi. Acil durum personeli onu korkutup kaçırmış ve aile onu bir daha hiç görmemiş."

"Bu korkunç," dedim, çok şey atlatmış olan köpeğime bakarak.

"Onlara Sophie'nin artık Rebel olduğunu ve onu çok seven bir kadınla birlikte iyi bir eve yerleştiğini anlattım. Rebel'in sizinle kalmasını destekliyorlar ve güvenli bir yere yerleştiğini bildikleri için mutlular."

"Tanrıya şükür," dedim yüzümü dizlerime gömüp. "Teşekkür ederim."

"Bu tatlı kızın tadını çıkar, Sadie. Onu birkaç hafta sonra tartmak için görmek isterim.
ve diyetini ayarlamamız gerekip gerekmediğine bakacağız."

"Tekrar teşekkürler," diyerek aramayı sonlandırdım ve dikkatimi Enzo'nun bizi izlediği yere çevirdim. "Rebel'in sahibi aylar önce öldü. O benim, özgür ve temiz." Rebel'in sahibinin öldüğünü öğrendiğimde içimi bir utanç kapladı ve tek düşünebildiğim onun benim olduğunu bilmenin beni ne kadar mutlu ettiğiydi.

Yemek yemek için evin içinde zıplayarak ilerlerken Enzo mama kabını doldurmak için hareket etti, kendini ait hissettiği alana geri döndüğü için mutlu görünüyordu

en rahatı. Sanki nereye giderse gitsin yumuşak bir yatakta uyumuyormuş gibi.

Bir sokak köpeği için şımartılmaya oldukça iyi uyum sağlamıştı. "Sana iyi olacağını söylemiştim," dedi ve ben merdivenlere doğru dönerken başını okşadı. Banyo adımı çağırıyordu, kaslarım ağlamak isteyecek kadar ağrımadan önce ılık suya ihtiyacım vardı. Enzo başını evin arka tarafına doğru sallayarak bana yol gösterdi. "Hadi havuza girelim."

"Dışarısı otuz derece gibi, Enzo," diye güldüm. "Seni bilmem ama ben memelerimi donduracak gibi hissetmiyorum."

"Isıtmalı havuzlar diye bir şey var, biliyorsun," diye dalga geçerek arkasına uzandı ve gömleğini kürek kemiklerinin arasından yakaladı. Başının üzerinden çekti ve elleri kemerine giderken onu yerde bir yığının içine bıraktı. Kemerin tokasıyla oynaması ve zeytin rengi teninin siyah deriyle buluşması bana bir gün önce bana yaptıklarını hatırlattı ve göğsüm ateşle kızardı. Neredeyse dikkatimi yerde duran gömlekten ve onu alıp katlama isteğimden uzaklaştırmaya yetecekti.

Ya da bir sepete koy.

"Seni öldürüyor, değil mi?" diye sordu, eğilip onu aldı ve hoşgörülü bir gülümsemeyle katladı. Mutfak adasındaki taburelerden birinin üzerine koydu. Hayatımda takıntılarımın, onları bilen birkaç kişi için can sıkıcı olmadığı tek bir gün bile olmamıştı. Onları saklamaya başlamamın bir nedeni vardı. Belki, sadece belki, Enzo'nun onlarla başa çıkabileceği düşüncesi aklımdan geçti. Ama bu düşünce kısa sürdü, hemen ardından gerçeklik kapıyı çaldı.

Şimdi hoştu ama evi tuhaf bir şekilde temiz olsa bile, hiçbir erkek her şeyin tam olması gereken gibi olmasını isteyen bir kadınla uğraşmak istemezdi. Kendimi Enzo'nun farklı olacağına inandırmak sadece hüsnükuruntudan ibaretti ve açıkçası ona gereğinden fazla kredi veriyordum.

Ağzım muhtemelen sikilecek delikler listesinde bir sonraki sıradaydı ve bunun gerçekleşmesi için yeterince uzun süre kıçımı öpecekti.

Kot pantolonunu bacaklarından aşağı sıyırarak, oturmadan botlarını ve pantolonunu çıkarma gibi garip bir hareket yaparken beni izledi. Bacaklarının arasında sallanan anakondayı örtmek için sadece koyu gri boxer külotuyla pantolonunu katladı ve ellerini uzatıp gömleğimin eteklerini yakaladı. Karşı koymadan üzerimden çıkarmasına izin verdim. Zaten sunduğum her şeyi görmemiş olsaydı bile, çıplaklığım kadar saçma bir şeyle mücadele etmezdim.

Bazı kadınların, oldukları gibi güzel olsalar bile vücutlarından nefret ettiklerini biliyordum. Ben tam tersiydim. Tenimin içinde rahattım. Kendime verdiğim değeri sorgulamama neden olan şey kafamın içindeki şeydi. Fitness'ımı bu kadar ciddiye almamın nedenlerinden sadece biriydi. Zihnim kontrolüm dışındaydı ama bedenim değildi.

Parmaklarıyla kot pantolonumun düğmesini açtı, fermuarını indirdi ve kalçalarımdan çekti. Spor salonunda aldığım duştan sonra yeni bir sütyen giymek istememiştim, bu yüzden ayaklarımın dibinde diz çöküp botlarımı ve kot pantolonumu çıkarmaya çalışırken serin hava meme uçlarımı çakılladı. Enzo pembe külotumdan başka bir şey giymemiş halde bana bakarken kısa bir süre dudaklarını yaladı ama her zaman yaptığı gibi saldıracağından şüphelendiğimde sadece ayağa kalktı ve elimi tuttu.

Nasırlarım onunkine dokundu, avucunun benimkine çok benzeyen pürüzlü derisine sürtündü. Beni evin arka tarafındaki sürgülü cam kapıya götürdü ve kapaklı havuzun etrafındaki tertemiz verandaya çıktı. Bir düğmeye basacak kadar uzun süre beni bıraktıktan sonra kapağın verandanın altına çekilmesini ve soğuk hava havuza değdiğinde havuzdaki sudan buhar çıkmasını bekledi. Derime değen soğuğa karşı titreyerek ve suya balıklama dalmaktan başka bir şey istemeyerek hemen basamaklara yöneldim. Yine de bu soğukta saçlarımın ıslak olmasını istemiyordum, bu yüzden saçlarımı başımın üstünde topuz yaptım ve suyun sıcaklığı beni sıcacık yıkadığı anda memnun bir şekilde basamaklardan aşağı indim. Sadece başım dışarıda kalana kadar batarken, Enzo'nun evin yan tarafındaki bir düğmeye basmasını ve havuzun zeminindeki ışıkların yanmasını izledim. Bu iş biter bitmez aceleyle merdivenlerden indi, aptalca uzun bacaklarının etrafından su sıçrarken benden bir kıkırdama aldı.

"Aletin tekrar içine girdi mi?" diye sordum.

Bana sırıtarak yerime geçti ve yüzdüğüm yerde kollarını bana doladı. Ayaklarım onunki gibi ortadaki dibe değmiyordu, bu yüzden bacaklarımı beline doladım ve suda dolaşırken beni desteklemesine izin verdim. Çıktığım erkeklere kıyasla kendimi küçük hissetmem alışılmadık bir durum değildi. Boyuma bakınca hissetmemek zor olurdu ama Enzo'nun kollarında olmak farklı hissettiriyordu. Daha güvenli.

"Sana flört geçmişimden bahsetmiştim," dedi. "Bu yüzden o zamandan beri kimseyle ciddi bir şekilde çıkma zahmetine girmedim. Bu konuşma dışında birlikte olduğun erkekler hakkında tek bir şey bile bilmek istemiyorum," diye mırıldandı ve sorduğuna inanamıyormuş gibi gözlerini kapattı.

soru. "Kalbini kim kırdı?" Patrick'le tartışmamızın hemen ardından gelen bu soru beni çok etkilemişti ve kalp kırıklığımın yeni olabileceğini düşünmenin Enzo'yu kızdırdığını biliyordum. Onun kucağına daha sıkı sarılırken bile hâlâ başka bir adam için yanıp tutuşuyordum.

Beynim onun benim için kötü olduğunu ne kadar biliyor olursa olsun, bedenim onu daha önce hiç kimsenin istemediği bir şekilde istiyordu. Üzerimdeki hâkimiyeti ve ardından gelen kontrol kaybı bile beni sürekli takıntılar savaşından uzaklaştırmaya hizmet etti ve beni daha önce hiç deneyimlemediğim bir huzur yerine getirdi.

"Birinin yaptığını düşündüren ne?" Kalbimin göğsümde nasıl çarptığını görmezden gelmeye çalışarak sordum. Enzo her zaman sorunlarımın özüne iniyor, saklamak istediğim her şeyi görüyor ve neyin saçmalık olduğunu tam olarak biliyor gibiydi. "Belki de sadece biriyle yetinemeyecek kadar sik seviyorumdur. Çeşitlilik hayatın baharatıdır."

Blöfümü görmeden önce gözlerini benimkilere dikip bana baktı. "Seks konusunda inanmamı istediğin kadar rahat olduğunu sanmıyorum, Bebek Kız. Eğer öyle olsaydın, beni bir tavşan gibi becerdiğin için yüzde yüz tatmin olurdun ve bu iş bittiğinde yollarımızı ayıracağımızı bilirdin." Aramızdaki bu şey hakkında bildiğim her şeyin doğrulanması göğsümde bir parça gibi hissettirdi, ama aldatıcı bir gülümsemeyle onu ittim. "Burada olan şey bu değil. Bunu ikimiz de biliyoruz ama sen beni reddetmeden önce böyle bir ihtimali hiç düşünmedin bile. Sıradan seksten hoşlanan biri muhtemelen o ilk gece üzerime atlamaya çalışırdı. Seksin ortasında evimden gizlice kaçmaya çalışmazdı."

"Kendinden biraz emin hissediyorsun, değil mi Koca Adam?" Kibrine karşı başımı sallayarak sordum.

"Sıradan sekse yabancı değilim. Bunu arayan kadınların nasıl davrandığını biliyorum. *Sen* onlardan biri değilsin Carina. O yüzden saçmalamayı kes ve bana biriyle çıkmanı engellemek için ne yaptığını anlat."

İç çekerek başımı eğdim ve yenilgi içinde suya baktım. "Kimse kalbimi kırmadı. En azından Ivory gibi. Sadece bir sürü küçük acı vardı sanırım. Erkeklerin beni tanımak istemediğini öğrendim. Sadece beni becermek istiyorlar ve kişiliğimden sıkıldıklarında yollarına devam ediyorlar. Onları suçlayamam. Bazen kendimi tüketiyorum." Neşesiz bir şekilde güldüm. "Ama bu ilişkilerin hiçbirini bilmiyorken bağlanmanın bir anlamı olduğunu düşünmüyorum.

kalıcı olacak." Omuz silktim ve ela gözlerinin sıcaklığıyla yüzümü yakmasını duymamaya çalıştım.

"Bu geçici bir durum değil Sadie," diye vurguladı. "Beni uzakta tutmana ve diğer ayakkabının düşmesini beklemene gerek yok. Hiçbir yere gitmiyorum."

Mırıldandım, kelimelerin üzerimde yarattığı etkiyi görmezden gelmeye çalıştım. Hayatımda ilk kez onlara inanmaya çalışıyordum. Enzo'daki bir şey beni daha önce hiç kimsenin başaramadığı bir şekilde baştan çıkarıyor, birinin benimle sonsuza dek birlikte olmak isteyebileceğine inanmak isteyen o savunmasız yanıma sesleniyordu.

Her erkeğin beni sevmesine ve kabul etmesine ihtiyacım yoktu.

Sadece bir tanesine ihtiyacım vardı. Bazen bunun çok fazla şey istemek olduğunu hissediyordum.

"Bir şey düştü," diye takıldım, sıcak su onu oynamak için dışarı çıkardığından konuyu değiştirmek için sapkınlığı kullandım. Güldü ama iç çekerek başını salladı.

"Sen imkansızsın."

"Komik, annem de bağırmadan hemen önce böyle der, Sadie Anne!" Çenesini omzuma dokundururken bir kez daha kıkırdadı, ela gözleri öfkeyle doluydu.

"Annem bağırmaz," diye itiraf etti. "O hayal kırıklığına uğramış sesi çıkarır. İşin ciddiye bindiğini anladığın ve tahta kaşığını almadan önce evden kaçsan iyi olur dediğin ses mi? Kız kardeşlerim ve ben o sesle uğraşmamayı uzun zaman önce öğrendik."

"Kaç tane kız kardeşin var?" Ben sordum.

Bana öyle bir sırıttı ki midem sinirden alt üst oldu. "Sanırım ilk kez benim hakkımda bir şey soruyorsun. Ailem hakkında soru sorarsan önemsediğini inkâr etmek zor." Beni kısaca öptü ve beş kız kardeşi ile yeğenleri hakkında hararetli bir şekilde konuşurken sesindeki tempoya kulak verdim.

Romantik bir ilişki olmasa da, birinin beni arkadaşlarına ve ailesine benden bahsedecek kadar heyecanlandıracak kadar çok sevmesinin nasıl bir şey olduğunu merak ediyordum. Bunu ve onu umutsuzca istediğimi daha fazla inkâr edemezdim.

Onun kelimeleriyle r e s m e t t i ğ i hayatı ben de paylaşabilirdim. Çünkü canlandırılmış bir Enzo çok güzel bir manzaraydı.

Beni havuzun kenarındaki merdivenlere doğru taşıyana kadar, onun sevdiği insanlardan bahsetmesini dinlerken içine düştüğüm trans halinden çıkamadım. "Sana bir şey vermek istiyorum," diye mırıldandı.

beni ayağa kaldırdı. Merdivenleri hızla çıkarak eve girdi ve içerideki raftan iki havlu aldı. Birini etrafıma sararak, ben titrerken beni çabucak kuruladı. "İçeri gir," diye emretti kıçıma vurarak. Bu emri yerine getirmekte tereddüt etmedim, açık kapıdan içeri koştum ve onun kurulanmasını izledim.

Beni takip etti, kapıyı aceleyle kapattı ve başka bir şey söylemeden yatak odasına gitti. Beline sardığı havluyla ve sol elinde tuttuğu silahla dışarı çıktı. Havluyu göğsüme daha sıkı tutarak, bana uzatırken dikkatle inceledim. "Seni kızdırdığımda beni bununla vurmamaya çalış," dedi gülerek.

Silahı ondan aldıktan sonra namlunun kenarlarındaki oymalara baktım. Yüzeye kazınmış çiçekler, aralarına gümüş renginde yerleştirilmiş "Ride or Die" (Sür ya da Öl) kelimeleri. Gözlerim hemen onun dövmesine, bana verdiği hediyedeki yankısına gitti.

"Dairene giren adamdan aldığımız silah bu. Kurşun senin içindi. Şimdi kendini korumak için onu kullanman daha uygun görünüyor."

Başparmağım kelimelerin üzerinde geziniyor, konuşurken onlardan teselli çıkarıyordu. "Bu artık eve gidebileceğim anlamına mı geliyor?" diye sordum. Bu düşünce hoş karşılanmalıydı. İstediğim şey buydu. Kendi seçimlerimi yapma ve gecelerimi kendi dairemde geçirme özgürlüğü. Ama Enzo'dan yoksun bir eve dönme ihtimaliyle karşı karşıya kalınca, bu düşünce artık bana cazip gelmiyordu.

Yüzümdeki hayal kırıklığını gizlemeye çalıştım, onu kendimden daha fazla ikna etmemiş gibi görünen temkinli bir gülümsemenin arkasına sakladım.

"Hayır," diye kıkırdadı. "Ben artık senin evinim. Bu sadece bir sigorta poliçesi. Nasıl kullanacağını biliyorsun, bu yüzden kendini korumak için yedek bir araca sahip olmaman için hiçbir neden yok. Buna ihtiyaç duyacağın *tek* zaman birinin beni geçmesi olur ama o gün gelirse diye buna sahip olduğunu bilmek istiyorum."

"Şey, bu sadece biraz korkutucu," diye mırıldandım. Enzo'suz eve dönme düşüncesi kalbimde tuttuğum muhafızı parçalamakla tehdit ediyorsa, onun ölü yattığı düşüncesi bu muhafızı paramparça etti.

"Ya benimle gelirsin ya da ölürsün bebeğim," diye mırıldandı ve yanağımı göğsüne yaslamak için başımı çevirene kadar bana doğru adım attı. Eliyle sardı

Boynumun arkasına dolandı ve onu kaybetmenin acı verici tehdidi dokunuşunun rahatlığı altında kaybolana kadar beni tutmasına izin verdim.

I Yatağımda aniden uyandım ve soğuğun iliklerime kadar işlediğini hissettim. Gerçeklik beni sarstığında ve duyularım geri döndüğünde şaşkınlığımı göz kırparak uzaklaştırdım. Uykuya daldığımı hatırlamıyordum.

Yatakta yattığımı, Enzo'nun yanıma uzandığını ve ben kardeşlerimden ve babamla olan ilişkimden bahsederken beni dinlediğini hatırlıyorum. Sonra hiçbir şey olmadı. Enzo'nun uykusunda yüzünün neye benzediğini bilmek için duyduğum ani arzu beni sardı ve dönüp onu incelemeye itti.

Ama yalnızdım.

Ayaklarıma dolanan yorganı geriye atarak yatak odasından çıktım ve banyoya göz attım. Orası da boş olunca koridoru kontrol ettim ve aşağıya indim. Kaçmaya çalışmakla uğraşmadım, bunu en son denediğimde ne kadar iyi gittiğini hatırlıyordum. Zaten gizlice kaçmak istediğimden bile emin değildim, en sonunda beni geri çeviriyor gibi göründüğü anda kendimi nasıl ezilmiş hissettiğimden sonra değil. Enzo'nun yatak odası evin arka tarafındaydı ve kapısı aralıktı. Hâlâ hissettiğim ürpertiyi bastırmak için kollarımı ovuşturarak yaklaştım. İçeriye hızlıca bir göz attığımda yatağın ortasındaki vücudunun belirgin şeklini gördüm. Tutunduğumu fark etmediğim tüm umudum kayboldu ve beni boşluğa bıraktı.

Önemli olmamalı.

Benimle yatmasını istemiyordum ama yine de reddedilmek canımı yaktı. Halka açık yerlerde sevişecek kadar iyiydim. Diğer erkeklerin bana sahip olamaması için herkesin içinde hak iddia edecek kadar iyiydim.

Ama yatağı paylaşacak kadar iyi değildim.

Yükselen öfkemi bastırmak için dudağımı sertçe ısırarak merdivenlerden geri çıktım ve Rebel yine ayaklarımın dibindeyken yatağıma kıvrıldım. En azından benimle uyumayı seviyordu.

Tekrar uyuyamadım.

Hiç striptiz kulübüne gitmediğimi itiraf etmekten gerçekten nefret ediyordum. Vahşi çocuğumla

I kişilik, diğer insanların benim hakkımda düşündükleriyle uyuşmuyordu. Bir önceki geceden yorgun düşmüş olsam da *Tease*'in neon ışıkları ve pelüş, karanlık iç mekânı beni çağırıyordu.

Ruhumun içinde bir şey. "Bunu aklından bile geçirme," diye uyardı Enzo. "Eğer seni bir direğin üzerinde yakalarsam, buradaki herkesin gözlerini oyarım. Matteo'nun bunu onaylayacağından şüpheliyim."

Ona kıkırdadım ve başımı lacivert sütyen ve külot takımıyla direklerden birinde çalışan kadına çevirdim. Dantelli, seksi, lezzetli.

Ben bile onu becermek istiyordum ve bu şekilde sallandığımı düşünmüyordum.

"Buraya sık gelir misin?" Beni ana salona doğru götürürken Enzo'ya sordum. Henüz öğleden sonra olmasına rağmen, Cuma gecesi için erken gelen kalabalık çoktan kulübe akın etmiş gibiydi. Takım elbiseli adamlar odadaki direkli yedi sahnenin etrafında oturuyordu. Enzo, sahnelerde çalışan ya da etrafta kucak dansı yapan kadınlardan hiçbirine göz ucuyla bile bakmadı. Sadece arka tarafta bir adamın nöbet tuttuğu kapalı bir kapıya doğru ilerledi. Enzo'ya kibarca başını salladı ve geçmemiz için kapıyı iterek açtı.

"Ben sadece Matteo'nun teslim alma işlemini denetlememe ihtiyacı olduğunda buradayım. Seni Scar'la birlikte Malikâneye bırakmadığım için beni pişman etme bebeğim."

Gözlerimi devirerek arka koridorun duvarlarını kaplayan zevkli çıplak sanat eserlerine baktım. Kızlar, onları izlerken boynumu kırabileceğimi düşündüğüm kadar yüksek topuklu ayakkabılarla etrafta koşuşturuyordu. Onları çeşitli derecelerde çıplaklık içinde, hafifçe parlayan tenleriyle izlerken, siyah ışıkların altında parlamanın nasıl bir his olduğunu bilmek istedim. "Kaçmayacağım. Burayı kim terk etmek ister ki?" Bu soruyu sorarken bile, muhtemelen kaç erkeğin karanlık bir köşe bulup ovaladığını düşünerek bir şişe dezenfektan istedim.

Euw.

"Striptiz kulüplerinin hep daha iğrenç olduğunu düşünmüşümdür." Bu sözleri söylemek kendime ihanet etmek gibi geldi ama duvarların hiçbirinde neon ışığı gibi parlayan bir sperm olmadığı gerçeğini göz önüne alırsak, bunu iyiye işaret olarak kabul ettim.

Enzo alay etti. "Sanki Matteo klasın timsali olmayan bir şeye sahip olacakmış gibi. Ahırlar bile tertemiz."

"İstikrarlı mı? Fahişeler için mi? Eşek siki yala, Matteo kızları mı yönetiyor?" "Hey Sadie!" Yavin koridorun sonundaki bir kapıdan

bağırdı, eğlencesi
Ana mekana açılan kapının susturduğu müziğin sesi.

"İstekli kızlar, evet. Onlara iyi bakıyor, koruma sağlıyor. Kulağa geldiği kadar çirkin bir şey değil." Enzo, en iyi arkadaşımın onunla evli olduğunu unutmuş gibi yüzünü ekşitti.

"En azından adil bir pezevenk. Hey, Yavin! Çalışırken her gün sürekli sertleşiyor musun yoksa bu sadece bana mı oluyor?" O gün için çok eğlenceli olan bebek bakıcımı bulmak için Enzo'yu atlatarak sordum. Yavin'le aramızda benzersiz bir bağ vardı, kendi yöntemlerimizle Bellandi ailesinin sınırlarında yer alıyorduk.

Enzo arkamdan homurdandı. Sanırım başka bir adamın penisi hakkında konuşmamdan hoşlanmamıştı.

"Alışırsın." Yavin omuz silkti, masasının arkasındaki sandalyeye yaslanıp dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazarken ben de ofisine girdim. Lüks ve erkeksi, sanki bir striptiz kulübünün arka odalarına değil de şehre hâkim yüksek katlı bir ticari binaya aitmiş gibi görünüyordu. Vücudunu sandalyeden kaldırdı ve yanağıma tatlı bir öpücük kondurarak beni selamladı.

Burnunu çimdiklemek için uzandım ve bir o yana bir bu yana salladım. "Duyduğuma göre tebrikler sıraya girmiş. Günlerini çıplak kadınların etrafında geçirdiğini biliyor mu?"

"Seni görmek de güzel Squirt," diye gülerek sandalyesine geri döndü.

"Senin yapacak işin yok mu?" Enzo'ya dönüp kaşlarımı kaldırarak sordum

İkimize ters ters baktığında ona baktım.

"Bunun hayranı olmadığımı açıkça belirtmek isterim. İkinizin birlikte olması benim için iyi bir son olmayacak." Yavin'in yüzüne yayılan gülümseme, benimkiyle eşleşti. Başını salladığında koyu renk saçlarının bakırımsı notaları ofisin parlak ışığında parıldadı ve dağınık saçları dalga dalga şakaklarına döküldü.

"Gitmeden başımıza ne tür bir bela açabiliriz ki?" Kirpiklerimi ona doğru kırpıştırarak sordum.

Enzo homurdandı. "Seni bunun için çok iyi tanıyorum Carina. Kıyafetleri üzerinde kalacak, *hepsi* ve eğer bir sahneye ya da direğe dokunursa, seninle işim bittiğinde Aoife'ın tehdit edecek cesareti olmayacak." Enzo, Yavin'i uyarırcasına homurdandı, eğilip beni kısa bir süre öptü ve sonra dönüp ofisten ayrıldı.

Umurumda değildi, çünkü birkaç dakikalık göreceli bir özgürlüğüm vardı.

"Bana ondan bahset," dedim ve Yavin içini çekip elleriyle yüzünü kapatırken masanın diğer tarafındaki sandalyeye çöktüm. Ellerini yavaşça indirip yüzünü ortaya çıkarırken yüzündeki gülümseme inkâr edilemezdi.

"Ben uyurken sikimi kesmekle tehdit etti," diye güldü. "Tahrik olmam beni rahatsız ediyor olmalı."

"Ondan hoşlandım," dedim avuçlarımı açıp dizlerime vurarak. "Çok iyi bir kadına benziyor. Evlenmeden önce adam öldürmek mi? Muhteşem."

"Liam okulda grafik tasarım okuduğunu söylüyor. Okulu bitirdikten sonra bir işyeri açmak istiyormuş ama Tiernan bunu hep yasaklamış." Aptal, aptal planını açıklarken yüzü serseme dönmüştü. "Bu yüzden onu işe başlatacağım. Ona bir ofis kiralayacağım ve-"

"Dur bakalım Romeo, onunla konuşmadan olmaz," diye tersledim. "Bir erkeğin ona iş yapamayacağını söylemesi ile bir erkeğin onun adına işiyle ilgili kararlar alması aynı madalyonun iki yüzüdür. Benim iznim olmadan spor salonu için bir şey yapmaya k a l k a r s a n seni keserim. Ona yardım etmek mi istiyorsun? Bu harika, ama önce onunla konuşarak başlamalısın. Çünkü birincisi, çoğu grafik tasarımcının ofisi yoktur. Pantolon ve sütyenin isteğe bağlı olduğu kendi evlerinin rahatlığında çalışırlar. Ve ikincisi, söylediklerine bakılırsa? Tahminimce kendini kanıtlamak için fazla fırsatı olmadı. O her zaman Liam'ın kızı oldu, bağlantıları ona ne isterse verdi. Şimdi de senin karın olacak."

"Bunun nesi yanlış?" Yavin, kadınların nasıl çalıştığından bihaber görünerek sordu. Eğer Aoife şüphelendiğim kadar bağımsızlığa açsa, sahip olduğu zihniyetle çok zorlanırdı. Kapı hafifçe vuruldu, kızlardan biri sarışın başını içeri uzatarak Yavin'e baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsedi.

"Yeni kız devam ediyor. İzlemek isteyebileceğini düşündük," diye mırıldandı.

"James dışarıda, değil mi? Ne arayacağını biliyor." Yavin onu dostça ama aşırı kibar bir gülümsemeyle başından savdı, bu da onun baştan çıkarıcı gülümsemesinin iş moduna dönmek için anında solmasına neden oldu.

"Akıllı adam. Anladığım kadarıyla kızlarınla yatmayı bırakmışsın?"

"Onlarla yattığımı nereden çıkardın?" diye sordu bir elini ensesinde gezdirerek.

"Dostum, *ben* onlarla yatardım." Başını sallayarak kahkahalarla kükredi.

"Aoife ile nişanlıyken birileriyle yatarsam Samara beni öldürür. Anlaşmalı bir evlilik olabilir ama bunu ben seçtim. Yeminime sadık kalacağım, hatta

eğer henüz yapmadıysam. Daha tanıdık kızların, benim söz konusu olduğum yerde oyun zamanının bittiğini anlamaları için zamana sahip olmaları akıllıca olacaktır."

"Bu akıllıca. Diğer akıllıca şey ise ona ne istediğini sormak ve yardım isterse *bunu* gerçekleştirmektir. Aksi takdirde, bırakın kendisi olsun ve işinin sizinle hiçbir ilgisi olmadığını kabul etsin. Hayatının bir bölümünde kendi ayakları üzerinde durmak isteyecektir. Ona izin vermek sizin işiniz."

"Onu başarılı kılacak kaynaklara sahip olsam bile mi?"

"Onu gezegendeki en iyi grafik tasarımcı yapacak kaynaklara sahip olsanız bile." Başımı sallayarak onayladım. "Bunu kendi başına yapması, senin ona vermenden yüz kat daha anlamlı olacaktır." "Ne yapacağımı bilmediğim zaman seni sürekli rahatsız edeceğimi biliyorsun. yapıyorum, değil mi?"

"Yardım edebildiğime sevindim, Aşık Çocuk. Şimdi piste çıkabilir miyiz? Sen yeni kızın dansını görmek istemiyor olabilirsin ama ben kesinlikle istiyorum."

ENZO

M Bryan'ın beni beklediği özel odaya girdiğimde müzik içime işledi. Ben içeri girerken sahnedeki kız bana göz kırptı, kalçalarını direğe doğru dalgalandırırken başının üstünde kavradı ve yavaşça aşağı indi.

Yavin, Bryan'a özel performansları sırasında olanları diğer kızlara anlatması için ona fazladan para ödedi, kimse bakmadığında gerçekte neler olup bittiği konusunda ağzını kapalı tuttu ve ben de kulübün müşterileri tarafından fark edilmeden odaya girdim. "Bu hafta ne kadar?" Ayaklarının dibindeki çantaları inceleyerek sordum.

"Sana da merhaba tatlım. Seni bu kadar iyi bir ruh haline sokan nedir?" diye alay etti, ona olan neredeyse nefretimin her geçen gün artmasına rağmen benimle daha da rahat olmaya başlamıştı. Sadie'ye katlanmak zorunda kalmadığı için minnettar olması önemli değildi. Onun havasını soluyan başka bir erkeğe dair en ufak bir ipucu bile olsa damarlarımda kükreyen canavarı hiçbir şey yatıştıramazdı.

Onu duvara yapıştırıp günahkâr ağzının tadına bakmaktan başka bir şey istemeyen erkeklerle dolu bir spor salonunda çalışıyor olması kesinlikle yardımcı olmuyordu. Boşaldığında ne kadar çarpıcı göründüğünü keşfetmek isteyeceklerdi.

"Sadie Yavin'le birlikte," dedim kısaca, para dolu çantaların içine bakmak için eğilerek. Başımı sallayarak çantaların normalden daha ağır olduğunu itiraf etmek zorunda kaldım. "Bu bir ton nakit para."

"Rafael ve Calix yanlarında koca bir ordu getirmişler. Sence bu adamlar buradayken ihtiyaçlarını nereden karşılayacaklar? Ahırlardan birindeki dostum, dünden sonra kızların hepsinin tuhaf yürüdüğünü söyledi."

kıkırdadı. Bunların ne tür adamlar olduğunu hatırlamak için dişlerimi gıcırdatarak, bunun beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalıştım. Diğerlerinin hiçbiri fahişelerden etkilenmiş gibi görünmüyordu. Uyuşturucudan. Silahlar.

Matteo için çalışmayı kabul ettiğimde kendimi neyin içine soktuğumu biliyordum. Bu, onun işlerinin zarar verdiği potansiyel hayatları düşünmekten hoşlandığım anlamına gelmiyordu. En azından tüm kadınlar kendi istekleriyle bu işe dahil oluyordu, striptiz yapmaya ya da fahişelik yapmaya zorlanmıyor ya da egoist ve saldırgan pezevenkler tarafından en yüksek teklifi verene satılmıyordu.

Bunu Matteo için yapmasalardı, muhtemelen kendilerine kötü davranan biri için yaparlardı. Bildiğiniz şeytan işte; en azından güvende olmalarını ve onlara bakılmasını sağlıyordu. Birlikte büyüdüğüm ahlak kuralları yargılayıcı kafalarını kaldırmaya çalıştığında tutunabileceğim tek şey buydu.

Rafael kafasını odaya soktu. Tek hissettiğim, en azından o kaçık herif Yavin'i taciz etmediği için duyduğum memnuniyetti. Her gün psikopatlarla uğraşıyorum. Lanet olsun. Ryker'ı bile severdim.

Ama Rafe ile ilgili bir şey sinirlerimi gerdi, ruhundaki karanlık bambaşka bir seviyedeymiş gibi hissettiriyordu. İnsanlara acı çektirmekten zevk almasına rağmen Ryker'ın sınırları ve limitleri vardı.

Bir şekilde Rafe'in farklı olduğunu, kafasına koyduğu şeyi elde etmek için hiçbir şeyden kaçınmayacağını biliyordum. Tanıdığım psikopatların çocuk oyuncağı gibi görünmesine yetecek kadar.

"Sanırım en azından iyi para ödüyorlar," diye kabul ettim, *Tease*'de işin daha yasadışı yönlerinden elde edilen paranın bize düşen kısmını fermuarla çekerken. Yav, kalem kalem vergi formlarında sakso ve seksi tam olarak işaretleyemiyordu, bu yüzden bir kısmı aklaması için geride kalırken geri kalanı offshore hesaplara gitti.

Rafael'in adımları yavaş ve rahattı, etrafını gözlemleyip bize doğru ilerlerken telaşsızdı. "Bana kadınınızın burada olduğu söylendi. Yaptığı numaradan sonra yatak odasından çıkmasına izin vermene şaşırdım. Kendini bu şekilde tehlikeye atmış olsaydı, ben de benimkini yatağıma bağlar ve benim adımı ağzına alana kadar gün ışığını görmesine izin vermezdim."

"Sadie'nin kelepçelerden kurtulmanın bir yolunu bulacağına dair içimde bir his var," dedim onaylamayan bir homurtuyla. "Isa nasıl bu arada?"

"Beklediğim gibi, Matteo buradayken ona dokunmamı yasakladı." Ruhunun derinliklerinde yanan cehennem çukurlarından fırlamış gibi parlayan tuhaf gözlerindeki ateşe rağmen omuz silkti. "Başka bir hareket

tarzı bulduk ama ben harekete geçmeden önce kızın on sekiz yaşında olmasını istedi."

"Ve?"

"Sabırlı olabilirim. Ben de onun bu kadar genç olmasından hoşlanmıyorum," diye kabul etti, gözleri onun üzerinde, bir profesyonel gibi direkte çalışan striptizciye zar zor bakarak. Bazı kadınlar bacaklarının arasında bir canavarın tüm gücünü arzular, bu eylemlerin sonuçlarını umursamazlardı. Diğerleri ise sadece iş unvanlarının beklentilerinin ötesine geçmenin getirdiği ekstra parayı takdir ediyordu.

Natalie ikisiydi de.

Rafe'in gözleri striptizciden ayrıldı, şehvetli bir şekilde kıvrılan bedenle ilgilenmiyordu. "Zaten on sekiz yaşına geldiğinde ortadan kaybolması daha az dikkat çekecektir. Aileler tek çocukları tatile gidip bir daha eve dönmediğinde ancak bu kadarını yapabilirler."

"Eğlenceyle ilgilenmiyorsan burada tam olarak ne yapıyorsun?" Bryan'dan Yavin'in hesaplara aktarılmak üzere tam olarak ne kadar para gönderdiğini işaretlediği kâğıt parçasını alırken sordum.

Rafe omuz silkti. "Adamlarım bunun dikkatimi Princesa'yı takip etmekten uzaklaştıracağını düşündüler. Ne olursa olsun onu bir süre daha İbiza'ya getiremeyeceğim."

"Pek işe yaramışa benzemiyor," diye kıkırdadı Bryan, kâğıdı geri alırken ben de Bryan'ın gözetimine verildiğine dair imzamı attım. Bir zamanlar daha az koordineli çalışıyorduk, ama Matteo'nun liderliği sırasında yaşanan birkaç ihanet, onun işi sıkı tuttuğu anlamına geliyordu. Artık para kaybolduğunda, ona dokunan herkesi tanıyorduk.

Bryan her iki omzuna da birer çanta aldı ve Rafe'in yanan gözlerle ona yönelttiği sessiz, sert azarı duymazdan geldi. Hemen yanı başında pusuya yatmış tehlikeden bu kadar habersiz olmak; böyle bir şeyi asla anlayamazdım. Gerçek hayat tecrübesi olmamasına neredeyse gıpta ediyordum ama savaş gerginliğinin tırmanmasıyla Bryan'ın önümüzdeki aylarda dehşetten payına düşeni alacağını da biliyordum.

Odanın arka tarafındaki perdelerden birinin arkasına gizlenmiş kapıya yöneldi, arabası hemen dışarıdaki ara sokakta bekliyordu. Para dolu çantalardan iki tane daha alan Rafe de onu takip etti ve çantaları Bryan'ın bagajına yerleştirdik. Bagaj kapanır kapanmaz Bryan sürücü koltuğuna tırmandı ve arabayı yolculuğun bir sonraki aşamasına götürdü.

O noktada nereye gittiğini ben bile bilmiyordum. Güvenli bir şekilde çalışmanın en önemli yönlerinden biri, Matteo dışında hiç kimsenin Bellandi operasyonlarının tamamını bilmemesiydi. Lino meşru olanı biliyordu, Yavin

Tease, Max ahırları, Ryker Depo'yu ve temizliği, Ash *Hoşgörü'*yü, Seb güvenliği, Massimo Yeraltı'nı, Sergio satıcıları, Brando silahları ve finans adamımız Nick para transferini ve işletmelerimizden çıktıktan sonra geçirdiği süreci biliyordu.

Tek bir kişi her şeyi bilmediği için bütün bir operasyonu ispiyonlayamaz ya da dağıtamazdı. Herkesin ve her şeyin bir yeri vardı.

Kulübe geri döndüğümüzde, Rafe ve ben içeri girdik ve Natalie müziği kapatıp Bryan'la özel bir gösteri yapmış gibi görünmek için kendini süslemeden önce kapıdan gizlice koridora çıktık. VIP odalarının bulunduğu koridorda ilerledik ve Yavin'in ofisine gitmek için ana alanı geçtik. Rafe'in Sadie'nin yanında olması fikri bana pek doğru gelmiyordu, Sadie'nin isyanları ve Rafe'in kadınını ne kadar kontrollü istediği düşünüldüğünde.

"Kadın bedeninin tadını çıkarabilen bir kadın görmek ne büyük bir zevk, değil mi?" Rafe adımlarını durdurup ana mekânın arka tarafında sıralanan deri koltuklara bakarak sordu. Odanın etrafına yayılmış yedi sahneden ayrı olarak, müşterilerin kucak dansı için ödeme yaptıklarında genellikle kızları getirdikleri yerlerdi.

Gözlerim Yavin'inkileri bulduğunda iç çektim, kahkahalarla gülerken yanaklarına eğlence rengi gelmişti. Kanepede oturan ve kucağında amını okşayan başka bir kadınla birlikte olan kadın Sadie'ydi.

Hem striptizci hem de Sadie kocaman sırıtıyordu, Sadie'nin elleri erkeklerin dans ederken halka açık bir odada izin verilmeyecek şekilde dolaşıyordu. Ama dansçı bu ilgiyi umursamadı ve Sadie tamamen giyinik olmasına rağmen, etrafındaki tüm erkekler onu izlemek için döndü ve bir elini geri çekip striptizcinin kıçına şaplak atarken göğüs dekoltesiyle yüz yüze geldi. "Siktir," diye homurdandım, kıskançlığımı yatıştırmaya çalışırken bir an için başımı öne eğdim.

Erkek. Kadın. Benim için fark etmezdi. Kadınıma başka ellerin değmesi hoş görülemezdi.

Kanepeye doğru fırlayarak ve arkamdan Rafe'nin keskin kahkahasını duymazdan gelerek, Yavin'e konuyu anlayana kadar ters ters baktım. "Talimatlarımın gayet açık olduğunu sanıyordum," dedim Sadie'ye.

"Tamamen giyinik durumdayım ve bir direğe dokunmadım, bu yüzden temiz olduklarını söyleyebilirim, evet." Striptizci kucağında dönerken bana sırıttı, başı Sadie'nin omzundan sarkacak şekilde sırtını kamburlaştırdı. Daha uzun boylu biri

kucağında kıçını sürterken göğüslerini mükemmel bir şekilde görebiliyordu ama Sadie onun altına gömülmüştü. "Crimson bana nasıl kucak dansı yapılacağını öğretiyor," dedi söz konusu striptizci öne doğru eğilip kalçalarını daireler çizerken.

"Sana dokunuyor," dedim. "Bu benim kurallarıma aykırı. Ben de mi kucak dansı almalıyım?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak Sadie'nin gözlerinin kızgınlıkla parlayışını izledim. Crimson durumu anlamış gibiydi, kucağından kalktı ve Sadie'nin verdiği para tomarını kabul ettikten sonra koşarak uzaklaştı.

"Bilmiyorum," diye fısıldadı Sadie. "Burada erkek striptizciler var mı? Çünkü bunu görmek için para verirdim."

"Kızım," diye uyardım. "Kıçına şaplak atmamamın tek nedeni en başından beri biraz vahşi olduğunu biliyor olmam. Vahşi olmanı *seviyorum*. Sadece benimleyken vahşi olmanı istiyorum." Beni incelerken ifadesi durgunlaştı, bal rengi bakışlarının ardında bir şeyler çalkalanıyordu.

O andan sıyrılan Sadie yavaşça yerinden kalktı, bir ayağını diğerinin önüne geçirip bana doğru ilerlerken müziğin titreşimiyle hareketleri daha da belirginleşti. Kalçaları her adımda bir o yana bir bu yana dönüyor, şüphesiz sahnedeki dansçılarda gözlemlediği hareketleri taklit ediyordu. Parmağı göğsüme dokundu, kulübe gelmeden önce üzerime geçirdiğim takım elbise ceketimin üzerinde gezindi. "Yani ona dokunuşumu izlemek seni tahrik etmedi mi?" diye sordu, parmağı boynuma doğru ilerleyip orada bulduğu çıplak tene dokundu. Avucunu ensemde kavrayarak, kulağıma fısıldayabilmek için beni kendi seviyesine çekti. "Çünkü bu beni kesinlikle tahrik etti."

Kıskançlığıma rağmen aletim seğirdi. Başka bir kadının Sadie'ye bu şekilde dokunmasına asla izin vermezdim ama bu, onun başka kadınları izlerken ve onlara dokunurken tahrik olması düşüncesinin beni çıldırtmayacağı anlamına gelmiyordu. Elimi tuttu, beni kanepeye doğru çekti ve tam onun olduğu yere oturana kadar itti. "Sanırım başka bir kadın sana kucak dansı yapsa, onu saçlarından tutup koparmak zorunda kalabilirim," diye mırıldandı, bana bakmak için geri çekildi. "Spor salonunda erkekler bana dokunduğunda da böyle mi hissediyorsun?"

Ona dik dik baktım, kalçalarını önümde bir o yana bir bu yana sallayarak yavaşça düşüşünü izledim. Dizlerini yere vurduğunda, o narin ama nasırlı elleri dizlerime dokundu. Dizlerimi aniden iterek aralarından geçti, bacakları düzleşene kadar yükseldi ama beli bana doğru büküldü. Üzerime doğru eğilip gömleğinin altını görmemi sağlayan dantelli, dumanlı gri sütyeni, yüksek ve sıkı göğüslerini sardığı yerden görünüyordu.

Ona durmasını söylemek için duyduğum mantıksız dürtü dilime yapıştı, diğer erkeklerin onun küçük gösterisini izlemesinden hem nefret ediyor hem de hoşlanıyordum. Benim olduğunu biliyordum, dikkati tamamen benim üzerimdeydi. "Durmamı ister misin?" diye sordu, yavaşça döndü ve pantolonumun sınırlarından kaçmak ve içine girmek için çaresizce pantolonumun pantolonuna karşı gerildiği yerde sıkı küçük kıçını horozumun üzerine tünedi. Ellerini kalçalarıma koyarak kalçalarını döndürüyor, bana karşı dönüyor ve içimde yarattığı cazibeyle beni çılgına çeviriyordu. "Çünkü bence diğer erkeklerin şu anda senin yerinde olmayı dilediklerini bilmek hoşuna gidiyor," diye fısıldadı, dönüp kucağıma oturdu ve amını bana dayadı. Aramızdaki tüm kıyafetlere lanet okuyarak bir elimi uzattım ve onu başının arkasından tutarak yüzünü kendime doğru çektim.

"Seni eve götürdüğümde buna pişman olacaksın," diye mırıldandım, dişlerimle alt dudağını ısırdım. Kıkırdadı, başarılı işkencesinden heyecanlanmış görünüyordu. Müziğin ve heyecanın altında büyüyordu.

Sadie kafese tıkılmak için yaratılmamıştı. Vahşi ve özgür olmak için yaratılmıştı ve damarlarında pervasızlık dolaştığında onun yanında olduğum sürece kişiliğinin bu yönlerine tahammül etmeyi öğrenecektim. "Dört gözle bekliyorum," diye itiraf etti boğucu bir gülümsemeyle, dudaklarını usulca dudaklarıma dokundurarak.

Test.

Sadie aramızdaki yakınlaşmayı hiçbir zaman başlatmadı, ilişkimizde açık olma konusundaki tereddütleri nedeniyle bunu hep bana bıraktı. Yumuşak dudakları benimkilere dokunduğu anda onu daha sert bir şekilde aşağı çektim. Bir elim saçlarında, bir elim kalçasındaydı ve ben ağzını son nefesimi verecekmiş gibi yalarken amını sikime sürtmeye teşvik ediyordum. Saçları etrafımıza bir perde gibi düşerek diğer müşterilerin görüşünü engelliyordu, ta ki Yavin işaretle boğazını temizleyene kadar.

Sadie en ufak bir utangaçlık göstermeyen geniş bir sırıtışla geri çekildiğinde, ikisini mümkün olduğunca ayrı tutmam gerektiğini kesinlikle biliyordum. Birlikte komplo kurmaları hiç iyi olmazdı.

"Sadie yarın dövüş gecesine gitmek istiyor," dedi Yavin, ne konuştuklarına dair en ufak bir şüphe bırakmadan. "Ona dövüş gecesinden nefret ettiğini söyledim."

Sadie, "Dövüş gecesine karşılık kucak dansı veririm," diye teklif etti. "Adil bir takas gibi görünüyor."

"Ben zaten kucak dansı yaptım," dedim, ona bakarken yüzüm şeytani bir sırıtışa dönüştü. "Başka bir şey istiyorum."

"Sikini yalamamı istiyor," diye fısıldadı Sadie, sanki ben onu duymuyormuşum gibi Yavin'e doğru eğilerek. Parmaklarım kalçalarında sıkılaşarak onu sabit tuttu.

"Pek sayılmaz, Carina. Seni ailemle tanıştırmak istiyorum."

Yüzünün solgunluğu yavrunun siyah ışıkları altında bile belli oluyordu.

Yavin'in ofisine doğru yürürken attığı kahkaha Sadie'nin anlaşmam hakkında ne düşündüğü hakkında söylenebilecek her şeyi anlatıyordu. Bağlılık fobim, kabul etse de etmese de ailemle tanışacaktı.

Ama bunu bilmesine gerek yoktu.

SADIE

I Enzo beni izlerken oturma odasında her iki yöne doğru beş adım atarak volta atıyordum. Takıntılı bir şekilde saymam ya da kalçama vurmam hakkında yorum yapmadı ama bunları gördüğünü biliyordum. O da biliyordu.
ve birkaç gün önce bu düşünce beni dehşete düşürebilirdi. Endişem yüzünden dikkatim o kadar dağılmıştı ki, yüksek tempolu adımlarıma devam ettim. Rebel yatağındaki yerinden ağır bir nefes alarak kalktı ve dramatik bir iniltiyle gerindi. Koşarak yanıma geldi ve koca kafasını elime vurarak sayımın ortasında dikkatimi dağıttı.

İç çekerek onun önünde diz çöktüm ve göğsüme sarıldım, ellerim kürkünü okşarken Enzo yüzünde düşünceli bir ifadeyle bizi izliyordu. Onunla ilgili bir şey beni yatıştırdı, beni tamamen tüketen dürtülerden uzaklaştırdı. "Neden gelip oturmuyorsun kızım? Birazdan burada olurlar. Akşam yemeği hazır, o yüzden gelip rahatlaman yeterli. Seni çok sevecekler."

Rebel'in başının tepesine bir öpücük kondurarak ayağa kalktım ve yanına oturmak için kanepeye doğru ilerledim. Kolunu bana doladı ve iri eliyle omzumdaki gerginliği ovdu. "Bana bunu yaptırdığına inanamıyorum," dedim yanına doğru inlerken. "Birbirimizi bir haftadan daha az bir süredir tanıdığımızın farkındasın, değil mi? Aileyle tanışmak için çok erken."

"Seni bugün de tanıştırsam, altı ay sonra da tanıştırsam berbat olursun. Ayrıca, o zamana kadar evlenmiş olacağız. Bence düğünümüzde ailemle tanışman garip olur."

"Enzo!" Koluna yumruk atmak için dönerek çığlık attım. Kıkırdadı ve amacına hizmet ettiğinde dramatik bir bebek gibi kolumu sıkıca kavradı. "Altı ay içinde evlenmiş olmayacağız. Evliliğe inandığımı kim söyledi?"

Sanki bu düşünce hiç aklına gelmemiş gibi dudaklarını büzerek sustu. Evliliğe karşı değildim ama bu, çiftlerin evlilik tartışmalarını bir kenara bırakmadan önce yapmaları gereken konuşmalardan biriydi. Çocuklardan ya da ciddi bir şeyden hiç bahsetmemiştik ve sanırım buna şaşırmamalıydım. Bellandi erkeklerinin bu tür kararları kadınları için verme eğiliminde olduğu düşünülürse.

Onu hadım ederdim.

"Annem torun istiyor," diye mırıldandı. "Eminim bu gece bunu açıkça ifade edecektir."

"Çocuk istemiyor musun?" Cevabı için diken üstünde bekleyerek sordum. Şu anda çocuk istemiyor olsam da, gelecekte çocuk sahibi olmanın imkânsızlığı benim için bir anlaşma kırıcı olabilirdi.

Bunun bir anlaşma bozucu olabileceği gerçeği, sanki benimle yatma arzusu olmamasına rağmen ilişkimizin bir geleceği olmasını umuyormuşum gibi önemli hissettirdi. Kendimi toparlamam gerekiyordu ama bunu *gerçekten* istemediğim halde nasıl yapacağımı bilmiyordum.

"Eninde sonunda" dedi, saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırarak. "Ama önce seni bir süre kendime almak istiyorum ve biz sokaklarda savaşırken dünyaya bir bebek getirme fikrinden hoşlanmıyorum. Şu anda her şey çok belirsiz ve tehlikeli." İç çekmeden önce durdu ve beni dikkatle inceledi. "Eğer daha iyi bir adam olsaydım, senden uzak durur ve bir ilişkinin peşine düşmezdim. Seni benim olarak sahiplenmek sırtına daha büyük bir hedef koymaktan başka bir işe yaramadı."

"Evet, belli ki çok kötü bir adamsın," diye azarladım, saçma özeleştirisi karşısında gözlerimi devirerek. Bellandi'lerin pek de iyi insanlar olmadıklarını ve çoğu kişi tarafından suçlu olarak sınıflandırıldıklarını biliyordum. Ama Ivory ile en iyi arkadaş olduğum ve onları tanıdığım için, onların da korkunç insanlar olduğunu söyleyemezdim.

Garip bir yan yana gelişti. Suçlu ama kötü değil.

Düpedüz şeytan olduklarından şüphelendiğim adamlarla ittifak kurmuş olsalar bile.

"Anneme hazır olduğumuzda çocuk sahibi olacağımızı söyle. Daha da iyisi, bunu ona ben söyleyeyim. Merakını görmezden gelmeme alışkındır." Bir kahkaha attım, göğsüne yaslandım ve derin bir nefes çektim. Kokusuyla birlikte

Onun ciğerlerime dolmasıyla vücudumdaki gerginlik azaldı ve ben rahatladım. Onunla çevrili olmak son zamanlarda en sevdiğim yerdi. Kalbim için en tehlikeli yer olduğunu bilmeme rağmen.

Enzo bir hastalık gibi yavaş yavaş içime girmiş, göğsümde atan kasların her bir köşesini kendine mal etmişti, ta ki ben ona karşı olan hislerimi daha fazla inkâr edemeyene kadar. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım aramızda gelişenleri keşfetme ihtiyacına karşı koyamıyordum. Muhtemelen alabileceğim en büyük riskti ama hayatımın geri kalanında onunla bir adım atmadığım için pişmanlık duyacağıma hiç şüphem yoktu. Sadece buna değeceğini ummak zorundaydım.

Ondan bana gelen rahatlığı gerçekten hissetmek için kendime izin verdiğimde, Rebel'in varlığı ayaklarımızın dibine yerleşti. Ben ayağımla onu okşarken, sessiz bir nöbetçi nöbet tutuyor ve endişemi uzakta tutuyordu. "Bazen onu merak ediyorum," diye mırıldandı Enzo, kulaklarının arkasını kaşımak için elini uzatırken. "Bir davranışa kendini kaptırdığında seni aklından çıkarıyor."

Ona bakarken, o çok bilge gözlerin bana yerleşmesini izledim. "Öyle," diye kabul ettim düşünürken. O anlarda dikkatim dağılmaya meyilli olduğu için daha önce aklıma gelmemişti. Ama onu bulduğumuzdan beri, beni sürekli olarak volta atmaktan ve gergin enerjimden uzaklaştırdı. "Sen kriz geçirdiğinde o da oradaydı."

Enzo başıyla onayladı. "Ya sezgileri çok kuvvetli ya da bir noktada bunu yapmak için eğitilmiş."

"Terapi köpeği gibi mi?"

"Onlarla herhangi bir deneyimim olduğunu söyleyemem, ancak ihtiyaçlarımıza karşı bu kadar sezgisel olmanın normal bir köpek davranışı olduğunu sanmıyorum. Araştırmaya değer olabilir. Ben sadece dünyada yuvaya ihtiyacı olan onca köpek varken, bizim için mükemmel köpeğe rastladığımız gerçeğine takıldım," dedi ve beni belimden kavrayıp üzerine çıkana kadar salladı. Büyüleyici ela gözlerine bakarken, her zaman yüzeyin hemen altında gizlenmiş gibi görünen o zonklayan kaçma ihtiyacıyla savaştım. Daha önce beni hiç hayal kırıklığına uğratmamıştı ama Enzo bir adım atmamı ve ona güvenmemi sağladı.

Parmakları kalçamın üzerinde geziniyor, gömleğimin eteklerini yakalıyor ve serin hava karnımı öpene kadar yukarı doğru sürüklüyordu. Başparmakları karın kaslarımın titreyen kaslarını gıdıklarken, saçlarımın etrafımıza bir perde gibi düşmesine izin verdim ve diğer her şeyi engelledim. "Sürekli o kucak dansını düşünüyorum. Vücudunun nasıl hareket ettiğini," diye fısıldadı, başparmaklarını karın kaslarıma bastırarak.

kalçamdaki kemikler ve Rebel hakkındaki konuşmadan beni daha da uzaklaştırıyor. "Bu kadar çok kıyafet olmadan nasıl olurdu?"

"Onları çıkarmamı yasaklamamış olsaydın bilirdin," diye kıkırdadım ve eğilip dudaklarımı usulca dudaklarına değdirdim. "Bu sadece bir vücut. Başka kimsenin dokunmasına izin verilmediği sürece kimin gördüğü kimin umurunda?"

"Başka erkeklerin yanında çıplak olmak seni rahatlatır mı?" Ben ona gülümserken sesi derinleşti.

"Belki tamamen çıplak değil," diye itiraf ettim. "Ama hiçbir zaman tenimi gizleme ihtiyacı hissetmedim. Vücudumla rahatım ve diğer kadınlardan hiçbir farkı yok. Cinselliğim konusunda rahatım."

"Biliyorum," dedi. "Özgüven çok seksi."

"Sadece sana karşı böyle olmamı bekleyemezsin. Ben neysem oyum, Enzo. İnsanların beni izlemesini asla umursamayacağım. Zirvede olmaktan ve kendi müziğimle dans etmekten asla vazgeçmeyeceğim. Ben buyum işte," diye iç geçirdim, dönüşü bekliyordum. "Kimsenin bana bakmasını istemiyorsun diye değişmemi bekleyemezsin."

"Seni biraz vahşi seviyorum. Evcilleştirilememeni ya da kontrol edilememeni seviyorum. Tek isteğim orada seninle birlikte olmam. Seni sahiplenmek ve sapıkları kovalamak için orada olmadığımda çirkin şeyler yapmanı istemiyorum. Vahşi ol, Sadie. Sadece bunu yaparken seni güvende tutmam için benimle birlikte vahşi ol." İlk defa beni maceracı eğilimlerimden uzak tutmaya çalışmayan bir erkekle konuşuyordum. Sözleri beni farklı etkiledi, sanki beni kontrol etmek değil de korumak istiyor gibiydi.

"*Tease*'de bir direğin üzerinde dans edebilir miyim*?"* Bu sorunun onun sınırlarını zorladığını biliyordum ama ısrarıma kızmak yerine başını göğsüne eğdi ve kıkırdadı.

"Belki bir gün, ama ilk dansın sadece ve sadece bana ait. Anlaştık mı?"

"Adil," diye kabul ettim, eğilerek. Dudaklarım dudaklarıma değerken gözleri benimkileri tuttu.

geçici olarak. Samimi bir şekilde. Bu sadece bir öpücüktü, ama nedense başlatan ben olduğumda daha fazlasıymış gibi hissettirdi. Bir iniltiyle öpücüğü derinleştirdi, çenemi kavradı ve dili benimkiyle düello ederken bana kendimi değerli hissettirdi. Sadece ailesinin yakında geleceğini bilmek beni ona sürtünmekten ve bir daha ondan başka kimseden istemediğim o sürtünmeyi aramaktan alıkoydu.

"Ailen yakında burada olacak," diye fısıldadım sert ağzından geri çekilirken. Dudakları kıpkırmızıydı, tıpkı benimkilerin de öyle olması gerektiğini hayal ettiğim gibi

ol.

"Kahretsin," diye inledi ve beni kucağından kaldırıp yanındaki kanepeye oturttu. onu. Boynunu eğdi, elleriyle yüzünü ovarken başını kanepenin arkasına doğru sarkıttı. "Bir sorun haline geliyorsun."

"Ben mi?" diye güldüm. Kendimi onun kucağına koymamış ya da öpüşmeyi derinleştirmemiştim. Çıplak tenimi okşamamış ya da kucak dansından söz etmemiştim.

"Sana karşı kendimi kontrol edemiyorum. Bu benim için yeni bir durum."

"Hmm. Bana dokunduğun anda kendimi patlattığım için seni bu şekilde etkilediğimi bilmek hoşuma gidiyor," diye itiraf ettim. Elimi ön koluna dokundurarak tepeden çıkan damarın izini sürdüm, tepki olarak saçlarının kalkmasını ve dokunuşumla kasların gerilmesini izledim. Ön kapının tuş takımından gelen bip sesi kapının diğer tarafından gelmeden önce Rebel'in keskin havlaması tek uyarıydı. Saniyeler sonra bir insan kalabalığı içeri girdi, Enzo'nun evini istila ederken sanki onun alanında tamamen rahatmış gibi kendi aralarında konuşmaya başlamışlardı bile. Ben onun yanında hareketsiz dururken Enzo o derin sesiyle kıkırdadı.

Çantalarını ve cüzdanlarını mutfak adasına bırakırken nedense kimse onunla konuşmamıştı. Oturduğumuz yerde bizi ilk fark eden çocukların en küçüğü oldu ve ciyaklayarak yanımıza koştu. "Yavru köpek!" Kollarını Rebel'e dolayarak onu sıkıca kavradı ve Rebel heyecanla poposunu sallayıp kıkırdayarak kızın yüzünü defalarca yaladığında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Bu kim, Enzo Amca?" diye sordu, Rebel'i bırakıp kendini Enzo'nun kucağına attı ve aynı sıkılıkla ona sarıldı.

"Bu Sadie," dedi, kızın burnuna şefkatle dokunarak. "Benim küçük kızım nasıl?"

Karşılığında kıkırdadı ve sırıtarak Enzo'nun burnuna dokundu. İki ön dişi eksik, o parlak gülümsemesini bana doğru çevirdi ve Enzo'nun kucağından fırlayıp benimkine kondu. "Çok güzelsin," dedi Enzo gülerek koltuktan kalkarken onu görmezden gelerek. Kollarımdaki kızdan başımı kaldırıp diğer insanların bana şaşkınlıkla baktığını gördüğümde, ona yakınlığımın sağlayacağı güvenliği isteyerek onu takip etmek için ayağa kalktım.

"Gabriella, hiç tanımadığın insanların üzerine öylece atlayamazsın. Terbiyen nerede senin?" diye sordu kadınlardan biri, onu daha sıkı tutmak için kaldırdığımda. Taşınamayacak kadar büyük olmasına rağmen ben onu desteklerken bacaklarını kalçamın yan tarafına doladı. Bulunduğum yerde kalmak istemesem de onu yere bırakmayı kendime yediremiyordum.

"Tahmin etmediysen kollarındaki küçük dehşet Gabby," diye güldü Enzo. Yüzümü onunkine çevirdim ve bana yönelttiği parlak gülümsemeye karşılık verdim. Bu dişsiz gülümsemeye kim nasıl karşı koyabilirdi ki? Muhtemelen onu güldürmek için aptalca davranırdım. "Onu azarlayan kadın annesi Gianna. Yanındaki pislik de kocası Tad," diye güldü Enzo, kız kardeşinin yanağına bir öpücük kondururken. "Tezgâhın arkasında saklanan bücürler yeğenlerim Barrow ve Lakely. Ebeveynleri köşede pusuya yatmış fısıldaşıyor. Bunlar da en büyük kız kardeşim Mia ve kocası Mauro. Sonra Aria, Sienna ve Elisa var; onların ne çocukları ne de kocaları var." Onları tek tek göstererek bana garip bir şekilde el salladı ve tüm isimleri nasıl hatırlayacağımı merak etmeme neden oldu.

Benim felaket ailemle tanışma zamanı geldiğinde ö d e ş e c e k t i m .

"Ve annem Bianca," diye ekledi ve annesinin yanağını sevgiyle öptü. Gabriella ondan hızla uzaklaştı ve bana doğru ilerlerken onun kolunun altından geçti. Çocuklar adanın etrafından oturma odasına doğru koştururken Gabriella kolumda kıpırdandı ve bana da peşlerinden gidebilmesi için onu yere bırakmaktan başka çare bırakmadı.

"Oh, *Mimmo*!" Bianca yaklaşırken kollarını uzattı. Elleriyle yüzümün iki yanına dokunarak, gözlerinde yaşlarla beni dikkatle inceledi. "Çok güzel bir kız."

"*Evet*, anne," diye güldü Enzo. "Belki de parmağına yüzüğü takmadan önce onu korkutmamalısın yoksa torunlarını asla göremezsin."

"Özür dilerim," diye kıkırdadı ve beni bırakıp geri çekildi. "Enzo'm bizi daha önce hiç bir kızla tanıştırmadı. Zavallı annesine bile kimseyle görüştüğünü söylemedi."

Gergin bir şekilde kıkırdadım, Enzo'ya baktım ve sözlerimi düşündüm. "Birbirimizi uzun zamandır tanımıyoruz," dedim. "İkimizin de bunun olacağını tahmin ettiğini sanmıyorum."

"O bir İtalyan, değil mi? Ne istediklerini biliyorlar. Babası benimle evlenmeyi planladığını birkaç gün içinde öğrendi! Bok herifin tekiydi." Sesini fısıltıya indirerek eğildi. "Zavallı Mia bir ay içinde hamile kaldı."

"Seni duyabiliyorum anne," diye inledi Mia ama annesinin maskaralıklarına gözlerini devirirken bile yüzündeki gülümseme onu eğlendiriyordu.

"Bu muhtemelen Enzo'nun onu korkutmakla kastettiği şeyin bir parçası olabilir," dedi Elisa ve bir mesaj yazmak için cep telefonuna baktı

Öfkeyle.

"Telefonunu kaldır," diye azarladı Bianca. "Kardeşinin evindeyiz ve onun kız arkadaşıyla buluşacağız. Ne kadar kabasın? Hepinizi bir ahırda büyüttüğümü sanacak."

"Ahırda yaşayan insanların cep telefonu alacak parası olmadığına eminim anne," diye güldü Elisa ama Enzo sarılmak için yaklaşırken telefonu arka cebine soktu.

"Okul nasıl gidiyor?" diye sordu, başının üstünü öperek.

"Calculus kıçımı tekmeliyor. Neden beni tekrar almaya ikna etmene izin verdim ki?"

"Dil!" Bianca nefesini tuttu ve dikkatini tekrar bana çevirdi. "Doğduğunda değiştirilmiş. Yemin ederim." Güldüm, bu ifade annemin benim hakkımda söyleyeceği bir şeye o kadar benziyordu ki Enzo'nun en küçük kız kardeşiyle anında bir akrabalık hissettim.

"Sanki Enzo küfretmiyor!" diye bağırdı genç kız. "O yetişkin bir adam anne. Kilisedeymişiz gibi davranmayı bırak."

"Kardeşin büyüdü, evet. Ama sen değilsin, benim tatlı, çileden çıkarıcı çocuğum. Kendi başına yaşadığında, eğer istersen bir denizci gibi küfredebilirsin. Şimdilik benim kurallarıma uyacaksın." Kız gözlerini devirdi ve Enzo'nun yanına daha da gömüldü.

"Ben gençken benim için de aynı kuralları koyardı," diye onu rahatlattı Enzo, yavaşça uzaklaşıp tekrar yanıma geldi. Sırtıma sarıldı, beni geren temas sayesinde beni rahatlattı. Erkek arkadaşımın ailesiyle pek fazla deneyimim olmamıştı. Patrick ciddi ilişkilerimin bir parçasıydı ama beni onların önünde her zaman saygıdeğer bir mesafede tutmuştu. Enzo, annesinin daha fazla torun sahibi olma ihtimalini gözleri parlayarak izlemesini umursuyor gibi görünmüyordu. Sanki etrafta koşuşturan üç kişi yetmiyormuş gibi. "Yemek yakında burada olur. *Angel's*'dan sipariş verdim."

"Yemek pişirebilirdim!" Bianca azarladı. "Bizi doyurmak için o kadar para harcamamalısın."

"Anne, ailem geldiğinde onları doyuracak kadar param var. Bir şeyler pişirirdim ama Sadie'nin bu gece bu konuda endişelenmesini istemedim. Hepiniz yeterince korkutucusunuz, bir de karnınızı doyurmak için endişelenmenize gerek yok. Sizin için yemek yapmayı bile sevmiyorum."

"Paran olması onu boşa harcaman için bir neden değil Lorenzo," dedi ve yemek masasına bakmak için hareket ederken başını salladı. Enzo gibi tertemiz

her zaman sakladı, başıyla onayladı ve masayı hazırlamak için dolaptan tabakları aldı.

Enzo onu kendi haline bıraktı ve yeğenleri yanlarından hızla geçerken gömleklerinden tuttu. "Sadie'ye merhaba de." Sırıtarak onları hareketsiz tutarken, genç oğlanlar özgürlük için onu çekiştiriyordu.

"Enzo Amca!" Lakely inledi.

"Selam, Sadie!" Barrow, Enzo onu serbest bıraktığında öne doğru fırladığını söyledi.

Lakely amcasına ters ters baktı ve tutsaklığına karşı daha sert bir şekilde kıpırdandı. "Merhaba de küçük iblis," diye güldü Enzo. "Sonra da koşa koşa gidip evimde yine terör estirebilirsin."

"Merhaba!" Lakely sonunda Enzo onu bıraktığında ayaklarının üzerinde tökezleyerek konuştu. Rebel kanepeye atladı, etrafta koşuşturan üç dehşetin yolundan çekilmeye hevesliydi.

"O senin mi?" Elisa Rebel'in yanındaki kanepeye çökerek sordu. Kızım başını delikanlının kucağına bıraktı ve çocukların çılgınlığına karşı yatıştırıcı kaşımaları kabul etti.

"O bizim," diye yanıtladı Enzo ve Rebel'in benim olduğuna dair içgüdüsel tepkimi yutmamı sağladı. *Hay aksi.* İnsanlar bir çocuğu denemek için birlikte bir köpek almazlar mıydı? Bakışlarım odanın içinde zıplayan çocuklara kaydı, kendimi ve küçükken olduğum dehşeti hatırladım.

Luna buna kıyasla çok sakin görünüyordu. Luna ve Levi büyüdüklerinde de böyle mi olacaklardı, yoksa Enzo'nun yeğenleri de benim gibi hiperaktif miydi?

Ugh.

Çılgın enerjim benim için yeterliydi. Benim enerjimde bir çocuk hayal etmeye çalışmak beni dehşete düşürüyordu.

Kapı çaldı ve Enzo teslimat şoförünü içeri almak için kapıya yöneldi. Bir poşet dolusu yemeği içeri taşıyarak Bianca'nın yemek için masaya serdiği tencere ve kesme tahtalarının üzerine bıraktı. Görünüşe göre Enzo'nun ailesi, bir araya geldiklerinde çok fazla yemek yeme konusunda benimkilere fark atıyordu.

Her şey ayarlandıktan sonra herkes masanın etrafında toplandı. Bianca bir uca, Enzo diğer uca, ben de onun yanına oturdum. Elisa karşıma oturdu, aralarındaki belirgin yaş farkına rağmen özellikle yakın olduklarını bana söyleyen bir şekilde tek erkek kardeşine sarıldı. Masanın etrafındaki sandalyeler herkesi sığdırmak için sıkıca bir araya getirilmişti ama hepimiz sıkıştık.

"Tüm temel yemekleri sipariş ettim," dedi Enzo. "Spagetti, parmesanlı tavuk, primavera, arancini ve risotto. Sen ne istersin?"

"Arancini," dedim, Enzo'nun masaya eğilip benim için bir pirinç topu kapmasını izlerken. Pirinç hayatımda her zaman bir cevaptı.

"Yakında daha büyük bir masaya ihtiyacın olacak Lorenzo. Aria'nın bir erkek arkadaşı var ve yakında bize katılacak. Ondan sonra yerimiz kalmayacak."

Gözlerini kız kardeşine çeviren Enzo'nun ifadesi karardı. "Benimle başlama. Ben senden büyüğüm," diye güldü Aria, elindeki çatalı uyarmak için uzatarak. "Ben istediğimi yaparım."

"Bu erkek arkadaşı neden daha önce duymadım?" Enzo sordu, ben de içimden kıkırdadım.

"Çünkü onu kovalayacaksın!"

"Bir kardeşin onu korkutup kaçırmasına izin verdiğine göre pek de erkek sayılmaz, Aria. Senin için savaşacak birini hak ediyorsun-"

"Tüm erkekler bir kadınla birlikte olmak için *fiziksel olarak* kavga etmek istemez. Mağara adamı davranışının normal olmadığının farkındasınız, değil mi? Sadie'nin kardeşiyle onunla çıkma hakkı için kavga ettin mi?"

"Hayır. Sadie'nin kendisiyle dövüştüm." Yanaklarıma sıcaklık yayılırken Enzo kız kardeşinin şaşkınlığına güldü.

Lanet olsun.

"*Fists of Fury* adında bir boks salonu işletiyorum," diye açıkladım. "Yani kendi başımın çaresine bakabilecek durumdayım. Kardeşlerim öyle tipler değil. Ayrıca, Enzo henüz ailemle tanışmadı."

Rebel, Gabriella'nın sallanan ayaklarının altına kıvrıldı ve genç kızın sırtına vurup kıkırdamasına izin verdi. "Yakında mı?" Bianca, bir ısırık bile alamadan çatalımı tabağa bırakmama neden olarak sordu.

"Mhmm," diye onayladım, kalp atışlarım muhtemelen bir hastane ziyaretine ihtiyacım olduğu noktaya kadar hızlanırken bile. Enzo'nun eli masanın altından dizimi tuttu, yüzünde kibirli bir gülümseme vardı ve bu toplantıdan hiçbir şekilde çıkamayacağımı söylüyordu.

Sikeyim.

O gecenin ilerleyen saatlerinde müzik damarlarıma pompalandı, Yeraltı'nın çılgın enerjisi ruhumdaki vahşiliğe sesleniyordu. Enzo bana ters ters baktı.

bodrum katına inmek için şirket binasının eski servis asansörüne bindi. Bundan zerre kadar rahatsız olmamıştım, ailesiyle birlikte bana çektirdiği eziyetin intikamını almanın keyfini çıkarıyordum.

Onları çok sevdim. Eğer bir gün kayınvalidemin nasıl biri olabileceğini düşünmeyi bıraksaydım, kendim için hayal edebileceğim her şeye sahiptiler. Sadece onu daha çok istememe neden oluyorlardı ve içimde süren savaş, bu kadar mükemmel olduğu için tamamen onun suçuydu.

Ona sırıttım, boyalı kırmızı dudaklarımı yaladım ve başka bir kelime daha söylemesi için cesaretlendirdim. Dövüş gecesi için giyinmiş olarak dairemdeki yatak odamdan çıktığımda çıkardığı hırıltı beni evde kalmaya ikna etmeye yetmişti. Gözlerinde, bana dokunan herkesin acı çekeceği uyarısında bulunan bir sahiplenme ve tehlike vardı.

Birçok erkek, dövüşçülere amlık yapmadıkları sürece kadınların Yeraltı'na ait olmadıklarını düşünüyordu ama Enzo'yla birlikte görünmem bunu tersine çevirecekti. Derin yakut rengi bralet göğüslerimi mükemmel bir şekilde sarıyor, asansör durduğunda ve açılış dövüşlerini izlemek için toplanan insan kalabalığına adım attığımızda karnımı açıkta bırakıyordu. Mike gecenin assolisti olarak bir saat daha ringe çıkmayacaktı.

Yürürken kalçalarım yakut rengi uzun eteğimin yırtmaçlarından dışarı fırlayınca gözler bize çevrildi. Enzo takım elbisesinin içinde nefis görünüyordu, kaba kalabalığın arasından sıyrılıyordu. Dövmelerinin sergilenmemesi, geniş gövdesindeki gücün çoğunlukla iş adamı kimliğinin arkasına saklanmış olması beni neredeyse üzüyordu. "Neden çizme ve kot pantolon giymiyorsun?" Yürürken ona doğru eğilerek sordum. Parmaklarım kolunda gezinirken tenini tenimde hissetmeyi arzuluyordum.

"Bellandi işi takım elbise giymem anlamına geliyor," dedi ve üst düğmesi açılana kadar gömleğinin yakasını çekiştirdi. Kumaştaki boşluktan görünen bronzlaşmış zeytin teni bile dudaklarımı yalamama neden oldu. "Böyle devam edersen ikimiz çok profesyonelce olmayan bir şey yapacağız Carina," diye uyardı.

İçimi çektim, müziğin her gümbürtüsünde içime akan ihtiyacı durduramıyordum. Dövüş gecesi beni tahrik ediyordu. Her seferinde. İki adamın eğlence için dövüşmesini izlemenin tüm şiddeti ve kontrollü öfkesiyle ilgili bir şey, içimin en derin, en karanlık kısımlarını etkilemesine engel olamadığım bir doğa gücü gibi hissettirdi. "Bu hoşuma gidebilir," diye fısıldadım.

Enzo kaşlarını kaldırarak bana baktı ve parmaklarıyla çenemi yakaladı. "Biliyor musun bebeğim, senin biraz teşhirci olduğunu düşünmeye başladım. Bana kucak dansı yapıyorsun, tanımadığın erkekler için soyunmak istiyorsun. Bacaklarından birini yukarı kaldırsam ve seni iple desteklemeye zorlasam o daracık amcığın ıslanır mı? Seni o kadar geniş açsam ki herkes amcığın sikimin etrafındayken ne kadar mükemmel göründüğünü görebilse?"

"Hmmm," diye mırıldandım ve beni ana arenanın görüneceği kapıya doğru yönlendirmesine izin verdim. Kapıların yan tarafında Bellandi'nin adamları bahis oynuyordu, herkes yasadışı kumardan nasibini almak için yarışırken kalabalığın izdihamı bunaltıcıydı.

Sırayı atlayıp doğruca, keskin kahverengi gözleriyle tahsilatı denetleyen takım elbiseli adama doğru yürüdüm. "Massimo," dedim, sütyenimin içinden bir tomar para çıkarıp eline tutuşturarak.

"Oğlunla mı?" diye sordu, nadir görülen bir gülümsemeyle bana doğru döndü. Enzo arkamda durdu ve omurgama sıkıca sarıldı.

"Çok doğru," diye kabul ettim.

"Nedir bu?" Massimo, Enzo'yu incelerken paramı sağa sola sallayarak sordu. "Bellandi erkekleriyle çıkmadığını sanıyordum, Sandman?"

Gözlerimi devirerek, böyle bir şey için dünyayı yakıp yıkacak kadar öfkeli olan bu küçümsenmiş adama gülümsemek için kendimi zorladım. Matteo için Yeraltı'nı yönetmesinin bir nedeni vardı; öfkesi benzersizdi. Kendi alanında hiçbir pisliğe müsamaha göstermezdi ve sorun çıkaranları ringe atıp yumruklarıyla icabına bakmaktan çekinmezdi.

Kısacası, o bir psikopattı.

"Bunu söylediğimi hatırlamıyorum. Sadece seni becermekle ilgilenmediğimi söylediğimi hatırlıyorum. Bahsimi oynayacak mısın, oynamayacak mısın?"

"Belki de sen de diğerleri gibi sırada beklemelisin. Madem senin için bu kadar tatsızım."

Enzo'nun göğsü uyarı hırıltısıyla gümbürdedi. "Sanırım bahse girebilirsin yoksa kendini Yeraltı'ndan çıkarılmış bulabilirsin, Massimo." İki adam bir dakika boyunca birbirlerine baktı ve Massimo sarı saçlarıyla dolu başını sallayıp homurdandığında bu bakışlar sona erdi.

O döndü hayal kırıklığına uğramışgözler at Ben. "I düşündüm sen sevdim Yeraltı. Ringe çıktığınızda kesinlikle itiraz etmediniz." "Dövüş gecesine gelmeyi seviyorum ama bu, bu gecenin ya da vahşi bir gezinti için gelen kadınlar gibi bacaklarımı açarım.

Kendi vahşi yolculuğum var," dedim kıçımı Enzo'nun kasıklarına doğru eğerek. "Düzenli olarak toplum içinde baştan çıkarılan bir adamla birlikte olmak için fazla bölgeciyim," diye dalga geçtim.

"Utanç verici." Massimo sırıttı, gözleri başka bir kadına takıldığında yüzündeki gerginlik kanıyordu. Çok kolay dikkati dağılıyordu.

Massimo gibi bir adam, emrinde gerçek bir açık büfe varken asla durulmazdı. Bahsimi oynadı ve parayı bahisçilerden birine verdi. Sonunda beni arenanın kapılarına doğru yönlendirirken Enzo'ya başını salladı. Merdivenler devasa odanın ortasındaki ringe iniyordu, seyircilerin müdahale etmesini engellemek için etrafı altın kafes parmaklıklarla çevriliydi.

Kucağında güzel bir kızla puro içen Polis Şefi'nin yanından geçtik ve Enzo beni Bellandis için ayrılmış koltuklara yönlendirene kadar kubbeli arenanın etrafında ilerledik. Geldiğim diğer her gece sahipsiz kalmışlardı. Koltukların yüksekliğine kadar çıkan duvarların sağladığı çok az bir mahremiyetle locaya adım attık. Altımızda gerçekleşen dövüşün manzarası olağanüstüydü, mümkün olan en iyi manzaraya sahip olmaya çalıştığım yerlerin hiçbiriyle kıyaslanamazdı.

"Massimo kavga etmenizle ilgili ne dedi?" Enzo boş koltuklara rağmen beni kucağına çekerken sordu.

"Aylar önceydi. Sadece bir kez yaptım."

"Ciddi şekilde yaralanabileceğiniz bir kavgada kendinizi riske atmanıza ne sebep oldu?"

"Dövüşçü bir gece önce bir kadınla el ele tutuşmuş. Kadın korkudan aklını kaçırmıştı. Massimo onunla ilgileneceğini söyledi ama ben bir kadın tarafından herkesin önünde dövülmesinin daha etkili olacağını düşündüm. Onu yenebileceğimi bilecek kadar dövüştüğünü görmüştüm. Ben de öyle yaptım." Omuz silktim, çünkü diğer her şey önemsizdi.

"Ve Massimo sana karşı bir şeyler hissediyor?" Enzo homurdandı, nefesi bir uyarı olarak boynumun derisini gıdıklıyordu.

"Ben olsam o kadar ileri gitmezdim," diye alay ettim. "Massimo'nun amcığa karşı bir ilgisi var demek daha doğru olur ve sanırım Erik'in canına okumamı izlemekten hoşlanması onu şaşırttı. Dövüş bittiğinde soyunma odamda bekleyen sik gibi olmaya çalıştı. Hayır dedim ve hepsi bu kadar. O sadece dramatik biri."

Kazanan boksör altımızdaki kafeste dans ederken, diğeri baygın bir şekilde dışarı sürüklendi. Daha yeni soyunma odasına götürülmüştü ki bir sonraki dövüşçü ringe sıçradı. Eldiven yoktu.

Yeraltında, ellerinin etrafına sarılmış bant, ağız korumasının etrafından sırıtırken derin teniyle tezat oluşturuyordu.

Dövüş kulübünde diş hijyeni önemliydi.

Enzo'nun eli eteğimin yırtmacının içine kaydı, biz dövüşün başlamasını izlerken sert parmakları kalçamın etini yoğuruyordu. "Massimo'nun benim olanı istediğini bilmek hoşuma gitmiyor. Bu benim amım ve ona dokunmaya cüret eden her erkeği öldürürüm."

Nefes alışım hızlanırken kalçalarım kucağında geriye doğru kaydı. Tenimdeki o hain parmakların alaycılığı beni ateşliyordu ve Bellandi kutusunun yanından geçen herkesin elinin eteğimin içinde kaybolduğunu görebileceğini bilmek beni sadece daha yükseğe çıkarmaya hizmet etti.

ENZO

I Elimi kalçalarının arasına doğru kaydırdım, serçe parmağım Sadie'nin tangasının danteline sürtündü. "Çoktan ıslanmışsın Carina," diye mırıldandım, dudaklarımı çenesine değdirerek. "Seviyorsun dövüşmelerini izlemek?" Elimi kumaşın altından geçirip pürüzsüz tenine dokunarak sordum.

İlk dövüşçü ilk yumruğu attı ve rakibinin burnuna indirirken kalabalık alkış ve şikâyet karışımı bir sesle karşılık verdi. Sadie göğsüme yaslandı ve striptizcinin Sadie'ye kucak dansı yaparken yaptığı gibi sırtını kamburlaştırdı. Bir parmağımı içine sokarak başparmağımla klitorisini daire içine aldım. "Evet," diye nefesini tuttu.

"Neden?" Ben sordum.

"Acımasızlık. Ellerinde bu kadar güç olduğunu bilmek hoşuma gidiyor," diye sessizce inledi, sesi bastırmak için yüzünü boynuma gömdü, böylece etraftakiler duyamayacaktı.

"Kalçalarının arasında kızışmalarını hissetmek istediğin için mi?" Öfke ve kendi kıskançlığım ses tonumu renklendirerek sordum. Onu asla paylaşmayacaktım ama Sadie'nin maceracı yönünü cesaretlendirmek için her zaman elimden geleni yapacaktım.

"Hayır," diye reddetti. "Onları istemiyorum. Onlarla yerleri silmeni izlemek istiyorum ve sonra beni soyunma odasına götürmeni ve adrenalininin geri kalanını içimde becermeni istiyorum. Kalçalarımın arasında kızışmanı istiyorum. Sadece seni." İkinci bir parmak daha eklediğimde nefesi kesildi ve yumruk yağmuruna dönüşen altımızdaki kavgaya gözlerini kilitledi.

Eğer daha iyi blok yapmazsa, rakibinin kafasını yumruklamasına izin verdiği şekilde uzun süre dayanamazdı. "Teslim edemem

" dedim tereddütle. İnsanların neler yapabileceğimi bilmesini istemediğime, hafife alınmanın ölüm kalım söz konusu olduğunda bir erkeğin sahip olabileceği en büyük değer olduğu gerçeğine sadık kaldım. Eninde sonunda ona istediğini vermenin bir yolunu bulacaktım ama bu Yeraltı'nda sayısız insanın gözleri önünde olmayacaktı. "Ama seni bir yere götürüp becerebilirim. Bunu ister misin?" Ona sordum, doruk noktasına yaklaşana kadar parmaklarımı onun daracık ateşine sokup çıkardım. Hayır derse, onu boşaltacak ve eve dönene kadar onu sikmek için bekleyecektim, ama Küçük Kızım ona ihtiyacı olanı vereceğimi her zaman bilecekti.

Bu, yakalanma riskinin başının üzerinde asılı durduğu halka açık bir yerde onu becermek olsa bile, onun için karışıma adrenalin katmak için. Bilinçli bir hareket olmasa bile sürekli olarak bir sonraki heyecanını arıyordu.

Bunu yapabilmesini ve yaparken de güvende olmasını sağlamak benim görevimdi.

"Evet," diye inledi. "Becer beni, Enzo."

İnleyerek elimi eteğinden çektim ve onu kucağımdan kaldırdım. Bellandi'nin oturma odasından çıktık ve merdivenlerden kafese doğru inerek zemin kata ulaştık. Arka taraftaki koridor beni çağırıyordu, dövüşçülerin dövüş için üzerlerini değiştirdikleri ve hazırlandıkları yer.

Ve işleri bittiğinde sikiştiler.

Tüm o kapıları geçtikten sonra koridorun sonuna doğru ilerledik ve elektrik odasına giden ayrı bir karanlık koridora saptı. Nadiren kullanılan bu oda, heyecan arayan kızımı teşhir etmeden tatmin edecek kadar halka açıktı. Karanlık ve ışıklandırma eksikliği, koridora baksalar bile kimsenin onu görmesine izin vermezdi, bu yüzden birinin arkamızdaki kapıdaki elektrik ekipmanına erişmesi gerekmediği sürece güvende olurduk.

Onu duvara geri itmek için dönerek ağzını aldım. Benim için dudaklarını ayırana kadar dudaklarını ısırdım ve yaladım, çılgınca bir öpüşmeyle dilimi onunkine doladım. Onunla zaman geçirmek istiyordum. Onu yatağa yatırıp sevişmek istiyordum ama buluşmalarımızın halka açık yerleri buna hep engel oluyordu.

Kollarını omuzlarıma doladı, hareketlerimizdeki incelik eksikliğini umursamadı. Ten tene temastan mahrum kalmanın verdiği hayal kırıklığıyla inlerken, dokunuşundaki çaresizlikle enerjimi eşleştirdi. Onu yatağa atmama izin verdiği gün tenime ve her şeyime sahip olabilirdi ama onunla yatakta seks yapmak, onu terk etmem gerektiği anlamına geliyordu

Sonra. Uykum ve şiddetli rüyalarım hakkında konuşana kadar bunu yapmak yanlış geliyordu.

Sadie'nin kendini kullanılmış ve terk edilmiş hissetmesini asla istemedim ama eninde sonunda neden onunla aynı yatakta uyuyamadığımı anlayacaktı.

Elimi tekrar eteğinin içine kaydırarak tangasını yakaladım ve yırtılana kadar çekiştirdim. Dantel, belinin lastiğinden etini ısırırken çıkardığı sesi yutkunarak dinlerken, ertesi gün bir iz kalacağını biliyordum. O anda umurumda bile değildi.

Eteğini önümden iterek kemerime uzanırken eli pantolonumun üzerinden sikime dokunduğunda inledim. Becerikli parmakları kemeri çözdü, fermuarımı açtı ve beni serbest bıraktı. Tenime değen serin hava, başıma geleceğini bildiğim şeyle keskin bir tezat oluşturuyordu. Kıç yanaklarının her birinin altından bir elimle onu desteklemek için etrafına uzandım, kaldırdım ve bacaklarını belime sararken inledi ve ben onun içine girdim.

Eve gelir gibi, sikim her zaman onun amını nerede bulacağını biliyordu.

Beni bir mengene gibi kavradı, ben ağzını bir kez daha yutarken sikimin içinde nabız gibi atmasını sağladı. Birisi koridorun sonundaki tuvalete gitmek için koridordan geçerken çığlıklarını yutarak, acımasızca içine girip çıktım. Adımı haykırırken sırtındaki tuğla canını acıtmış ve derisini çizmiş olmalıydı ama kalçaları hala bana karşı dönüyordu. Onu daha sert ve daha sert almam için beni cesaretlendiriyordu. "Biri görebilir," diye nefesini tuttu.

"Ya görürlerse? Ne görecekler, bebeğim?" diye sordum, inleyene kadar içine daha sert ve daha derin girdim.

"Seks yapıyoruz," diye fısıldadı, takım elbisem beni korusa da kısa tırnaklarını sırtıma geçirdi.

"Beni amımı sikerken görecekler. Benim olanı aldığımı görecekler ve sen *de* benimsin, değil mi Carina?" Onu sikimden kaldırıp ayakları yere değecek şekilde yere bırakarak sordum. Soğuk hava onun sıcaklığıyla keskin bir tezat oluşturuyordu. Ellerini duvara dayaması için onu döndürdüm, kıçını ortaya çıkarmak için eteğini yukarı ittim ve boyuna rağmen bana doğru açıyı vermek için dizlerimi büktüm ve içine geri döndüm.

Takıntı haline getirdiğim saçlarından bir tutam tutarak başını geriye çektim, böylece onu her şeyimi almaya zorlarken yüzünü izleyebilecektim. Her darbem onun ucuna çarpıyor, dudaklarından bir nefes çekiyordu. "Cevap ver bana."

"Evet, ben seninim Lorenzo," diye kabul etti. Becerikli parmaklarıyla bacaklarının arasına uzandı ve yaklaşan orgazmıyla amı etrafımda sıkılaşana kadar klitorisini okşadı. "Beni boşalt."

Kendini daha da yukarı okşarken parmakları boyuma sürtündü ve daha fazla dayanamayana kadar damarlarımdaki ateşi körükledi. "*Cazzo*," diye inledim.

Sadie orgazmını haykırırken, adam banyodan geri döndü, salonun önünden geçti ve doğrudan bize baktı. Onu serbest bırakmamla doldururken, vücudumun üzerine eğilerek onu görüşten koruduğumdan emin oldum. Gölgeler yüzünden yüzünü ya da vücudunu görememeleri gerekiyordu ama bundan emin olmak için elimden gelen her şeyi yaptım.

Muhtemelen Yeraltı'nda olan şeylere fazlasıyla aşina olan bu kişi koşuşturarak ilerledi.

"Sence gördüler mi?" Sadie sordu, sesi titriyordu ama korku ya da utançtan değildi. İzlenmeyi istemek tam onun yapacağı bir şeydi, ama bunu o kadar ileri götürmekte zorlanırdım. Ben çekilirken bana doğru döndü ve eteğini düzeltti. Hemen tangasını mahvettiğime pişman oldum, kalçalarının tepesine yaklaşan yırtmaçlarıyla amını örtmesini istiyordum. Bana yaramazlık dolu bir ifadeyle sırıttı. "Belki bir dahaki sefere iç çamaşırımı mahvetmeden önce durup düşünürsün. Onlar pahalıydı."

"Sana yenilerini alırım," dedim, kendimi tekrar pantolonumun içine sokarak. Hâlâ ıslak olan sikimi pantolonuma sokmak başka kadınlar için rahatsız edici olabilirdi ama Sadie'yle arenaya onunla kaplı olarak döneceğimi bilmek gurur verici bir şeydi.

Mağara adamı mı? Olabilir.

Ne yazık ki durmaya hiç niyetim yoktu, gecenin geri kalanını izlemek için yerleşebilmemiz için onu kafese geri götürüp merdivenlerden yukarı çıkarırken bile. Aletim onun içindeydi, ben onun dışına sızıyordum.

Dünyamda her şey yolundaydı.

Sadie kalçalarının arasından sızmış olması gereken dölden utanmıyor, kalçaları eteğinin iki yanındaki yırtmaçlardan dışarı bakarken başarabildiği kadar uzun adımlarla yürüyordu. Biz yürürken kafalar döndü, elimi onun üzerinde tutarken parmaklarım sırtının küçük kısmına doğru seğirdi. Üst kattaki kalabalığın ortasından soluk gri gözler benimkilerle buluştu; Murphy'nin ikinci adamı beni incelerken bakışlarım onun üzerinde durdu.

Kolumu Sadie'nin kalçasına dolayarak onu yanıma doğru kıvırdım, yüzümü beni duyabileceği şekilde eğerken ona bakmadım.

Kalabalığın gürültüsü. "Murphy'nin adamlarından biri burada."

Sustu, ancak ben onu teşvik ettiğimde merdivenlerden yukarı doğru yoluna devam etti. VIP kabinini atladık, Sean kuyruğunu kıstırıp kubbenin tepesindeki kapılardan çıkarken onu takip ettik. "Massimo'yu görüyor musun?" Elini elime alıp henüz yerlerini bulamamış kalabalığın arasından ona rehberlik ederek sordum. Beton bodrum katına çıktığımızda benim hızıma ayak uydurmak için acele etti.

Massimo bahis masalarından ayrılmıştı, mağara gibi alanda hiçbir yerde görünmüyordu.

"Beni mi arıyordun, Lorenzo?" Sean, ben dönüp ona bakarken sağımdan sordu. Ellerim silahıma gitmek için titredi, ama Yeraltı gibi Bellandi tarafından yönetilen bir operasyonda bile, şehri enfekte eden parazitlerden birini temizlemem için çok fazla tanık vardı.

"Burada ne halt ediyorsun Sean?" Adama ters ters bakarak sordum. Sadie silahıma olan arzumu hissetti ve endişesi arttı. Kendini bana doğru kıvırdı ve muhtaç bir kadın rolü oynayarak ellerini ceketimin içine soktu. Parmakları nazikçe kılıfıma dokundu ve parmaklarını kılıfın etrafına dolayabilmek için kılıfın ağzını hafifçe açtı.

Ne kadar hızlı çekeceğini ya da ne kadar iyi bir nişancı olduğunu bilmiyordum ama durumu doğru okuduğunu bilmek bile gerginliğimi biraz olsun azaltıyordu.

"Çoğu erkek gibi ben de iyi bir dövüşten hoşlanırım," diye omuz silkti Sean, gözleri Sadie'yi incelemek için yüzümden uzaklaştı. "Bu Massimo'nun dövüşçüler için tuttuğu yeni fahişelerden biri mi? Onları idare etmek için fazla küçük görünüyor," diye kıkırdadı.

"Tiernan'ın oğluna onu evinden çalmasını emrettiğini düşünürsek, onun kim olduğunu çok iyi biliyorsun," diye hırlayarak uyardım ve gözlerini tekrar benimkilere dikti.

"Ah, arkadaşı koruduğuna dair söylentiler duymuştum ama aletini ıslatmanın bu işin bir getirisi olduğunu bilmiyordum. Belki de Matteo'yu hafife almışımdır." Sadie göğsüme yaslandı ve ağzını kapalı tutmak için verdiği mücadeleyi neredeyse hissedebiliyordum. "Böyle bir avantajla yapabileceğim şeyler..." diye devam etti.

"Eminim kız arkadaşın senin ne kadar hoş bir adam olduğunu bilse çok heyecanlanırdı," diye tersledi Sadie. Kahkahalarımı dizginlemek için dilimi ısırdım, kadınların birbirleriyle bu kadar çok konuşmalarından nefret ediyordum. Sean'ın kız arkadaşı, Ryker'la bir buluşma ayarlamak için Calla'yı kullanabilmek amacıyla, aldatma ve yanlış güvenle onu güvenliğinden uzaklaştırma planının bir parçasıydı.

Sean'ın neden buna suç ortaklığı edecek kadar aptal olduğunu bilmiyordum. Birinin ikinci adamı olamayacak kadar aptaldı ve eğer Tiernan'ın emrinde Ryker gibi bir adam varsa? Sean çabucak gereksiz hale gelirdi.

"Benim nasıl bir adam olduğumu çok iyi biliyor, güzel kız. Seni kollarını açarak yatağımıza kabul eder. Meydan okuyan küçük kızlara ait oldukları yeri öğretmeme yardım etmek gibi bir huyu var."

"Peki orası neresi?" Sadie sordu, ben onu uyarmak için elimi sıkarken bile sesi meydan okur gibiydi. Konuşmanın daha fazla uzamasına gerek yoktu.

Onu lime lime edemezken olmaz.

"Benim için diz çök. Sikimde boğuluyorsun," dedi şehvet düşkünü bir gülümsemeyle.

"Senin için yapmadan önce o lanet çeneni kapat. Yaptığımda bunun kalıcı bir durum olacağına söz verebilirim. Ona yaklaşmak yasak," diye tersledim ve Sadie'yi hafifçe arkama ittim.

"Murphy her zaman onu öldürmeyi planlamıştı ama sanırım onu yavaş yavaş parçalamaktan zevk alacağım. Onu küçük orospuma dönüştüreceğim. Belki de onu ilk kez senin kanlı cesedinin üzerinde beceririm. Kırmızılar içinde gerçekten güzel görünüyor," diye alay etti, kadınımı asla izin vermeyeceğim bir şekilde düşünürken gri gözleri parlıyordu. "Görüşürüz güzel kız," diye uyardı ve dönüp kalabalığın içinde kayboldu.

İçimdeki her şey onu takip etmek ve kuduz bir köpek gibi yere sermek için yanıp tutuşuyordu. Beni durduran tek şey Sadie'yi tehlikeli bir duruma sokacak olmamdı. "Büyük bir oyundan bahsediyor. Sikinde boğuluyor," diye alay etti ve şakacı bir şekilde sırıtarak beni görüşümün kenarlarını tehdit eden bulanıklıktan uzaklaştırmaya çalıştı. "Muhtemelen dişlerimi karıştırmak için kullanabilirim."

Hafif bir kahkaha attım, dönüp Massimo'yu bulması ve *tüm* adamlarının Murphy'nin adamlarının sahaya girmesine izin verilmediğini bilmeleri gerektiğini söylemesi için onu bahis masalarına doğru yönlendirdim.

Beni ne kadar neşelendirmeye çalışırsa çalışsın, hiçbir şey basit bir gerçeği değiştiremezdi.

Onu orospum yaptıktan sonra Sean'ın hayatına son veren *benim* kurşunum olacaktı.

Mike dövüşünü kazanmıştı ama bu, ertesi gece yüzünde bunun izlerinin görülmediği anlamına gelmiyordu. Adil olmak gerekirse, neredeyse maça mal olacak şekilde yediği dayak göz önüne alındığında, ertesi gece hala yardım etmek için gelmesine olan saygım bir kademe arttı.

Sadie sınıfıyla birlikte.

Kadınlar şaşırtıcı sayıda spor salonunda toplanmıştı. Şehirde ne kadar çok kadının özel seanslara para ödeyemeyecek durumda olduğunu, ancak kendilerini nasıl savunacaklarını öğrenmek için bir yola ihtiyaç duyduklarını fark etmemi sağladı. Acaba içlerinden biri şehrin içinde beliren tehlikeyi sezmiş miydi? Ani kaybolmaların katmanlarının altında gizlenen artan gerilimleri. Aynı kadınlar muhtemelen polisin onları korumak için müdahale etmesini, kayıp kız kardeşlerini ve arkadaşlarını bulmak için soruşturma yapmasını bekliyorlardı.

Ama polis Tiernan Murphy gibi pisliklerle başa çıkacak donanıma sahip değildi ve tek kurtuluşları bir Bellandi savaşı olacaktı. Sadie, kadın topluluğuna daha fazla alan sağlamak için serdiğimiz minderlerin ortasına adım attığında telefonum çaldı.

"Pekâlâ, herkes bir eş kapsın!" diye bağırdı ve dikkatini Mike'a çevirdi. Mike yüzünü buruşturdu ve Sadie'nin kendisini kukla olarak kullanma ihtimalinden dolayı acı çekmiş görünüyordu. Bana sormuştu. Ama her ne kadar ellerini üzerine koyup mindere fırlattığı kişi olmak istesem de, binada bu kadar meşgul olamayacağım kadar çok insan vardı.

Bu onuru Mike'a bırakmak zorunda kaldım, böylece kadınlara ve gönüllü erkeklere göz kulak olabiliyordum. Tiernan'ın kirli işlerini yaptırmak için kadınları kullanmaktan çekinmediğini şüphesiz biliyorduk. Calla'ya göz kulak olmak ve kaçırma girişimine yardımcı olmak için Sean'ın kız arkadaşını kullanmasından sonra.

Ryker ve baltası gibi bir yaratıcıyla karşılaştıklarında bu olay iki adam için de pek iyi sonuçlanmamıştı. Eğer kadın Murphy'nin korumasından ayrılırsa, muhtemelen aynı kaderi paylaşacaktı. Ryker'ın daha önce bir kadını öldürdüğünü sanmıyordum ama neredeyse karısına mal olacak bu kaltak için bir istisna yapacağından hiç şüphem yoktu.

"Evet?" Telefon çaldığında cevap verdim ve Sadie'nin sınıfıyla arama biraz mesafe koymak için kapıya yaklaştım. Gözlerim onu hiç bırakmadı, elleriyle bir şey gösterirken, vücudunu havada yavaşça süzülen bir yumruğa doğru sallarken izledim.

"İşvereninizle böyle mi konuşuyorsunuz?" Matteo alay etti. "Belagatiniz, istemediğim bir şekilde rahatsız olup olmadığınızı merak etmeme neden oluyor.

düşünün." Titremesi neredeyse telefonda yankılanıyordu.

"Sadie'nin kendini savunma dersini izliyorum," diye kıkırdayarak cevap verdim. "Bir şeye mi ihtiyacınız vardı yoksa beni rahatsız etmek için mi aradınız Prenses?"

Kahkahasını telefona doğru attı, parazit telefonu kulağımdan çekmeme neden oldu. "Sanırım ilk defa biri bana Prenses demeye cüret etti."

Sadie, Mike'ı bir saldırgan gibi kolunu tutması için cesaretlendirirken parmaklarım telefonda sıkılaşarak, "Öyleyse öyle davranmayı bırak ve sadede gel," dedim. Nasıl oluyordu da sadece platonik bir dokunuşla spor salonunu darmadağın etmek ve bir daha kimsenin ona dokunamamasını sağlamak istiyordum?

"Yargıç Ryan, Murphy'ye karşı Garcia davasına bakmayı kabul etti. Bağlantımız bir sır değil ve Murphy bunu bir beyan olarak görecektir. Yargıç, Murphy'nin ders dışı faaliyetlerini bildiği için tarafsız bir şekilde görev yapmayacaktır. Murphy'nin üzerine gidecek ve onu çok uzun bir süre demir parmaklıklar ardında tutmaya çalışacaktır. Sadece yasadışı borç verme suçundan içeri atsa bile, ondan birkaç yıllığına kurtulmuş olacağız. Davaya müdahil olmayacağız, çünkü ikimiz de sorunlarımıza kanunları karıştırmayacağımızı biliyoruz. Dünyayı Tiernan'dan kurtardığımızda bunun kayıtlara geçmesini istemiyoruz-"

"Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Kızı Irina için bir erkek istiyor," dedi Matteo. "Murphy'nin kadınları hedef almayı sevdiğini bildiğimiz için onu suçlayamam."

"Lanet olsun, Matteo. Nereden adam bulacağım ben? Rafe ve Calix'in adamları sokakları ele geçirdi ama bu, kadınlarımızı, çocuklarımızı ya da paramızı onlara emanet edeceğimiz anlamına gelmiyor. Yüzde yüz güvenmediğimiz birini ona vermek istemiyorum."

"Katılıyorum. Bizden biri olmalı," diye iç geçirdi. "Bryan'a ne dersin? Parasını Benny'ye ver. O halledebilir. Gerekirse Rafe'den bir hafta kadar ona göz kulak olmasını isteyeceğim."

Sözlerimi düşünerek durakladım. "Rafe'e bu şekilde mi güveniyorsun?"

"Evet. Ona hayatım pahasına güveniyorum. Beni yanlış anlama, adamın kafası karışık ama sadık biri. Ayrıca benden bir şey istiyor. Tatlı küçük Isa'nın etrafına bir fiyonk sarmamı ve onu İspanya'ya götürmemi istiyorsa bana kazık atamaz." Matteo içini çekti ve ben onun başını öne eğdiğini hayal edebiliyordum. "Ivory öğrenirse beni öldürür."

"O zaman neden yapıyorsun?"

"Çünkü onun nasıl hissettiğini biliyorum. Sadie'yi kendinin yapmak için herhangi bir şeyin yoluna çıkmasına izin verir miydin? Kadınlarımıza sahip çıktık ve koşullar elverdiği için ailelerinin yanında kalmalarını sağladık. Isa'yı İspanya'ya çekmesi, Scar'ın Ivory'yi burada doğurması ve gitmesine izin vermememden farklı mı? Tanrı aşkına, onun doğum kontrolünü değiştirdim. Lino, Samara çığlık atarken onu omzunda düğünlerine taşıdı. Ryker Calla'yı kontrol etmek için çocukları kullandı. Rafe onu istismar etmeyeceğine söz verdi. Çizgiyi aşmadan ondan isteyebileceğim tek şey bu. Düşmanımız olmasını isteyeceğimiz bir adam değil."

"Daha on altı yaşında, Matteo," diye homurdandım.

"Ve kız on sekiz yaşına gelene kadar ona dokunmayacak. Kız söz konusu olduğunda taviz veriyor. Bu onun için bir ilk."

"Tamam. Bryan'ı arayıp Benny ile değişimi koordine etmesini söyleyeceğim," diye tersledim ve Sadie'ye baktım. Nefret damarlarımda asit gibi dolaşıyor, sokakta bir arkadaşıyla gördüğüm bu güzel genç kız için daha iyisini istiyordum. Elisa'dan daha gençti, Tanrı aşkına. Küçük kız kardeşim, Rafael Ibarra'nın bildiği her şeyi elinden almak istediği kızdan daha büyüktü.

Ona ne yapacağını bilmiyordum. Tek bildiğim bir daha asla masum bir genç olamayacağıydı. Özgürlüğünün son yıllarının tadını çıkarmasını umuyordum.

"Rafe'nin planlarına engel olmayacağını bilmem gerekiyor," dedi Matteo. "Onun yoluna çıkmayacağım," dedim yavaşça, "ama eğer ona zarar verirse-"

"Yapmayacak," dedi Matteo ve aramayı sonlandırdı.

Telefonu kulağımdan çekerek kot pantolonumun cebine soktum ve Sadie'yi daha dikkatle izlemek için yanına gittim. Kadınların birbirleriyle yaptıkları alıştırmaları ve Mike'la etkileşimlerini izlerken, hangisinin zaten istismara uğradığı belliydi. Mike onlara çok yaklaştığında vücutları geriliyor, yüz hatlarına tereddüt yerleşiyordu. Sadie'nin neden sadece bir erkeğin yardım etmesiyle işi basit tutmaya çalıştığını anlıyordum ama bir noktada kadınların erkeklerle pratik yapması gerekecekti. Eğitimlerini hayata geçirmek ve gerçek dünyada kendilerini savunmak için bu korkunun üstesinden gelmeleri gerekecekti.

Ona bu öneriyi daha sonra yapmak üzere bir not alarak, daha gergin olan kadınları kabuklarından biraz olsun çıkmaları için ikna etmeye çalışmasını izledim. Parlak bir gülümsemeyle hareket ediyor, bir ışık huzmesi gibi ilerlerken sinirleri yatıştırıyordu. Gösterileri o kadar akıcı bir şekilde anlatıyordu ki, bu dersleri uzun zamandır verdiğinden hiç şüphem yoktu.

Gidecek başka yeri olmayan ihtiyaç sahibi kadınlara yardım etmek için gönüllü olarak zaman ayırdığını bildiğim için kalbim ona karşı biraz daha sevgiyle doldu. O benim kurtuluşumdu. Hayatımdaki her şey beni başkalarının güvende hissetmesine yardım etmekten başka bir şey istemeyen bu ateş saçan kadına götürdüyse her şeye değerdi.

Kadınlardan en ürkek olanı ona döndü, düzgün bir şekilde yumruk yapmaya çalışırken ağırlığını gergin bir şekilde kaydırdı. Sadie nazikçe elini tuttu, kızın başparmağını çözdü ve onunla yumuşak bir şekilde konuştu. Kelimeleri duyamadım ama utangaç kadın cevap olarak gülümsedi.

"Unutmayın!" Sadie aniden diğer kadınlara dönerek, "Unutmayın!" dedi. "Onun yüzünü kırmak istiyorsunuz, başparmağınızı değil. Onları daima parmaklarınızın dışında tutun." Ayaklarının dibinde diz çökebilmesi için dikkatini tekrar utangaç kadına çevirerek gösterdi. Ayak bileklerini omuz genişliğinde açacak şekilde bacaklarını büktü ve kız ayaklarının açısını izleyip onları inceleyene kadar ayak parmaklarına vurdu. Pozisyonu ezberliyordu. "Dizler gevşek ve bükülü. Bu pozisyon gücünün geldiği yerdir. Vururken tüm vücudunuzu kullanırsınız. Zayıf bir koldan gelen bir yumruk, tüm vücudunla atılan bir yumruk kadar güçlü değildir. Eğer dövüşürseniz, onu kaçacak kadar uzun süre etkisiz hale getirmeyi hedeflemelisiniz. Aksi takdirde onu sadece kızdırırsınız."

Sadie ayağa kalkarken kızın omzuna hafifçe dokundu, odanın içinde dolaştı ve birbirlerine doğru pozisyonu bulmaları için yardım eden insanları düzeltti. "Bunun çok basit göründüğünü biliyorum ama bu gerçekten gücünüzün kökü. Devam etmeden önce bunu iyi anlamanız gerekiyor ve bu hafta burada yeni kızlarımız var."

Dersine devam ederken kimse onu sorgulamadı, sık sık yaptığı gibi dikkatlerini üzerine çekti. Bir odaya girdiğinizde Sadie'yi fark etmemek imkansızdı, gittiği her yere beraberinde getirdiği manyetik enerji böyleydi. Kadınlara kendilerini korumayı öğretmek için bastırılmış olsa bile, parlak bir ışık gibi parlıyordu.

Tamamen bana ait olan bir ışık.

SADIE

A Rebel'i eve bıraktıktan sonra Enzo beni bisikletiyle gezintiye çıkarmıştı. Altımda çıkardığı mırıltı bana Enzo'nun kendisini hatırlatan rahatlatıcı bir tıngırtı gibiydi. Canavar gibi güzel bir makine
İçeride gizleniyor.

Bir yanım sonunda o canavarın serbest kaldığını görmenin nasıl bir heyecan olacağını merak ediyordu ama diğer yanım bunun gerçekleşmesinin korkunç olacağını biliyordu. Chicago'dan ayrıldık, gökdelenlerin kırsal araziye ve inişli çıkışlı tepelere dönüştüğü şehir sınırlarının dışına çıktık. Uzaktaki parlak ışıklardan uzaklaştıkça yollar ağaçların arasından kıvrılıyordu, ışık kirliliğinin olmadığı güzel bir gece gökyüzü vardı.

Motosikletin arkasında olduğum için gökyüzündeki yıldızları istediğim gibi izleyemiyordum ama Enzo'ya sarılmış kollarımın verdiği his beni rahatlatmaya yetiyordu. Bir tepenin başında durup motoru bir kenara park etti. Kaskı kafamdan dikkatlice çıkardı, elimi tutup beni ağaçların arasındaki karanlık bir patikaya götürürken ikisini de motorun üzerinde bıraktı.

"Başına bela olduğum için beni öldürdüğün kısım bu mu?" Bana attığı alaycı bakış karşısında gözlerimi devirerek sordum.

"Ben bir Bellandi'yim. Seni öldürmek için ormana götürmeme gerek yok," diye kıkırdayarak cevap verdi. İşvereninin doğası ve yürüttüğü işle ilgili alışılmadık derecede kuru mizahı beni bir kahkahaya boğacak kadar ürküttü.

"Az önce cinayet şakası mı yaptın Lorenzo Vescovi?" Yürürken kalçalarımı onun yan tarafına çarparak hırıldadım. Yol karanlıktı, sadece

Yavaşça ilerlerken ağaçların gölgelikleri arasından parlayan ışıkla aydınlanıyordu. Ayaklarımın altında yapraklar çıtırdıyordu ama mevsim normallerinin dışında sıcak olan gecede belirgin bir kar eksikliği vardı. Ağır bir kazak ve ceket giymiştim, ellerimde eldivenler vardı, yanaklarım havadaki hafif üşümeyi hissetse bile kendimi sıcacık hissediyordum.

"Sanırım yaptım," dedi, karanlıkta parlayan kusursuz dişleriyle bana parlak bir şekilde gülümseyerek.

"Eğer beni öldürmeyi planlamıyorsan bu ıssız yerde ne işimiz var?" Bir ağaç dalı yolu kapattığında durakladı, yavaşça geri kaydırarak aşağıdaki uzak vadideki şehrin panoramik manzarasını ortaya çıkardı.

"Bunun için buradayız," dedi ve patikadan çıkıp çimenlerle kaplı yamaca doğru adım atarken elimi çekti. "Bahar ve yaz aylarında her yer yemyeşil olduğunda daha güzel oluyor ama seni buraya getirmek için o kadar uzun süre bekleyecek değildim." Oturduğu kütükten bir adam kalktı. "Teşekkürler Luis. Rafe'ye ona *küçük* bir iyilik borçlu olduğumu söyle."

Adam çarpık bir sırıtışla başını salladı, siyah saçları ve İspanyol yüz hatları ay ışığında parlıyordu. "Akıllı adam, bunun küçük bir iyilik olacağını belirtiyor. Rafe iyilik yapmayı sever."

"Farkındayım. Matteo şeytanla anlaşma yapmam konusunda beni uyarmıştı," diye itiraf etti Enzo, diğer adam etrafımızdan dolanırken. Tepe önümüzde dik bir inişe dönüşüyordu ve ilerlerken yürüyebileceğimiz alan dardı. Alan açılınca bir adamın bizi neden beklediğini anladım.

Yarı ölü çimlerin üzerine bir battaniye serilmiş, yastıklar ve üzerine katlanmış başka bir battaniye ile muhtemelen yiyecek ya da içecek dolu bir soğutucu vardı. "Bunu sen mi yaptın?" İzlerimde ölü gibi durarak sordum.

Hiç kimse benimle romantizm yaşamak için durup düşünmemişti. Her zaman iyi vakit geçirmek isteyen vahşi bir çocuk olmuştum, sanki heyecan ve aktiviteden hoşlanmam, güzel bir manzaranın sakinliğinden ya da ne isteyebileceğimi düşünen bir adamın düşünceliliğinden zevk alamayacağım anlamına geliyordu.

"Luis olduğunu mu sandın?" diye sordu, yüzünde ona bakarken hissettiğim şaşkınlığı gidermek için esprili bir sırıtış vardı. "Rafe'in adamlarının para almadan romantik randevular ayarlamadıklarından oldukça eminim."

"Burayı nereden biliyorsun ki?" Tören yapmadan battaniyenin üstüne uzanarak sordum. Enzo yanıma yerleşti, yedek battaniyeyi kucağımıza çekiştirirken sıcaklığı hemen benimkine değdi

ve bir kolunu belime dolayarak beni yanına çekti. Başımı göğsüne yasladığımda, kalbi benimkiyle uyum içinde atıyor, benim derinliklerimden ona doğru bir yankı oluşturuyordu.

İçini çekti ve ben de başımı kaldırıp yüzündeki hüzünlü gülümsemeyi izledim. "Chicago'da büyüdüm. İkimiz de on sekiz yaşına girdikten sonra arkadaşım Logan'a katıldım. Temel eğitim için yola çıkmadan önce ilk bisikletlerimizi aldık ve burası onun gelmeyi sevdiği yerdi. Şu kayaların birinden diğerine lanet olası bacağını kırmak için çırpınan bir aptal gibi atlamayı severdi," dedi kıkırdayarak, yamaçta sıralanan kayaları işaret ederek. "Bu manzaranın ona uğruna savaştığı her şeyi hatırlattığını söylerdi. Oradaki insanları 11 Eylül gibi günlerden korumak. Biz katılmadan önce askerler birkaç yıldır Afganistan'daydı. Irak'la zaten savaş halindeydik" dedi ve duyguları yüzünü buruştururken başını öne eğdi.

Gözlerim yaşlarla doldu, gerçekliğin yaklaşmakta olduğunu hissediyordum. Enzo'nun hayatta kaldığı ve gördüğü her şeyin.

Kaybettiği her şeyi.

"Bu konuda onun kadar heyecanlı değildim. Afganistan birkaç yıl önce mi? Tabii ki. Ama Irak Savaşı o zaman bile farklı hissettiriyordu. Neyse ki görevlendirildiğimizde bizi Afganistan'a gönderdiler, bu yüzden Irak hakkındaki düşüncelerim önemsizdi. Logan kararlı olmasaydı muhtemelen katılmazdım ama onu her yerde takip ederdim. O her zaman pervasızdı, herkes kaçarken o tehlikeye atılırdı..." Enzo sözlerini yarıda keserek uzaktaki şehre baktı.

Öne doğru eğilerek profilini dikkatle inceledim. "Eve gelmedi, değil mi?"

"Hayır," dedi başını yavaşça sallayarak. "Ekibimizdeki bazı adamlar bir binada köşeye sıkışmıştı. Ateş ederek çıkmak zorunda kaldık. Manga Liderimiz bacağından vurulmuştu. Kendi başına yürüyemiyordu, ben de Logan'ın nişan almasına yardım ediyordum. Boğazından bir kurşun yedi. Onu siper aldık ama destek gelene kadar kan kaybından öldü."

Burnumu çekiştiren burnumu tuttum, gözlerimdeki ve boğazımdaki yanmaya karşı savaştım. "En azından yalnız değildi."

"Evet," dedi Enzo. "Sanırım umabileceğimiz tek şey bu gerçekten. Her şey sona erdiğinde yalnız kalmamak ve geride bıraktığımız insanların onları ne kadar çok sevdiğimizi bilmeleri. Ailesi onun kendilerini her şeyden çok sevdiğini şüphesiz biliyordu."

Hiçbir şey söylemedim. İnandığı bir şey uğruna savaşırken öldüğüne dair boş basmakalıp ve rahatlatıcı sözler söyleyebilirdim. Ailesini gururlandırdığını söyleyebilirdim. Ama sonuçta bunların hiçbir önemi yoktu.

Gitti, gitti.

Onları ne kadar geri getirmek ya da anlamsız ölümlerini anlamlandırmak istersek isteyelim.

Bu yüzden onun yanına daha sıkı sokuldum, kokusunu içime çektim ve o anda önemli olduğunu düşündüğüm tek rahatlığı ona sundum. Enzo o kadar fiziksel bir adamdı ki, kollarımı ona dolamak ve onu sıkıca sarmak izlenecek tek yol gibi geldi. "Eve gelebildiğine sevindim," diye fısıldadım, bunu düşündüğüm için içimi suçluluk duygusu kaplasa da.

Enzo'nun Logan'la yer değiştirmesini istemeyeceğimi itiraf edecek kadar bencildim. Onunla hiç tanışmama, onu hiç tanımama fikri beni itiraf etmek istediğimden daha fazla üzüyordu. Enzo, ben onunla tanışmadan önce inanmadığı bir savaşta bir istatistik olarak ölemezdi.

Eğer bu beni bencil yapsaydı, ömrümün sonuna kadar bencil olurdum.

"Seni buraya ağlatmak için getirmedim. İster inan ister inanma," diye kıkırdadı Enzo başımın tepesine doğru ve kasvetli konuya rağmen gülümsememi sağladı. "Bana son sözleri *yaşamak* oldu. Seninle tanışana kadar bunu gerçekten yaptığımı sanmıyorum."

"Lorenzo," diye mırıldandım, gözyaşlarımı bastırmak için yüzümü onun göğsüne gömdüm.

"Bana yaşama isteği veriyorsun, bebeğim."

"O duyguyu bilirim," diye fısıldadım, bu hafif itirafla bile kendimi savunmasız hissediyordum. Hâlâ beni korkutuyordu, daha önce hiç hissetmediğim kadar korkuyordum. Ama ölüm ve kayıp karşısında, kalbimi Enzo için riske atmak kaçınılmaz gibi geliyordu.

Çoktan derimin altına girmiş ve kendini kalbime kazımıştı. Geriye kalan tek şey onu parçalayıp parçalamayacağını görmekti.

"Kız kardeşlerim her zaman bir kadına onu sevdiğinizi ilk kez söylediğinizde çaba sarf etmeniz gerektiğini söylerdi. Ona dünyaları vermek istediğini göstermeli ve bunun öylesine söylenmiş bir söz olmadığına dair hiçbir şüphe bırakmamalısın." Kalbim durdu, parmaklarım onun beline dolandı. Ona bakmaya dayanamıyordum, onun yerine uzaktaki şehre bakıyordum.

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Ben -"

"Hayat çok kısa Carina. Murphy ile savaştayız. İnsanlara onları sevdiğini söyleyebilmenin ne kadar değerli olduğunu bilen biri varsa o da benim." Onun

Parmağıyla çenemi tuttu ve yüzümü onun gözleriyle b u l u ş a c a k şekilde eğdi. "Seni seviyorum. Seni olduğun gibi seviyorum. Bir öküz kadar inatçı olmanı seviyorum ve mükemmel bir kurabiye kalıbı şeklinde bir kadın olmamanı seviyorum. Tırtıklı kenarların ve çatlakların var ama bunlar seni daha çok sevmeme neden oluyor."

Göğsümde kabaran umudu bastırmaya çalışırken, en iyi yaptığım şeyi yapma ihtiyacı hissettim. Konuşmanın ve genel olarak ilişkinin ciddiyetini inkar etmek. Bir kahkaha attım. "Benimle aynı yatakta bile uyumayacaksın, Enzo."

Yüzünü buruşturdu, yanağımı avuçlayıp parmak uçlarını çenemde gezdirmeden önce bir an için utangaç bir ifadeyle baktı. "Kabuslar görüyorum. Benimle aynı odada biriyle uyumayalı uzun zaman oldu ama kışladayken uykumda şiddete başvururdum. İnsanlara zarar verdim çünkü onları görmediğimi bildikleri için bana zarar vermekten çekiniyorlardı. Çatışmaya geri döndüm, sevdiğim biri kollarımda kanlar içinde, ama yüzüm hep değişiyor. Senin yanında uyumayı her şeyden çok istiyorum ama sana zarar verme riskini göze alamam."

"Ben o kadar kırılgan değilim, Enzo. Kötü haber vermekten nefret ediyorum ama rüya görsen de görmesen de üzerime gelirsen seni kıçının üstüne oturtmaktan çekinmem. Bana zarar vermenin suçluluğuyla uğraşmaktansa bir yaraya bakmayı tercih edeceğini bilecek kadar iyi tanıyorum seni," dedim sertçe.

"Bir gün deneyeceğiz, ama Murphy ile olan bu şey beni normalden daha fazla geriyor. Daha sık rüya görüyorum. Başarısız olmaktansa başarılı olmayı umut edene kadar beklemek istiyorum. Bana bunu verebilir misin?" diye sordu. Başımı sallarken manzaranın tadını çıkararak tekrar göğsüne sokuldum.

Duygu eksikliği yüzünden benimle yatmaktan kaçınmadığını bilmek yardımcı oldu, ama yine de kendimi henüz kelimelere karşılık vermeye ikna edemedim. Bu eksikliğimi kabul etmedi ya da hazır olmadığım bir şeyi tedarik etmem için beni zorlamadı, bunun yerine dikkatini soğutucuya çevirdi ve yüzünde şefkatli bir ifadeyle yiyecek dolu kapları çıkardı.

Ikınmaya başlamadan önce uzun süre bekleyeceğini düşünecek kadar saf değildim, ama yine de düşüncelerimi toplamak için kısa bir ara verdiğim için minnettardım.

Daha önce hiçbir erkeğe onu sevdiğimi söylememiştim ve bu beni korkutuyordu çünkü söylediğimde bir daha asla eskisi gibi olamayacağımı hissediyordum.

Enzo'nun beni ofisinde becermesinden sonra ilk kez *Indulgence*'a geri dönmek, ön kapıdan içeri girdiğimiz anda kalçalarımın sıkışmasına neden oldu. Dom biz geçerken ters ters baktı, gözlerinden biri neredeyse kapanacak kadar şişmiş ve çenesi soluk benekli bir yeşile bürünmüştü. Yüzümü buruşturdum, bu morlukların ona verdiği cezanın bir parçası olduğundan şüpheleniyordum.

ama sormaya zahmet etmedi. Enzo'nun yanından hiç ayrılmamıştım, bu yüzden neredeyse bir hafta önce dayağı atanın o olmadığından emindim.

"Hâlâ on el ve ayak parmağı olduğu için şanslı," diye itiraf etti Enzo, sormaya cesaret edemediğim soruyu yanıtlayarak. "Eğer seni gözümün önünden ayırmak istemeseydim, bu kadar şanslı olmayabilirdi." Beni Ash'in bardakları kuruttuğu bara götürdü ve bir tabureye oturttu. "Sean'ın Yeraltı'nda olduğunu bildiğinden emin olmak için Seb'le konuşmam gerek. *Burada* bekle," diye emretti, yüzünde şakacı bir gülümseme belirmesine rağmen yüzüme sertçe bakarak. "Kıpırdarsan, bu sefer kıçını tekmelerim."

"Enzo!" Nefes nefese ona vurdum. Sözlerinin abartı olduğundan oldukça emin bir şekilde, bana karanlık bir şekilde gülümseyip merdivenlerin dibinde Seb'le konuşmaya gittiğinde gülerek omuz silktim.

En azından şaka yaptığını umuyordum.

Güvende olmak için bir kez olsun yerimde kalayım dedim.

Bana doğru gelen ince siyah elbiseli kadını görünce neredeyse gözlerimi devirecektim ama onunla yüzleşmek için dönerken yüzüme aşırı sahte, parlak bir gülümseme yerleştirdim. "Sadie, değil mi?" diye sordu içki dolu kutusunu bar tezgahının üzerine koyarken. Ash bir an için ona ters ters baktı, kız ona baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle karşılık verince gözlerini devirdi.

"Seninle konuştuktan sonra yine gizlice kaçarsa, Enzo bunu anlayıp seni kovabilir Vanessa," diye uyardı ve barın diğer ucuna doğru ilerlerken başını salladı. Onun dramıyla normalden daha sık uğraştığı izlenimini veriyordu ve benim onun hakkındaki zaten kötü olan izlenimim daha da kötüleşti.

"O benim," diye kabul ettim ve ona parlak bir şekilde gülümsedim. "Sen Enzo'nun onu becermesini dileyen kızsın, değil mi?" Ash homurdandı, bir bardağa su doldurdu ve barda bana doğru kaydırdı. "Ben bir bardayım ve sen bana su mu veriyorsun? Bu da ne demek oluyor?"

"Öğlen oldu," dedi başını sallayarak.

"Yeterince makul," diye kabul ettim. "Hâlâ buradasın, ha?" Dikkatimi tekrar kadına yöneltirken sordum.

Taburemde dönüp Enzo ve Seb'e baktım. Ela gözleri kısa bir süreliğine benimkilerle buluştu, diğer adamla konuşurken dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Geçen hafta çekip gittiğinde pek mutlu görünmüyordu," dedi, onun zehirli kıçıyla sohbet etmekle ilgilenmediğimi anlamış gibi görünmüyordu.

"Benim için endişelendi. Korku, değil mi?" Kızmış gibi yaptım, sinsi bir gülümseme yüzümü ele geçirdiğinde yüzümden kaymasına izin verdim. Onunla son konuşmamızda, Enzo'nun aletini sürmeyi bitirdiğimde onu geri atacağımı söylemiştim. Kulağa ne kadar saçma gelse de o zamandan beri işler benim için değişmişti. Onu kendi isteğimle geri atmayacaktım. Eğildim ve sesimi fısıltıya düşürdüm. "Beni seksle cezalandırıyor. Kabul edelim. Bu hiç de ceza değil. Onda var ve nasıl kullanacağını biliyor. Orgazmların büyülü tek boynuzlu atı gibi, gerçekten büyük bir boynuzu var, ne demek istediğimi anlarsın."

Arkasına yaslandı ve yüzü tiksintiyle çarpılmış bir halde bana baktı. "Seks hayatın hakkında konuştuğunu bilse utanırdı," diye suçladı, bu bilgiyi sorun yaratmak için kullanıp kullanamayacağını düşünürken tiksintisi bir an için kurnazlığa dönüştü.

"Lorenzo," diye seslendim odanın öbür ucundan, dikkatini hemen bize çevirdiğinde sesimi gırtlaktan gelen bir tizliğe düşürdüm. Gözleri kısa bir süreliğine Vanessa'ya kaydı, ama yüzünde kızgın bir ifadeyle onu kovduktan sonra tüm dikkati bana döndü.

Ouch.

"Vanessa'ya bacaklarım çalışmayana kadar beni nasıl becermekten hoşlandığını söylememden utanıyor musun?" diye sordum. Seb başını eğdi, burnunu baş ve işaret parmaklarının arasına sıkıştırdı. Enzo'nun birkaç kez bahsettiği adam dışında onu pek tanımıyordum ama bu tepkiyi çok sık alıyordum.

Enzo kıkırdadı ve Seb'in omzunu sıvazlayarak odanın diğer tarafına geçip önümde durdu. Ellerini arkamdaki tezgâha yaslayarak beni vücuduyla barın arasına hapsetti. "Carina, seninle ilgili hiçbir şeyden utanmıyorum," diye mırıldandı ve öne doğru eğilerek dudaklarımı yumuşak bir öpücüğe boğdu. Bu nazik iddia, içimi kaplayan alışılmadık kıskançlığı hafifletmek için hiçbir şey yapmadı. Vanessa'ya bana dokunduğu gibi dokunduğu düşüncesi, onun ofisinde soyunmuş ve savunmasız olduğu düşüncesi.

Ona hiç dokunmamış olması beni yatıştırmalıydı ve bir dereceye kadar yatıştırdı da. Ama içimde bir parça, ona dokunmamış olmasının

Bilgi.

Enzo'nun beni kendine mal etme çabalarından nefret etmiştim ama ona karşı hissettiklerim tavşan deliğine düştükçe kendimi bu fikirlere daha fazla karşılık verirken buldum. Bana sahip olabilirdi.

Ben de ona sahip olduğum sürece.

Geri çekildiğinde kalçalarımı avucunun içine aldı ve tabureden inmeme yardım etti. Bir eli sırtımın alt kısmına kayarken, parmakları kot pantolonumun içindeki kıçımın üstünde kıvrıldı ve beni merdivenlere doğru yönlendirdi. İlk basamakları çıkarken başını benimkinin üzerine eğdi ve aynı nefeste özlem ve eğlence dolu bir sesle fısıldadı. "Kıskanıyorsun."

"Senin sikini istiyor." Karşılık olarak güldüğünde dişlerimi sıktım. "Pek çok kadın ister," dedi, utanmaz kibri beni şaşkına çevirmişti.

Etrafındaki kadınların onu becermek istediğini bilmek ne kadar basit bir gözlemdi. Genelde onlardan o kadar habersiz görünüyordu ki, bu gizli bilgisi hakkında ne hissettiğimi bilmiyordum. "Ama asla sahip olamayacaklar. O senin sikin. Tıpkı kotunun içinde sakladığın şeyin benim amım olduğu gibi," dedi. Ofisinin kapısını açtı, beni takip etti ve arkasından kapadı.

"Böyle hissetmek istemiyorum," diye itiraf ettim. "Bu sağlıklı olamaz."

Enzo kıkırdayarak bana doğru yürürken ben de dönüp ona baktım. Vücudu cam duvar omurgama değene kadar beni geriye itti. Sol elini kaldırdı, çenemin boğazımla birleştiği yere doladı ve beni cama doğru sıkıca bastırarak başımı geriye doğru eğdi. Nefes nefese ona baktım, kıskançlığım anında tahrike dönüştü.

Enzo'nun beni baştan çıkarması için tek gereken elini boğazıma bastırmasıydı. Beni hareketsiz tutarken ela gözleri benimkilere dikildi ve ağırlığını bana verdi. "Kıskanç olman hoşuma gidiyor. Benim sana yaptığım gibi senin de bana sahip çıkmanı istiyorum."

Sağ eli ceketimin içine kaydı ve boynumdaki tutuşunu hiç bırakmadan ceketi kollarımdan çıkardı. Ceket büyük bir gürültüyle yere düştü ve ayağını bacağımın yanından geçirerek ceketi tekmeledi.

Normal şartlar altında bu beni çıldırtırdı. Ama eli boğazımdayken ve sahiplenici bakışları beni yakıp kavururken, umursamaya zahmet edemezdim. Onun ateşi terapiden daha ucuzdu, kafamdaki takıntıları ondan başka hiçbir şey kalmayıncaya kadar susturuyordu.

Beni serbest bırakarak camla yüzleşmem için öyle ani bir dönüş yaptı ki, sadece ellerim ve hızlı reflekslerim kendimi yakalayarak cama çarpmamı engelledi. Acımasız. Sert. Kıskançlığım onu teşvik etti ve canavarı yüzeye çıkardı. Onu Enzo'nun diğer parçası olarak tanıdım, etrafındaki dünyadan saklamaya çalıştığını bildiğim parçası. Ama Enzo'yla birlikte olmak için, her şeyi kabul etmek zorundaydım.

Onu.

İyi. Kötü. *Tehlikeli.*

Elleri kotumun fermuarını açtı, kıçımın üzerinden aşağı kaydırdı ve botlarımdan çekti. "Aşağıda senin söylediklerini düşünüyor. Sana yaptığım her şeyi ve seni nasıl çığlık attırdığımı hayal ediyor, bebeğim," diye mırıldandı. Eli kıçımın etine indi ve dudaklarımdan boğuk bir nefes çıkmasına neden oldu.

Elini başımın dibine koyup boynumu sertçe kavrayarak yüzümün yan tarafını cama doğru itmeden önce fermuarının arkamdan aşağı kayarken çıkardığı ses tek uyarıydı. "Onu aşağıda görüyor musun?" diye sordu. Gözlerim Vanessa'nın kendine ait olduğunu iddia ettiği bara gitti, içkisini yeniden doldurmasını ve gecenin telaşına hazırlanmak için bardaklarını düzeltmesini izledim.

"Evet."

"Kafasını kaldırıp seni sikilirken görebileceğini hayal etmek hoşuna gidiyor mu Carina?" diye sordu, sikinin başını kalçalarımın arasındaki ıslaklığa doğru kaydırarak. "Sanırım hoşuna gidiyor." Sesi karanlık bir kıkırdamaydı, şeytanın kendisi tarafından getirilen günah kadar baştan çıkarıcıydı.

Kendini sertçe içime sokarken, boğazımdan kaçan boğuk çığlığı susturmak için hiçbir şey yapmadı. Acımasız bir ritim tutturdu, beni cezalandırıcı hamlelerle içine almadan önce içimdeki hissine alışmam için bana zaman tanımadı. "Lorenzo," diye nefes nefese kaldım.

"Benim sikim kime ait?" diye sordu, sonuna kadar itti ve içimde dikilmiş halde durdu. Saçlarımı yumruğunun etrafına sararak, sırtım onun için kemerli olana kadar geri çekti.

"Ben," diye cevap verdim. "Bu benim sikim."

"Aynen öyle, bebeğim," diye homurdandı, kalçalarını geri çekti ve sonra tekrar kıçıma çarptı. "Benim küçük amım bunun için mükemmel." Ben onun hissine odaklanırken kulübün ana katı gözden kayboldu. Kafa derimdeki baskıya ve kalçamdaki ele. İçimde süzülüşüne ve sırtımdaki sıcaklığına.

Beni başka hiçbir uyaran olmadan sınıra getirdi, sonra sırf bana eziyet etmek için geri çekildi ve ben karşılık olarak ona sızlanınca kıkırdadı. Beni döndürdü, beni kollarının arasına alırken sırtım cam pencereye çarptı. Bacaklarımı beline dolayarak tekrar içime girdiğinde nefesim kesildi. Başımı arkaya attım ve her hamlesinde bana sürtünmesini takdir ettim.

Orgazmım gelişti, içimde zaten inşa ettiği noktaya hızla geri döndü. Başımı arkaya atıyor ve yaklaştıkça inliyordum, bana getirdiği adrenalin için yaşıyordum.

Acele ve güvenlik arasındaki mükemmel kombinasyon için. Enzo dengemi bulmak için ihtiyacım olan her şeydi.

Etrafında dolanırken omzunu ısırdım, bacaklarım serbest kalmamla birlikte seğirdi. Nefesimi tutarken beni cama yaslayarak destek oldu. Başımı geriye attım ve kısa tırnaklarımı takım elbisesinin içinden sırtına geçirdim. Beni ofisinde becerirken tamamen giyinik olmasıyla ilgili bir şey, aramızdaki güç oyununu hatırlatan en karanlık yanıma hitap etti.

Vanessa bizi izlerken kapıya doğru baktığında şaşkın kahverengi gözleri benimkilerle buluştu. Olduğu yerde donup kalmış, gülümsememi bastırmak için alt dudağımı ısırmamı izliyordu. Yüzümü Enzo'nun boynuna çevirerek, onun tanıdık kokusunu içime çektim ve kendi salıverilişini inleyene kadar kalçalarımın ona karşı küçük dönüşleriyle onu teşvik ettim.

Dikkatimi tekrar kapıya verdiğimde Vanessa gitmişti ve Enzo beni ayağa kaldırarak uzun uzun öptü. Temizlenmek için banyoya çekildiğimde bizi gördüğünden bahsetmedim.

Aynaya baktığımda yüzümü kendini beğenmiş bir gülümseme kapladı, şüphesiz erkeğim üzerinde hak iddia ettiğimi biliyordum. Kollarını arkadan belime doladı ve dudaklarını çeneme hafifçe dokundurdu.

"Daha iyi misin?" diye sordu, kaşlarını öyle bir çattı ki kısa bir süre için onu görüp görmediğini merak ettim.

Sormak yerine "Hiçbir fikrin yok," dedim. Öyle ya da böyle fark etmezdi, çünkü Enzo'dan savaşmadan vazgeçmezdim.

Sonunda mükemmel dengemi bulduğumda değil.

ENZO

I Murphy'nin Liam'ın malikanesindeki bir toplantı davetini kabul etmesi cesurca görünebilirdi, eğer davete icabet edeceğimizi bilseydi. Ama bunun sadece müstakbel babasıyla bir buluşma olduğunu düşündüğü için-

içeri girdiğimizde yüzünü görmek için ne kadar sabırsızlandığımı inkar edemezdim. Dünyasının başına yıkılışını izlemek, her gün şehrimizin kadınlarına yaptıklarına karşı duyduğum kana susamışlığı biraz olsun yatıştıracaktı.

Ryker her ne kadar onu öldürebileceği eğlenceli kısma geçmek istese de, Tiernan'ın şehrin sınırlarını aşan müttefikleri vardı. Bildiğimiz kadarıyla, günü geldiğinde onun ölümünün ne gibi sonuçlar doğurabileceğini anlamak zaman alacaktı ama güçlü bir kuvvete sahip olmak bizim için en iyisiydi.

Destek vermek için gelen müttefikler bu yüzden çok önemliydi. Rafe ve Calix şehirdeyken ve kalan müttefikler her gün sürüler halinde sınırlara akın ederken, tansiyonun yükseleceğine hiç şüphe yoktu. Bu noktada neredeyse her sokak köşesinde adamlarımız vardı. Tüm kulüplerde adamlar. Barlarda erkekler. Kampüste erkekler.

Şehrin en çok hedef alınan bölgelerindeki kadınları koruduk.

"Bunun için hazır mısın?" Yavin'e kılıfındaki silahı ayarlamasını izleyerek sordum. Aptal değildi ve Aoife'ı karısı olarak kabul edip Liam'ın sözleşmesini imzalayarak Tiernan söz konusu olduğunda başına büyük bir bedel koyduğunu biliyordu. "Buna değer mi?"

"Dün derslerin nasıl gittiğini sormak için ona mesaj attım," dedi Yavin, belindeki silahı biraz daha gizli tutmak için takım elbise ceketinin düğmelerini yeniden ilikleyerek.

"Resim derslerinde çıplak erkekler çizerken çok eğlendiğini ama öğretmeninin onları eskiden aletlerinin olduğu yerde kanlı bir kütükle resmetmesinden hoşlanmadığını söyledi." Kıkırdamamı bastırmaya çalışsam da Ryker'ın yanımdan geçerken attığı histerik kahkahayı duyunca başarısız oldum.

Murphy'nin yok edilme sürecini başlatmak için tüm gücüyle hazırdı ve silahlarını gizleme zahmetine girmedi.

Bir baltayı saklamak bir tabancayı saklamaktan biraz daha zordu. Hakkını vermeliyim. Takım elbise ceketinin üstünden sırtına geçirdiği kılıf da tam olarak gizli kalmaya çalışmıyordu. Lino bize doğru baktı ve Yavin kayınbiraderiyle göz teması kurmayı reddedince iç geçirdi. "Onu hiç affedecek misin?" Sıraya girmek için dönerek sordum. Ryker ve Georgio grubumuzun önünde, Yavin ve ben arkada yer aldık.

"Kız kardeşimi beceriyor," dedi Yavin, sanki bu her şeyi çözmüş gibi homurdanarak.

"Şey, o onun karısı. Ve bir oğulları var, yani evet. Bir şekilde seks hayatları olduğu kesin diyebilirim Yav. Ama bildiğim kadarıyla, senin arkadaşın olmadan önce onun karısıydı. İkinizi o tanıştırmadı mı, tam tersi değil mi?"

"Ne fark eder ki?"

"Pek sayılmaz," diye gözlerimi öyle bir devirdim ki kafamdan fırlamakla tehdit ettiler. O da kız kardeşi kadar inatçıydı. "Sadece onu sevdiğini anlaman gerekiyor. Onu koruyor ve ona bir kraliçe gibi davranıyor. Onun için daha ne isteyebilirsin ki?"

İçini çekti ve önümüzdeki grup fuayeye girmek üzere hareket ederken öne doğru bir adım attı. "Pek bir şey yok."

"Doğru. Yani kafanı kıçından çıkarmanın zamanı geldi. Sen ve Aoife yakında evleneceksiniz ve bence o senin aletini kesmekle tehdit etmeyi bıraktığında bunu biraz daha iyi anlayacaksın." Yavin cevap vermedi, Liam'ın ofisine giden koridorda ilerlerken yüzü ciddileşmiş ve odaklanmıştı. Kapı beklendiği gibi kapalıydı ama Liam'ın adamı kapıyı iki kez çaldı ve içeri girebilmemiz için iterek açtı.

Tiernan ayağa kalkmıştı, yardımcısının seğiren parmakları silahına doğru kayıyordu. "Yerinde olsam bunu yapmazdım," diye uyardı Ryker, adama ters ters bakarak. "İnan bana, odayı kanınla boyamak için bana bir sebep vermen için can atıyorum ama Liam'ın dekor değişikliğinden hoşlanacağını sanmıyorum."

"Ben olsam yapmazdım," diye söze girdi yaşlı adam. "Aoife mavi-gri duvarlarımı çok sever ve kızımın burada benimle mümkün olduğunca çok vakit geçirmesini isterim.

yuvadan ayrılmadan önce." Gözleri Yavin'e dikildi, komplocu bir göz kırpma yaşlanan yüzünü değiştirdi.

Aoife pencereden dışarı bakarak yerinden kalktı, babasının yanında durana kadar yumuşak adımlarla süzüldü. "Kırmızı saçımla çok kötü çatışıyor," diye omuz silkerek itiraf etti ve dikkatini mavi ojesine çevirdi.

"Bu da ne Liam?" Tiernan, onu sırtından bıçaklamak için planlar yaparken çok akıllıca bir şekilde saygı duyuyormuş gibi davrandığı adama bakarak sordu.

Kelimenin tam anlamıyla.

Yavin, Liam'la birlikte masanın arkasına geçerek Aoife'ın yanındaki yerini aldı. Yavin eğilip yanağına yavaşça bir öpücük kondurduğunda Aoife ondan kaçmadı ve Murphy ile tehlikeli bir oyun oynadı. Ama Liam'ın heyecanla ellerini bir kez birbirine vururken attığı kahkaha bu riske değdi. Aoife'ın yanakları bu temasla pembeleşti, serulean gözleri Yavin uzaklaşırken ona bakıyordu.

Dikkatini tekrar Tiernan'a çevirdiğinde yüzü sertleşti; Tiernan, babasının himayesinden çıkıp onun himayesine girdiği anda ona saldırmaya hazır, kafesteki bir yılanın tüm vaatleriyle ona bakıyordu. Aoife, babasının seçtiği bir adamla evlenme zorunluluğuna karşı savaşmış olabilirdi ama inkâr edilemez gerçek, Yavin'le birlikte olmasının Tiernan'la birlikte olmasından çok daha iyi olduğuydu.

"Nişanlıma dokunmasına izin vermeni hoş karşılamıyorum," diye uyardı Tiernan, Yavin'e ters ters bakarken sesi kalınlaşıyordu. Matteo odaya doğru ilerledi, Simon ve ben masanın yanına dizildik.

"O halde artık senin nişanlın olmadığım için şanslıyım," dedi Aoife, çenesini dik tutarak ona bakarken. "Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun."

Tiernan ters ters baktı, Liam'a dönerken kaşları şaşkınlıktan çatılmıştı. "Neden bahsediyor bu? Aoife yıllardır benimle sözleşmeli."

"Bu, arkamdan beni ölü görmek için komplo kurmadan ve Bellandi ile olan ittifakıma karşı çıkmadan önceydi. Şehirde seks ticareti yapılmayacak, Tiernan. Sahip olduğumuz *tek* kurala uymak o kadar da zor olamaz," dedi Liam ve sandalyesinde öne doğru eğilerek kendisine verdiğimiz fotoğrafları Tiernan'ın görebileceği şekilde açmak için elindeki dosyayı çevirdi.

"Bu, bizi birbirimize düşürmeye yönelik bir başka Bellandi oyunu. Bellandi her zaman benim işime talip olmuştur."

Matteo gülerek, "Senin o zavallı tefeci girişiminin yerle bir olduğunu görmektense, ona bir metrelik değnekle dokunmayı tercih ederim," dedi. "En az onlar kadar kirli olduğuma inanma eğilimindeyim, ama dokunduğun paradan cinsel yolla bulaşan bir hastalık kapmak istemesem ben bile ona dokunmazdım. Pislik pisliktir Tiernan ve sen de ayakkabıma yapışmış köpek pisliğisin."

Tiernan gözlerini devirdi ve dikkatini tekrar Liam'a çevirdi: "Lanet İtalyanlar ve onların dramatiklikleri," dedi. "Her şeyin eski haline dönmesi için çok geç değil. Bildiğinizi sandığınız şeyleri her zaman olduğu gibi erkekler gibi tartışabiliriz."

"Aoife ve Yavin 9 Mayıs'ta evlenecekler. Senin reddettiğin evlilik sözleşmesinin aksine, Aoife imzaladı ve mürekkep kurudu. Kilisede yer ayırttım ve düğün gerçekleşecek, Tiernan. Beni hayal kırıklığına uğrattın ve daha da kötüsü babanın hatırasına ihanet ettin. O bu aile için her şeyini verdi ve sen ne için hepsini çöpe atacaksın? İsteksiz kadınları satarak para kazanmak için mi?" Başını salladı ve yenilgiyle iç geçirdi. "Chicago'dan ayrılmayı ve asla arkana bakmamayı kabul edersen, babana olan saygımdan dolayı yaşamana izin vereceğim. Bellandi'lere ya da kızıma karşı intikam ya da cezalandırma olmayacak."

"Hayatım boyunca evim olan bu şehri sen istiyorsun diye terk edeceğimi mi sanıyorsun?" Tiernan güldü. "Senin sözde ailen artık senin değil! Sizin çağdışı neslinize hiç düşünmeden sırtlarını dönüyorlar." Hızla hareket ederek pantolonunun içine uzandı ve belindeki silahı aldı.

Gözümün ucuyla Yavin hızla hareket etti, Aoife'ı arkasına kaydırdı ve vücuduyla onu engelledi. Ne yazık ki Tiernan için hızlı hareket eden tek kişi Yavin değildi. Ben kendi silahımı çekip kafasına doğrultmadan önce silahını doğrultmayı bile başaramamıştı. Ryker'ın baltası uyarı amacıyla boğazının ön tarafına dolandığında ikinci komutanı homurdandı.

"Silahını indirmeni tavsiye ederim Murphy," diye emrettim, silahımı alnına doğrultmuştum. "Iskalamam."

Matteo içini çekti ve bir psikopat gibi ilgisiz bir şekilde tırnaklarını karıştırdı. İki adamın oluşturabileceği tehdidi umursamıyordu.

"Bellandi'nin istediği olsaydı, çoktan ölmüş olurdun. Babana son bir iyilik olarak evimden güvenli bir şekilde ayrılmana izin verilmesini istedim. Sakın

Beni pişman et," diye emretti Liam.

"Bu iş daha bitmedi," diye karşılık verdi Tiernan ve hışımla ofisten çıktı. Hem O'Callahan'a hem de Bellandi'ye karşı çıkmaktaki aptallığı göz önüne alındığında, adamın gerektiğinde geri çekilecek kadar akıllı olması beni şok etmişti. Aynı zamanda Ibarra'ya ve sayısız başka kişiye karşı durduğunu bildiğini sanmıyordum.

Ryker Sean'ı isteksizce serbest bıraktı, kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp liderini takip etmesine izin verdi. Yanımda durdu ve zalim bir sırıtışla bana baktı. "Güzel kıza selamımı söyle," diyerek güldü ve odadan çıktı. Liam'a güvenli bir şekilde ayrılabileceklerine dair verdiğimiz söz seçeneklerimi kısıtlıyordu ama beynine bir kurşun sıkma ihtiyacıyla elim silahıma sıkıca sarıldı.

Matteo Liam'a başıyla selam verip koridora çıkarken Aoife, "Vurulabilirdin," diye fısıldadı.

"Sendense ben daha iyiyim, aşkım," dedi Yavin, başparmağını elmacık kemiğinin üzerinde gezdirdikten sonra arkasını dönüp grubun geri kalanının ofisten çıkışını takip etti.

Babasının kahkahaları bizi dışarıya kadar takip ederken, yanakları pembeleşerek ona baktı. "Ondan hoşlanıyorum."

I *Hoşgörü*'nün gürültüsüne alışmıştım. Yine de, ses kirliliğini çoğunlukla titreşimlere indirgemek için ofisimde kapıyı kapatarak idare edebildiğim kadar zaman geçirdiğimi itiraf etmeliyim

Yerden yukarı doğru geliyor.

Pazartesi geceleri pek çılgın geçmezdi, bu yüzden Tiernan'ın nerede olacağını ve dikkatinin dağılacağını bilen Matteo, Ivory'nin kızlar gecesi taleplerini kabul etmişti. Tiernan'la buluşmamızdan sonra kulübün ön kapısından içeri girerken, kulübün daha önce hiç görmediği kadar güvenlikle dolu olduğunu biliyordum. Calix'in adamlarının çoğu ve Rafe'in adamlarının bir kısmı dans pistine karışmış, kalabalığın arasına karışıp dikkat çekmemeye çalışıyorlardı. Kızların orada olduklarını bilip bilmemeleri umurumda değildi ama düşmanlarımızın kadınlarımızın ne kadar iyi korunduğunu görmelerine izin veremezdik. Kalabalığın arasından ilerledik, barda oturmuş ana pisti inceleyen Calix'in gözleriyle göz göze geldik.

"Bu gece ne tür bir bok denediklerini düşünüyorsun?" Lino tempolu ritmin titreşen basları arasında bağırarak bana sordu.

"Bunu düşünmek istemiyorum. Onu Scar ve Sandro'ya teslim ettiğimde Sadie'nin ne giydiğini gördüm."

"Sakın bana hatırlatma. Calla beni öldürmeye çalışıyor," diye açıkladı Ryker ve aceleyle merdivenlere tırmanmaya başladı. Ben de daha yavaş adımlarla onu takip ederek, kadınımı sahiplenme konusunda ondan daha iyi olduğuma kendimi ikna etmeye çalıştım. Ona dokunan bir erkeğin ellerini keseceğimi düşünürsek, muhtemelen dayanacak bir ayağım yoktu.

Sadie VIP katının ortasında tüm arkadaşlarıyla birlikte bir çember oluşturarak dans etti. Kişisel güvenlik görevlilerinin her biri tarafından çevrelenen Dom, merdivenlerin başında nöbet tutuyor ve özel salona giren herkesi dikkatle süzüyordu. Dar bir siyah mini etek ve korseli bir üstle sergilediği varlıklarıyla, parıldayan oniks kumaşın içinde tepeden tırnağa ışıldıyordu. Ivory bir taraftayken döndü ve kuzguni saçlı arkadaşının kulağına bir şeyler fısıldadı.

Irina'nın onlara katılacağını bilmiyordum ve kızların arkasındaki nöbet yerinden kaşlarını çatmasına bakılırsa, Scar da bilmiyordu. Gözleri benimkilerle buluştuğunda kaşlarımı kaldırarak ona sırıttım. Kendi sorunlarını aşıp kadınla birlikte olmak için ne zaman bir yol bulacağını merak ediyordum. Geçmişleri karmaşıktı, Irina kendini tekrar ortaya koyamayacak kadar çok reddedilmişti.

Özellikle de ilgisini açıkça ortaya koyduğu son seferde olanlardan sonra.

Dikkatini tekrar Ivory'ye çevirdiğinde Sadie'nin bal rengi gözleri beni buldu. O çok iyi yaptığı baştan çıkarıcı küçük sırıtışıyla gülümseyerek döndü ve kalçalarını Ivory'nin kalçalarına sürtecek şekilde yuvarladı. Ellerini başının üzerine koyarak, kendini müziğe kaptırmak için göz temasımızı kesti.

Dansa olan sevgisi ve müziğin ona verdiği hareketle, direk dansını öğrenmek için daha fazla zorlamamış olması bir mucizeydi. *Tease*'de çalışmasına izin verseydim Sadie çok pahalı bir striptizci olurdu. Onu çok tatlı ve masum gösteren Filipinli yüz hatları ve erkeklerin kıçını tekmeleyen fişek gibi kişiliğiyle, kimsenin ona karşı koyabileceğini sanmıyordum.

Matteo danslarını yarıda keserek karısını iddialı bir öpücüğe boğdu ve sanki soluması gereken havaymış gibi onun ağzından içti. Sadie onu uzaklaştırdı. Muhtemelen dünyada Matteo Bellandi'nin gazabını bu şekilde riske atacak kadar cesur olan tek kadındı. Adam ona sırıtarak başının üstünü okşarken kıkırdadım ve aralarında nadir görülen bir şefkat anı yaşandı.

merdivenlerden ofisine doğru ilerliyordu. Ryker, Calla'ya saldırdığı yerden leylak rengi mini elbisesiyle çıktı; omuz hizasındaki dalgalı saçları, şüphesiz ona saldırdığı için daha kötü görünüyordu.

Onları merdivenlerden yukarı kadar takip ettim, Sadie'ye son bir kez bakıp anladığını gösteren anlamlı bir bakış attım. Gizlice kaçmaya çalışırsa onu öyle bir beceririrdim ki yürüyemezdi. Eğer böyle bir niyeti varsa, biz olay yerine gelmeden önce bunu denemiş olması beni biraz olsun rahatlattı. Henüz kelimeleri söyleyememiş olabilirdi ama Sadie bana karşı ne hissettiğini çok iyi biliyordu.

Bana bu sözleri söylemesi an meselesiydi, çünkü ben pek çok şeydim.

Ama sabırlı bir adam onlardan biri değildi.

Ofise girdiğimizde Rafael Matteo'nun sandalyesinde oturuyordu ve Matteo'nun alanında fazlasıyla rahat görünüyordu. Başka biri olsaydı, Matteo ondan boşaltmasını isteyebilirdi. Ama Rafael değil.

Matteo'nun ona karşı temkinli olduğundan şüpheleniyordum. İyi bir nedeni vardı. Ryker'ı bile aklı başında göstermişti ve bu kolay bir iş değildi.

"Nasıl geçti?" Rafael sordu ama sesi ilgisizdi. Tiernan Murphy'nin o kadar kolay geri adım atmayacağını bilmek için bir özete ihtiyacı yoktu. Yine de insan hayal kurabilirdi.

"Yakında saldıracak," dedim. "Bekleyemeyecek ve uzun bir oyun oynayamayacak kadar dengesiz. İntikamını almak istiyor."

"Yavin mi?" Matteo, çevremizdeki en sessiz kişiye başını sallayarak sordu.

"Muhtemelen iyi bir bahis. Tiernan'ın kendisine ait olduğunu düşündüğü her şeyi alacak olan kişi o. Aoife, O'Connell operasyonu, hepsi. Yavin'i ortadan kaldırmanın sorunu çözeceğini ve ona kalenin anahtarlarını vereceğini düşünecek kadar aptal değil ama yine de onu aradan çıkarmak isteyecektir," dedim.

"Ne fark eder ki?" Yavin sordu. "Beni öldürmek ona istediğini vermeyecekse, neden beni hedef alsın ki?"

"Çünkü Aoife'ın onun için bakire olmasını istiyor. Liam bu konuda çok titiz olduğunu söyledi. Yine de Liam'a çağdışı dedi." Gözlerimi devirdim. "Sen ortalıkta yokken, Liam'ın yerine başka birini bulmak için zaman ayırması gerekecek. Biraz oyalanabilir. Ve Liam'ı öldürdüğünde, Aoife'ı onunla evlenmeye zorlayacak çünkü babasının takipçilerinin çoğu O'Connell kanı taşıdığı için onu hayatta tutmak için ne gerekiyorsa yapacak. O'Connell kanı taşıdığı için

İrlandalılar hala bizim olduğumuzdan çok daha geleneksel," diye yanıtladı Lino, masanın önündeki sandalyelerden birine oturarak.

"Adamlarımdan ne istiyorsunuz?" Rafe beklerken ofis sandalyesini bir ileri bir geri döndürerek sordu.

"Yavin'de birini istiyorum. Fazladan bir çift göz ve fazladan bir silah," dedim.

"Tamamdır," diye kabul etti Rafe. "Alejandro'yu ona vereceğim. Her gün striptiz kulübünü manzara olarak görmek hoşuna gidecektir."

"Lanet olası bir korumaya ihtiyacım yok," diye itiraz etti Yavin.

"Ben de öyle," dedi Matteo. "Ama bazen ailenin iyiliği için böyle şeylere katlanmak zorundayız. Sen ölürsen Aoife'ı başkası becerecek," diye kıkırdadı Yavin'in ellerinin iki yanında kenetlenmesini izlerken. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Dans pistlerine bakan pencereye doğru yürüdüm, gözlerim Sadie'yi aramak için VIP alanını takip ediyordu. Çoğunlukla boştu, kızlar ana kalabalığın daha yoğun heyecanına doğru göç etmiş gibi görünüyordu. "Orospu çocuğu," diye homurdandım. Ofisin kapısına yöneldim ve kapıyı sertçe çekerek açtım.

"Enzo, ne oluyor lan?" Ryker arkamdan gelip beni merdivenlerden aşağıya kadar takip ederek sordu.

Tehlikeli kahkahası karşısında yüzümü buruşturarak, "Bok çuvalı eski sevgilisi burada, olan bu," dedim.

"Onu kesebilir miyim?"

"Bu benim," diyerek onu harekete geçmekten caydırdım. Bana diktiği kocaman gözler, ölüm kalım meselesi olmayan durumlarda ne kadar nadiren şiddete başvurduğumun güçlü bir göstergesiydi.

Ama Sandro'nun onu uzakta tutma çabalarını görmezden gelen adam sabrımın son düğmesine başarıyla basmıştı.

Bana kalsa ceset torbasında giderdi.

SADIE

Patrick buraya gelip dikkatimi böyle çekebileceğini düşünüyorsa aklını kaçırmış demektir. Burası benim spor salonum değildi. Onu dinlemek zorunda hissettiğim bir yer değildi çünkü Her şey söylendiğinde ve yapıldığında, o hala bir müşteriydi.

Burada değildi. Burada hayır cevabını kabul etmeyen ürkütücü bir eski erkek arkadaştı. İlişkim bittiğinde erkeklerden kurtulmak için nadiren mücadele ederdim. Yine de burada Enzo'nun bölgesindeydi ve dünyanın benim bölgemde belli bir düzeyde rahatsızlığa tahammül edebilsem de, Enzo'nun kendisine tam bir hakaret olduğunda bunu görmezden gelemezdim.

Sandro, Scar'a doğru bakarak, "Gitmen gerek," dedi. Ivory ve Irina'nın dansına o kadar dalmıştı ki, karşılaştığım sorunları fark edememişti. Ama bu bir güvenlik sorunu da değildi. Sadece bir sıkıntı.

"O benimle konuşana kadar hiçbir yere gitmiyorum," dedi Patrick, tam bir aptal gibi davranarak. Ivory ile buluşmaya gittiğinde Matteo'nun onu kovaladığına dair hikâyeler duymuştum ama bu onu beynini kullanmaya motive etmeye yetmemiş gibiydi.

"Bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun? Matteo'nun sana *baktığı* ve senin de kuyruğunu kıstırıp kaçtığın zamanı hatırlıyor musun? Enzo seni *yine* benim alanımda bulursa ne yapacağını sanıyorsun?" Sesim ne kadar öfkelendiğimi gösteriyordu. Çıktığımız zamanlarda Patrick kulüplere gitmeyi hiç istemezdi. Anlaşılan ben dansa giderken o zamanını başka kadınlarla geçirmenin daha iyi olacağını düşünüyordu ama benimle aynı gece *Indulgence*'a gelmesi benim şansıma olacaktı.

"Neden burada olduğumu sanıyorsun? Bu şekilde kontrol edilmene izin vermek senin tarzın değil. Senin için endişeleniyorum," diye bağırdı Patrick müziğin sesini bastırarak. "Tanrı aşkına, Patrick. Etrafımızda sadece iki saniye geçirmişken benim için endişeleniyor olamazsın. Kontrol edildiğimi nereden çıkardın bilmiyorum ama Enzo beni koruyor. Ben uyurken biri evime girmiş. Artık hayatımıza devam edebilir miyiz?" Öfkem yükselirken s o r d u m . Durumumu bilmeden yargılamanın cahilliği sinirlerimi bozuyor, tek istediğim eve gitmek oluyordu. Mutlu ruh halim ve dansın içimde yarattığı özgür his, onun aptallığı karşısında soldu. "Kahrolası ağzını açmadan önce cevabını dikkatlice tartardım.
Enzo'nun sesi arkamdan gelirken "Yine ağzını aç," dedi.

Kahretsin.

Onun alanına geri adım atarak, bedenimi iki adam arasında fiziksel bir bariyer olarak kullanmaya çalıştım. Patrick aptal bir çocuktu ama Enzo'nun gazabını hak etmiyordu. Tıpkı Enzo'nun onun için her şeyi riske atmayı hak etmediği gibi. "Sorun yok. Patrick sadece gidiyordu," dedim ona.

"Hem de nasıl. O bir sürüngen gibi tepemizde dikilmeden seninle sohbet etmek istiyorum," diye karşı çıktı Patrick.

"Carina, seni incittim mi?" Enzo, dikkatle kontrol ettiği soğukkanlılığını kaybetmeye ne kadar yakın olduğu konusunda çok az şüphe bırakan o derin, ölümcül sesiyle sordu. Ryker kenarda durmuş, Sandro'yla birlikte gösteriyi izliyor ve deli gibi sırıtıyordu. Ona bir kaşımı kaldırarak bir şeyler yapmasını işaret ettim.

Başını salladı ve ellerini kaldırarak bu işe karışmayacağını söyledi. Köfte herhalde Enzo'nun eski sevgilimin ağzını burnunu kırması gerektiğini düşünüyordu.

Erkeklerden nefret ederdim. Gerçekten nefret ederdim.

"Hayır, Enzo. Beni incitemezsin," diyerek onu rahatlattım, gözlerimi Patrick'ten ayırmadım ve son bir kez daha mantığını kullanıp kaçabiliyorken kaçması için yalvardım.

"Güzel. Onu duydun. Şimdi defol git," diye emretti Enzo. Patrick cevap vermeyip yerinde kalmaya devam edince, ona ihtiyacı olan fiziksel itici gücü vermek için ileri doğru hareket ettim. Kolumu tutup beni de kendisiyle birlikte dışarı sürüklemeye çalışmasını hiç beklemiyordum. Artık yeterdi. Ağzına yumruk atmak için uzandığımda, parmak eklemlerimin gücüyle dudağının yarılmasını memnuniyetle izledim.

Ben istemedikten sonra *kimse* bana elini süremez.

Enzo, Patrick'i gömleğinin arkasından tutup fiziksel olarak ön kapıya doğru sürüklerken Ryker beni tutup kaldırarak, "Siktiğimin salağı," dedi.

"Bırak beni!" Ryker'ın ayağına basarak bağırdım. Homurdandı ama beni bırakmak için hiçbir hareket yapmadı. "Bu o değil. Böyle dövüşmeyi sevmez."

"Güven bana, Kısa Şeyler. Enzo'nun eski sevgilinle kavga etmeyi umursadığını hiç sanmıyorum. Muhtemelen seni eve götürdüğünde hazır ve nazır olacaktır, o yüzden Patrick için endişelenmek yerine kendini buna hazırla. Bu sadece Enzo'yu daha çok kızdıracaktır." Sırıttı, bildiğim seri katil gibi görünüyordu.

Ta ki Calla'nın onun yanına çarpıp düşmemesi için onu yakalamak üzere hareket etmesine neden olduğu ana kadar. Bunu yapmak için beni serbest bırakmak zorunda kaldı ve ben de kapıya doğru koştum. "Kahretsin Günışığı," diye homurdandı ve ağır adımlarının sesi arkamdan geldi. Dans pisti onun ilerlemesini engelleyecek kadar kalabalıktı ama ben insanların arasından daha kolay sıyrılıyor, küçük boşlukları bulup aralarından geçebiliyordum.

Çıkış kapılarını tüm ağırlığımla iterek açtım ve soğuk hava tenimi ısırırken Ryker'ı toz içinde bıraktım. Enzo ve Patrick yüzleşmek için fazla uzağa gitmemişlerdi. Patrick, Enzo'nun önünde yere diz çökmüş, yüzünü ellerinin arasına almıştı. Elleri kana bulanmış, ön kollarından aşağıya damlıyordu. "Ne halt ettin sen?" Enzo'ya onu incelemek için yanına yaklaşarak sordum. Üzerinde hiçbir iz yoktu, kısa süren kavgaya karıştığına dair tek işaret parmak eklemlerini boyayan kandı.

"Onun için endişeleniyor musun bebeğim?" Enzo sordu, sesi Ryker'ın beni uyardığı kadar tehlikeliydi.

"Hayır! Senin için endişeleniyorum. Sebepsiz yere şiddetten hoşlanmıyorsun." "İnsanları öldürmek, ihtiyacı olan saldırgan bir adamı dövmekten çok farklıdır.

Hayır kelimesinin anlamını öğrenmen gerekiyor," diye alay etti Enzo.

"Lanet olası burnumu kırdım," dedi Patrick, sesi burnunu nazikçe tutan eli yüzünden boğuk çıkıyordu. "Bütün bu saçmalıklara değmez. Harika bir kadın ama tam bir baş belası."

Vücudum hareketsizleşirken Enzo hırladı. Yüzümü nötr tutmaya çalıştım ama kelimeler yerini bulmuştu. Her zaman doğru olduklarını bilen bir yanımı yaraladı.

Enzo Patrick'i gömleğinin yakasından tutup ayağa kaldırdı. "O sadece bir baş belası çünkü sen onunla eşit olacak kadar erkek değilsin ve bunu göremeyecek kadar aptalsın." Patrick'in elini tokatlayarak uzaklaştırdı.

Yüzündeki kanın çenesinden aşağı damlayışını bir ölüm makinesinin müstakil memnuniyetiyle izliyordu.

Ryker elinde ceketimle kapıdan çıkarken Enzo'nun yumruğu Patrick'in yüzüne çarptı. Kan püskürmesi Enzo'nun takım elbisesinin önünü kirletirken, Patrick aldığı darbenin etkisiyle bayıldı. Enzo onu kaldırıma bıraktı, Ryker'dan ceketimi almak için uzandı ve bir mağara adamı gibi ceketimi Patrick'in kanıyla lekeledi.

O leke asla çıkmayacaktı.

Ryker gülümseyerek, "Buradan çıkmak için acele edeceğini tahmin etmiştim," dedi. Enzo'nun gözleri vücudumda geziniyor, beni incelerken ısınıyordu. "Hayır!" dedim. Üzerindeki sağlıksız kana rağmen paltoyu kabul ederken bile parmağımı yüzüne doğru sallayarak "Hayır!" dedim. Onsuz olamayacak kadar soğuktu. "Mağara adamı gibi davranıp sonra da rahatlamak için bacaklarımı açmamı bekleyemezsin. Patrick'in saçmalıklarıyla başa çıkabilecek kapasitedeyim. Onu kaldırımda tanınmaz hale gelene kadar yumruklamak kabul edilemez!"

Onu izlemekten kanım damarlarımda ateş gibi olsa ve karnımda arzu birikse bile.

Bende *ciddi* bir sorun vardı.

"Bence," dedi Enzo, kanlı ellerini çıplak kalçalarıma dolamak için öne doğru eğildi ve cipini park ettiği kapalı otoparka doğru ilerlerken beni kollarının arasına aldı. "Ryker'a onunla oynaması için izin vermediğim için memnun olmalısın." Bu gerçeği inkâr edemezdim. Kırık bir burun ve olası bir beyin sarsıntısından sonra iyileşecekti.

On parmağı ve ayak parmağı bile olurdu.

I Range Rover'ın rahatlığından onun profiline baktım. Harley yerine SUV'u alma basiretini göstermiş olması öfkemi biraz olsun dindirmişti.

Meme uçlarımı dondururdum ve göğüslerime bağlı olmalarını çok severdim.

"Az önce yaptığın şey hakkında konuşmayacak mıyız?" Kapılı Bellandi topluluğunun köşesini döndüğünde nihayet sordum.

"Konuşacak bir şey yok," diye homurdandı. "Ona birkaç kez vurdum. Hak etti o."

"Ben hallettim!" İtiraz ettim.

"Bu yüzden mi benim olduğun sekiz gün içinde iki kez işine burnunu soktu? Seni bu gece *Indulgence*'da bulabileceğini nasıl bildiğini düşünmek bile istemiyorum, çünkü bu ciddi bir güvenlik riski oluşturuyor. Nerede olacağınızı internete mi yazdınız?"

Homurdandım. "Tanrım, hiçbirimiz o kadar aptal değiliz. Tiernan tüm Bellandi kadınlarını tek seferde yok etmek istiyorsa nereyi bombalaması gerektiğinin reklamını yapalım. Bu biziz." Gözlerimi devirmem onu uyarırcasına homurdanmasına neden oldu ama bu ona tavır koymaya devam etmemi engellemedi.

Belki başlangıçta sonuçlarından korkmuş olabilirim, ama onun ceza versiyonuyla birkaç raunttan sonra? Bunun caydırıcı olmaktan çok bir motivasyon olduğunu söylemek zorundayım.

"Kıskanç ve muhtaç olmayı bırak. Bu sana yakışmıyor Lorenzo," diye takıldım, direksiyonu Patrick'in kanıyla lekeleyen ellerine bakarak. "Bu hiç sağlıklı değil."

Kıkırdadı ama bu benimle ilgili her zamanki eğlence sesi değildi. Bu sadece canavar ortaya çıkıp oynamaya hazır olduğunda kullandığı karanlık, önsezili kahkahaydı.

Ayıyı dürttüm. Eğer şanslıysam, o da beni dürtebilirdi.

Evi göründüğünde, "Beni seni becermem için kasten kışkırtıyor musun, Bebek Kız?" diye sordu. Doğruca garaja doğru sürdü, sadece bir kez göz ucuyla bana baktı.

"Her yere kan bulaşması hoş bir şey değil," dedim, oyunlarımdan anlayabileceği heyecana rağmen ses tonumu ciddiyetten uzak tutarak. "Bu bir tür mağara adamı şeyi mi? Düşmanının kanını arabanın her tarafına bulaştırmak?"

"Dikkatli ol Carina. Mağara adamının yapacağı şey kanını her *tarafına* bulaştırmak olur. Onun kanını teninde görmek ve rakibimi yok ettikten sonra onu oraya benim koyduğumu bilmek için ölüyorum."

"Ben onu istemiyorsam o senin rakibin değil," dedim garaja girerken. "Bu fanteziden bir şeyler götürmez mi?"

Enzo güldü ve arkamızdaki garaj kapısını kapatmak için düğmeye bastı. Güvenlik sistemi uyarı sesi verirken robotik seks sesi bizi selamlamak için devreye girdi. Tepedeki ışıklar lüks garajı yukarıdan aydınlatırken, bana döndüğünde alarmın çalma ihtimalini umursamıyor gibiydi. "O ukala ağzını becermek mi yoksa beni Harley'e bindirmek mi istediğime karar veremiyorum. Tercihin var mı?"

Ona sırıtarak bisiklete baktım ve bunun nasıl işe yarayacağını merak ettim. "Yani, motosiklet tam şurada," diye mırıldandım, amım hiçbir şeyin etrafında kenetlenmezken sesim nefes nefese kalmıştı. En çılgın fantezilerimde bile bir motosikletin üzerinde seks yapmayı hayal etmemiştim ve hayatımda çok güzel ıslak rüyalar görmüştüm.

Enzo, Range Rover'ın sürücü tarafındaki kapısını iterek açarken, "Bisiklet o," diye onayladı. Ben diğer tarafa geçerken alarmı hızla devre dışı bıraktı, o bisiklete doğru ilerlerken topuklarımın üzerinde sallanıyordum. Sanki bir tahtmış ve dünyama hükmeden bir tanrıymış gibi üzerine oturdu. Bana meydan okuyan bir kaş kaldırdı. "O eteğin içinde ne kadar seksi olursan ol, seni o topuklu ayakkabılardan başka bir şeyle istemiyorum bebeğim," diye mırıldandı.

Dudağımı ısırarak ona baktım ve ceketimin fermuarını yavaşça açarken onu inceledim. Enzo, özel dikim takım elbisesi içinde Harley'sinde otururkenki görüntüsüyle mükemmel bir şekilde sergilenen bir çelişkiler karmaşasıydı. Saç kesimi askeri profesyonellikteydi, üst kısmı tutabilmem için daha uzun olmasına rağmen tek bir teli bile kulaklarına ya da takım elbisesinin yakasına değmiyordu. Ellerindeki kanın hepsi suçluydu, ülkesi ve Bellandiler adına aldığı canların mecazi bir sembolüydü.

İyiydi. Onurlu, ancak iş zamanı geldiğinde kenarları kaba ve paralı.

Korse göğsümü sarıyor, kumaş parıldarken göğüslerimi yüksek tepelere doğru bastırıyordu. Korsenin bağcıklarını çözerek gevşettim ve Enzo'nun gözlerinin, iki taraf ayrılıp doğal yerlerine geri kayarken göğüslerimin arasındaki ince deri parçasına odaklanmasını izledim. Çözmek yavaş bir süreçti ama tüm süreç boyunca gözlerimi onunkilerden ayırmamaya çalıştım. Eğer müzik olsaydı, soyunurken dans edebilecek kadar sarhoş olabilirdim. Bunun yerine, başım ve ellerim yavaş, şehvetli hareketlerle hareket etti, ta ki kollarımı geriye kaydırıp omuzlarımdan kayıp garajın zeminine düşmesine izin verene kadar.

Hava tenime serin geliyordu, Enzo onları dikkatle incelerken mekândaki ısıtma eksikliği meme uçlarımı çakıllaştırıyordu.

Parmaklarımla sırtıma doğru kayarak eteğimin fermuarını indirdim. Vücudumdan sıyrılıp düşemeyecek kadar dar olan eteğimi, kalçalarımın üzerinden aşağıya doğru kıvırabilmek için bir o yana bir bu yana kıpırdattım. Sonunda yere düştüğünde, içinden çıktım, bir daire çizerek döndüm ve yüzümde alaycı bir gülümsemeyle saçlarımı savurdum. "Bu senin işine yarıyor mu?" Alay ettim.

Bana sırıttı, başını salladı ve ona yaklaşmam için parmağını salladı. Kanlı eller bileklerimi kavradı ve fermuarını açabilmem için ellerimi fermuarına doğru yönlendirdi. Duyarlılığını takdir ettim, çünkü onun ellerinin vücudumda olmasına tahammül edebilecek kadar uzun süre sorunlarımı bir kenara itmeye istekli olsam da, Patrick'in kanının Enzo'nun aletiyle içime aktarılmasını istemiyordum.

Parmaklarımı takım elbisesinin içine sokarak onu serbest bıraktım, bir kez okşadım ve eğildim. Gözlerimi onunkilere çevirerek, saçlarım yüzüme düşmeden önce ona gülümsedim. "Seçim yapman gerektiğini kim söyledi?"

Kıçım havadayken, onu ağzıma almak için duyduğum ezici ihtiyaca teslim oldum. Enzo seks yaparken her zaman kontrolü elinde tutardı, benim hiç fırsatım olmamıştı ve bunu düzeltmem gerekiyordu. İnledi, ben ucunu yalayıp ona bakarken saçlarımı elinde topladı. Dilim şaftının kenarından aşağı kayıyor, sert, çelik gibi uzunluğunun her santimini keşfederek onu kızdırıyordum. Saçlarımdaki parmaklar sıkılaştı, bir süre oynamama izin verse de, Enzo'nun sonunda vücudumun kontrolünü geri alacağını hatırlatmak için çekiyordu.

Ona göre, bu onun oyuncağıydı ve kullanması, beni bir karmaşa haline getirmesi ve beni dönüştürdüğü muhtaç şeyden kurtarması gerekiyordu.

Dudaklarımı tepenin etrafına gererek ağzımı aşağı kaydırdım ve gözlerini tutarken onu sardım. Bana bakarken ela yanıyordu, başımı yönlendirdi, böylece geri çekildim ve serbest kaldı. "Benimle oyun oynama Carina," diye uyardı. "Bunun sonu senin için iyi olmayacak."

Sırıtarak ve elimle okşayarak onu sıkıca tuttum ve derin bir nefesle onu tekrar içeri çekmek için hareket ettim. Boğazımı gevşetmeye çalışarak, sikinin dibindeki kıllar burnumu gıdıklayana ve siki boğazımı tıkayana kadar beni aşağı bastırmasına izin verdim. "Lanet olsun," diye inledi, gözlerimin nefes alma ihtiyacıyla sulanmasını izliyordu. Eli baskıyı azalttığında, derin oksijen nefesleri emmek için geri çekildim. Diğer eli her şeyin sergilendiği kıçıma dokunmak için uzandığında ona gülümseyerek bir elini geri çekti ve yanağıma sertçe vurdu.

Başımı salladım, onu tekrar içeri çektim ve bu pozisyonda başarabildiğim kadar hızlı bir şekilde sikinin üzerinde yukarı aşağı kaydım. Her geri çekilişte sertçe emiyor, onun çözülmesini izlemek istiyordum.

Bunu ona benim yaptığımı bilmek istedim.

Ağzım ve elimle birlikte onu çalıştırırken elim taşaklarını kavradı, ıslak sesler kavernöz garajda yankılandı. Ben yapmadım

Çenem onun cüssesi etrafında esnemenin zorluğundan ağrıyana kadar her inilti için çalışarak durdu.

"Yeter," diye inledi ama kalçaları sanki vücudu tüm kontrolünü kaybetmiş gibi ağzıma doğru itildi. Bir an için boğazımdan aşağı dökülecekmiş sandım ama sonunda beni sikinden çekti.

Elleri beni belimden kavradı, yüzümü ona dönmemi ve bisiklete binmemi sağladı. "Arkana yaslan ve kendine dokun," diye emretti. "Sikimi emmenin seni ne kadar ıslattığını görmek istiyorum Carina." Dikkatlice uzandım, sırtım yakıt deposunun üstüne dayandı ve onun kıvrımıyla kavislendi. Bir elimi bacaklarımın arasına uzattım, uzanabilmek için bir elimi arkama koydum. Enzo'nun gözleri hareketi takip etti, iki parmağımın klitorisime dokunuşunu ve bacaklarımın temasın şokuyla seğirmesini izledi.

Girişime doğru kayarak bir parmağımı içime kaydırdım, dikkatinin sabit kalmasına bayıldım. Evde bir bomba patlayabilirdi ve Enzo'nun bunu fark edeceğinden emin değildim. Bana odaklanmasının yoğunluğu böyleydi. "Siktir, bebek kız. Sırılsıklam olmuşsun."

"Seninleyken nasıl olmayabilirim ki?" Kalçalarımı ona doğru yaklaştırarak alay ettim. Aramıza uzandım, onu elime aldım ve girişime yönlendirdim. Kalçalarımın bir yuvarlanmasıyla içeri itti. Vücudum ona saplanmaya alıştıkça onu daha derine götürmeye çalışarak üzerinde yuvarladım. "Lorenzo," diye inledim.

"*İşte* bana kucak dansımı böyle yapmanı istiyorum," dedi yüzünde baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle. Köşeli hatları ve klasik yakışıklılığıyla öylesine çarpıcı bir güzelliğe sahipti ki, Enzo'nun gecelerinin geri kalanını bir kadın büfesine gömülerek geçirmek istememesi şaşılacak bir şeydi.

Birkaç gün önce beni sevdiğine inanmıyor olabilirdim, ama tekrar bisiklete yaslanıp kalçalarımı döndürerek onu yavaş yavaş içime alıp çıkarırken beni inceleme şekli aklımda çok az şüphe bıraktı.

Ben ne kadar onunsam Enzo da o kadar benimdi. Bununla ilgili bir şey beni rahatlattı. Sanki benim hayatım onunkiyle aynı hizadaydı ve o anda her şey yerli yerine oturmuştu. Elleri karnıma dokundu ve göğüslerimi avuçlamak için yukarı çıktı. Aramızdaki sürtünme, Enzo'nun yüzünde şehvetle baktığı cildimin üzerinde küçük kırmızı pul izleri bıraktı. Sonunda kalçalarımı kavrayarak beni sikinin üzerine oturttu, böylece sonuna kadar soktu ve dudaklarımdan bir nefes çekti. Tenimdeki rakibinin kanının görüntüsüyle sınıra doğru sürüklendi, kalçalarımı istediği hareketlerle yönlendirerek içime girdi. Başımı geriye atarak gidonun arasına asıldım ve ihtiyacı olanı almasına izin verdim.

İçimde sert vuruşlarla bana istediğimi vermesine izin verdim.

Ben orgazm çığlıkları atıp onun etrafında paramparça olduğumda, o da hemen peşinden geldi. Beni sıcaklığıyla doldururken, beni hareketsiz tuttu. Ona kök salmıştım. Orada nefes nefese yatarken onunla doluydum.

Sarhoş. Doymuş. Yorgun.

Kıkırdadı, beni bisikletten indirip ayağa kaldırmaya yardım etti. Tek yapmak istediğim yatağa girmek olsa da, ikimizin de tenindeki kan duş almayı gerektiriyordu.

Tek başına olsa bile.

Sekiz tanesi sırtımı kaplayarak beni yatağa bastırdı. Ağırlığın altında nefes almakta zorlanınca, **kendime** geldiğimde nefes nefese kaldım. Dairemdeki saldırının anıları paniğimi yüzeye çıkararak bana saldırdı.

Sadece Enzo'nun kokusu beni sakinleştirdi ve içgüdülerimle savaşmamı engelledi. Duştan sonra beni yatırışını hatırlamıyorum çünkü yarı uykuluydum. Gece biraz daha az yalnız hissetmek için uyuyana kadar kalmasını istemiştim. "Enzo?" Ellerimi altıma alıp hafifçe yukarı iterek sordum.

Kolu benimkinin altına kaydı, boğazımın önünü kavradı ve o kadar sert sıktı ki, başparmağı ile işaret parmağı arasındaki köşenin şahdamarıma bastırdığı hissiyle boğuldum. "Enzo," diye hırıldadım, onu geri itmeye çalışıyordum.

Bana cevap vermedi, daha iyi bir kaldıraç elde edebilmek ve bir dizini aralarına sokabilmek için bacaklarımı dizleriyle ayırdı. Çıplak kalçası arkamdan bana sürtündü, kim olduğunu bilmeme rağmen en kötü türden bir istilaydı.

Çünkü o anda bana dokunan gerçekten Enzo değil, rüyalarında yaşayan ve uyanık olduğu saatlere musallat olan katildi.

"Enzo! Uyan!" Elimden geldiğince yüksek sesle söyledim, boğazımdaki baskı yüzünden sesim boğuk çıkıyordu. Beni daha sıkı geri çekti, nefesi kulağıma çarpıyor ve uykusunda bile acı çekiyor gibi geliyordu. "Siktir," diye inledim. Sahip olduğum tüm güçle ağırlığımı ona geri verdim. Dizlerimin üzerine kalktım.

döndüm. Dirseğimle onu yüzünden yakaladım, eli boğazımı tamamen terk ederken derin nefesler çektim.

Yataktan fırlayıp yatak odasının kapısına yöneldim ama Enzo'nun sesi beni durdurdu. "Sadie," diye mırıldandı, sesi kafa karışıklığıyla doluydu. Yatağın yanındaki lambayı yaktı, bana baktı ve kabaran göğsümü inceledi. "Siktir!" diye bağırdı, ellerini saçlarına gömdü ve saç tellerini çekiştirdi. "İyi misin?"

"İyiyim," dedim, sabaha kadar iyi olacağımı biliyordum. Eli nefesimi kesmişti ama beni morartacak ya da uzun süreli incitecek kadar sert değildi. Bana başıyla onay verdi, yanımdan geçip kapıya ve muhtemelen kendi yatağına doğru ilerledi.

"Çok özür dilerim. Uyuyakaldığıma inanamıyorum. Bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğim." Kasvetli sesi içimde bir şeyleri kırdı. Tüm bu acı ve suçluluk duygusunun onun hatası olmayan bir şeyden kaynaklandığını ve gerçekten incinmediğimi bilmek. "Sorun yok. Ben iyiyim. Benimle yatağa gel," dedim. Yapmasam bile Uyumaya geri döndüğümde, onun diğer odada uyumasının benim için çok daha kötü bir seçenek olacağını biliyordum. Attan düştükten hemen sonra tekrar ata binmemek gibi, bu da iltihaplanacak ve gelecekteki birlikte uyuma şansımızı lekeleyecekti.

"Yapma," diye homurdandı, beni atlattı ve arkasına bakmadan koridorda hızla ilerledi. İç çekerek boş yatağıma geri döndüm.

Yastığını göğsüme bastırarak, peşinden gitme arzumla savaştım. Onu zorlamanın bir yararı olmaz.

Bunun için başka bir güne kadar beklerdim.

SADIE

Rebel'in yanımda hoplayıp zıplaması, Enzo'nun cipinden atladığımızda hissettiğim sevinci yankıladı. Sadece birkaç gün geçmiş olmasına rağmen kızım iyi görünüyordu. Kaburgaları daha az belirgindi, kürkü

Islak burnu ve yüzündeki sonsuz gülümsemesiyle çok daha sağlıklı görünüyordu. Enzo yanıma geldi ve ticari binaya doğru ilerlerken Rebel'in yanımda kalmasını izledi. Loop'ta emlak ucuz değildi. Aslında tam tersiydi ama bu konum bize tamamen yeni bir müşteri kitlesi sunacaktı.

Bellandi ailesiyle yakınlaşmak bana bir şey öğrettiyse, o da iş adamlarının bile içlerinde biriken öfkeyi fiziksel olarak boşaltmaya ihtiyaç duyduğuydu. Scar ve Ryker ihtiyaç duyduklarında düzenli olarak dövüşürlerdi ve Scar Yeraltı'na yabancı değildi.

Onu orada görmek, lakabının nereden geldiğine dair aklımdaki tüm soruları cevaplamıştı. Takım elbisesi vücudunu ve onu kaplayan yara izlerini kusursuz bir şekilde gizliyordu ama kafesin ilkel çukurunda, birinin canına okuma fırsatının tadını çıkarmak için her şeyi ortaya döküyordu.

Sevişmeye ihtiyacı vardı.

Bir adam binanın önünde durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş metale yaslanıyordu. "David," dedi Enzo, bana yol göstererek ve adamın elini sıkarak.

"Enzo. Bu Bayan Hicks olmalı," dedi ve bana elini uzattı. Islık çalarak arkasından binaya baktım. Bütçemin çok ötesinde görünüyordu. "Boş alan zemin katta, lobinin arka tarafında," diye açıkladı David, bizi kapılara doğru yönlendirirken.

Resepsiyonu atlayarak, mekânın yan tarafındaki asansörlere yönelen insan kalabalığının arasından ilerledi.

İkinci bir yer açma ihtimali ve babamın böyle bir şeyi kabul etmesinin bana olan güveni hakkında ne anlama gelebileceği konusunda aşırı heyecanlı olduğum için Enzo'nun başını sallamasının beni rahatsız etmesine izin vermedim. Gözleri lobinin her yerinde geziniyor, ileride şikâyet edebilmek için her şeyi fark ediyordu.

Rebel yanımda tırıs giderken David masanın yanından dolaştı ve Enzo ters ters baktı. Babamla yakında sahip olacağımız spor salonundan bizi sadece bir cam panel ayırıyordu. Anahtarı kilide sokup hevesle çeviren David boşluğa adım attı. Bana doğru çevirdiği parlak gülümseme, ne istediğime dair çeşitli mesajlarımızda ifade ettiğim tüm heyecanı içeriyordu. Bana burada bir yer bulduğunu söylediğinde neredeyse ölüyordum.

"Bütçede var mı?" Mekânın dış duvarlarına doğru yürüyüp etrafa bakarak sordum.

"Biraz yukarıda, ama müzakere edilemeyecek bir şey değil," dedi David, ben ona doğru parlak bir gülümseme çevirirken.

Orijinal yerimizde sevdiğim her şey olmayabilirdi ama bir amaca hizmet edecekti. Depo mimarisi ve eski cazibenin bir karışımı yerine, her şey cilalı krom ve modern çizgilerden oluşuyordu. Yine de halkaların nereye gideceğini, ağırlıkları ve diğer ekipmanları nereye dizeceğimizi hayal edebiliyordum. Loop'ta yer bulmanın sınırlamaları göz önüne alındığında orijinalinden daha küçük olması gerekecekti, ancak yerin gelişeceğinden şüphem yoktu.

"Sadie," dedi Enzo, düşüncelerimi yarıda keserek.

"Hmm?" Mırıldandım, boş alanda kendi etrafımda döndüm.

"Hayır. Burada çok fazla güvenlik riski var. O kapı camla birlikte orada olmasa da olurdu. Pencereler yerden tavana kadar. Tam anlamıyla bir savaş yaşanırken arabadan ateş açılması gerçek bir olasılık ve böyle bir durumda burada saklanacak hiçbir yer yok. Bir oda dolusu ölü müşteriniz olur, muhtemelen sizin de öldürüleceğinizden bahsetmiyorum bile. Bir Bellandi olarak hayatınız için uygun değil," dedi. Sesi yumuşaktı, önceki geceden kalan suçluluk duygusunun kalıntıları gün boyunca üzerine yapışmıştı. Bunun beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalıştım çünkü istemeden de olsa onu incitmiş olsaydım ben de aynı şeyi hissedeceğimi biliyordum.

"Ben bir Bellandi değilim," diye mırıldandım.

Bana bir kaşını kaldırdı ve benim alanıma girerken iç geçirdi. Eli Rebel'in başına indi, ona hafifçe dokundu, Rebel de bunu bir işaret olarak algıladı ve tembel bir köpek gibi oturmak için yerleşti. "Sence bir Bellandi erkeği kadınına onu sevdiğini belli bir yöne gitmesini istemeden söyler mi, Kız Bebek?" diye sordu, ben sakinleşirken koluma hafifçe dokunarak.

"Sen de Bellandi değilsin," diyerek konuşmanın tonunu değiştirdim. Ya da en azından bunu denedim.

"Soyadım ne olursa olsun ben bir Bellandi adamıyım. Yaratılmış bir adam. Geçen gece seni sevdiğimi söylediğimde ne demek istediğimi anladığından emin değilim. O yüzden senin için açıklayayım. Ben bir Bellandi erkeğiyim. Sen bir Bellandi kadınısın ve bunu tipik Bellandi modasına uygun olarak istediğinden daha kısa sürede resmileştireceğiz, eminim."

"Bu doğru olsa bile," diye duraksadım ve ona evliliğe henüz ne kadar sıcak *bakmadığımı* belli eden bir bakış attım. "Bu yere ihtiyacım var. Loop genişleme için mükemmel ve benim adıma karar vermene izin vermeyeceğim. Babamı ikinci lokasyonun iyi bir fikir olduğuna ve zamanlamanın mükemmel olduğuna ikna etmek için ne kadar uğraşmak zorunda kaldığımı biliyor musun? Yıllar, Enzo. Bunun için yıllarca çalıştım ve bunu elimden almana izin vermeyeceğim."

David gözlerini kocaman açarak yüzünü buruşturdu ve bize biraz mahremiyet sağlamak için odanın diğer tarafına doğru çekildi.

Akıllı adam.

Enzo iç çekti ama beni izlerken gözleri ısındı. Çok seviyor gibi göründüğü bağımsızlık kıvılcımı, ona bakarken yüzümdeki meydan okuma, onu sadece kazanmaya daha kararlı hale getirdi. Meydan okumayı severdi ama kaybetmeyi de sevmezdi. "İkinci lokasyonu gerçekleştireceğiz. Sadece mekânın kendisi üzerinde benimle çalış. Sana sevdiğin, güvenli ve iyi bir noktada olan bir yer bulacağız. Sanırım bu şekilde uzlaşabiliriz. Kendimize ait bir bina en iyisi olur, böylece güvenlik konusunda istediğimiz düzenlemeleri yapabiliriz."

"Babam ve ben Loop'ta bir binayı nasıl karşılayacağız?"

"Buraya sahip olmanız gerektiğini söylemedim ama Chicago'nun yarısına sahip olan bir aile üyeniz var. Bellandi Enterprises'dan kiralayabileceğiniz bir şey bulmak zor olmasa gerek."

Matteo'dan bir şey alma düşüncesinden nefret ederek iç çektim. Ama Enzo'nun yüzündeki kararlılık beni bunun aptalca olacağına ikna etti.

konuyu tartışmak. "Tamam." Enzo David'e döndü ve kiralık değil satılık bir mülk için talimatlar yağdırdı. Babam ve ben kira ödediğimiz sürece, bunda yanlış bir şey olmadığını düşündüm.

Peki neden şeytanla bir anlaşma yapmış gibi hissediyordum?

Rebel, annemlerin evine giden yolda yavaşça ilerlerken, her dokunuşunda elimi kalçama çarpıyordu. Kapı belirdi, açık griye karşı uğursuz ve altın sarısı.

Dış cephe kaplaması. Annemin renk sevgisi evin her aksanında kendini gösteriyordu. Eğer ona kalsaydı, evin kendisi sarı bir kapı ve panjurlarla mor olurdu.

Babam bu fikri önerdiğinde pek hoşuna gitmemişti, bu yüzden neyse ki araya girerek onu uzlaşmaya ikna etti. Kardeşlerim ve benim büyüdüğümüz ev. Bir zamanlar sadece ikisi için çok büyük olduğu için satmayı düşünmüşlerdi. Sonra sık sık yatıya kalan torunlar geldi.

Rebel'e baktım, takıntılı bir şekilde bacağımı işaretlemişti. Normal bir köpek olsa aktif bir şekilde yeri koklar ve yeni çevresini keşfetmeye çalışırdı. Ama benim kızım böyle önemsiz şeylerle uğraşamayacak kadar benim için endişeleniyordu.

"Başaracak mısın?" Enzo elimi onun elinden kurtarmaya çalıştığımda elimi daha sıkı kavrayarak sordu. İşaret parmağım saplantılı bir şekilde elinin arkasına vuruyor, başını her seferinde dürtülerimi tatmin edecek şekilde sallıyordu.

"Bunun için seni suçluyorum. Bunun iyi bir fikir olduğuna beni ikna etmene nasıl izin verdim?" Durakladım ve diğer erkeklerin korkudan sinmesine neden olan bir bakışla onu hizaladım. Bana tapılası biriymişim gibi sırıttı ve ellerimizi kaldırıp sırtıma bir öpücük kondurdu. "Bu berbat bir fikir. Annem aklını kaçıracak. Erkek kardeşlerim hayatlarında ilk kez belalı biriymiş gibi davranacaklar ve sonra da kızacaklar çünkü baldızlarım seni bir erkek eti parçası gibi süzecekler. Hâlâ gidebiliriz, değil mi?" Range Rover'a doğru döndüm, siyah aracın güvenliği özellikle çekici görünüyordu.

Anneme Enzo'yu getireceğimi söylememiştim. Bundan bahsetmek için bile cesaretimi toplayamamıştım ve yine de burada tüm bir geceyi aynı odada geçirmem mi bekleniyordu?

Evet, tamam. Sikler uçtuğunda.

"Sadie," diye güldü Enzo, beni evin önüne doğru çekerek. Çizmelerimin burnu alt basamağa değdi. Küçük bir burun ön cama dayandı, Penny'nin yüzü kapıdan hızla uzaklaşmadan önce göz kamaştırıcı bir gülümsemeye dönüştü.

"Sadie bir oğlan getirmiş!" diye bağırdı, sesi pencerelerden boğuk geliyordu. "Hayır, getirmedi!" Oliver bağırdı. "Eğer o sikikse, yemin ederim."

Sesler boğuklaştı, çünkü şüphesiz birileri onları duyabileceğimizi ona hatırlatmıştı. "Çok geç değil," diye geveledim.

Enzo kıkırdadı. "Sadie, bizi gördüler."

"Hayır, beş yaşında bir çocuk bizi gördü. Onlar her zaman bir şeyler hayal ederler." Bana son basamakları çıkarken rehberlik etti, kapıyı çaldı ve kaçma isteğimden kaynaklanabilecek her türlü tartışmayı çözdü. Penny bizi gördüğünü mü düşünüyordu? Bunu açıklayabilirdim.

Bir ev dolusu insanın duyduğu bir kapı çalması mı? O kadar da değil.

Babam kapıyı açtı, yüzü bize bakıyordu. Normalde sahip olmadığı sert çizgilerle kaplı yüzüyle dikkatini Enzo'ya çevirmeden önce kısa bir süre bana baktı. Gözleri şok içinde yuvarlanırken bu çizgiler yumuşadı, şaşkınlıkla dudaklarını büzerken bakışları bana geri döndü.

"Sadie kızım, ne zamandan beri kapı çalıyorsun?" diye sordu, evin içine girebilmemiz için yoldan çekilerek. Rebel artık görgü kurallarıyla ilgilenmiyor gibiydi, tasmayı bırakıp eve girmesine izin verene kadar çekiştirdi. Kuyruğunu sallayarak doğruca Penny'nin gizlendiği yere gitti ve yanımda getirdiğim çocuğa iyice bakmak için köşeden baktı. Ağırlığını umursamadan vücudunu Penny'nin vücuduna yapıştıran Rebel, burnunu Penny'nin boynuna bastırdı ve pitbulllara özgü bir şekilde poposunu ileri geri oynattı. Penny kahkahalar atarak ciyaklarken ve Rebel onu yalarken başını ileri geri sallarken babam sırıtarak, "Bu yeni bir şey," dedi. "Sen de öyle. Oscar," dedi ve Enzo'nun tokalaşması için elini uzattı.

"Enzo," diye karşılık verdi. "Çok misafirperver bir eviniz var."

Babam alay etti. "Sanki burada bir gökkuşağı patlamış gibi, ama yine de yalanı takdir ediyorum." Dikkatini tekrar bana çevirdiğinde yüzünde bir gülümseme belirdi. "Bir arkadaşını getireceğini söylemeliydin."

"Annem onu etkilemek için elindeki tüm tariflerle on sekiz yemek *daha* yapsın ve yine de yetmediğinden şikâyet etsin diye mi? Bunu geç," diye güldüm. Yanıt olarak omuz silkti, çünkü sözlerimdeki gerçeği inkar edemezdi.

"Tanışmak için berbat bir gece seçtin, Sadie kızım. Sadece annen ve benimle başlaman gerekmez miydi? Onu daha az bunaltmaz mıydın?" Babam Enzo'ya göz kırptı. Toplantıya dakikalar kala ikisinin şimdiden birbirleriyle komplo kurması gecemin geri kalanı için iyiye işaret değildi.

"Beni ailesiyle birlikte kurtların önüne attı. Beş kız kardeş, baba. *Beş.* Bu gece başına geleceklere hiç sempatim yok," dedim ve Enzo'nun elini tutarak erkeklerin gizlendiği ana salona doğru ilerledim. Kadınlar şüphesiz mutfaktaydı ve Penny'nin çığlığını duymamış gibi fısıldaşarak tanışma davetini bekliyorlardı.

Oliver, Ethan ve Lucas kanepede oturmuş, hiç de doğal olmayan bir şekilde rahatlamış görünüyorlardı. Gözlerimi onlara diktim. "Kulak misafirliğini aşmadık mı daha? Kabalık."

"Ne?" Oliver sordu. "Biz burada oturmuş kendi işimize bakıyoruz."

"Bu yüzden mi bu tarafa geldiğimi ve yakalanmak üzere olduğunu anladığında kanepeye düşmüş gibi görünüyorsun? Henüz çocuk sahibi olmadığım için annem gibi kafamın arkasında gözbebeklerim olmayabilir ama siz pislikleri tanıyorum," diye güldüm. "Bu Enzo. Bizi koruyucu kardeş saçmalığından kurtar, çünkü seninle yerleri silip süpürecek."

Penny kıkırdadı. "Annem kulak misafiri olmaya devam ederlerse kulaklarının kopacağını söylüyor."

"Bu benim Sadie'm mi? Gel yardım et!" Annem mutfaktan seslendi. Başımı göğsüme eğdim ve Enzo'nun elini çekiştirerek onu annemin darmadağınık mutfağı olan ıstırabımın merkezine sürükledim.

"Arkadaşını çocuklarla bırakabilirsin," dedi babam. "Isırmayız." "Onu önce dedikodu polisiyle tanıştırabilir miyim? Annem bıçaklamaya başlar

Eğer daha fazla beklemek zorunda kalırsa bir şeyler olur ve bugün bu dağınıklıkla uğraşmak istemiyorum."

"Cenazesi," diye kıkırdadı babam, en sevdiği koltuğuna çökerek. Mutfağa doğru ilerledim ve kapıyı iterek açtım, kendimi dengelemek için derin bir nefes aldım. Beni sakinleştirecek Rebel yoktu ve onun eşsiz dikkat dağıtıcılığına ne kadar güvendiğimi fark ettim. Wyatt ve Lily, Rebel yerde kıpırdanırken karnını ovmak için Penny'ye katılmışlardı. Ben değildim

Çocukların ona gösterdiği ilginin keyfini kaçıracak kadar bencildi.

"Anne," dedim kaotik alana adımımı atarken. Nina ve Joy tabakları masaya yerleştirmeye çalışıyordu, annemin kaliteli porselenleri gururla sergileniyordu. Tabaklardaki kraliyet mavisi ve altın süslemeler odanın diğer ucundan bile göze çarparken, iki kadın kocaman gözlerle bizi süzüyordu. "Bu Enzo."

Basit tuttum. Her neysek ona bir etiket yapıştırmak yerine bir isim takdiminde bulundum. Bir gün önce hazır olmadığım bir şeye doğru ilerlediğimizi iddia ettiği için bunu düşünmek istemedim. Erkek arkadaş Enzo gibi bir adama uygun görünmüyordu ve onu e r k e ğ i m olarak tanıtmak fazla samimi hissettiriyordu. Sanki tüm ailemin duyması için *beni motosikletinin üzerinde becerdi* diye bağıracaktım.

Çok garipti.

"Merhaba Enzo," dedi annem, o eğilirken ayak parmaklarının ucuna basarak. Onu yanağından tatlı tatlı öptü ve eliyle diğer elini okşadı. "Bebeğimi nereden tanıyorsun?"

"Anne," diye inledim.

"İyi, iyi," dedi, havluyu bize doğru sallayarak. "Masayı hazırlamamıza yardım et. Enzo, rica etsem çocuklara yemeğin hazır olduğunu söyler misin? Yemek yerken seni sorgulayacağım." Hınzırlıkla parıldayan sinsi gözlerini Enzo'ya çevirmeden önce bana doğru yumuşak bir bakış fırlattı.

"Elbette, Bayan Hicks," dedi Enzo, her zamanki gibi yumuşak bir sesle. Şakağıma bir öpücük kondurdu ve uygun olan sürenin ötesinde bir süre oyalandı.

"Sadie!" Nina masanın etrafından dolanıp beni kapıdan uzaklaştırmak için yanıma gelirken tıslayarak fısıldadı. "*Kimdi* o?"

"Sana zaten söyledim. Adı Enzo," dedim ve mutfaktaki dağınıklığa sırtımı döndüm. Eğer göremezsem, o zaman beni bu kadar rahatsız etmeyebilirdi.

Ben bile bunun saçmalık olduğunu biliyordum.

"*Bunu* biliyorum," dedi. "Ama onu nereden tanıyorsunuz? Nerede tanıştınız?" diye sordu.

"O kıçtan bir parça aldın mı?" Joy sordu. "Ondan çeyreklik zıplatabilirim."

"Joy!" Annem güldü. "Tabii ki öyle. Bir erkek, malın tadına bakıp sevmedikçe bir kadına Sadie'ye baktığı gibi bakmaz."

"Anne!" Çığlık attım. "Lütfen seks hayatım hakkında konuşmasak olur mu? Tuhaflaşma."

"Son bildiğim, Patrick'in ne kadar işe yaramaz bir pislik olduğunu kanıtlamasından sonra erkeklere tövbe ettiğindi," dedi omuzlarını silkerek. "Merak ettiğim için beni bağışla, çünkü seni görmeyeli 10 gün bile olmadı. Çocuk istiyor mu?"

Mutfağı temizlemek için hepsini görmezden gelmeye karar vererek lavaboya ve içindeki bulaşık yığınına yöneldim. "Bırak onları. Yemekten sonra temizleriz," dedi annem ve tezgâhtaki kâselerden birini alıp masanın üzerindeki tencere tutacağına yerleştirdi.

"Burada durup beni acımasızca sorgulayacaksan, şimdi bir kısmını halledebilirim," diye terslendim, sabrım daha en başından tükenmeye başlamıştı. Ortaya çıkıp dağınıklığın b e n i rahatsız ettiğini itiraf etmek istememek beni belirgin bir dezavantaja soktu.

Enzo ve diğerleri mutfak kapısından girdiler, yemek kokusu ve Enzo'nun yemeğin hazır olduğuna dair uyarısı onları içeri çekti. Gerçekçi olmak gerekirse, Enzo'nun kendi sorgulamasını yaşamış olması gerektiğini biliyordum çünkü bir grup adama yemek yiyebileceklerini söylemek beş dakika sürmezdi. Tecrübelerime göre, yemeğin masada olduğunu öğrendiklerinde oldukça hızlı hareket ederlerdi.

İç çekerek suyu kapattım ve yıkadığım son üç karıştırma kabını kuruması için rafa koydum. Yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirerek, hiçbir sorun yokmuş gibi masaya doğru döndüm. Gülümseme kırılgan hissettiriyordu, sanki onca yıl hatasız bir şekilde yerinde tuttuğum gülümseme aniden çatlama riskiyle karşı karşıyaydı. Enzo beni savunmasız hale getirdi. Beni sevdiğini bildiğim insanlara yalan söylemeyi sürdürmemi zorlaştırdı.

Çünkü ilk kez kabul edildiğimi hissettim ve beni de olduğum gibi kabul edip etmeyeceklerini merak ettim.

Bakışları arkamdaki lavaboya gitti, yüzünde sempatik bir gülümsemeyle onu görmezden gelmek için kendimi zorlamamı izledi. Sırtımı mutfağa vererek oturmak için hareket ettiğimde, Enzo'nun sandalyemi çekmek için acele etmesini izledim. Her zamanki gibi mükemmel bir beyefendiydi, en azından üzerinde giysileri varken. Annem bu hareket karşısında mutlulukla iç çekti.

Bana layık olduğunu gösteren bir işaret gibi. Çünkü sandalyemi çekti. Bana yapmaktan hoşlandığı iğrenç şeyleri bilseydi, bu kadar destekleyici olmayabilirdi. Gerçi, seks hayatımı kabul etme konusunda ne kadar rahat olduğu göz önüne alındığında, bu tamamen doğru olmayabilir.

İğrenç.

Enzo bana meraklı bir bakış attığında ürperdim ve başımı hızla salladım. Yanımdaki koltuğa oturdu ve kendini içeri attı. "Bunlar muhteşem tabaklar," dedi. "Filipinli mi bunlar?"

"Bunları yerel bir sanatçı yaptı, ama kendisi Japonya'dan gelmiş ve o kültür sanatını etkilemiş," dedi ve masanın bir ucuna otururken yüzünde parlak bir gülümseme belirdi. Babam Enzo'nun yanındaki koltuğa oturdu ve annemin memnun yüzüne bakarak sırıttı.

"Gördün mü Oscar? Bazı erkekler sanatı takdir edebiliyor."

"Kadın, o sadece seninle dalga geçiyor, böylece ondan hoşlanacaksın," diye güldü babam. "Tıpkı başlangıçta annene yaptığım gibi. Umalım da gider gitmez senden dişi şeytan diye söz etmesin."

"Anneme hiç dişi şeytan demedin," dedi annem, geçmişi düşünürken sesi kesildi.

"Yüzüne karşı değil belki," diye güldü babam, destek için Oliver'a bakarak. "Büyükannem biraz deliydi, anne," diye yineledi Oliver. "Kimse suçlayamaz
Baba, her şeyi olduğu gibi anlattığın için."

"Dinsizler. Hepiniz," diye alay etti ve başlangıç olarak bir kaşık ensalada almak için uzandı. Ben Enzo'ya her şeyin ne olduğunu anlatmaya hazırlanırken diğerleri de kendi yemeklerini aldılar. Tüm yemekleri mutfakta yapma ihtiyacı hissetmeseydi bu görev çok daha kolay olurdu.

"Bu sinigang," dedim. "Sebzeli ve karidesli ekşi bir çorba." "Bana en sevdiklerini servis et," dedi. "Bana ne olduklarını söyleyebilirsin.
onları yiyin."

Kulağa yeterince kolay geliyordu ama.... "Yediğimiz bazı şeyler Amerikan mutfağında çok tipik değil. Sanırım en bariz olanı karides ezmesiyle çok yemek yapmamız ve sizin yemediğiniz bir şey olup olmadığından emin değilim."

"Sorun değil Carina. Beni insan etiyle beslemediğin sürece iyi olacağımı düşünüyorum," diye güldü. Annemin Filipinli yemeklerinin yanında onun İtalyan aksanı çok daha sert ve bariz kalıyordu. Nina masanın diğer tarafından iç çekerek Ethan'ın ona ters ters bakmasına neden oldu. Bakışlarını hızla tabağına çevirdi ve tabağını buharda pişmiş pirinçle doldurdu.

"Siz ikiniz nerede tanıştınız *Mahal*?" Annem, ekstra tatlı olmak istediğinde bana söylediği nadir ve sevgi dolu sevgi sözcüğünü kırarak sordu.

"Enzo, Ivory'nin kocasıyla iyi arkadaş. Yakın zamana kadar bir şekilde hiç tanışmamıştık," diye itiraf ettim, mümkün olduğunca belirsiz tutarak. Daha önce hiç

ailemi evime yapılan saldırı hakkında bilgilendirdim. İki boş kâseyi yaklaştırdım, ikimiz için birer kepçe buharda pişmiş pirinç ve mechado doldurdum. "Mechado," diye hızlıca açıkladım. "Kızarmış dana yahnisi gibi."

"Oh, ne kadar güzel!" Annem fışkırdı. "Sen ve Ivory iki arkadaşınızla birlikte. Bu mükemmel bir şey. Daha iyi olabilecek tek şey Matteo'nun erkek kardeşiyle birlikte olman olurdu, böylece kız kardeş olabilirdiniz," diye şaka yaptı ama Enzo'nun benim başka biriyle birlikte olmam fikrine ne kadar karşı çıktığını fark etmemişti. Enzo gülümseyerek, "Korkarım Matteo'nun bir erkek kardeşi yok," dedi.

onun işkencesi.

"Ve siz ikiniz şimdi çıkıyor musunuz?" Lucas sessizce Enzo'ya baktığı yerden seslenerek sordu. Başımı sallayarak gözlerimi ona diktim. Lanet olası velet benden daha gençti, Tanrı aşkına.

"Buna çıkmak diyebileceğimden emin değilim. Benim zevkime göre fazla sıradan bir kelime," diye itiraf etti Enzo. "Kız kardeşin benim hayatımdaki yerinin ne olduğunu biliyor olmalı, çünkü bunu çok açık bir şekilde ifade ettiğimi düşünüyorum. Bunu seninle paylaşmak isteyip istememesi ona kalmış."

Babam bir kahkaha attı ve başını sallarken dudağını ısırdı. "Ondan hoşlandım."

"Tabii ki biliyorsunuz. İkiniz de delisiniz," dedim ve mechado'ma yumulup keskin domates sosunun ve pirinçle birleşen hafif tatlılığın tadını çıkardım.

Enzo tadına bakarken, "Bu çok lezzetli," diye onayladı.

"Teşekkür ederim," dedi annem, evinin dışında çok az bulunan bir şekilde ailesini iyi besleyebilmenin mutluluğuyla göğsü kabararak.

"Nerelisin sen?" Joy sıradan biri gibi davranarak sordu. Sanki o ve Nina, bana Carina dediği anda onun İtalyan aksanını öğrenmek için komplo kurmuyorlardı.

"Chicago'da doğdum ve büyüdüm," dedi. "Büyükannem ve büyükbabam anne tarafından İtalyan göçmenlerdi ve büyürken bize çok yardımcı oldular. Hepimiz akıcı bir şekilde İtalyanca konuşuyoruz, Matteo ve arkadaşlarımızın çoğu da öyle."

"Carina ne demek istiyor?" Wyatt, Enzo'yu izlerken küçük kaşlarını çatarak sordu.

"Sevimli anlamına geliyor," dedi Enzo. Sesini fısıltıya düşürmek için Wyatt'a doğru eğildi. "Çünkü o çok küçük, ama ona bunu söyleme yoksa beni tekmeler. Ow!" Topuğum ayağına çarpınca Enzo gülerek homurdandı.

"Ben küçük değilim."

"Evet, tamam, abla. Senin boyun bir metre bile değil. Sanırım kısa insan kompleksinden kurtulmanın zamanı geldi," dedi Lucas gülerek. Dilimi ona doğru uzatarak ters ters baktım ve intikamımı planladım.

"Matteo'yla nasıl tanıştın?" Oliver sorusunu doğrudan boğazıma dayayarak sordu. Kardeşlerim Matteo'nun işlerinden pek de habersiz değillerdi ama şüphelenmenin ötesinde bir şey bildiklerini de sanmıyordum.

"İşletmelerinin güvenliğini ben yönetiyorum. Çalışanlarını ve *Indulgence* ve *Tease*'deki fedailerini koordine *ediyorum*. Benim işim bu insanların müşterilerin güvenliğini sağlamak için işlerini yaptıklarından emin olmak."

"İnsan böyle bir iş için nasıl nitelikli hale gelir?" Ethan sordu.

"Afganistan'da dört kez görev yaptım. Lino beni buldu ve yeteneklerimin işe yarayabileceğini düşündü. Bana bir şans verdi ve o zamandan beri çalışarak yükseldim. Yıllar önce *Indulgence*'da fedai olarak işe başladım," diye güldü Enzo. "Artık bir ofisim olduğu için mutluyum, çünkü müzik artık yaşlandığım için bana fazla geliyor."

Sözünü yarıda kesti, babamın gözleri göreceğimi bilmem gereken tüm destekle bana bakıyordu. Enzo askeri deneyimden bahsettiği anda babam onu sevmişti.

O bir erkekti. Eski bir askerdi. Bir çift boks eldiveninin nasıl kullanılacağını biliyormuş gibi görünüyordu.

O, babamın oğullarının olmasını istediği ve benim asla olamayacağım her şeydi.

ENZO

Rebel arka koltukta uyuyakalmış, ağzı açık ve dili dışarıda, karnı havada yatıyordu. Sadie'nin ailesinin evinin etrafında üç çocuğu kovaladıktan sonra
Akşam yemeği onu çok yormuştu ama belli ki o anda çok eğlenmişti.

Onun için böyle bir gelecek istiyordum ve çocuklarla harika olacağına dair aklımda hiçbir şüphe yoktu.

Bir gün. Sadie'yi ikna edebilirsem.

"Annen ilginç biri," dedim ona bakarak.

"Hiç filtresi yok. Şimdi nereden aldığımı biliyorsunuz," diye güldü ellerini birbirine vurarak. Annesi bizi mutfaktan kovmadan ve daha sonra kendi başına bitireceğini söylemeden önce temel temizlik işlerine yardım etmiştik. Dağınıklığın Sadie'yi yiyip bitireceğini bilerek ayrılmak beni öldürüyordu ama Sadie'nin sırrını açığa vurmadan yardım etmek için ısrar etmenin iyi bir yolu yoktu.

Ailesiyle birlikte olmaktan hoşlanmadığından ve onları sevmediğinden değildi, ama bir parçasının eksik olduğuna dair bir ipucu vardı. Sanki o parçası mutfağa geri dönmüş, dağınıklığa bakıyor ve onu temizlemek için görünmez bariyeri aşmaktan başka bir şey istemiyordu. İkiye bölünmek ve bunun mantıksız olduğunu bilmek çok zor olmalı.

Dağınıklık halledilecek ve aile evden ayrıldığında temizlemek için dünya kadar zaman olacaktı.

"Onlara anlatmalısın. Kompulsiyonlar hakkında," dedim ona belirsiz bir şekilde bakarak.

İç çekti. Sesi o kadar kırıktı ki kalbim onun için sızladı. "Neden? Benim için olmayan başka bir şey olsun diye mi?"

"Seni destekleyeceklerdir ama önemli olan, kirli bir sırmış gibi davranmak zorunda kalmayacak olman. Utanacak hiçbir şeyin yok, bebeğim. Yani beynin biraz farklı çalışıyor. Bu da seni eşsiz kılıyor."

Güldü, boğazı düğümlenirken kuru ve gırtlaktan gelen bir sesle. "Kimse buna gerçekten inanmıyor. Bunlara bozukluk denmesinin bir sebebi var. Çünkü dünya bizde yanlış bir şeyler görüyor. Akıl sağlığı sorunlarının güçlü bir damgası vardır. Bozukluklar sizi deli yapar. Sizi psikopat yaparlar. Sizi kaçık ve öngörülemez yaparlar. Sizi tehlikeli yaparlar."

"Dünyanın canı cehenneme, Sadie. Sen olduğun gibi güzelsin. Güzel kare açıları olan şeylerden hoşlanman kimin için ne fark eder? Temizlik yapmak istemen ya da kapıyı tam beş kez çalman kimseyi olumsuz etkiliyor mu? Ben senden daha tehlikeliyim," dedim, sesim kesilerek.

TSSB'ye karşı duyduğum nefret beni sakatlıyordu ve Sadie'nin çektiği acılar konusunda açık olma konusundaki tereddütlerini bir dereceye kadar anlıyordum. Muhtemelen çoğundan daha iyi. Sadie kendinden çok emindi. Kimsenin onun hakkında ne düşündüğünü umursamamasını, doğduğu gibi var olduğu için dünyanın onu yargılayacağını çok fazla önemseyen yaralı kadını gizlemek için bir zırh gibi giyiyordu.

"Çocukken hep kardeşlerim vardı," diye içini çekti Sadie ve sesli bir şekilde yutkunmak için durakladı. "Babamın oğulları büyüdüklerinde spor salonunu devralırlardı. Büyüdükçe teker teker başka yerlere ilgi duymaya başladılar. Önce Oliver, sonra Ethan. Sırada ben olmalıydım, değil mi? Ama o hiç ima bile etmedi. Okuldan sonra her gün orada olan ben olmama rağmen bana hiç şans vermek istemedi. Kardeşlerimin benim gibi karate yapmak yerine futbol ya da basketbol oynaması önemli değildi. Ben kickboks öğrenirken onların zamanlarını başka *bir şey* yaparak geçirmeleri önemli değildi. Beni es geçti ve umutlarını Lucas'a bağladı, ki Lucas'ın iş konusunda en ufak bir bilgisi bile yoktu," dedi ve nadir görülen bir kırılganlık gösterisiyle gözlerinden birini ovuşturdu.

Yüzümü buruşturarak, onun istediği her şeyin elinin tersiyle itilmesinin acısını hafifletmek için yapabileceğim tek şeyi söyledim. "O seni seviyor."

"Öyle," diye kabul etti. "Bunu biliyorum. Ama bu benim onun son seçeneği olduğum gerçeğini değiştirmiyor. Bu onun sana, sanki aya asılmışsın ve mirasını yönetmemde bana yardım edebilirmişsin gibi bakmasını engellemiyor, çünkü onun gözünde bunu tek başıma yapamam. Kardeşlerimden biri olsaydım? Çoktan spor salonunun sahibi olurdum. İşte bu.

Acı gerçek. Oysa o hâlâ şirketin sahibi ve ben de onun emekliliğinden altı yıl sonra sadece bir yöneticiyim."

"Spor salonuyla hiçbir ilgim olmayacak," diye onu rahatlattım. "O senin bebeğin. Bir yer bulmana yardım ediyorum çünkü güvende olmanı istiyorum, sana nasıl işleteceğini söylemek istediğim için değil."

"Biliyorum ve bunu anlıyorum. Bundan nefret edebilirim ama en iyisinin bu olduğunu da biliyorum. Uzun vadede bir yere varamasak bile, Ivory yüzünden her zaman Matteo ile birlikte anılacağım. Kafamı gömmeye devam edemem ve şehrin suç tarafına dahil değilmişim gibi davranamam. Ama babam spor salonunu yönetme becerimden zaten şüphe duyuyorsa -ki duyuyor- hastalığımı öğrenirse neler olabileceğini hayal edebiliyor musunuz? Bu, yapamayacağımı düşünmesi için bir neden daha olacak," diye fısıldadı.

Uzanıp elini kendi elimle kavradım ve kalçasına koyup sıktım. İlişkimiz benim için ciddi olsa da, onun adına araya girme konusunda kendimi rahat hissettiğim bir noktada değildi. Fırsat buldukça babasına onun yeteneklerini vurguluyordum ama ikisiyle de yaptıklarının Sadie'yi nasıl etkilediği hakkında konuşacak kadar rahat değildim. Onunla tanıştıktan sonra tahminim Oscar'ın pasif yorumlarının ve inançsızlığının Sadie'yi nasıl üzdüğüne dair hiçbir fikri olmadığı yönündeydi. İkisi arasında Oscar'ın oğullarıyla olduğundan çok daha fazla ortak nokta olmasına rağmen Sadie'nin kendisini kardeşlerinden daha değersiz hissettiğini.

Tek istediğimiz onların onayını kazanmakken bir ebeveyni hayal kırıklığına uğratmak karşısında söylenecek hiçbir şey yoktu. Bunu söylememiş olabilir, ancak kelimeler ne olursa olsun havada asılı kaldı.

Yaptığı hiçbir şey babasının onu istediği gibi görmesi için yeterli olmayacaktı.

Hak ettiği şekilde.

T

Yapmak istediğim son şey Sadie'yi *Tease*'e geri getirmekti. Kadın rahibe manastırında bile bela bulabilirdi. Onu bir günah evine getirmek ve oynamamasını beklemek

Aptal.

Rebel yüksek sesli müzikten pek hoşlanmıyordu, ana salonda ilerlerken zeki gözleri açık saçık giyinmiş kızları yargılıyordu.

uzay.

Biz geçerken bazı kızlar Sadie'ye öpücükler kondurdu, Sadie de bu hareketlere karşılık verdi, erkekler ise gecenin eğlencesi için hazır bulunan yarı çıplak kadınlara rağmen Sadie'ye baktı. *Tease,* şehirdeki en güzel kadınlardan ve en iyi striptizcilerden bazılarını barındırıyordu.

Sadie'de içten içe parlayan bir şey vardı, bu da onun kendi halindeyken bile onlardan daha parlak olmasını sağlıyordu. Gökyüzüne değecek kadar uzun bacakları ya da evdeki en büyük göğüslere sahip olmayabilirdi ama gece kadar karanlık kalın kirpiklerin çerçevelediği açılı bal gözleriyle erkeklerin kıçına tekmeyi basacak bir yüzü vardı. Kalçalarındaki altın sarısı teni gösteren yıpranmış bir kot pantolon ve üzerinde viski markası olan siyah bir tişört giymişti.

Kendinden emin bir şekilde kulübe doğru ilerledi. Bir gece önce babasıyla ilişkisi hakkında yaptığı açıklamalardan sonra duvarlar her zamankinden daha da yükselmişti. Elinden geldiğince beni dışarıda bırakarak, mekânın sahibiymiş gibi kasıla kasıla ilerledi. Bunun geçici bir savunma olduğunu ve eninde sonunda yıpranacağımı bilerek izin verdim.

Fiziksel yaralanma iz bırakacak kadar şiddetli olmasa bile, onu incittiğim için duyduğum suçluluk hâlâ içimi kemiriyordu. Tanışmamıza neden olan olaylar göz önüne alındığında, uykusunda saldırıya uğramak Sadie için kolay olamazdı. Bu konuda hiç konuşmamış ya da korkuyormuş gibi davranmamış olsa da, Sadie'nin söz konusu olduğu her şeyde olduğu gibi, bunun da göründüğü kadar basit olmadığını biliyordum. Arka odaların kapısını koruyan fedai yaklaşırken ona başıyla selam verdi ve kapıyı iterek açtı. Bana başını ikinci kez salladı.

Görünüşe göre Küçük Kızım düşündüğümden daha büyük bir etki yaratmıştı. Bu neden sürpriz olmadı?

Yavin'in ofisine doğru ilerledi, yanından geçtiği kızlara gülümsüyor ve onların çeşitli soyunma hallerini en ufak bir şekilde umursamıyordu. Bütün kadınlar çıplaklıkları içinde bu kadar rahat değildi ama Sadie birkaç gece önce kendisine kucak dansı yapan kızın yanından geçerken kıçına bir şaplak attı.

Kapıyı çalmadan Yavin'in kapısını açtı ve sesimi boğan bir kahkaha ile iç çektim. Bir hafta önce, Yav'ın ofisine girip çıkan kadınlardan oluşan döner kapıyı düşününce, bunun bir gösteri için harika bir yol olduğunu söylerdim.

Ama şimdi masasında oturduğu yerden davetsiz misafire bakıyor, klavyede öfkeyle bir şeyler yazıyordu. "Lanet olsun. Bu kadar uzun sürmesine imkân yok.

hafta," dedi elini yüzüne sürerek.

"Henüz değil," diye sırıttım, yüzündeki bezgin ifadenin tadını çıkarıyordum. Bunu severek yaptığını biliyordum ama bu ifadeyi görmenin Sadie'yi incitip incitmediğini de kısmen merak ediyordum. İnsanlar ona çok kızmış gibi davranırdı. Onun özgüven eksikliği hakkında bildiklerimi bildiğimden, bunun arkasındaki şefkatin genellikle onun için kaybolduğundan şüpheleniyordum.

"Bryan, Sandro'ya pick up'ların bir özetini gösteriyor. Ona daha önce Indulgence'da nasıl yapıldığını göstermiştim, şimdi de burada göstermenin keyfini yaşıyorum. Bir günde iki kez," diye homurdandım.

"Doğru. Çünkü nakit para transferi roket bilimidir," dedi Yavin gözlerini devirerek. "Onu yakaladım. Gidip işinizi halledin de ikiniz de gözümün önünden kaybolun."

"Ah, alıngan," diye güldü Sadie. Sorgulama ve Aoife'ın onun berbat ruh halinin nedenine karıştığına dair şüpheler güzel, çarpık kafasının içinde çoktan oluşmuştu.

O daha başlamadan araya girerek parmağımla onu işaret ettim. "Bugün de kucak dansı yok."

Bana dudak büktü, yüzünü güzel bir cazibeye dönüştürdü, bu da ona o büzülmüş dudaklarla neler yapabileceğimi göstermek istememe neden oldu. Özellikle de artık sikimin etrafına sarıldıklarında nasıl hissettiklerini bildiğim için.

"Soyunamayacaksam ya da soyulamayacaksam striptiz kulübünde olmanın ne anlamı var?"

Bu konuda haklıydı ama maceracı kişiliğinin ve yeni şeyler deneme arzusunun birçok yönünü hoş görebilsem de, bir oda dolusu erkeğin önünde soyunmasına izin vermek asla bu listede yer almazdı. "Eğer seni bir direğin üzerinde yakalarsam, seni gören her erkeğin gözlerini oyarım," diye hatırlattım ona.

"Bu çok aşırı," dedi Sadie, bana sırıtarak ve bunu denemeyi düşünüp düşünmediğini merak etmeme neden olan şakacı bir gülümsemeyle. Sadece sözümü tutup tutmayacağımı görmek için bu sınırları zorlamak muhtemelen Sadie'ye büyük bir macera gibi geliyordu. Gerçekte bundan bu kadar hoşlanacağını sanmıyordum.

Gözbebekleri iğrençti ve boş göz çukurları? Daha da kötüydü.

Rebel ayaklarının dibinde kıvrılırken o da sandalyesine çöktü. Başının üstünü öptüm, dönüp odadan çıkmadan önce iyi olması için bir uyarı fısıldadım.

Eve gitmek istedim. Sandro yeni şeyler öğrenmekte biraz yavaş olsa da iyi bir çocuktu. Ama o anda, benimle gerçek bir hayat arasında duruyordu.

Kadınımla kaliteli zaman geçirmek, spor salonu ve Bellandis'e karşı sorumluluklarım arasında yeterince sık rastlanmayan bir şeydi.

Bir viski ve evde bir gece beni çağırdı.

SADIE

"Well?" Rebel'in tüylerini okşamak için uzanarak sordum. Özellikle tetikte görünüyordu, bana normalden daha yakın duruyordu. Ana salondaki müziğin onu kızdırdığından şüpheleniyordum ve onu rahatlatmaya çalıştım.

Spor salonunda müzik onu hiç rahatsız etmemişti ama bu, iliklerinde hissettiğin titreşimli bas sesinden çok bir arka plan gürültüsüydü.

Dürüst olmak gerekirse, müzik dinlemenin en iyi yoluydu. Ama spor salonundaki müşteriler ne yazık ki eğitmenlerini duymak zorundaydı.

"Peki, ne?" Yavin tersledi.

"Peki, kıçına ne girdi ve öldü? Gülümsemen nerede?" diye sordum.

Ellerini yüzüne sürerek homurdandı. "Aoife düğünü planlamayı reddediyor. İstemediği bir şeyi planlamakla ilgilenmediğini ve büyük bir törene gerek olmadığını söylüyor. Bana sadece babasına yazdığım çeki imzalamamı ve anlaşmanın yapılacağını söyledi."

"Ah," diye mırıldandım. "Sen kafamı ısırmadan önce bu tür evlilikler hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama *gerçekten* babasına onunla evlenme hakkı için bir çek mi yazıyorsun?"

"Hayır!" Yavin bıkkınlık içinde konuştu. "Evet, ayarlandı. Liam emekli olduktan sonra yerine ben geçeceğim için bundan kazançlı çıkacağımı biliyorum. Bunların hiçbiri umurumda değil. İstemiyorum bile."

"Peki neden onunla evlenmeyi kabul ettin?" Başımı yana eğerek ve benim aracılığımla gerçeği kendisine itiraf etmesi için onu cesaretlendirerek sordum. Aoife'ı tanımıyordum ama o durumda olsaydım, muhtemelen ölene kadar Yavin'e bok atacağımı biliyordum.

Tabii *beni* gerçekten istemediyse.

"O bir yük olmaktan çok uzak," dedi Yavin tereddütle. Kaldırdığım kaşlarım ve dikkatli bakışlarım karşısında kıkırdadı ve sonunda devam etti. "Tamam, tamam. Onu gördüm. Onu istedim. Lanet olası bir eş bile istemiyordum ama beynim ne yaptığımı anlamadan önce gönüllü oldum."

"Yani pişman mısın?" Cevabın evet olmamasını umarak sordum. Daha gerçekleşmeden pişman olmuşken evliliğe devam ederse muhtemelen onu öldürürdüm.

"Hayır," diye itiraf etti. "Anlamıyorum. Bu hiç mantıklı değil. Gerçekçi olalım."

Omuz silkip ayağa kalktım ve ofiste dolaşarak kişisel eşyalarının eksikliğini inceledim. Sanki *Tease*'deki işine hiç alışamamış gibiydi, her ne kadar neredeyse on yıldır bu işi yürütüyor olsa da. "Onun resmini masana koymalısın. Belki de rafa. Seksi bir resim ya da onun gibi bir şey değil, ama tatlı bir şey. O kadar uğraş ki, ofisine ilk kez geldiğinde onun başından beri burada olduğunu görsün. Ona bundan bahsetmeyin ya da işaret etmeyin, çünkü bu sadece brownie puanları aramak anlamına gelir. Bırakın bunu organik olarak fark etsin" diye mırıldandım.

"Elimde hiç fotoğrafı yok. 'Özgürlüğünün son birkaç ayında' benimle vakit geçirmeyi reddediyor," diye homurdandı.

"O zaman babasına sor, sosyal medyada takip et. Biraz çaba göster Romeo. Tek istediği senin onu gerçekten istediğini hissetmek, onun sana verebileceklerini değil. Striptiz kulübünde çalışıyorsun. Bu otomatik olarak aleyhine işleyecek. Senin birileriyle yattığını düşünecektir. Fotoğrafını tüm kızların görmesi için gururla sergilemeniz buna biraz yardımcı olacaktır, ancak yeterli değildir. Eğer bunu henüz yapmadıysanız, o vazgeçmeye hazır olana kadar bekarlık yemini etmenizi şiddetle tavsiye ederim. İhtiyacın olan son şey, Aoife gelmeye başladığında kızlardan birinin geçen hafta onları ne kadar iyi becerdiğinden bahsetmesi."

Bana aklımı kaçırmışım gibi baktı ve bir an için aklını başına getirmem gerektiğini düşündüm. "Nişanlanmayı kabul edip yine de yatacağımı mı sanıyorsun? Siktir, Kum Adam. Hakkımdaki düşüncelerin gurur verici." Telefonunu çıkardı, Aoife'ın sosyal medya hesaplarını açtığını tahmin ettiğim sırada tıklamaya başladı.

"Az önce seni onu takip etmeye teşvik ettiğime inanamıyorum." Başımı salladım, odanın içinde biraz daha volta attım. "Ona düzenli olarak mesaj atmaya devam et ama düğün hakkında değil. Onun için düğün, senin onun hayatı üzerindeki kontrolünün bir sembolü ve anlaşmayı hatırlatan bir şey. Ona kendisi hakkında sorular sorun. *Ölçülü olmak kaydıyla* ona kendinizden bahsedin. Kimse kendisinden bahseden bir erkekten hoşlanmaz.

sürekli kendinden bahseder. İşle ilgili anlaşmazlıklar ya da her ne haltsa onun fikrini sorun. Samara'ya bir hediye almanız gerekiyorsa kız kardeşiniz hakkında tavsiye isteyin. Onu sadece bir sözleşme olarak değil, bir insan olarak ilgilendiren her *şey*."

"Yani nişanlı olmamıza rağmen ona çıkmaya çalışıyormuşum gibi mi davranayım? Ve tüm bunları kısa mesajlarla mı yapayım?"

"Telefonlarına cevap veriyor mu?" diye sordum. "Bu hayır demek olurdu," diye güldü.

"O zaman evet, mesaj yoluyla. Evine git ve onu görmek istediğini söyle. Eğer sizi görmek istemezse çiçek ya da ucuz ama tatlı bir şeyler bırakın. Ona çabaladığınızı ama sevgisini satın almadığınızı gösterin. Bu düğünden önce pek yardımcı olmayabilir ama umarım evlendikten sonra geçişi kolaylaştırır."

Başını salladı ve telefonu çevirerek bana sosyal medya hesaplarını gösterdi. Yavin'in ihtiyacı olan şeyle mükemmel eşleşmeleri bulmak için fotoğrafları tek tek inceleyerek kaydırdım. "Masandaki bu," dedim, samimi bir an gibi görünen bir anda kameraya gülümsediği bir fotoğrafı işaret ederek. "Ve bu da rafında." Fotoğraf daha pozlanmıştı, bir çeşmenin kenarında bir tür dans sıçraması yapıyordu ve arkasından su sıçrıyordu. Çilek sarısı saçları bir hale gibiydi ve sivri parmaklarıyla mükemmel bir şekilde sergilediği uzun bacakları beni kıskandırdı. Ben de öyle bacaklarım olsun isterdim.

Hayat adil değildi.

Telefonu masasına bıraktım ve kapıya doğru ilerledim. "İşemem lazım. İki kapı aşağıda olduğu için bunu yalnız yapabilir miyim, gardiyanım?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak sordum. Yazıcısı odanın diğer tarafında canlanırken nihayet bana gülümsedi.

"Tabii. Beş dakika içinde dönmezsen Enzo'ya kaçmadan önce beni dövdüğünü söylerim."

"Göt herif," diye güldüm, Rebel önümden kapıya doğru koşarken ayağım takıldı. "Sanırım Rebel benimle tuvalete geliyor."

"Tamam," diye cevap verdi, öfkeyle yazarken dikkatini tekrar telefonuna vermişti bile. Umarım tavsiyemi dinler ve Aoife ile ilişkisini geliştirmeye çalışırdı, aksi takdirde ilişkinin hızlı bir şekilde ilerleyeceğini düşünmüyordum.

"Aoife'a söyle, bir sonraki kızlar gecemize gelsin!" Koridorda ilerlerken bağırdım. Banyo küçüktü ve içinde sadece iki kabin vardı. İkisi de engelli erişimine uygun değildi, bu yüzden Rebel benimle birlikte içeri girmek için ısrar ettiğinde, bu pek de uygun olmadı. "Neyin var bebeğim?" İşime devam

etmeden önce kulaklarının arkasını kaşımak için uzanarak sordum.

Umumi tuvaletler başımın belasıydı, ama bir akrobata yakışır bir hareketle hiçbir şeye dokunmamayı başardım. Rebel burnunu kabinin altına soktu ve derin nefesler alarak havayı kokladı. Temiz bir tuvaletti, umumi tuvaletlerdeki pis kokulardan hiçbiri yoktu.

Köpeğim tam bir drama kraliçesiydi.

Ahırın kapısını açtığımda önce o dışarı çıktı. Dışarı adımımı attığımda havlaması ilk uyarısıydı, ön kolunu boğazıma dolaması ise ikincisiydi.

"Ben onu vurmadan önce sustur onu." Adamın sesi derindi, başımın arkasına bastırılan bir silahın baskısı kadar yabancıydı. Ellerimi havaya kaldırdım ve Rebel ile gözlerimi kilitledim.

"Sessiz ol Asi," dedim sertçe, dinlemesini isteyerek. Hemen durdu, ağzı s e ğ i r i r k e n arkamdaki görünmeyen saldırgana baktı ve ondan gördüğüm ilk gerçek saldırganlık belirtisi olarak dişlerini gösterdi. Adamın vücudu hafifçe gevşediğinde konuştum. "Üzerimde hiç para yok." Sol elimi omzumun önündeki elin üzerine kilitleyerek başımı öne doğru attım ve aynı anda sağ dirseğimi adamın silahını tutan ele doğru kaldırdım. Dirseğimin gücü onu yana itip nişan almasını engellerken eğilip vücudumu hızla döndürdüm ve tepkisini kontrol etmek için silah tutan kolunu pazumla gövdem arasında kilitledim. Dirseğimi yüzüne saplarken iki elim de silahın etrafını sarmış, kontrol için savaşıyordu. Burnundan kan fışkırdı ve tüm gücümle ayağının üzerine bastım.

Onun dikkatini dağıtmak için sol elimi silahın namlusuna kilitledim ve tüm kolunu ona dönük olacak şekilde çevirdim. Silah ona doğrultulduğunda donup kaldı. Kocaman gözlerle bana baktı ve ayağımı kaldırıp tekme attığımda çenesinin yarılmasını memnuniyetle izledim. Sırt üstü yere düştü, ben ayağa kalkıp silahı yüzüne doğrulttuğumda silahı tutmayı bıraktı.

Rebel'in hırçın hırıltısı banyoda yankılanırken bacaklarımın arasından koşarak göğsünün üstüne atladı ve hiç beklemediğim vahşi bir yırtıcı gibi göründü. Nöbet tuttu ve beni korumak için savaşırken ona biraz daha aşık oldum. Saldırgan onu çekip almak için ensesinden yakaladığında dişlerini gösterdi ve çenesini adamın boğazına doladı.

"Asi!" Isırarak boğazını yırtıp açarken ve kan hızla yerde birikirken başını iki yana sallayarak şok içinde bağırdım. Fayanslara yayıldı, koyu kırmızı renk onları sonsuza dek lekeledi. Sonunda çektiğinde

kan canavarca bir şey gibi dişlerini kaplamıştı. Boğazında kesik yaraları olan adama ve tavana bakan boş, görmeyen gözlere baktım.

Bir kapı çivisi kadar ölü.

Aşağıya bakarken Rebel'in vücudundan atladığını ve yüzünü temizlerken yalamak için bir pençesini kaldırdığını gördüm.

Ona mırıldandım, bana bakışını ve pantolonuma yüzünü sokmak için vücuduma adım atışını izledim, ellerimi yanıma indirdiğimde silah hala bir tanesinde sıkıca tutuyordu.

"Aferin kızıma."

Anlaşıldığı üzere, gezginler pek çok iğrenç şeye oldukça aşinaydı. Ama kan değil, öyle görünüyordu.

İlk kişi tuvalete girip çığlık atarak kaçtıktan sonra, müzikle yüzleşmenin ve Yavin'e haber vermenin zamanının geldiğine karar verdim. Enzo öğrenmeden önce Tahiti'ye kaçması akıllıca olurdu.

Koridorda bir kız durmuş, doğruca banyoya doğru ilerliyordu. "Oraya girmenizi önermem. Köpeğim aklını kaçırdı ve birini yedi. Pis iş." Kız arkamdan bakakalınca başımı salladım ve Yavin'in ofisine yöneldim. Kulak zarını delen çığlık onu çoktan uyarmış, dışarı çıkıyordu.

Kıyafetlerimdeki kana ve elimdeki silaha baktı, nefesinin altından "lanet olsun" diye mırıldandı. "Ne bok yedin şimdi sen?"

"Altıncı koridora temizlik ekibi çağırmak isteyeceksiniz. Biri marinara dökmüş."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu.

"Banyoda bir ceset var," diye fısıldadım. Hayatım boyunca çok boktan şeyler görmüştüm. Kan beni rahatsız etmezdi. Ama birinin boğazının parçalanması seviyesindeki kanı hiç görmemiştim.

Ya da bir ceset.

O da vardı.

"Siktir!" diye bağırdı, kolumdan tutup beni ofisine sürükledi. "Tuvalete gitmene bile izin veremem. Sikeyim. Enzo beni hadım edecek."

"Muhtemelen," diye itiraf ettim. "Aoife'a başsağlığı dileklerimi ileteceğim."

"İyi misin?" diye sordu, üzerimde yara olup olmadığına baktı. Hiçbir şey bulamayınca, çünkü hiçbir şey yoktu, uzandı ve silahı elimden aldı. "Sadie?"

"Ben iyiyim," dedim. "Ben hiç..."

"Sorun yok. Nefsi müdafaaydı," diyerek bana güven verdi. "Ben değildim," diye homurdandım. "Asi onu yedi."

Başı şokla geriye gitti ve bakışları, küçük bir canavar gibi kana bulanmış patilerini temizleyen köpeğe kaydı. "Bu köpeği tam olarak nereden buldun?" diye sordu omzumun üzerinden bakarak. Yavaşça döndüm, kapı aralığından geçip bize doğru yaklaşan Enzo'nun yüzü bir anda görüş alanımı doldurdu.

Burun delikleri açılmış ve çenesi sıkılmış halde, aramızdaki mesafeyi kapatırken ayaklarının attığı yavaş ve ölçülü adımlar beni tedirgin etmeliydi. Ela gözleri içimi titreten bir intikamla parlarken, yüzündeki rakipsiz öfke dehşet verici olmalıydı. Elleriyle yüzümü kavradı ve vücudumda gezdirerek yaralarımın olup olmadığını kontrol etti. Elleri kırmızıya boyanmıştı ama parmaklarının arasından kayan kanı umursamıyordu.

"Neren yaralı, bebeğim?" diye sordu sonunda, saldırganın yüzüne defalarca dirsek attığım için en çok kanın akmış olması gereken sırtıma bakmak için beni olduğum yerde döndürerek. Derimi kaplayan ve gömleğimi ıslatan kalın, yapışkan sıvının aniden farkına varmak beni tiksintiyle ürpertti.

"Benim değil," diye fısıldadım. Enzo'nun gözleri Yavin'in elindeki silaha gitti, yüzü buruştu. Sanki vücudunu saran gerginliğin bir kısmını boşaltmak için bu harekete ihtiyacı varmış gibi boynunu döndürdü.

"Silahın neredeydi?" diye sordu ve ben de utangaç bir ifadeyle elimi Yavin'in masasının yanında yerde duran çantaya doğru salladım. "Ne oldu lan?" diye bağırdı Yavin'e.

"Anlaşılan siz ikiniz kendinize evcil hayvan olarak kana susamış bir katil almışsınız." Yavin telefonunu eline aldı ve hızlı arama listesindeki birini aradı. "Yo, temizlememiz gereken bir pislik var. İçimde onlarla gelmek isteyeceğinize dair bir his var."

"Ryker?" Yavin başını sallayınca Enzo elimi tutarak sordu. "Bana ne olduğunu göster Carina. Tehlikeli birinin buraya dönmesine izin verdiği için kimi öldüreceğimi bilmem gerek." Yavin rahat bir nefes aldı ve

sandalyesinde oturuyordu. "Sakın bu işten aklandığını düşünmeye başlama. Ona daha yakından göz kulak olmalıydın. Liam'ın Aoife'ı korumak için daha iyi bir iş çıkarmasını umsan iyi olur, yoksa düğün gününüzü asla göremez," diye uyardı Enzo, elimi tutup beni banyoya doğru yönlendirirken. Yavin'i sessiz öfkesiyle baş başa bırakarak Enzo'nun beni altıncı koridordaki dökülmeye doğru sürüklemesine izin verdim.

Gitmek istemedim. Rebel'le ne yaptığımızı görmek istemiyordum ama Enzo'yu doğruca banyoya götürdü. Her zaman yaptığım gibi duygularımı bastırdım, banyoya girdim ve gözlerimin saldırganıma kaymasına izin verdim. Daha önce kan gördüğüm halde onun ölümüne neden bu kadar içgüdüsel bir tepki verdiğimi bilmiyordum.

Enzo cesede bakarken ıslık çaldı ve Rebel'in başını okşadı. "Aferin kızıma," dedi, daha önceki düşüncelerimi yineleyerek.

"Kadın onu yediğinde çoktan yere düşmüştü," dedim. "Silah bendeydi."

"Bu yüzden mi bu kadar sessizsin? Ölmesine gerek yokmuş gibi hissettiğin için mi?" Başımı salladım, bunun anlamsızlığından şüpheleniyordum. Kızlarıma kendilerini savunmayı öğrettim. Rebel'in yaptığı şey bu çizgiyi aşmış, doğru ile yanlış arasındaki o çok tehlikeli çizgiye girmişti. "Düşmüş olması onun bir tehdit olmadığı anlamına gelmez. Yaşasaydı bile, Rebel'in yaptığının Ryker'ın ona yapacağından daha kötü olduğunu mu düşünüyorsun? Rebel adama bir iyilik yaptı, Carina."

"Haklısın," diye kabul ettim, titrerken aklım başıma gelmişti. "Sadece bir şoktu, hepsi bu. İyi olacağım."

"İyi iş çıkardın. Başkalarına kendilerini savunmayı öğretmenin, bunu yapmaktan farklı olduğunu biliyorum. Bana neler olduğunu anlat."

Başımı salladım. "Ben kabinden çıktığımda bekliyordu. Kolunu boğazıma doladı ve silahı başımın arkasına dayadı. Bana zarar vermedi, sadece Rebel'in sessiz olmasını istedi. Benden başka bir şey yapmamı isteyemeden onu etkisiz hale getirdim ama beni öldürmek için orada olduğu hissine kapılmadım. Beni en başından vurabilirdi."

Enzo başını salladı ve botuyla cesedi dürttü. "Yüzü mü?"

"O bendim. Burnuna dirsek attım. Sonra da çenesine tekme atarak onu yere serdim."

"Doğru. Bu ay içinde ikinci kez saldırıya uğradınız. Sizi neden bu kadar çok hedef aldıklarını bilmiyorum ama bağlantılarımızdan bazılarına etrafı araştırtacağım ve öğreneceğim. Bu arada Ryker da bu adamın cesedinden ibretlik bir şey çıkaracak." Cesedi tekmeledi. "Tiernan kadınlarımız söz konusu olduğunda ciddi olduğumuzu bilsin."

"Peki ya benim ailem? Onların hedef a l ı n a c a ğ ı n d a n endişe etmeli miyiz?" İçimi korku kaplarken ona bakarak sordum.

"Korunuyorlar. Saldırınızdan beri onları izleyen adamlarım var."

Ryker temizlik ekibiyle gelene kadar Yavin'in ofisinde beklemek üzere banyodan çıkarken rahatlayarak iç geçirdim.

Eve gitmek ve bir yıl orada kalmak istedim.

ENZO

I Sadie'yi, yaptığı ve gördüğü şeylerin gerçekliği içinde sıkışıp kalmışken terk etmek beni öldürdü. Bir adamın kanı vücudunu boyamış ve ölü gözler hafızasına kazınmıştı.

En iyi arkadaşının tesellisi, ben eve gelene kadar geçecek birkaç saati atlatması için yeterli olacaktı. Öldürmenin nasıl bir şey olduğunu çok iyi bilen bir arkadaş.

Ölümün yüzüne bakıp siktir git demek için.

İki kızımı da siteye bıraktıktan sonra bir kez daha *Tease*'in önüne geldiğimde, kendimi sürücü koltuğundan atmadan önce arabayı ancak park edebilmiştim. Etrafımda yağmur yağıyor, elbise ayakkabılarım su birikintilerinde sıçrıyordu. Park yeri boştu, sadece personelin ve Bellandi erkeklerinin tanınabilir araçları renkli camlı siyah binaya yakındı.

Yaklaştığım anda kapılar açıldı, Sandro ve Rafael'in adamlarından biri nöbet tutuyordu. "Bryan sana onun hazır olduğunu söylememi istedi. Şu anda yirmi dört yedi Irina ile birlikte," dedi Sandro ben geçerken. Onun hemen ötesinde donup kaldım, topuklarımın üzerinde dönerken ayakkabım yere vurarak gıcırdadı. Onu uyaran bir bakışla hizaladığımda oda ani bir sessizlikle doldu.

"Sence şu anda bunu umursuyor muyum?" Ben sordum.

"Hayır, efendim," dedi başını hızla sallayarak. Hayal kırıklığıyla hırlayarak kulübün içine doğru ilerledim. Ryker sahnede durmuş, bütün gün görevde olan korumalara ters ters bakıyordu.

"Evine git, Enzo," diye homurdandı. "Sadie'yle birlikte olmalısın." Matteo başıyla onayladı ama ben ikisini de görmezden gelerek merdivenleri yavaşça çıktım.

Gözlerimi odada gezdirerek, işimizi, çalışanlarımızı ve *kendimizi* güvende tutmak için güvendiğimiz adamların her birine ters ters baktım. "Kızlar arkada mı?" Ryker'a sordum.

"Evet. Bilgiye ihtiyacımız olursa diye onları alıkoyduk ama burası karışırsa diye onları korkutmak istemedik. Yav ve Calix de onlarla birlikte," diye cevap verdi ve gözlerini bana dikip yüzümü inceledi. "İyi misin?"

Dalgınca başımı salladım ve erkek çalışanlardan oluşan küçük kalabalığın içinde, günün erken saatlerinde geldiğimizde nöbet tutan kişiyi aradım.

Onu bir ayağından diğerine endişeyle kıpırdanırken bulduğumda çenemi sıktım. Elim kılıfıma gitti, o kadar hızlı çektim ki Ryker'ın yanı başındaki ani hareketten ürküp kaçacak zamanı bile olmadı.

Silahımı muhafıza doğrultarak kalçasına tek el ateş ettim.

Diğerleri atıştan ürküp kaçarken ve onu acısıyla baş başa bırakırken odada yankılanan çığlık ruhumdaki canavarı yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı.

Kafesin parmaklıklarını sallayan ve kadınıma verdiği zararın intikamını almak isteyen canavarı sakinleştirmek için.

"Lanet olsun! Onu vurdun!" diye bağırdı erkek çalışanlardan biri geri çekilirken. Sahneden aşağı atlayarak ayaklarımın üzerine düştüm ve bacağındaki yaraya sarılan piçin yüzüne bastım.

Silahımın namlusu alnına değdi ve gözümün içine bakması için silahını kaldırmasına yetecek kadar baskı uyguladım. "Onu kim içeri aldı?" Hırladım.

Ağzında biriken tükürüğü yutarak inledi. Değişen ağırlığı, acıyı kontrol altına almaya çalışırken bile yüzündeki suçluluk duygusu. Sorumun cevabını zaten biliyordum.

Sadece *nedenini* bilmiyordum.

"Kimsenin zarar görmesini asla istemedim," dedi.

Matteo bir uyarı homurdandı, yüzüne doğru adım attı ve silahımı alnından uzaklaştırdı. Beynine bir kurşun sıkmaktan başka bir şey istemememe rağmen silahımı kılıfına koydum. Bunun için zaman gelecekti ama cevaplar daha önemliydi.

Şimdilik.

"Birinin arka odalara izinsiz girmesine izin verdiğinizde ne olacağını sanıyordunuz? *En iyi ihtimalle* kızlardan birine sarkıntılık ederdi. En kötü ihtimalle de Enzo'nun kadınını öldürebilirdi," dedi Matteo, dudakları tiksintiyle kıvrılırken başını sallayarak.

Ryker, "Bunun birinin yaralanmasını gerektirmeyecek şekilde nasıl sona erebileceğini anlayamıyorum," diye yineledi. Sahnede kollarını göğsünde kavuşturmuş, siyah kot pantolonu ve siyah gömleğiyle hepimizin üzerinde korkunç bir nöbetçi gibi yükseliyordu.

"Beş dakikalığına kapıdan ayrıldım. Hepsi bu, yemin ederim. Kimsenin kapıdan içeri girecek kadar cesur olacağını düşünmemiştim!" diye itiraz etti adam.

Durumun ne kadar kötü o l a b i l e c e ğ i n i düşünerek sustum.
Beş dakika.

Beş dakika içinde bir kapıdan kaç adamın geçebileceğine dair bir fikri var mıydı?

"Neden görev yerini terk ettin?" Ona sordum, içimde kopan fırtınaya rağmen sesim sakindi. Kan dökme zamanı yaklaşıyordu. Verdiği cevaplar gerçekten aptal olduğuna inanmamı sağlayacak kadar naifti. İşim gereği aptallara katlanamazdım.

"Bir kadın vardı. Sarı saçlı, kahverengi gözlü. Uzun boylu ve çok seksiydi. Beni istedi, o yüzden-"

"Yani aletini ıslatabilmek için kulüpteki herkesi tehlikeye atmanın uygun olduğunu mu düşündün?" Ryker'ın sesi kesildi, soğukkanlı öfkesi benimkini yankıladı.

"Onun gibi kadınlar benim gibi erkeklere gitmez," diye inledi, acı içinde kalçasını tutarak. "Hepimizin göz ucuyla bile baksak bizi bekleyen bir am büfesi yok." Yüzündeki acı alaycı ifade, karşılaştığı şeyin gerçekliği onu alt ettiğinde değişti.

Onay için bir kez daha bakmadan silahımı tekrar çektim ve alnına dayadım. Kurşunun keskin sesi boşlukta yankılanırken, vücudu yere yığıldı. "Kadınımı kendi aptallıklarıyla tehlikeye atmak isteyen başka biri var mı?" Sessiz odaya sordum.

Odadaki tepki korosu beni şaşırtmadı. Dikkatimi Ryker'a çevirdiğimde, onun düşünceli bir şekilde cesede baktığını gördüm. "Ondan kurtulacağım. Diğeri çoktan teslim edildi," dedi, Tiernan'ın evinde asılı bırakmayı seçtiği hediyeye atıfta bulunarak.

"Bulun şu kaltağı," diye homurdandım. Başıyla onayladığında, topuklarımın üzerinde döndüm ve ön kapıdan dışarı çıktım. Elimde telefon, Seb'i arayıp bana güvenlik görüntülerinin bir kopyasını göndermesini istedim.

Dua etsinler de o amcığı onlardan önce ben bulmayayım. Daha önce hiç kadın öldürmemiştim.

Ama her şeyin bir ilki vardı.

SADIE

I Enzo'nun evinin garajından içeri girdiğimizde Ivory'nin kıyafetlerinin uzunluğunda boğulmuştum, sahip olduğu tek pijama pantolonu ayak bileklerime kadar kıvrılmıştı. Enzo'nun evindeki garajdan

Bellandi malikanesindeki duş ve striptiz kulübünde yaşadığım şoku atlatmam için yanımda olan arkadaşımın rahatlığı.

Misafir banyosundaki fayanslar *Tease*'deki banyonun zeminindeki beyaz fayanslara hiç *benzemese* de, bir an üzerlerine kan yayıldığını gördüm.

Ivory bana bunun normal olduğunu hatırlatmakta gecikmedi. İyi olmamanın normal olduğunu.

Bunun benim başıma geleceğini hiç düşünmemiştim.

Yanımdaki Enzo ve Rebel'in tanıdık rahatlığı beni toprakladı ve benim olduğunu bildiğim düzende beni sardı. Bunun dairem ya da geleceğimiz için ne anlama geldiğini bilmiyordum. Günün şokunu atlattıktan sonra büyük kararlar vermemem gerekiyordu.

Yarının var olmadığı bir yerde olmak ve sadece Enzo ile geçirdiğim tek anın tadını çıkarmak. Neredeyse elimden alınıyordu. Kendimi koruma konusunda daha az yetenekli olsaydım, Rebel bir şeylerin yaklaştığını hissedip benimle birlikte banyoya gelmeseydi, kim bilir günümü nerede bitirebilirdim.

Ya da Enzo'nun arka bahçesinde güneşin batışını ve havuzun kırmızılar ve turuncular birbirine karışıp kaldırım taşlarından yansıyarak aydınlanışını görecek kadar yaşayabilecek miydim?

Enzo buzdolabından bir biftek aldı ve Rebel kenardan salyalarını akıtırken çılgınca küp küp doğradı.

"Market alışverişine ne zaman gidiyorsun? Ben uyurken gizlice falan mı çıkıyorsun?" Mutfakta onun yanına yaklaşarak sordum. Her şey er ya da geç başıma yıkılacak olsa bile, kendimi evde olmanın normalliğine kaptırmaya kararlıydım. Bütün eti bir tabağa doldurup yere koydu ve Rebel hiç vakit kaybetmeden yemeğe başladı. "Çiğ et köpekler için kötü değil mi?"

"Bazı insanlar köpeklerine tamamen çiğ et yediriyor. Bence bir bifteğe bile dayanır. Zaten bugün bol bol çiğ et yedi," diye homurdandı Enzo, yemek yerken poposunun üstünü kaşıyordu. "Kimmiş iyi kız? Annesini kim korudu?" diye sordu, sesini insanların hayvanlar için kullandığı o farklı tona kaydırarak.

Bıçağını, kesme tahtasını ve ellerini yıkayıp bulaşık süzgecine dikkatlice dizerek düz durmalarını izlerken güldüm. Kalbim kabardı, hissettiklerim garip bir şekilde aşk olduğunu tahmin ettiğim şeylere benziyordu.

Ama bugün oraya gidemezdim. Enzo olsun ya da olmasın, bir erkeğe nihayet o sözleri söylediğimde, bunun nedeni bir saldırının adrenalin artışından kurtuluyor olmam olmayacaktı. Ayıkken ve şokta değilken bile o adamı her şeyimle sevdiğimi şüpheye yer bırakmayacak şekilde bildiğim için olacaktı.

Her şeyiyle. Başından ayak parmaklarına, ruhundan gülümsemesine kadar.

Enzo'nun beni kontrol etme konusundaki sahiplenici ve kıskanç ilgileri dışında sevmediğim tek bir yönünü bile söyleyemezdim. Ancak birbirimizi anlamaya başladıkça ve benim olduğunu düşündüğüm adama karşı sahiplenmem arttıkça, birbirimizden o kadar da uzak olmadığımızı fark ettim. İki taraflı olduğu sürece hiçbir erkeğin bana dokunamayacağı kuralına karşı çıkmadım.

Aklımı başımda tutmak için ne yapmam gerekiyorsa onu yaparken beni güvende tutmasına karşı çıkmadım, çünkü o sadece beni daha az riskli bir yola yönlendirmeye çalıştı. Bu nezaketin benim için de geçerli olmasını dilesem de onu bunun için suçlayamazdım. Enzo'nun tehlikeden kaçmak yerine tehlikeye doğru koşması düşüncesi beni dehşete düşürüyordu.

"Onu hiç böyle görmemiştim," diye mırıldandım. "Her zaman çok naziktir."

"Seni korudu," dedi Enzo omuz silkerek. "Dediğin gibi, sen tehdit edilene kadar hiç saldırganlık belirtisi göstermedi. Seni koruduğunu bildiğim için daha rahat uyuyacağım." Ellerini kuruladıktan sonra göğsüne doğru adım attım ve kollarımı beline doladım. İçini çekti, ses hem

Başını eğip ağzını saçlarıma dayayıp mırıldanırken rahatlamış ve acı çekiyordu. "Özür dilerim, bebeğim."

"Neden üzgünsün?" Başımı kaldırıp kalbimi acıtacak kadar pişmanlık dolu ela gözlerine bakarak sordum.

"Seni korumam gerekiyordu. Benim işim seni yanlışlardan korumak ve güvende tutmak. Bugün asla yaşanmamalıydı." Sesindeki acı elle tutulur bir şeydi ve yüzünü avuçlamak için bir elimi uzattım.

"Bu senin hatan değildi. Beni güvenli olması gereken bir yerde bıraktın. Bana göz kulak olacak biriyle," diye ona güvence verdim, sözlerimin doğruluğunu görmesini diliyordum. Bellandi Malikânesi'nde olmasaydım daha fazla korunamazdım.

"Yine de saldırıya uğradın," diye iç geçirdi.

"Onu tanıyor muydunuz? Dönüşen bir çalışan falan mıydı?" Buzdolabına doğru ilerleyip o sabah orada olmayan yiyecek zulasına bakarak sordum. "Alışverişe ne zaman gittiğini bana hâlâ söylemedin."

"Toplumdaki bir grup insan için alışveriş yapması için bir müşteriye para ödüyoruz. Ona her hafta bir liste veriyorum ve o da teslim ediyor. Satıcılardan biriyle evli, o yüzden çenesini kapalı tutmayı biliyor," diye yanıtladı Enzo, ben buzdolabını karıştırıp malzemeleri incelerken kıçını tezgâha yaslayarak. Elimin altında bir sürü yiyecek vardı ama onun dolaplarını da karıştırmadan basit bir şeyler yapmak istiyordum. Az malzeme ama sadece iyi yemek. Kıymayı çıkarıp tezgâhın üzerine koydum ve kileri açtım. Bir gece önce gördüğüm yağ kabı tam da aradığım şeydi. Kilerdeki raftan fırını aldım, ikisini de ocağa taşıdım ve tencereyi yağla doldurdum. "Ne yapıyorsun?"

"Sana yemek hazırlıyorum," dedim utangaç bir gülümsemeyle. Birlikte geçirdiğimiz tüm gecelerde genellikle o kadar meşgul olurduk ki spor salonuna, kulübe ya da eve yemek getirtir, sonra da yorgunluktan sızıp kalırdık. İkimiz de yoğun hayatlar yaşarken her şeyi birlikte yapmak pratik değildi. Matteo'nun Ivory'yi Scar'a korumasının bir nedeni vardı. Lino'nun Samara'yı Ciro'ya korumasının. Calla'nın Dante'yi korumasının.

Belki de bireysel programlarımıza devam etme zamanının geldiğini söylemeye ya da hayatımın geri kalanında bir korumaya ihtiyacım olacağını ima etmeye hazır değildim. Hâlâ savaş bittiğinde belki tekrar kendi başıma kalabileceğime dair umut kırıntılarına tutunmaya çalışıyordum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, ikinci bir tencereyi ocağa koyup içine biraz kıyma atarken. Dolaptan baharatları alıp bolca ekledim.

"Fildişi olmayabilirim," diye güldüm. "Ama iyi empanada yapabilirim." O pişerken ben de hamuru yapmaya başladım.

"Empanada mı yapacaksın? Yemek yapabiliyor musun?" diye sordu, bana beklediğim yüz ifadesini takınarak.

"Evet, yemek yapabilirim," diye güldüm ama huzursuzluk omurgamdan aşağı süzüldü. Patrick ya da bir başkası için hiç yemek yapmamıştım. Riske atılamayacak kadar takıntılarımı açığa çıkaran aktivitelerden biriydi, bu yüzden korkak biri gibi bundan tamamen kaçındım. Enzo tahta bir kaşık aldı, ben malzemeleri ekleyip ellerimle hamura tereyağı yedirirken etleri karıştırdı.

Rebel daha fazla biftek gelmeyeceğini anlayınca yatağına geçti, karnını doyurup hak ettiği uykuya daldı. Bir adamı öldürmek çok yorucu olmalı. Kendimi ölü gibi hissettiğimi biliyordum ama Enzo'yu içine çekildiğini hissettiğim melankolik yerden uzaklaştırmak o an için uykudan daha önemliydi.

Kabuslarında bana saldırması ve *Tease*'deki saldırı arasında, Enzo için beni güvende tutma yeteneğine olan güvenine darbeler gelmeye devam *etti*. Sonunda iç geçirdi ve Ryker'dan bir haber var mı diye telefonunu kontrol etti. "*Tease*'de çalışmıyordu. Ya da Bellandiler için herhangi bir yerde."

"Peki orada ne halt ediyordu?" Kaşlarımı çatarak sordum.

"Birini arıyorum. Muhafızlardan birinin dikkati güzel bir kız tarafından dağıtılmış. Senin için mi, Yavin için mi yoksa başka biri için mi orada olduklarını ve kadını bulana kadar alabileceklerini alıp almadıklarını bilmeyeceğiz. Yavin, Murphy'nin nişanlısıyla evlendiği için en olası hedef ama buluşmada adamın kafasına silah da dayadım."

"Muhtemelen Yavin için oradaydı," diye mırıldandım. "Ben oraya daha önce sadece bir kez gitmişken neden birinin *Tease*'e sızma planı olsun ki? Gitmek için planlanmış bir gün de değildi, yani biri programımızı öğrenip bunu önceden tahmin etmiş olamaz," dedim. Enzo benim konuşmamı dinlerken sırıttı. "Yavin için oradaydı ama beni gördü ve muhtemelen daha kolay bir hedef olacağıma ama yine de Tiernan'ı mutlu edeceğime karar verdi."

"Kesinlikle," diye onayladı Enzo. "Bana karşı kişisel bir kan davasının ve senin yanlış zamanda yanlış yerde olmanın bir karışımıydı." Kıyma

Ben ellerimi yıkarken Enzo da ocağı kapattı. Ona doğru yaklaştım, yüzünü kavradım ve öpmek için onu aşağı çektim.

"Bu senin hatan değil," dedim.

"Ama biraz öyle. Bokum şimdiden sana geri dönüyor."

"İyi olacağım. Ben her zaman iyiyimdir. Sadece birbirimize güvenmeliyiz," diye mırıldandım, alt dudağını ısırdım ve onu daha derin bir öpücüğe davet ettim.

Dili benimkiyle buluştu, teklif ettiğim şeyi kabul etti. Hayatta olmayı kutlamak için kendimi Enzo'da kaybetmekten daha iyi bir yol olamazdı.

Ve onu ruhunu saran suçluluk duygusundan uzaklaştırmak için bundan daha iyi bir yol olamazdı.

Sonunda kollarını bana doladı, öpücüğü daha derinlere götürdü ve ondan almak ve vermek istediğim her şeyi besledi. Yolumuzda duracak başka bir şey kalmayınca beni kollarına aldı ve mutfak adasının temiz bir yerine koydu. Dişleri boynumu sertçe ısırırken yanağına gülümseyerek ayrıldım. "Bunun dezenfekte edilmesi gerekecek."

Güldü, "Umurumda değil."

Sadece birkaç dakikalığına, ben de bilmiyordum.

ENZO

Sadie üst katta huzur içinde uyuyordu ve ben de günün olaylarının kabus görmesine neden olmadığından emin olmak için birkaç saatte bir onu kontrol ediyordum. Önüme çıkan işlere çok fazla dalmıştım.

Büyük bir güvenlik ihlalinden sonra yatağa hiç gidememiştim. Elimi saçlarımda gezdirdim, dirseklerimi masaya koyarken iç geçirdim.

Dokuzdan beşe kadar çalışabileceğim işlerin beni çağırdığını düşündüm. Sadie ve benim Murphy tarafından özellikle hedef alındığımızı bildiğimden, çekip gitmeyi düşünmedim desem yalan olur. Onu alıp işler yoluna girene kadar şehirden uzaklaşmayı. Ama ikimiz de arkadaşlarımızı ya da ailemizi asla terk etmezdik ve bu ondan asla istemeyeceğim bir şeydi.

Cep telefonum beklediğim aramayla titreşti, Seb'in sesi yatak odamın yanındaki ev ofisimi dolduruyordu. "Evet?" diye sordum. diye sordum, yorgunluktan sesim normalden daha kısık çıkıyordu.

"Kadını bulabildin mi?" diye sordu, üst katta saklanırken arka planda gece kulübünün müziği hâlâ gümbür gümbür çalıyordu.

"Henüz değil. Gördüğümde size haber veririm ama şimdilik dikkatli olun. Sean Yeraltı'ndayken, şimdi de bu mu? Bir şey için Bellandi işletmelerini hedef alıyor olmalılar. Yavin'e tetikte olmasını söyle."

"Ona başka bir adam vermeye çalıştım. Becerilmeyi ya da boşta adamımız varsa onu Aoife'a göndermeyi söyledi," diye güldü Seb. "Bazen o küçük boku ne kadar sevdiğimi unutuyorum."

"O küçük bir şey," diye homurdandım, Sadie'nin onun gözetimi altında tehlikeye atılmasına izin verdiği için ona hâlâ öfkeliydim. "Seni sabah ararım."

"Güzel. Biraz uyu," dedi Seb ve aramayı sonlandırdı. Telefondaki saat sabahın üçünü gösteriyordu ve ben bilgisayara baktım. Güvenlik kamerası hâlâ kayıttaydı ve birinin korumasız kapıdan içeri girdiği anı tam olarak bulma arzuma rağmen durdurdum. Yatağa gitmemin tek nedeni, ertesi gün ayakta ölürsem Sadie'yi koruyamayacak olmamdı.

Dizüstü bilgisayarımı kapatıp gerinmek için ayağa kalktığımda telefonum bir kez daha çalınca yüzümü buruşturdum. "Ne?" Cevap verdim. "Beni sevdiğini söylemeyi unuttun mu?" diye sordum.

"Sadie uyuyor mu?" Hattın diğer ucunda Matteo'nun sesi duyuldu. Gecenin bir yarısı beni neden aradığını merak ederek sustum.

"Evet."

"Güzel. Bu şekilde kaldığından emin ol. Lanet telefonunu elinden al ve haberleri izlemesine izin verme. Sabah onu spor salonuna götürmeye gittiğinde, onun yerine onu Malikâneye götür. Ona nereye gittiğinizi söylemeyin, sadece oraya götürün" dedi. Hattın diğer ucunda arka planda sirenler çalıyordu. "Ivory'ye ihtiyacı olacak."

"Ne oluyor Matteo?" Hırladım. "Ailesi güvende mi?"

"Onlar iyi. Kimse yaralanmadı ama görünüşe göre Murphy Ryker'ın hediyesini pek iyi karşılamamış. Adamını evinin tavan vantilatöründe asılı bulunca bize saldırmasını bekliyorduk. Sadie değil, aptal herif," diye iç geçirdi Matteo. "Çılgına dönecek."

"Matteo!" Paniğe kapıldığım için ses tonuma kızgınlık karıştı. Herkes iyiydi.

Spor salonuna.

"Yanıyor. İtfaiye burada ve ellerinden gelen her şeyi yapıyorlar ama durum kötü. Pencerelere molotof kokteyli atmışlar. Bu yanma hızıyla geriye kabuktan başka bir şey kalırsa şanslı sayılırız," diye açıkladı.

Ertesi gün bunu öğrendiğinde Sadie'nin yüzünün alacağı şekil gözümün önüne geldi. Hayatı boyunca uğruna çalıştığı her şey yanıp kül olurken yüzünün nasıl buruşacağı ile doluydu. "Ona söylemek zorundayım Matteo," dedim, ayakkabılarımı ve botlarımı kapıp ayaklarımı içine sokarken onun isteklerine karşı koydum.

"Şu anda burada olamaz," diye karşı çıktı Matteo. "Yanmasını izlemekten başka yapabileceği bir şey yok."

"O zaman yanmasını izleyecek, ama bunu ondan saklamayacağım," diye karşı çıktım. "Peki ya bu onu dışarı çekmek için bir oyunsa? O zaman ne olacak?"

Kelimeleri düşünerek sustum. "O zaman hepimiz onu korumak için orada olacağız. Orası onun için her şey demek. Bunu bilmeyi hak ediyor."

Matteo iç çekti. "Peki." Telefonu kapattığında hat kesildi ve beni ofisimde ayakta bıraktı ve hayatımın en zor konuşmalarından birine hazırlanırken elimi yüzümde gezdirdim. Bu sadece bir binaydı, mantıken bunu biliyordum.

Ama Sadie'nin içinde büyüdüğü bir binaydı. Hayatını adadığı bir binaydı.

Onun için bundan çok daha fazlasıydı. Bu onun kanı, teri ve gözyaşıydı. Telefonumu cebime koyup ışıkları kapattım ve ofisten çıktım. Eve doğru ilerlerken Rebel'in boş yatağına baktım. Lanet köpek Sadie'yle uyumakta ısrar ediyordu ve önceki günden sonra bundan sadece mutluluk duyuyordum. O uyurken onu koruyordum. Onu bir şekilde koruyordum. yapamadım.

Alttaki merdiven ağırlığım değdikçe gıcırdadı ve basamakları yavaşça birer birer çıktım. Sadie yan yatmış, battaniyeleri her zamanki gibi beline dolanmış bir halde yatarken bir an onu inceledim. Çok huzurlu görünüyordu ve bunu mahvetmek üzere olduğumu bilmekten nefret ediyordum.

Odaya adımımı attığım anda Rebel'in başı çoktan kalkmış ve tetikte bekliyordu. Sadie hiç uyanmadı, ben onun yanındaki yatağa oturduğumda bile. Elim yüzüne dokunana kadar gözleri yavaşça açıldı ve bana usulca gülümsedi. "Sabah mı oldu?" diye sordu, karanlık odada etrafına bakınırken kaşları çatılmıştı.

"Hayır, bebeğim. Daha sabah olmadı," diye mırıldandım, kalbim göğsümde çarpıyordu. "Az önce Matteo aradı."

Her zaman pijamalarıyla uyumasına rağmen battaniyeyi göğsüne çekerek hızla doğruldu. Uykusunda saldırıya uğradığı önceki deneyimleri göz önüne alındığında, bu kararından dolayı onu suçlayamazdım. "Ivory? Luna?" diye sordu.

"İyiler," diye onu rahatlattım ve o da rahatlayarak iç çekti. "Biri spor salonunu ateşe vermiş, Carina. Çok üzgünüm." Kelimeler yuvarlandı, daha az zarif

İstediğimden daha fazla. Dolgu yok, hazırlık yok ve bana göz kırparken yerin onun altından düşüşünü izledim.

"Ne?" diye fısıldadı.

"Hâlâ yanıyor. İtfaiye orada, söndürmeye çalışıyor ama durum pek iyi görünmüyor." Yataktan fırladı ve nihayet kıyafetlerini taşıdığı şifonyerden eşofman altlarını aldı. Altında şort olduğunu umursamadan, ben izlerken kapüşonlu bir tişörtü başına geçirdi. "Yapabileceğimiz bir şey yok Sadie," dedim, anlamsız olacağını bilsem de onu evde kalmaya ikna etmeye çalışarak.

"Gitmeliyim Enzo," diye fısıldadı, bana bakarken sesi kırılmıştı. Onu kollarıma alıp bildiğim tek yolla teselli etmek için hamle yaptım ama başını sallayarak geri çekildi. "Rebel, kalmalısın," dedi Sadie ve köpek hemen yerine yerleşti.

"O da gelmeli. Nereye gidersen git onu da yanında istiyorum," dedim. Ona bir bakış attıktan sonra Rebel yataktaki yerinden fırlayıp aşağıya koştu. Sadie de onu takip etti, başı öne eğikti.

Belirsiz bir boşluk hissi dışında ağlamadı ya da herhangi bir duygu göstermedi.

Geleceğini biliyordum.

SADIE

Ateş tüm sokağı aydınlatıyor, alevler pencerelerden dışarı süzülürken bir fener gibi parlıyordu. Kalbim boğazıma düğümlenmişti, Enzo polisin kurduğu bloğun sonunda durduğunda

Enzo'yu bırakıp Rebel'in tasmasını aldım ve orada duran üniformalılara doğru ilerledim. "Burası benim spor salonum!" Biri yolumu kestiğinde anons ettim.

Enzo arkamdan geldi, Rebel'in tasmasını elinde tutuyordu.

Memurlar ona şöyle bir bakıp başlarıyla onayladılar. "Bay Vescovi."

"Teşekkürler," dedi Enzo, elimi tutup beni sokağa doğru çekerek. Binadan yükselen duman simsiyahtı, her şey kaybolurken gece gökyüzüne karışıyordu.

Spor salonuna.

Benim dairem.

Enzo'nun benim için hazırladığı bir çanta dolusu kıyafet dışında sahip olduğum her şey.

Gitti.

Duygularımdan mı yoksa dumandan mı, kim bilir, gözlerim yaşardı. Matteo kenarda durmuş, Simon ve dairemdeki geceden kalan diğer adam tarafından çevrelenmiş, İtfaiye Şefini azarlıyordu. İtfaiyeciler binanın her yerini hortumla yıkarken ön kapılar ardına kadar açılmıştı. Bu babamı mahvedecekti.

"Babamın unvan kemeri orada," dedim dehşet içinde ve elimi Enzo'nun elinden çekip kapıya doğru ilerledim. Bu bilinçli bir düşünce değil, onun için dünyalara bedel olan *tek* bir şeyi korumaya yönelik içgüdüsel bir ihtiyaçtı.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Enzo beni geri çekip bana ters ters bakarak sordu. "Oraya giremezsin!"

"Biri onu almak zorunda! Bu onun hayattaki en büyük başarısı Enzo," diye bağırdım ve onu tuttuğu yerden çekmeye çalıştım.

"Gitti lan!" diye bağırdı. "Orada kurtarılacak hiçbir şey kalmadı, Sadie! Kendini öldürtmeye mi çalışıyorsun?" diye bağırdı ve beni Matteo'nun durduğu çizgiye doğru çekti. Bana sıkıca tutunarak binanın yanışını izledik. Bina sallanırken içeriden muazzam bir patlama sesi geldi. "O da neydi?" Enzo beni sıkıca yanında tutarken bir yandan da itfaiye şefine bakarak sordu.

"Destek kirişinin çökmesi," dedi başını sallayarak. "Bunun kaza olmadığına hiç şüphem yok Bellandi. Şehri yok etmeden önce bu piçi köpek gibi yere sermeye yaklaştınız mı?"

Matteo iç çekip başını eğmeden önce adama ters ters baktı. "Liam'ın beni ikna etmesine izin verdim ve ona çekip gitme şansı verdim. Daha iyisini biliyordum ama lanet adama saygı duyuyorum. Şimdi Tiernan'ı bulabilirsek ölmüş sayılır." Şef uzaklaştı ve bina uzakta yanarken Matteo'yu ikimizle birlikte ayakta bıraktı. Gözlerimi alevlerden ayıramıyor, hayatımın yanıp kül oluşunu izliyordum. Asi, uyluğuma dayanmış olmasına rağmen elimi dürttü. Hiçbir şey kalmamıştı. Endişe yoktu. Zorlantılar yoktu. Sadece her şeyin gitmiş olmasının ezici kederi vardı.

Bunların ne anlamı vardı ki?

"Telefonda Ryker'ın hediyesi hakkında bir şeyler söyledin. Bunun onunla ilgili olduğunu nereden biliyorsun?" Enzo sordu. Matteo başını salladı ve binanın köşesini dönerek benim dairemin merdivenlerinin olduğu yere doğru yürüdük. Hâlâ ayakta duran tuğla kabuğun üzerine kırmızı harflerle yazılmış "Bellandi Fahişesi" kelimeleri bana bakıyordu. "Kahretsin," diye inledi Enzo. "Bunu *kimin* yaptığını bilmek istiyorum. Bir isim ve Ryker onu bulduğunda bana vereceksin."

Enzo'nun sözlerindeki nadir zalimliği görmezden geldim çünkü yapabileceği şeylerin sonuçlarıyla başa çıkabilecek kadar güçlü hissetmiyordum, o anda yapabileceğim tek şeye odaklandım. Hâlâ benim kontrolümde olan tek şeye. "Babam bunu görecek," diye mırıldandım. Biricik kızının, iş yerine yapılan bir kundaklama saldırısında fahişe olarak anıldığını görmemesi aniden önemli göründü. Sanki böylesine korkunç ve vahşi bir olay karşısında kelimelerin bir önemi varmış gibi.

"Yangını söndürür söndürmez yıkayacağız. Bu tarafta pencere yok, bu yüzden suyu başka bir yere odaklıyorlar. Muhtemelen bu yüzden buraya boyadılar. Göreceğimizden emin olmak istediler ama temizleyeceğiz," diye beni rahatlattı Matteo. Bir kolunu omzuma dolayarak beni yanına çekti. Çoğunlukla bana zar zor tahammül ediyor gibi görünen bir adamdan gelen bu nadir şefkat anı beni uçurumun kenarına getirdi. Vücudum ilk hıçkırığın gücüyle sarsıldı, nefesim sanki vücudum daha fazla ağlama ihtiyacıyla savaşamazmış gibi hırıldayarak çıktı. "Kahretsin," diye inledi Matteo, yüzümü göğsüne çekerek. "Babanın sigortası var, Sadie. Yeniden inşa edebilirsiniz."

Bir kez daha sıktıktan sonra beni Enzo'ya teslim etti ve gözyaşlarım ceketini ıslatırken kendimi göğsüne gömdüm. Nazik parmakları saçlarımı okşadı, bana kızacağını belli belirsiz bilsem de ağlamama izin verdi. "Hadi seni eve götürelim, bebeğim. Bu gece yapabileceğimiz bir şey yok," dedi ve beni cipe doğru yönlendirdi. Rebel kendi başına yürürken tasması yanımızda yerde sürükleniyor, Enzo'nun belirlediği yoldan hiç sapmıyordu.

Enzo beni yolcu koltuğuna oturturken gözyaşlarımı içime çektim. Kapıyı kapattı, sürücü tarafına doğru yürürken vücudu gergindi.

"Eğer bir daha böyle bir şeye kalkışırsan, yardım et bana bebeğim. Gerekirse seni Fildişi gibi hapsederim ve savaş bitene kadar evden çıkmana izin vermem. Bugün seni neredeyse kaybediyordum ve sen lanet olası bir kemer için yanan bir binaya koşmanın harika bir fikir olduğuna mı karar verdin?" Öfkesi ses tonunu sertleştirdi ve yüzümden akmaya devam eden gözyaşlarına yardımcı olmadı.

"Aslında içeri girmezdim. Sadece bir anlık panik yaşadım!
Sahip olduğum her şey o binada!"

"Baban içeride mi? Annen? Kardeşlerin? Fildişi? Ben mi?!" diye bağırdı ve ani öfkesi karşısında irkilmeme neden oldu. "Hayatında bir şeylerden daha fazlası var. Seni seven insanlar var. Sen hepimiz için bir binadan ve birkaç eşyadan daha önemlisin." Haklıydı. Bunu şüphesiz biliyordum ama yüzümü dizlerime gömüp nefes almaya çalışırken öfkesi hıçkırıklarımı daha da şiddetlendirdi.

"Bu spor salonu onun için her şey demek," diye ağladım. "Başarısız olacağımı hep biliyordu ve şimdi oldum."

"*Sen* başarısız olmadın. Pisliğin biri burayı ateşe verdi ve bunun seninle hiçbir ilgisi yok. Baban yangının nedenini bilmese bile bunu bilecektir." Enzo koltuğun diğer ucuna uzanıp beni kucağına çekti ve

Arabayı çalıştırarak soğuk iç mekânı sıcağın doldurmasını sağladı. "Seni bu gece buraya hiç getirmemeliydim," diye fısıldadı Enzo.

"Görmem gerekiyordu," diye mırıldandım ve boynuna sokuldum. "Aptalca davrandığım için özür dilerim. Ben sadece-"

"Sonra," diye mırıldandı, saçlarımı tatlı bir şekilde kulağımın arkasına sıkıştırdı. Yankılarının eninde sonunda geleceğini biliyordum ama bu rahatlık anına alıştım. Sürdüğü sürece tadını çıkarıyordum.

Arabada kaldık; ben onun kollarında ağlarken ateş sokakta çıtırdıyordu.

Güneş ufukta yükseldiğinde Enzo beni koltuğuma geri oturttu ve bizi eve bıraktı. Araba yolculuğu beni uyuttu, boşluğun tatlı huzuru, yakında gerçekliğin benim için ne getireceğinin belirsizliğine kıyasla sıcak bir kucaklama gibi hissettirdi.

Enzo beni eve götürürken sessizdi. Eve geldiğimizi söylemek için beni uyandırdığından beri tek kelime konuşmamıştık, vücudu kaskatı kesilmişti ve yüzü soğuktu.

Tanıdığım adamın izlerini taşıyan tek parçası ela gözlerinin derinliklerinde geziniyordu. Üzerime düşen sert parıltının altında gömülü olan bu bakışların gücü, fiziksel bir dokunuş gibi üzerime yerleşti ve omurgamdan aşağı bir uyarı ürpertisi gönderdi.

Yutkunarak, Rebel'in merdivenlerden yukarı çekilişini izledim, tasma hala arkasından sürükleniyordu ve havayı elektrik gibi titreten tehlikeden kaçmak için acele ediyordu.

Duman gibi kokuyorduk, ateşin kokusu kıyafetlerime sinmişti. Ondan bir an önce kurtulma ihtiyacına odaklanarak, Rebel'in aceleyle geri çekilişini takip etmek için merdivenlere doğru ilerledim.

Köpek bir alarm gibi tehlikeyi hissetti. Kendim hissedemesem bile bunu görmezden gelemezdim. Enzo bileğimi kavradı, geri çekilmemi durdurdu ve bana dönüp onunla yüzleşmekten başka seçenek bırakmadı. "Bir yere mi gidiyorsun bebeğim?" diye sordu. Yüzü ifadesizdi, bana hiçbir şey vermeyen soğuk öfkenin boş maskesinin altında sıkışıp kalmıştı.

Biraz gizemli Enzo'yu geri istiyordum. Alaycı olan ve cinayetle ilgili şakalar yapan. Ben ağlarken bana sarılan.

"Duş almam gerek," diye cevap verdim, tereddütlü bir elimi onunkinin üstüne dokundurarak. Teninin sıcaklığı beni dağladı, beni bırakmayı reddettiğinde tutuşu yakıcı bir boğmaya dönüştü.

"Sonra," dedi bileğimi çekiştirerek. Evin arka tarafına doğru yürüdü, yatak odasının kapısı yaklaştıkça uğursuzlaşıyordu ve ben onun adımlarına ayak uydurmakta zorlandım. Aklımda tek bir soru vardı, olasılıkları düşünürken kalbim göğsümde hızla çarpıyordu.

Neyden sonra?

Enzo, Bellandi ailesinde benim güvenliğim olmalıydı. Diğerlerinin görmezden geldiği belirli sınırları aşmayan vicdan sahibi kişi. Ama bir şey kafesi tıkırdatıyor, onun kontrolünün sınırlarından kurtulmak için yalvarıyordu.

Canavarın aç olduğunu ve benim de akşam yemeği olacağımı hissediyordum. "Enzo," diye fısıldadım itirazımı. Daha yüksek sesle bir şey söylesem

karanlık yatak odasına adım attığımızda sessiz alanda çok fazla.

Sadece yatağın solundaki tavandan tabana pencereden gelen ışık bize ışık veriyordu, ağaran ay parke zemininde parlıyordu. "Giysilerinizi çıkarın ve yatağa girin," diye soğuk bir şekilde emretti.

Küfrümü yuttum ve ona meydan okumak için biraz daha az düşmanca bir yol seçtim. "Hayır," dedim bileğimi onun elinden kurtararak. Aceleyle yatak odasının kapısından çıktım, kapısı kilitli olan yatak odama gitmeye kararlıydım, böylece onun başına ne geldiyse gelmesini bekleyebilirdim.

Kolları belime dolandı ve beni tekrar içeri taşırken ayaklarımı yerden kaldırdı. Kendini benimle kapı arasına yerleştirdi ve arkasından kapıyı kapattı, beni var olmayan bir kaçış için etrafa bakmaya bıraktı.

Kendimi pencereden atmak dışında gidecek hiçbir yer yoktu.

Enzo'nun beni ölümüne korkutmasına rağmen, bunun biraz aşırı olduğunu biliyordum.

"Sana sadece bir kez daha söyleyeceğim, Carina. Gir şu lanet yatağa." Başımı salladım, ona baktım ve bu lanetin, hayal kırıklığının, Enzo'nun çizgiyi aşmaya ne kadar yaklaştığını görmek için öfkesini yenmesinin hafif bir ipucu olmasını umdum. Bir hırıltı boğazından yukarı tırmanırken dudakları hırıltıya dönüştü ve bana doğru bir adım daha yaklaştı. Beni köşeye sıkıştırana kadar geri çekilerek odanın içine doğru ilerlemekten başka gidebileceğim bir yer yoktu.

Dirseklerimin arkasından sert bir şekilde kavrayarak beni ayağımdan kaldırdı ve yatağa fırlattı. Oturmak için çabaladım, komodininin çekmecesini açarken yatağın kenarına doğru kaydım. Silahlarla dolu çekmecenin içine bir göz attığımda parıldayan bıçakları, dolu silahları ve kaba ipleri görünce yatağın diğer tarafına koştum.

Elleri ayak bileklerimi kavradı ve karnım yatağa çarpana kadar beni geriye çekti. Enzo'nun ağırlığı üzerime çöktü, beni sırtüstü yuvarladı ve ortaya doğru itti. Belime sarılarak dehşet içinde ona baktım. Dişlerinin arasına sıkıştırdığı ipi koparıp kömür grisi yatak başlığındaki çıtaların arasından geçirdi ve ben göğsüne vurup iterken diğer taraftan çıkardı. "Ne tür bir sapık komodininde ip bulundurur?" Yüzüne doğru bağırdım.

"Silahla uyuyan ve ben uyurken buraya gizlice giren herkesi öldürmeye tamamen hazır olan türden," diye homurdandı, kısa tırnaklarımı onu işaretlemek için batırırken sağ elimi göğsünden çekip aldı.

İp bileğimi sıkıca sararken, kızgın kırmızı yaralar büyüdü, vahşilikleri teninde parladı ve gözlerimi yaşartmakla tehdit etti.

Şüphesiz, benimle işi bittiğinde kendi izlerim olacaktı. "Bu sen değilsin," dedim, bana asla zarar vermeyeceğini bildiğim adama hitap etmeye çalışarak. İblisi karşısında bile, sonunda onunla güvende olacağımı biliyordum.

Her nasılsa, Enzo beni sınırlarımın sonuna kadar zorlayacak ama asla onları geçmeyecekti. Yalan bir söz gibi gelse de bunu iliklerime kadar hissediyordum.

Yalvarışımı duymazdan gelerek diğer elimi tuttu ve başımın üzerine itti. "Enzo!" İp derimi sıkıp kollarımı başımın üzerinde gererken bağırdım.

Ağırlığını kalçalarımın üzerine verecek şekilde arkasına yaslanıp, yutulmayı bekleyen bir ziyafet gibi asılı duran bana baktı. Kıpırdanıp bağları test ederken bile, öfkesine rağmen bakışlarına yayılan sıcaklık beni kendi ihtiyacımla tüketmekle tehdit ediyordu.

Elini komodinin çekmecesine soktu ve yavaşça bir bıçak çıkardı. Bıçak ay ışığında parlıyor, ışığı Enzo'nun yüzüne yansıtarak dudaklarındaki zalim kıvrımı ortaya çıkarıyordu. "Ölmek mi istiyorsun, bebeğim?" diye sordu. "Yanan bir binaya doğru koşarken aradığın şey bu muydu?"

"Hayır," diye soludum, bıçağın soğuk metali boğazımın hemen altındaki deriye değiyordu. Enzo bıçağı aşağıya doğru takip etti, o kadar hafif bir basınç uyguladı ki, etimin üzerinde kayarken keskinliğine rağmen deriyi kırmadı.

Bıçağı göğüslerimin arasından geçirip uyku tişörtümü avucunun içine aldığında kırmızı bir iz belirdi. "Etrafında olup bitenlerle baş edemiyorsun ve dengeni bulmak için aceleye mi ihtiyacın var?" diye homurdandı ve bıçağı kumaşı ortadan ikiye ayırana kadar yumuşak bir hareketle kesti. "Bana gel, bebeğim. İhtiyacın olan tek telaş benim."

Bıçağı sol koluma sokarak vücudumdan ayırdı. Bunu sağ kolda da tekrarlayarak durmadı ve bıçağı canımı acıtacak kadar dikkatlice tenime dokundurdu.

Sadece beni hissettirmeye ve yangının ardından beni tüketen boşluğun boşluğundan geri getirmeye yetecek kadar.

Gömleğimi altımdan çekip aldı ve beni belden yukarısı çıplak, gömleğim lime lime olmuş bir halde bıraktı. Çok fazla kıyafetim yoktu. Sahip olduğum neredeyse her şeyi kaybetmiştim ama Enzo kolayca yerine koyabileceği maddi nesneleri umursamıyordu.

Bedenimi önemsiyordu. Bana ne kadar kırılgan olabileceğini göstermek için acı tehdidiyle eziyet ettiği aynı vücudu.

Bıçağı göğüslerimin arasındaki vadiden geçirip göğüs kafesimin üzerinden geçirerek meme uçlarımın etrafına ince kırmızı çizgiler çizerken tüylerim diken diken oldu. Beni tüketen keskin acı, göbek deliğimin üzerinden aşağıya doğru yoluna devam ederken sırtımı eğmeme neden oldu. Bilmeden, seveceğimi hiç hayal etmediğim acının daha fazlasını arıyordum.

Sert seksin farkındaydım ama daha önce hiç kimseye tenime bıçak değdirmesine izin verecek ve kanamadan kurtulacağımı bilecek kadar güvenmemiştim. Canavar kafesi sallayıp serbest bırakılmak için yalvarsa bile Enzo'nun kontrolü sarsılmadı.

Beni güvende tutacak kadar kontrol ediyordu. Çıplak kaldıktan sonra başıma geleceklerin tehdidi etrafımızdaki havada asılı dururken, vücudumda dolaşan adrenalini daha da artırıyordu.

Normal bir insan gibi pantolonumu çıkarabileceği gerçeğini görmezden gelerek tek bir hareketle eşofmanımın ve şortumun malzemesini kesti. Bunun gereksiz gücü beni hiç beklemediğim kadar ilkel bir seviyede cezbetti. İçimden akan adrenalin tarafından bu kadar tüketilmek

Bıçağın ucu amımın çıplak derisi üzerinde gezinirken, nefesim ciğerlerimden hırıltılı bir şekilde çıktı.

Enzo sonunda ayakkabılarıma doğru ilerledi, çoraplarımı ve spor ayakkabılarımı gelişigüzel bir şekilde kenara fırlattı ve pantolonumdan geriye kalanları bacaklarımdan aşağı çekerek aynı şeyi yaptı. Bıçağı sıkıca kavradıktan sonra bir elini her iki kalçamın arkasına kaydırdı ve onları yukarı doğru itti. Dizlerim göğüslerimin yanlarına değene, beni kendime katlayana ve bıçağın kenarı karnımın derisini sıyırana kadar. Beni kendi görüşüne açtı ve seçeneklerini değerlendirirken bana baktı.

Sonunda bana gülümsedi, ne yapmak istediğinin farkına varmış gibi görünen bakışlarında bir zalimlik vardı. Endişe tenimde geziniyordu, gözlerindeki karanlık vaat, cezasının en kötüsünün henüz gelmediğini ima ediyordu.

Elindeki bıçağı çevirmek için bacaklarımdan birini serbest bıraktı, bıçak avucunun içinde dikkatlice sıkılmıştı. Bıçağın kabzasını bacaklarımın arasındaki boşluğa kaydırdı ve ucunu klitorisime doğru hafifçe itti. Daha sıkı bastırdığında vücudumdan hiçbir direnç gelmedi, kıvrımlarımın arasından kaydırarak yumuşak bir işkenceyle ileri geri hareket ettirirken bana doğru kayıyordu.

"Sanırım bu benim en sevdiğim bıçak oldu," diye mırıldandı. "İçine girdiğinde nasıl göründüğünü hep hatırlayayım diye onu dölle lekeleyecek misin?" diye sordu. Girişime dokunduğunda ıslaklık onu kapladı, yavaşça, sığ bir şekilde içime itti.

Bunu istememe neden olduğu için utanmalıydım. Bedenimin onun bana yaptığı her şeyi arzulamasından. Bıçağın kabzası içimi doldururken öne eğildi ve göğsünü bıçağın ucuna dokundurdu. Derisi basınç altında yarıldı, kanı bıçağı hafifçe kapladı.

Hayal kırıklığına uğramış bir hırıltıyla onu bir kenara bıraktı. Sonunda yüzünü amıma gömdü ve diğer bacağımı tekrar yukarı itti. Dilini klitorisime sertçe vurarak beni patlayıcı bir orgazmın eşiğine getirdi. Tam aklımı başımdan alacak bir şeyin içine yuvarlanacağımı düşündüğüm anda bana karşı kıkırdadı ve başını çevirdi. Kalçamı ısırarak beni öyle vahşice işaretledi ki haykırdım ve hala bileklerimi başımın üstünde tutan bağlara karşı savaştım. "Seni lanet olası pislik," diye tısladım, dilini yaranın üzerinde kaydırıp yatıştırdığında etimdeki ısırık izinde çiçek açan ısıya meydan okuyan kelimelerim.

Bacaklarımı serbest bıraktı ve gözlerindeki o zalim parıltıyla beni yüzüstü çevirdi. İp bükülerek beni yatak başlığına daha da yaklaştırdı.

hafifçe. Bıçağın metali kıçımın derisine dokunduğunda daha sıcaktı, bıçağın ucunu omurgamın her iki yanındaki çukurların hemen altındaki kabarıklığın üzerinde gezdirdi.

Bıçak etime biraz daha sert bastırırken bir tür desen çizdi, hareketleri metodikti. Acı kıçıma yayıldı. "Ne yapıyorsun sen?" İnledim, iki ucu birleştirirken yanağımın sağ tarafındaki dairenin kıvrımı yanıyordu.

"Benim olanla oynadığında ne olacağını hatırlatıyorum." Bıçağı kenara fırlatırken komodine çarptı, o ayağa kalkarken yatak kaydı. Göz ucuyla izlemek için arkamı döndüğümde, çılgınca hareketlerle kıyafetlerini çıkardı. Arkamdan tekrar yatağa tırmandığında beni kalçalarımdan kavradı ve dizlerimin üzerine kaldırdı. Dirseklerimin üzerinde yükseldim, ellerini belime doğru kaydırırken tutuşuna karşı mücadele ettim.

Hiçbir uyarıda bulunmadan içime girerek, ilk darbede içimin sonuna vurdu ve boğazımdan boğuk bir çığlık kopardı. Merkezimi kaplayan ıslaklığa rağmen çok dolu, çok ani. Belimdeki elleri aşağı doğru bastırdı, üst bedenimi yatağa doğru itti, böylece sadece kıçım onun kullanımı için eğildi.

Geri çekilirken homurdandı, bir bacağını kaldırarak vücudumun yan tarafına doğru eğdi ve ikinci hamlesinde daha da derine itti. Kollarım başımın üzerinde sıkışmış ve elleri beni belimden tutarken, vücudunu benimkinin üzerine eğdi ve ciğerlerimden nefesimi çalan derin, sert itişlerle beni becerdi.

"Enzo," diye soluk soluğa uyarıda bulundum. Bağlar beni sınırlarıma kadar zorladı, ona verebileceğim şeylerin sınırlarını, tenime değen bıçağın yapmadığı bir şekilde test etti. Eli kıçımın üst kısmındaki hassas ete indi, derime kazınmış yanık izlerine tokat attı.

"Sana ne verirsem onu alacaksın Carina," diye hırladı. "Yaptığın şey için kıçını tekmelemediğime şükret. Bu benim vücudum. Bu benim kıçım ve onu riske atmana müsamaha göstermeyeceğim."

"Bunu yapmak istememiştim!" Bir çırpıda itiraz ettim, vücudumdaki acımasız iddiasıyla beni itip kakarken sesim etrafımı saran saçlar tarafından boğuldu.

"Ben. Yaparım. Yapmıyorum. Sikmiyorum. Umrumda!" diye kükredi, beni irkiltti ve sonra hareketsiz bıraktı. Bir elini altıma kaydırdı, iki parmağını kullanarak klitorisimi okşadı.

kalçalarımdaki seğirmeyi engelleyemedim. "Senin sahibin kim?" diye sordu, sinir demetine o kadar çok baskı uyguladı ki, zevkle aşırıya kaçma arasındaki çizgiyi aştı.

"Sen yapıyorsun. Seni lanet olası amcık," diye karşı çıktım, dokunuşundan kaynaklanan yoğunluğun bir kısmını hafifletmek için kalçalarımı olabildiğince öne doğru kaydırdım.

"Ve *kadınımı* yine riske mi *atacaksın*?" diye sordu.

"Hayır!" Çığlık attım, son bir hamleyle derinlere iterken vücudum salıverilmemle sarsılıyordu. Beni serbest bırakmasıyla doldururken parmaklarını daha nazikçe üzerimde gezdirdi, ta ki ben ürperene ve beni normalin sınırından geçiren ve gerçek olabileceğini asla hayal etmediğim bir diyara getiren kör edici bir dorukla haykırana kadar.

İçimden çıkıp beni yatak başlığından çözdüğünde orgazmdan ölmek bana çok gerçekçi geldi. Kendi yatağıma geri dönmek zorunda kalacağım gerçeği göğsüme bir yumruk gibi çarptı, ama ayağa kalktım ve temizlenmek için banyosuna doğru yol aldım.

Ancak dönüp banyodan çıkmaya başladığımda aynada kıçımı gördüm. Geriye döndüğümde bile, onun adının kıçımın etine kazınmış olduğu belli oluyordu.

"ENZO!" Yatak odasından gelen kahkaha sesiyle içimi öfke kaplayarak bağırdım.

Banyoya girdi, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve yüzünde memnun bir sırıtışla kapı aralığına yaslandı. "Dövme olarak daha iyi olur," dedi ve elimi tutup beni yatağa götürdü. Yorganı başımın üzerine çekerek beni yatağa yatırdı ve yatağın ucundan düşmüş bir battaniye ile odanın kenarındaki bir sandalyeye geçti. "Uyu bakalım kızım," diye mırıldandı.

Onun benimle yatakta olması tam olarak değildi. Ama geçirdiğimiz geceden sonra, bunu olduğu gibi kabul ettim. En azından yalnız değildim.

S Kanepeye uzanıp köşedeki şömineye bakarken, kırmızı ve turuncu alevlerden ve dans edişlerinden nefret ediyordum. Bir zamanlar bana rahatlık gibi gelen şey, artık sadece uğursuz bir hatırlatma gibi geliyordu.

her şey gitmişti. "Ailen yolda," dedi Enzo, mutfaktan beni incelerken sesi gergindi.

Destekleyiciydi ve o sabah kalktığımdan beri duygularım beni ele geçirdiğinde beni rahatlatmak için elinden geleni yaptı, ancak gözlerinin altındaki derin torbalar ne kadar yorgun olduğunu gösteriyordu.

Ve hala kızgın, şüphesiz.

"Onları çoktan aradın mı?" Saate bakarak sordum. Saat daha sabahın dokuzuydu ve ben uyanalı bir saat bile olmamıştı ve duşa girmiştim.

"Haberlerde görmeden önce birinin ona söylediğinden emin olmak istedim. Özellikle de kimsenin zarar görmediğini bilsin diye," diye onayladı Enzo. Başımı salladım, kendimi berbat bir evlat gibi hissediyordum çünkü o sabah uyandığımda Enzo'nun acilen teslim ettiği bir oda dolusu yeni kıyafetle karşılaştığımda aklımdaki ilk düşünce bu değildi. "Bir şeyler yemelisin," diye yorum yaptı.

"Aç değilim," diye fısıldadım. Gerçek şu ki her zaman açtım, ama o zaman değil. Bir lokma bile yiyebileceğimi sanmıyordum. Ön tarafta çalan kapı zili Enzo'yu söylemek üzere olduğu şeyden vazgeçirdi.

Diğer tarafta kimin beklediğini öğrenince kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Gözlerim Enzo'ya kaydı ve o da iç çekerek aramızdaki mesafeyi kapattı. Kanepeden kalkmama yardım etti ve alnını alnıma değdirdi. Bir gece önceki seksimiz, neredeyse yaptığım şey yüzünden duyduğu öfkeyi silmeye yetmemişti ama onun yakınımda olması, her şeyi onarılamayacak kadar berbat ettiğim endişesini hafifletmek için uzun bir yol kat etti. "Tek umursadıkları senin güvende olman, Carina."

Beni odanın ortasında bırakarak kapıya yöneldi ve gözetleme deliğinden hızlı bir bakış attıktan sonra çekerek açtı. Annemin yüzü kapı aralığını doldurdu, Enzo'nun etrafına bakarken perişan yüz hatları şekil değiştirdi ve bana saldırmak için onu itti. Ellerini yüzüme indirip avuçlarının arasında kavrayarak usulca fısıldadı. "Ah *Mahal*." Gözlerimden akan yaşları izlerken beni kollarının arasına aldı ve olabildiğince sıktı.

Babamın Enzo'nun evine girişini izlemek için kucağından başını kaldırdığında gözleri benimkilerin üzerinde yoğunlaşmıştı. "Özür dilerim," diye fısıldadım, sesim odanın sessizliğinde yankılanıyordu.

"Sakın buna cüret etme. Aklından ne geçiyordu senin? Lanet kemerimi almaya çalışıyordun!" diye bağırdı.

"Oscar," diye tersledi annem, dönüp ona ters ters bakarak. "Hiç yardımcı olmuyorsun."

Bakışlarımı Enzo'ya çevirdiğimde, babama bu kadar kişisel bir şeyi söyleyerek bana ihanet ettiği için içimi bir kızgınlık kapladı. Kendisine saklayacağı beklentisiyle ona güvendiğim bir sırrı. "Bunun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum," diye fısıldadım ve babamın yüzünün buruşmasını izledim.

Gözlerini kapatırken dudağı titredi ve burun delikleri açıldı. Gözlerini açtığında, yaklaşıp annesinin onun için boşalttığı alanı doldururken nemle doldular. "Benim için bir spor salonunun ve bir kemerin ifade edebileceğinden çok daha fazlasını ifade ettiğini göremiyorsan, bir ebeveyn olarak seni gerçekten hayal kırıklığına uğrattım, Sadie Girl," dedi ve beni göğsüne çekerek sarıldı.

Sonunda geri çekilip anlamlı bir şekilde bana baktıktan sonra, Enzo bunaldığımı ve kendime ayıracak bir dakikaya ihtiyacım olduğunu hissetmiş gibiydi. "Sana bazı fotoğraflar göstermek istiyorum. Polis raporunu da paylaş ki sigorta için elinde olsun," dedi Enzo.

Babam başını salladı. "Seni seviyorum Sadie. Bunu birlikte çözeceğiz, tamam mı?" diye sordu, gözyaşlarımın bir kısmını başparmağının bir hareketiyle sildi, sonra Enzo'yu takip etmek için hareket etti ve koridordan geçerek ofisine gittiler, annemle beni yalnız bıraktılar.

"Enzo kızgın, değil mi?" diye sorarak gözlerimi sıkıca kapatmamı sağladı. "Her şeyi berbat ettim," diye itiraf ettim.

"Sen yaptın. Enzo gibi erkekler arkalarına yaslanıp senin hayatını yaşamanı izleyecek tipler değildir, Sadie. O senin hayatın *olmak* istiyor. Yanan spor salonunun tehlikesine doğru koşmaya çalıştığında, bunu spor salonunu ona tercih ettiğin şeklinde gördü. O bina birlikte olacağınız gelecekten daha önemliydi."

"Spor salonunu kurtarmakla Enzo'yu kurtarmak arasında bir seçim yapmak zorunda kalsaydım, Enzo'yu gözümü kırpmadan kurtarırdım," dedim. "Bu bilinçli bir karar değildi."

"Bunu sen de biliyorsun, ben de biliyorum ama erkekler baş belasıdır. İçeri girebilseydin Enzo ne yapardı sence? Seni takip ederdi *Mahal*. Sadece kendi hayatını ve Enzo'yla olan geleceğini riske atmakla kalmadın, onun hayatını da riske attın."

Kanepeye yığıldım, ayaklarıma bakarken Rebel hemen vücuduyla onları örtmek için koştu. Köpeğiniz varken kim çoraba ihtiyaç duyar ki?

"Ne yapacağım anne?" diye sordum.

"Sen düzelt. Eğer onu seviyorsan, söyle ona. Göster ona. Başına gelen en iyi şeyi kaybetmeden önce bunu yap," dedi annem, yanıma oturdu ve kolunu omuzlarıma dolayarak beni yanına çekti.

Enzo ve babamın spor salonu hakkında bensiz konuşmalarına kızmam gerekirdi ama bir kez olsun annemin yanına sokulmak ve onunla ilgilenilmesini istedim.

ENZO

Explosions. Kuşatılmış tarafından ve aralıksız, hızlı Silah sesi, ve bomba patlıyordu. Sığındığımız bina Sarsıldı, altındaki toprak protesto için gürledi. Logan ve ben koridorun köşesinden bakarken bakışlarımızı paylaştık. Binadaki diğer insanlar çoktan gitmiş, biz zemin kata çıkmaya çalışırken ikinci katın penceresinden gelen kurşun yağmuruyla birbirlerinden ayrılmışlardı.

Bir mermi yüzümün yanından vızıldayarak geçti, duvarın arkasına eğildiğimde çok az bir farkla ıskaladı. "Koru beni," dedim.

Logan başını salladı. "Hiç şansı yok. Sen onu görüş alanına bile almadan seni vurur."

Derin bir nefes alarak tavsiyesine kulak asmadım ve kendimi koridorun ortasında yüzüstü yere attım. Atışımı mükemmel bir şekilde hizalamakla uğraşmadım, düşmanın genel yönüne doğru ateş ettim. En azından bu onun atışını engellemeliydi.

Bir kurşun karnına saplanınca haykırdı, karnını tuttu ve dizlerinin üzerine düştü. Logan'ın kurşunu da onu izledi, tam gözlerinin ortasına isabet etti ve yüzüstü yere düştü.

"Gidelim," dedim, ayağa kalkıp M4'ümü omzuma dayadım, yavaş ve ölçülü adımlarla ilerlerken vücudumu dürbünden bakacak şekilde konumlandırdım. Kapıları geçerken her odayı temizleyerek, her birimiz koridorun bir tarafını tuttuk ve mükemmel bir uyum içinde mümkün olduğunca sessiz hareket ettik. Arka merdiven boşluğuna geldiğimizde yakınlardaki bir başka patlamayla birlikte bina etrafımızda sarsıldı. Basamakları hızla indik, bir yandan da

ve birilerinin bize doğru düzgün bir atış yapma şansını ortadan kaldırıyor.

Zemin kat büyük ölçüde boşaltılmıştı, sadece birkaç ekip üyemiz kalmıştı. "Çavuş!" Dışarıdan gelen silah sesleri üzerine bağırdım.

"Vescovi, onları buradan çıkar!" diye emretti ve altındaki en yüksek rütbeli subay olarak beni öne çıkmaya zorladı. Onun başçavuşunun çavuşu olarak görevimin ne olacağını biliyordum.

Hiçbir önemi yoktu. Billings ayaklarının dibinde diz çökmüş, Çavuş'un vurulduğu uyluğun etrafına bir turnike bağlıyordu. Görevi devralmak ve turnikeyi sıkıca çekmek için harekete geçtiğimde, kumaş etinin etrafında sıkılaşıp dolaşımı keserken Çavuş'un itiraz çığlıklarını duymazdan geldim. "Billings, mangayı dışarı çıkar. Çıkarabildiğin kadarını çıkar ve kıçını kaldırıp buluşma yerine git. Logan, Çavuş ve beni koruyacak," diye emrettim, Billings bana belirsizlikle bakınca başımı kaldırdım. "Kımıldayın!" Çavuş'u ayağa kaldırdım, kolunu omzuma attım ve ağırlığının olabildiğince çoğunu sol tarafımla destekledim, böylece silah kolum serbest kaldı. Tek el hiç yoktan iyiydi.

Sokaklarda hızla ilerlemeye başladıklarında, toz ve kumla kaplı bir kasabanın cehennem çukurunda bizi sıkıştıran isyancılara attıkları el bombaları patladığında oda ekipten boşaldı.

Ağırlık göğsüme bir kurşun gibi çarparak beni geriye doğru fırlattı ve acı dolu bir gümbürtüyle yere düştüm.

Bu ve gerçek arasındaki farkın bilgisi bana çarptı ve acı dolu bir iniltiyle beni cehennemden gelen rüya ortamından çıkardı. Gözlerimi açıp başımı tuttuğumda Sadie'nin göğsü kabarmış bir şekilde kanepede diz çökmüş beni dikkatle izlediğini gördüm. Henüz uyanıp uyanmadığımı anlamaya çalışıyordu.

"Benim," dedim.

"Yok artık. Sen de uyurken böyle oluyorsun," diye karşılık verdi ve koltuktan kalktı. "İyi misin?"

"Evet," diye inledim, elini uzatıp kalkmama yardım etmek için yanıma geldiğinde ona bakıyordum. "Uyuyakalmış olmalıyız." Onunla birlikte kanepeye uzanmanın ve onu kollarımın arasına almanın güvenli bir seçenek olacağını düşünmüştüm. O kadar rahatsız bir şekilde sıkışmışken orada uyuyakalmamın mümkün olmadığını düşünmüştüm.

Daha geniş bir kanepeye ihtiyacım vardı.

"Benimle yattıktan sonra beş dakika içinde bayıldın," diye itiraf etti. "Bunu hissettim."

"Beni neden uyandırmadın?" Doğrulmak ve kafamın arkasında kalan rüyanın son kalıntılarından kurtulmak için kendimi zorlayarak sordum. "Uykuya daldığımda beni uyandırmak zorundasın bebeğim. Seni incitmekten korumanın tek yolu bu."

"Yaralı mı görünüyorum?" Sadie kaşlarını kaldırıp kollarını göğsünde kavuşturarak sordu. Gözleri ağlamaktan ve uykusuzluktan şişmiş ve kızarmıştı, teni solgundu çünkü ne kadar zorlarsam zorlayayım yemek yemeyi reddediyordu ama çok sert davranmamdan dolayı üzerinde en ufak bir kırmızı iz yoktu. "Kıçına tekmeyi yiyenin sen olduğuna eminim."

Pozisyonuma kıyasla kanepeye baktığımda, küçük psikopatın beni vücudundan öyle sert tekmelemiş olması gerektiğini fark ettim ki ayaklarının dibindeki kolun üzerinden geriye doğru yuvarlandım.

Tanrım, ama onu seviyordum.

"Ben kırılgan küçük bir kız değilim, Enzo. Elbette, uyurken biraz tehlikelisin ve ikimiz de gece boyunca uyumayacağımız için düzenli olarak birlikte uyuyabileceğimiz bir yere yakın değiliz. Ama yapmamız gereken son şey birbirimizin kollarında uyuyakalmaktan hep birlikte kaçınmak" dedi ve mutfağa gidip bir bardak su ve biraz aspirin aldı. İkisini de bana uzattı, ben de geri atıp yutarken ona sırıttım.

Rebel aramıza girerek Sadie'nin bacaklarının arasına dolandı ve neredeyse onu deviriyordu. Her bir yüz hatlarında gurur yazılı olan Rebel, yüzünde tam bir sahiplenme ifadesiyle bana baktı. "Hey, Küçük Canavar," diye mırıldandı Sadie, onu bulduğumuzda tahmin edebileceğimden çok daha fazla Sadie'ye benzeyen köpeği severken.

Benim küçük psikopatım ve onun küçük canavarı.

"Saat kaç?" Havuzun ötesindeki ufukta yükselen güneşe bakarak sordum.

"Altı buçuk gibi," diye mırıldandı Sadie. "Saat onda kurduğun yeni yerle ilgili turumuz var. Ben duşa girip güne başlayacağım," dedi ve merdivenlere yöneldi. Normalde olduğundan daha durgun, daha melankolik olsa da, hareket ederken bal rengi gözlerinde sınırsız bir kararlılık da vardı.

"Hâlâ gitmek istiyor musun?" Bir elimi saçlarımda gezdirerek sordum. Son birkaç günden sonra onun insan içine çıkacağı düşüncesi endişemi bir çukura dönüştürdü. Ama onun pervasız seçimine duyduğum öfkeye rağmen

Bir binaya girmeye çalıştığında, başına gelenler karşısında onu reddedebileceğim hiçbir şey yoktu.

"Elbette gitmek istiyorum. Orijinal *Fists of Fury*'de soruşturma hâlâ devam ediyor. En az birkaç hafta yeniden inşa etmeye başlamak için oraya giremeyeceğimizi söylediniz, o halde enerjimi yeni yere odaklamak için daha iyi bir zaman olabilir mi? Yeni bir yerimiz *olmadan* bunu yapamam" dedi.

"Hemen bir sonrakine geçmeden önce durup birkaç dakika dinlenmenizde bir sakınca yok..." Yüzündeki ifadeye dikkat ederek sözümü yarıda kestim.

O kadar inatçıydı ki duvarla konuşmak gibiydi.

"Tamam," dedim ve kendi odamda duş almak için döndüm. Onunla duş almayı ne kadar çok istesem de, onu boğazlamayı o kadar çok istedikten sonra birbirimizle konuştuğumuz için bile mutluydum.

Benim hakkımda ne hissettiğini duyma ihtiyacı her adımda içime işliyordu.

Ya Sadie benim gibi hissetmediği için yanan bir binaya koşmayı düşünmediyse?

Ne olursa olsun gitmesine izin vereceğimi sanmıyordum.

Sadie benden çok daha uzun süre duş alırdı. Sıcak suyu seven bir kadına kıyasla askeri hassasiyetin doğası böyleydi. Ben de sırtımı kanepeye vererek yere oturdum ve Rebel ile halat çekme oyunu oynamaya başladım.

Vücudundaki tüm güçle çekerek bana şakacı bir şekilde hırladı.

Cebimde çalan telefonum dikkatimi oyunumuzdan uzaklaştırdı. "Evet?" Kulağıma bastırarak homurdandım.

"Onu görüyorum," dedi Seb. Bir zaman damgası çaldı.

"Kahretsin. Sadie'yi yeni mülkü gezmeye götürmeliyim. Ryker onu kapsın-"

"Kendiniz gördükten sonra yeniden planlamak isteyeceksiniz. Yayını izle." Telefon görüşmesini sonlandırdı ve beni yerden kalkıp ofisime gitmem için yalnız bıraktı. Dizüstü bilgisayarımın dokunmatik yüzeyine dokunduğumda içimi kurşun gibi bir korku kapladı. İmleci *Tease*'den gelen açık yayına getirerek Seb'in belirttiği saate atladım.

Lacivert bir elbise giymişti, rengi onu normalde gördüğümden biraz farklıydı ama kesimi aynıydı. Buz vücudumu kaskatı dondurdu, kendim için nadiren deneyimlediğim türden soğuk bir öfke. Yüzünü kameralardan saklamak için elinden geleni yaptı ama ben paranoyak ve

Gözetimim. Başka bir yayına geçtiğimde saklanabileceği hiçbir yer yoktu.

Yüzü net bir kararlılıkla bana bakıyordu.

Duşumu atladım, ayakkabılarımı giydim ve yatak odamın kapısından çıktım.

Kaltağın başına geleceklerden haberi yoktu.

Kendimi cipten dışarı atarken adie yanımda sessizdi. Parmaklarım belimdeki silahı almak için kıpırdandı ama ona bir kurşun sıkmadan önce kadını ellerimle boğardım.

"Enzo!" Sadie bana yetişirken tısladı. Rebel yanımızda aceleyle koşuyordu, tasmaya ihtiyacı olmadığı için görünürde tasması yoktu. Hayatı buna bağlı olsa bile bu köpek Sadie'nin yanından ayrılmazdı. "Neler oluyor?"

Indulgence'ın kapılarını açarak, geri sıçrayan Dom'u iterek geçtim. Bu muhtemelen adamın yaptığı en akıllıca hareketti.

Ash bardan başını kaldırdı, yüzümdeki ifadeyi okuyunca yüzü soldu. "Kahretsin," diye mırıldandı, tüm dikkatimi odakladığım kadına bakarak.

Bunu istemişti, bunun için çaresizdi.

Aklındakinin bu olmadığını hissediyordum.

Vanessa havadaki değişikliği hissedince bardan başını kaldırdı ve ona doğru gürleyerek geldiğimi görür görmez geri çekildi. Arkasında duvar olduğu için ben yaklaşırken sinmiş ve yüzünü çevirmişti. "Lütfen, Enzo!" diye yalvardı. "Bilmiyordum!"

Ellerim boğazını kapadı, elleri derimi pençelemek için yukarı kalkarken sıktım. "Bir muhafızın dikkatini dağıtmanın tehlikeli olacağını bilmiyor muydun?"

"Onun eski erkek arkadaşı olduğunu söyledi. Sadece onunla konuşmak ve onu geri alması için ikna etmek istemiş," diye hırıldadı Vanessa.

"Patrick pisliğin teki ama asla böyle bir şey yapmaz. Akla yatkın değil Enzo," diye fısıldadı Sadie yanımda. Küçük sik kafalıdan ve ısrarcılığından ne kadar nefret etsem de, onun haklı olduğunu biliyordum. O bir hamamböceğiydi, yılan değil.

"Bana onun adını ver," diye emrettim, parmaklarımı daha sıkı sıkarak. Sadie müdahale edecek gibi göründü ama ona doğru attığım bakışla sakinleşti.

Vanessa nefes alıyordu.

Şimdilik.

Onunla işim bittiğinde hala orada olacağına dair hiçbir söz vermedim. Onu.

"Bana adını söylemedi. Geçen gün onu aramak için buraya geldi. Gece."

"Neye benziyordu?" Sadie, Vanessa'yı merakla incelerken kollarını göğsünde kavuşturarak sordu. Bal rengi gözlerinin ardında bir şeyler çalkalanıyor, tüm bilgilere sahip olmasa bile beyni sürekli bağlantılar kurmaya çalışıyordu.

Vanessa aceleyle, "Otuz beş ya da kırk yaşlarındaydı," dedi. "Koyu sarı saçları, ürkütücü soluk gri gözleri vardı." Sadie yanımda kıpırdamadan durdu, hissettiğim bitmek bilmeyen öfkenin bir aynası gibiydi.

"Ve hedef Sadie miydi?" Ben sordum.

"Sanırım öyle?" Vanessa gözyaşları yanaklarını boyarken sordu. "Sana zarar vermek istediğini bilmiyordum, yemin ederim," dedi ve dikkatini Sadie'ye çevirdi. "Tek bildiğim, adamının beni arayıp *Tease*'de olduğunu söylediği ve seninle konuşmak için onu arka tarafa götürüp götüremeyeceğimi sorduğuydu. Dom bana bakmakla meşgulken senin buradan nasıl kaçtığını hatırladım. Senden kurtulmak için denemeye değer diye düşündüm."

Yaptıklarını düşününce ihtiyacım olan tüm bilgiye sahip olduğum için parmaklarım onu sıkıca kavradı. Daha azı için insanları öldürmüştüm.

Daha azı için insanları öldürmeye devam ederdim.

Ama Sadie'nin kolumu tutuşu elimi boğazından çekti, diğer kadını incelerken bakışlarında bağışlayıcılık vardı. "Ben iyiyim. Yaralanmadım. Sanırım bunu göz önünde bulundurarak *biraz* bağışlayıcılık gösterebiliriz," diye fısıldadı ön kapı açılıp arkamızdan kapanırken.

"Eğlenceyi kaçırdım mı?" Rafael yerde adım atarak sordu. Garip bakışları kısa bir süre Sadie'nin üzerine düştü ve Sadie orada gördüğü şeyden kaçarak yanıma daha sıkı sokuldu. "Hain bu mu?" diye sordu, gözleri Vanessa'ya kayınca daraldı.

Onun tehlikeyi fark edemeyecek kadar bencil olduğunu düşünmüştüm ama o bile Rafe'in gerçek yüzünü görmüştü. "Evet," diye onayladım, bir kolumu Sadie'ye dolayarak.

Dikkatini peşinden gelen korumaya çevirdi. "Damgala onu," diye emretti ve adam başıyla onayladıktan sonra Vanessa'nın yanına gitti ve onu kolundan tuttuğu sırada çığlık attı.

"Hayır!" Sadie itiraz etti, kocaman bal rengi gözleri bana dikilmişti ve durmam için yalvarıyordu.

"Matteo işleri böyle halletmez," dedim Rafe'e. Dudaklarını büzdü, omuzlarını silkmeden önce bir an hayal kırıklığına uğramış gibi baktı.

"Ne kadar sıkıcı," diye iç geçirdi ve adamına Vanessa'yı bırakması için başıyla işaret etti.

Vanessa'ya "Şehirden sürgün edildin," dedim. "Sınırlar içinde başka bir iş bulamayacaksın. Kısa süre içinde kendini evinden atılmış bulacaksın. Eve gitmeni ve toplayabildiğin kadarını toplayıp defolup gitmeni öneririm Vanessa," dedim, hırlamak için onun alanına doğru eğilerek. "Şunu bil ki bu işten sıyrılmanı sağlayan tek şey Sadie'nin iyiliği. Seni bir daha görürsem Rafael ve Ryker'a yedireceğim," dedim. Kızarmış bir yüzle Sadie'den bana bakarak geri çekildi.

Sonra topuklarının üzerinde döndü ve koşmaya başladı. Ona nezaket gösterebileceğimi düşündüyse de Ryker ve Rafael hakkında böyle bir hayali yoktu.

Düşündüğümden daha zekiymiş.

Sadie bana sokuldu. "Artık gidip spor salonumu görebilir miyim?" Rafael merakla bizi incelerken kıkırdadım ve dudaklarımı başının tepesine dokundurdum.

Not alan bir adam gibi. Daha sonra Isa'yla birlikte kullanmak üzere neleri dosyalıyor olabileceğini düşündükçe ürperiyordum.

ENZO

Eski depo Sadie'nin istediği alanın biraz dışındaydı, ancak fotoğrafları gördüğüm anda binayı bunu telafi edecek kadar seveceğini biliyordum.

Loop'a yeterince yakındı, ticari motorların üretildiği bir bina iken yıllar önce tesiste meydana gelen bir ölüm nedeniyle kullanılmayan birinci sınıf bir gayrimenkuldü. Lino'nun gönderdiği fotoğraflarda gördüğüm binanın kaba şekline rağmen, Sadie'nin amaçları için mükemmel bir spor salonuna dönüştürülebileceğini biliyordum.

"Enzo," dedi David, kırılgan dudakları bir gülümsemeye dönüşerek. "Bayan Hicks. Sizi tekrar görmek çok güzel." Kibar bir gülümsemeyle Sadie'ye döndü ama tıpkı daha önce olduğu gibi, gözleri Bellandi erkeklerine aşina olmayan bir erkek ajanla endişelenebileceğim şekilde oyalanmadı. Rebel'e baktı ve Sadie'nin daimi yoldaşına hoşgörüyle gülümsedi.

Belli ki Ivory ya da Samara'nın etrafında biraz zaman geçirmişti ve gözlerinin başka bir yere ait olduğunu biliyordu. Başka bir şey söylemeden ön kapıya doğru ilerledi ve Sadie tereddütle binaya bakarken kapıyı iterek açtı. "Burası Loop değil," diye gözlemledi.

"Hayır, değil," diye itiraf ettim. "Ama yeterince iyi bir spor salonu yaparsan insanların buraya geleceği kadar yakın. Sen bir boks salonusun, Baby Girl. Bunu benimsersen doğru müşteriyi bulursun. Günün sonunda koşu bandında koşmak isteyen sıradan müşterilere asla sahip olmayacaksın. Burası şehrin orijinal konumunun tam karşı tarafında, bu nedenle her ikisi de faaliyete geçtiğinde, herkesi ağırlamak için bir gün Doğu veya Batı şubesi veya her ikisini birden açma seçeneğiniz olacak."

Yanında taşıdığı çantayı kurcalarken yapıdaki hasara göz attı. "Bu çok fazla işe benziyor, Enzo. Sana söyledim, bu onarımları ödemek şöyle dursun, burayı satın bile alamam. Sadece hazır bir yere taşınmak istiyorum."

"Sadece açık fikirli ol," diye ona güvence verdim. Satın alma ve onarım masraflarını Matteo'nun karşılamayacağını ya da aylık ödeme yapmakta ısrar ederse, sonunda tüm bu paranın banka hesabımıza geri döneceğini söylemeyecektim. Sadie buna tahammül edecek bir tip değildi. Bu yüzden asla bilmek zorunda kalmadı.

İçeri adım attı ve binanın içinde yavaşça dolaşmaya başladı. Ukalanın ilk yorumladığı şey pencereler oldu. "Bunlar yerden tavana kadar," diye yorum yaptı.

"Tadilat sırasında pencereleri küçülteceğiz ve bina, pencerelerden tüm iç mekanın görünmeyeceği kadar büyük. İnsanların pencerelerden saklanabileceği kör noktalar var. En önemli şey de bu," dedim.

Pencerelerden çıkıp mekânı dolaştı, gözleri hemen çatı katına ve zemin kata bakan pencerelere takıldı. "Sağdaki senin için mükemmel bir ofis olur. Camı iki yönlü bir aynayla değiştiririz, böylece sen yukarıda çalışırken kimse içeriyi göremez ama sen yine de alt katı denetleyebilirsin." Onu iki çatı katı arasındaki sokak benzeri boşluğa yönlendirdim ve deponun ne kadar geriye gittiğini gösterdim.

"Burası muazzam bir yer!" diye bağırdı, ama kafasında dolar işaretleri biriktikçe tereddüt etmesine rağmen ses tonunu heyecan renklendirdi.

"Açık alandaki halkalar," dedim, arkamıza bakması için onu döndürerek. "Çatı katlarının altında ağırlık antrenmanları, çantalar ve diğer şeyler bir tarafta olacak ve eğer istersen çatı katlarından birinin altındaki alanı kapatabileceğimizi ve savunma kursların için kullanabileceğimizi düşündüm. Kadınlara biraz mahremiyet sağlar ve böylece spor salonunu kapatmanıza gerek kalmaz ve sadece haftada bir gün çalışırsınız. Bunu sevdiğinizi biliyorum, ancak özellikle bunun için bir personel işe alırsanız daha tam zamanlı bir girişim olabilir. Bireysel ya da küçük gruplara yönelik ücretli kurslar, ancak haftada birkaç kez ücretsiz olarak büyük gruplara da bazı dersler sunabilirsin." Onu sokağın aşağısına, iki çatı katının birleştiği arka tarafa yönlendirdim. "Burayı kapatın ve alt kattaki soyunma odaları ile duşları kullanın." Onu arka taraftaki merdivenlere götürdüm ve çürük olmalarına rağmen yukarı çıkmasına rehberlik ettim. Rebel bir an için tereddütle merdivenlere baktı ve sonra merdivenlerin dibine oturdu. Onu suçlayamazdım. David beni temin etmişti.

Mülkü gezmeye gelmeden önce onları kontrol ettirdim ve tutacaklardı ve Sadie'yi yukarı yönlendirmemin tek nedeni buydu. "Senin ofisin ve sol taraftaki personel alanı. Sağ taraf koşu bantları veya kardiyo aletleri için kullanılabilir ya da isterseniz daha fazla mahremiyet için kadınların alanını buraya koyabilir ve yaya trafiğini sınırlamak için tüm alt katı spor salonuna bırakabiliriz. Aslında bu daha iyi bir fikir olabilir," diye mırıldandım, ona alanı gezdirirken.

"Bu işe çok kafa yormuşsun," diye gözlemledi.

"İsteyebileceğin her şeyi düşünmeye çalıştım. Eksik bir şey var mı?" Gerçekçi bir şekilde ve ellerimi kendime saklayarak sordum. Ondan daha fazla heyecan bekliyordum ama bana bir şey vermekte tereddüt ediyor gibiydi.

"Evet," dedi. "Eksik olan şey bana dokunmuyor olman. Benden bir adım uzaktasın ve hâlâ kızgın olduğunu bildiğim için heyecanlanamıyorum." O sabah Vanessa'yla ilgilenmenin aciliyeti yüzünden aramızdaki meseleyi halledecek zamanımız olmamıştı. Bunun beni yiyip bitirdiğini biliyordum ama Sadie'nin de benimle kavga etmeye dayanamadığını bilmek iyi hissettirdi. Kabulleniş beni çekti, mesafeyi kapatmamı ve onu göğsüme çekmemi sağladı.

"Seni kaybedebilirdim," dedim, göğsüme gömülmeye çalışırken çenemi başının tepesine yasladım. "Kızgınım çünkü seni güvende tutmak için tüm dünyayı yakabilirdim ama seni kendi seçimlerinden koruyamam."

"Biliyorum," diye iç geçirdi. "Özür dilerim. Aptalca bir refleks olduğunu biliyorum ama yetişkin hayatım boyunca inşa ettiğim her şeyin yerle bir oluşunu izlemiştim. Travmatikti ve bunun şokuyla kendimi kaybettim. Kontrolsüz hissetmekten nefret ettiğimi biliyoruz. Seçeneklerimin elimden alınması beni kötü bir duruma sokuyor."

"Bunu düzelteceğimi bilmelisin, Sadie. Burası da bunun bir parçası ama eski yeri de yeniden inşa edeceğiz. Spor salonunu benim yüzümden kaybettin, ben de sana geri vereceğim," diye mırıldandım, yüzünü tuttum ve dikkatini bana çevirdim.

"İstemiyorum-"

"Umurumda değil. Sana nerede durduğumu söyledim, geriye kalan tek şey ne istediğine karar vermen," dedim. "Eğer benim istediğimle aynıysa, evlendiğimizde seninki ve benimki gibi şeyler olmayacak. Bu spor salonunu istediğin her şeye kavuşturmak için fazlasıyla param var, ama bunu buranın sahibi olarak sen yapacaksın. Baban değil." Kocaman gözleri

bana baktı. "Aylık ödemeler yapmak ya da buna benzer bir şey yapmak seni daha rahatlatacaksa seçimine saygı duymaya çalışacağım, ama bu uzun vadede aptalca olur."

"Biz mi?" diye sordu şok olmuş bal rengi gözlerini etraftaki boşluğa çevirerek. "Biz," diye onayladım. "Bir kenara çekilip işletmekle ilgili hiçbir şey yapmayacağım.

ama neye ihtiyacın olursa yardım etmek için burada olacağım, Kızım. Matteo aracılığıyla emrime amade tüm iş ekiplerim var."

"Ben-" Durakladı, usulca bana baktı. "Şu anda nasıl hissettiğimi sana söylemek istemiyorum. Bunun bu spor salonunda çarpıtılmasını ve duygularımın bana bunu vermek istemenden kaynaklandığını düşünmen için herhangi bir neden olmasını istemiyorum."

Rahatlayarak iç çektim ve ona gülümsedim. Kelimeleri tam olarak söylememiş olabilirdi ama yine de duyguları çekiç sesinin gonga çarpması gibi tınlıyordu. "Dünya kadar vaktimiz var," dedim. "Ama bunu sana er ya da geç söyleteceğim."

Güldü ve bu ses mekânda yankılandıkça kalbim kabardı. Dünyası yanıp kül olmasına rağmen onu gülümsetebilmem, aramızdaki aşkın gerçeğiydi.

"Sen benim için bu spor salonundan daha önemlisin. Seçmek zorunda kalsam bile seninle olurdum," dedi, hâlâ kelimelerin etrafında dans ediyordu. Sadie'nin de benim gibi bu sözleri kolay kolay söylemediğinden şüpheleniyordum.

Bu da onları dinlemeye çok daha değer kılıyordu.

"Yani yer konusunda evet mi diyorsun?" Ona sırıtarak sordum.

"Tabii ki evet. Buraya nasıl hayır diyebilirim ki? Ahşap kirişler ve binanın kemiklerindeki metal işçiliği? Mükemmel."

"Güzel," dedim ve eğilip onu nazikçe öptüm. Taparcasına.

Elini elime alıp sıkıca kavrayarak onu merdivenlerden aşağı indirdim ve ön kapıya götürdüm. Açık kapıdan içeri girerken yüzümdeki gülümseme onun yüzünde de yankılandı. Rebel eşikten adımını atmadan önce bir an tereddüt etti.

Emlakçı bana gülümsedi, çıkarken yüzlerimizdeki açık dili okumuştu. "Sanırım beğendiniz?" diye sordu. Rebel havladı, ses hırlamaya dönüştü.

"Biz-" Sözünü kestim, yüzü kanlar içinde kalıp vücudu yere yığıldığında yaşadığım şoku bir anlığına fark ettim.

SADIE

Enzo o kadar hızlı hareket etti ki olanları algılayacak zamanım bile olmadı. "İçeri!" diye bağırdı, beni kolunun altına aldı ve daha fazla silah sesi duyulurken arabanın aksi yönüne doğru gitti.
havada.

Glock'unu çekip ağır metal kapıyı kapatırken kapıya doğru sürünerek ilerledim ve gözlerimde dehşetle ona baktım. Asi ayaklarımın dibinde nöbet tutuyor, kapalı kapıya doğru hırlıyordu. "Arka tarafa git," diye beni ileri doğru itti, cep telefonunu çıkardı ve çılgınca aradı. Kim cevap verirse adresi ona iletti. "Ateş ediliyor, Sadie yanımda. Ön tarafta bilinen bir silahlı adam var, David vuruldu. Arka girişe ve ormana doğru gidiyoruz," dedi ve aramayı sonlandırıp telefonu tekrar cebine soktu. "Dışarı çıktığımızda koşacaksın ve arkana bakmayacaksın. Sakın durma
Ne duyarsan duy. Seni koruyacağım ve tam arkanda olacağım Kızım," dedi.

Benim kaçmam için kendini feda ettiği düşüncesi içimi dehşetle doldurdu ve kafam onun toprağa sızan kanının görüntüleriyle doldu. "Seni bırakmayacağım!" Beni ileri iten sert eline karşı savaşarak bağırdım.

"Evet, öylesin. Seni korumak benim görevim. Ormana gidip saklanacak bir yer bulacaksın. Rebel'i de yanına al. Seb adamları harekete geçirecek ve en kısa zamanda burada olacaklar."

"O zaman burada beklemeliyiz!" İtiraz ettim. "Çatı katında saklanıp gelmelerini bekleyebiliriz."

Enzo kıpırdandı, başını eğdi ve iç çekerken alnını benimkine değdirdi. "Spor salonunu ateşe verdiler Sadie," dedi kurşunlar binanın ön tarafındaki camları kırarken. "Burada olduğumuzu bildiklerinde ne yapacaklarını düşünüyorsun?"

"Enzo, hayır. Lütfen seni terk etmemi isteme," diye yalvardım, beni arka kapıya doğru itmeye devam ederken gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyordu.

"Git!" dedi sessizce, elleri beni ara sokak boyunca yönlendirirken hareket etmekten başka seçenek bırakmadı. Çılgınca başka bir yol bulmaya çalışırken arka kapı arkadaki merdivenlerin yanında belirdi. Enzo omzunun üzerinden ön pencereden giren her kimse ona bakmaya devam ederken başka bir seçenek.

Arka kapı sadece birkaç metre önümdeydi ve başka bir alternatif düşünecek zamanım yoktu ama onu asla terk edemeyeceğimi biliyordum.

Seçim hakkı ellerinden alındığında bunun bir önemi olmadığı ortaya çıktı. Ben.

Başka bir adam kapı aralığını doldururken arka kapı patlayarak açıldı, tüfeği Beni arkasına itmek için hareket ederken Enzo'yu işaret etti. "Tiernan selamlarını yolladı," dedi adam. Enzo tabancasını hiç doğrultmadı. Tüm dikkatini beni korumaya verdiği için nişan almaya bile gerek duymadı.

Elini tokatlayarak uzaklaştırdım, vücudumu onunkinin önüne doğru çevirdim, yüzü panikle dolarken etrafında kıvrıldım. "Hayır!" diye bağırdı, silahın patlaması sessizliği bozduğunda beni zamanında yoldan çekemeyeceğini anlayınca nihayet silahını kaldırdı.

Her şey yavaşladı, gözlerimi kapatıp Enzo'yu içime çekerek sonunu bekledim. Aramızdaki temasın tadını çıkarıyor ve ne olursa olsun en azından yalnız olmadığımı biliyordum.

Ama onu sevdiğimi bilmiyordu.

Acı omzumda patladı, dünyam beni içten içe kavuran kör edici sıcaklığa daraldı. "Siktir!" Enzo'nun eli boynumun arkasına dolanıp beni yolumdan çevirirken çığlık attım. Silahı ateşlendi ve sonra beni dizlerimin altından tutup kollarına aldı. Zemin katın arka tarafında bıraktıkları metal masaya doğru koşarken, çılgınca ve aceleci bir enerji patlamasıyla hareket etti. Masayı tekmeleyerek beni arkasına yatırdı ve yaramı incelemek için beni çevirdi.

"Aklından ne geçiyordu senin?" diye sordu, tehlikeli canavar ortaya çıkarken sesi tehditkâr bir fısıltıya dönüşmüştü. Onu geri itmek için hiçbir çaba göstermedi, masanın etrafına baktı ve daha fazla insanı dinledi.

"Senin inatçı kıçının ölmeye kararlı olduğunu düşünüyordum. Bu fikre pek sıcak bakmıyordum ama dürtmeye devam edersen fikrimi değiştirebilirim," diye fısıldadım.

"Silahını çıkar ve burada kal. Beni anlıyor musun? Eğer seni kurşunlardan kurtulacak kadar belalı biri olduğunu düşünerek etrafta dolanırken yakalarsam, seni kendim öldürürüm Sadie," diye emretti ve ben silahımı bulmak için çantamı karıştırırken botundaki kılıftan bir bıçak çıkardı. "Başını aşağıda tut ve sadece kesinlikle gerekli olduğunda ateş et. Eğer kaçınabiliyorsan nerede olduğunu bilmelerine izin verme." Asi peşinden hızla koşarken, çoğunlukla açık olan alandan gizlice geçmek için eğilerek uzaklaştı.

"Yok artık," diye mırıldandım arkasından, eğildim ve sırtımı masaya dayadım. Derim ter ve kanla kayganlaşmıştı. Adrenalinin içime pompalanması acıyı kontrol edilebilir kılıyordu. Eğer o an yaşadığım şey kontrol edilebilir bir şeyse, adrenalin geçtiğinde ciddi ağrı kesicilere ve bir şişe viskiye ihtiyacım olacaktı.

Eğer o kadar uzun yaşarsam.

Boşlukta silah sesleri duyuldu ve dışarı bakmamak için kendimi zor tuttum. Enzo güvende mi diye bakmamak için kendimi zor tuttum. Bir adamın acı dolu bağırışı *birinin* onları öldürdüğünü doğruladı ve bu beni bir anlığına umutlandırdı. Glock'lar sadece on yedi mermi alıyordu ve kaç kişinin bizi öldürmeye geldiğini ya da kimin ne zaman ateş ettiğini bilmeden ne olduğunu tahmin etmenin bir yolu yoktu.

Silahı göğsüme dayadığımda ayak sesleri yaklaşıyordu. Kalbim göğsümde çarparken sırtımı masaya dayadım ve beklemeye başladım.

Göz ucuyla bakarken beşe kadar saydım.

Siyah bir çizme göründü, hemen ardından kot kaplı bir bacak onu takip etti. Adam elinde sıkıca tuttuğu bir silahla görüş alanıma girdi. Tehditkâr bir gülümsemeyle bana bakıyordu ve ateş etmekte tereddüt ettim.

Bir ceset görmüştüm. Onu *ölü* yapan hiç ben olmamıştım.

Eli beni saçlarımdan yakaladı ve ben bağırırken beni ayağa kaldırdı. Omzumdaki ve kafa derimdeki acı beni tereddütlerimden kurtardı, sağlam kolum tutmayı başardığım silahı çenesinin altına sokmak için kalktı.

Tetiği çektim.

Patlama sesi kulak zarımda yankılanırken yüzümün yan tarafı ıslandı. Adam yere düşerken el saçlarımı bıraktı. Ona bakmaya ve ne yaptığımı görmeye cesaret edemedim. Göğsüm kabararak adım attım.

uzaklaştım ve saklanacak yeni bir yer aradım. Yanımdaki merdivenler beni çağırıyordu ama Enzo'yla arama bu kadar mesafe koymakta tereddüt ettim.

Rebel yakınlarda bir yerde homurdandı, depoda ilerlerken en azından hayatta olduğuna dair bir güvenceydi. Merdivenlere doğru ilerledim, yanında bir ceset olmayan saklanacak bir yer göremiyordum.

Soluk gri gözleri benimkilerle buluştuğunda ve yüzünde zalim bir sırıtma belirdiğinde, açık arka kapıdan içeri adım atan figür içimi ürpertti. Ben silahımı kaldırıp ona ateş ederken başını yana eğmiş beni inceliyordu.

Iskaladım. Hiç vakit kaybetmeden döndüm ve bana hırladığında merdivenlerden yukarı fırladım. Kendimi rastgele ofis mobilyalarının bana saklanacak bir yer sağladığı ofise attım. Kendimi bir masanın altındaki küçük alana katlayarak dizlerimi göğsüme çektim ve nefesimin kesilmesini diledim.

"Neredesin güzel kız?" Sean aradı. "Kimse bir horozla dalga geçilmesinden hoşlanmaz." Yerimden kıpırdamadım, ofise adım atışını dinledim. Kapının yanındaki plastik hışırdadı, adımları yavaş ve ölçülü bir şekilde odaya doğru ilerliyordu. "Kırmızılar içinde çok güzel görünüyorsun. Sanırım kafasını kesip Matteo'ya gönderdikten sonra seni Enzo'nun kanıyla yıkayacağım." Korkunç tehdidi onu çok eğlendirmiş gibi kıkırdadı. "Bunun cesedinin üzerinde seni becerdikten önce mi sonra mı olacağına karar vermedim."

Silahı önümde tutarak onu izledim ve görüş alanıma girmesini bekledim. Çığlık atma isteğime rağmen sessizliğimi korudum.

Enzo'yu canlı görme ve ikimizin de tek parça halinde oradan ayrılacağını bilme ihtiyacı bilincimin kenarında geziniyordu, ama onu aşağı ittim. Sean masanın önüne geldiğinde tetiği çektim ve onu dizinin hemen üstünden vurdum.

"Lanet olası amcık!" diye kükredi, bacağını tutup zıpladı. Beni bileğimden yakalayarak masanın altından çıkardı ve pis zemine yüzüstü fırlattı. Sırt üstü dönüp silahı kaldırıp ateş etmek için hareket ettiğimde etrafımda tozlar uçuşuyordu.

Ama botu bileğime öyle sert bastı ki kemiklerin birbirine sürtündüğünü hissettim. İrkildim, tüm çabalarıma rağmen silahı kavrayışım gevşedi. Çizmeli ayağını bir o yana bir bu yana kaydırırken gri gözleri zafer kazanmış gibiydi. Düşüşüm olacak adamın yüzüne bakarken dudaklarımdan boğuk bir inilti koptu.

Beni öldüreceğine hiç şüphe yoktu çünkü onunla gitmeyeceğimden emindim. Cesedimi çiğnemeden bana dokunamazdı.

Aniden acı içinde bağırdı, ayağı kolumdan ayrıldı ve kırık kemikler olduğundan şüphelendiğim şeyin acı veren acısıyla tutuşumu tekrar sıkılaştırdım. Asi, bacağını acımasızca sallarken hırladı.

Silahını kızıma doğrultmak için kaldırdığını gördüğümde içimde hiç tereddüt yoktu. Ben de kendi silahımı doğrulttum ve yüzüne doğru tek el ateş ettim. Silah patladı ve o sadece bir dakika önce yattığım yere yığılırken ben zar zor yuvarlandım.

Ben yerde titrerken Rebel yanıma sokularak beni dürttü. Ayağa kalkmak için kendimi zorlarken acıdan gözyaşlarıma hâkim olamadım. Silah sağ elimde ağırdı ve göğsüme yasladığım bileğimi çekiştiriyordu. Sol omzum, içine saplanmış bir kurşunun keskin acısıyla zonkluyordu. "Enzo nerede bebeğim?" diye sordum, titreyen elimi sırtında gezdirirken acıyla irkildim. Elim kıpkırmızı oldu, kürkü kanla o kadar kayganlaşmıştı ki neredeyse tanınmaz hale gelmişti.

Benim küçük canavarım. Yine hayatımı kurtarmıştı.

Kapıya doğru yürüdü, sanki gelip gelmediğimi sormak istermiş gibi bana baktı. Aşağı inmenin güvenli olup olmayacağını düşünerek durakladım, ancak kapıya vardığımda duyabildiğim tek ses, bir katliamdan sonra gelen ürkütücü sessizlikti.

Havadaki durgunluk ve metalik kan kokusu beni dışarı çekti, ta ki merdivenlerden aşağıya, ana kata bakana kadar. Görüş alanımdaki zeminde belli belirsiz ceset şekilleri vardı. Vurduğum kişinin yüzünün alt tarafındaki delikten kan akıyordu. Onun yanında bir başkası boynunda Rebel'in yaptığına benzer bir yaradan kanıyordu. Ama onunkinin tırtıklı ve yırtık olduğu yerdeki kesik daha düzdü.

Yutkunarak kendimi duvara yasladım ve gözden kayboldum.

"Kahretsin," diye küfrettim, dışarıda frenler gıcırdarken ciğerlerim kabardı. Umudumu yitirmiş bir şekilde takviye kuvvetlerin bizim için geldiğini umuyordum.

"Sadie?" Ryker sordu, botları yerde gümbürderken sesi içimi rahatlattı. Merdivenlerden aşağı bakarak saklandığım yerden aceleyle çıktım, başımı eğdim ve cesetlere bakmamaya çalıştım. "Onu yakaladım," diye seslendi Ryker, yanıma gelip etrafıma ve yanıma yapışmış olan Rebel'e bir göz attı.

Ayağa kalkmama yardım ederken "Enzo nerede?" diye sordu.

"Sanırım insanları öldürüyor," diye fısıldadım, köfte bana bakarken onun canlı mavi gözlerine bakıyordum.

"Kıskandım," diye itiraf etti etrafına bir kez daha bakarak. "Görünüşe göre kendisi için oldukça büyük bir katliam yapıyor."

Gözlerim çatı katları arasındaki sokağın diğer ucunda Enzo'nun suretine takılınca yutkundum. Ağzı hayvani bir hırıltıya dönüşürken göğsü kabarmıştı. Kollarında bir adam tutuyor, bıçağını kaldırıp boğazına doğru sürüklerken çırpınışlarını kontrol ediyordu.

"Kesinlikle kıskanç," diye mırıldandı Ryker. Daha fazla fren sesi duyuldu, silahlı adamlarla dolu bir SUV deponun arka kapısından içeri girdi. "Sadie'yi aldım. Git binanın geri kalanını temizle," diye emretti Ryker. Seb başını salladı, adamlardan ikisine merdivenlerden yukarı çıkmalarını işaret etti ve diğer ikisini de zemin katı kontrol etmeleri için yanına aldı. Ryker silahı elimden alarak ağırlığını hafifletti. Elimi göğsüme bastırarak rahat bir nefes aldım.

Matteo ve Simon ön kapıdan çıktılar. Vanessa'yı damgalamak isteyen *Indulgence*'lı adam peşlerinden geliyordu, diğer ikisinin elinde olduğu gibi bir silahı yoktu. "Ona fazla bakma," diye uyardı Ryker, omzumun arkasındaki kurşun yarasını incelemek için beni döndürürken baltasını bacağına yasladı. "Rafe psikopatın teki ve bunu ben söylüyorum." Gözleri morarmaya başlayan bileğime kaydı, çenesi sıkıştı.

"Öyle görünüyor," dedim, gölgelerin arasından bir adamın çıkışını izlerken. Silahı olmadığı için Rafe'i zayıf halka sanarak ona doğru hamle yaptı. Rafe kaçtı, adamın kafasını ellerinin arasına aldı ve o kadar hızlı çevirdi ki yere düşerken boynunun kırılma sesi sokakta yankılandı.

Rafe bir an için cesede baktı, dudağı tiksintiyle kıvrıldı ve cesedin üzerinden dikkatlice geçip kravatını düzeltti. "Kim o?" Ryker'a sordum.

"Matteo'nun İspanya'dan bir arkadaşı," diye cevap verdi çatı katındaki boşluktan "temiz" sesleri yükselirken.

"Burası temiz," dedi Seb, binanın ön tarafındaki Enzo'ya doğru ilerleyerek.

Ryker bir elini yavaşça sırtımın ortasına koyarak beni Enzo'nun beklediği ara sokağa doğru yönlendirdi. Aramızdaki mesafeyi kapatmak için kıpırdamadı, biz ona ulaşana kadar yüzü hâlâ öfkeden çarpılmıştı. "Sana söyledim, biz

Beklemelisin," dedim aptalca bir gülümsemeyle, boynunda Cheshire sırıtışı olan adamın etrafındaki kanlı su birikintisinden sıyrılarak. Enzo tepki vermedi, ayaklarının dibindeki cesede bakıyordu.

Göğsüne dokunmak için elimi uzattım, boştaki eli morarmış bileğimi ezici bir şekilde kavradı ve beni haykırmaya zorladı. Ryker seğirdi, öne doğru bir adım attı ama Matteo göğsüne vurduğu uyarı eliyle onu geri çekti. "Enzo," diye fısıldadım, parmakları sıkılaştıkça sesim acıyla karışıyordu. "Lorenzo, benim." Parmaklarımı göğsüne doğru kıvırdım, acıya rağmen olabildiğince içine girdim. Bana bakarken yüz hatları yavaşça gevşedi, rahatlamak için kendimi ona bastırdığımda vücudu gevşedi.

Onu sakinleştirmek ve ölümcül öfkesiyle gittiği uçurumun kenarından geri çekmek için. Kollarını bana doladı, nefesi yavaşça g e l i y o r d u, kalbi hayatın bitiş çizgisine doğru hızlı bir yarış yerine benimkiyle aynı anda atana kadar. "Bir daha asla böyle bir şey yapma. İki gün içinde kendini aptalca iki kez tehlikeye attın Carina."

Başımı kaldırıp ona baktığımda omzumdaki kaslar yeni açıya uyum sağlamak için yer değiştirdiğinden acı içinde kıvrandım. "Ateşe doğru koşmaya çalıştığım için pişmanım ama senin için kurşun yemekten asla pişman olmayacağım," diye fısıldadım. "Seni seviyorum Lorenzo. Bunu durdurmak için bir şeyler yapabilecekken geride durup ölmene izin veremeyecek kadar çok."

Yüzü yumuşadı, alnı benimkine değdi ve kesik kesik bir nefes verdi. "Ben de seni seviyorum, benim küçük psikopatım," diye fısıldadı ve yumuşak kahkahalarımla omzum ağrırken benden bir gülümseme aldı.

ENZO

Sadie Acısını diğerlerinden gizlemeye çalışarak iyi bir iş çıkardı. insanların onun zayıflıklarını görmesine asla izin vermek istemezdi ama acı gözlerinin kenarlarını rahatsız ediyordu. Hafifçe irkildi
Her hareket ettiğinde ağzının kenarları sızlıyordu.

Vücudunun bana yaslanması ve hayatta olduğunun verdiği güvenceyle gözlerimdeki kırmızı kan kayboldu. Deponun etrafına bir göz attığımda, Sadie'yi korumak için çaresizce kaç adam öldürdüğümü anladım. Sadece tek bir adam olduğumu düşünürsek, tam bir katliamdı. O ana dair anılarım bulanıktı; depoda sessizce gezindiğime ve dışarı fırlayıp öldürmeden önce çatı katlarının altındaki boşluklarda geride kalan her şeyin arkasına saklandığıma dair en ufak bir iz bile yoktu.

Şarjörümde bolca mermi kalacağından şüpheleniyordum, çünkü bir silah sesi yerimi yapabileceğim her şeyden daha iyi duyuracaktı.

Kesinlikle suçluluk hissetmediğim ilk cinayetlerdi. Belki insanlığımın elimden kayıp gittiğinin bir başka işaretiydi, belki de bir erkeğin sevdiği kadın için neler yapabileceğinin bir göstergesiydi.

Onu güvende ve sağlam tutmak için her şeyi yaparım. Geceleri eve, onun yanına gidebilmek için her şeyi yaparım.

Tek üzüntüm, onu vuran adamın ölmeden önce acı çekmemiş olmasıydı, çünkü Sadie şüphesiz haftalarca yaranın acısını hissedecek ve sonra egzersiz rejimine geri dönmek için istediğinden daha fazla zaman harcamak zorunda kalacaktı.

Çıldırmış bir Sadie normal şartlar altında uğraşmak istediğim biri değildi, ama ölümün eşiğindeyken?

Ona bakmaktan çok mutluydum.

Hayatımızın geri kalanı boyunca her gün.

"Sean yukarıda," dedi Sadie tereddütle. "Oldukça ölü, ama bunu belirtmenin önemli olabileceğini düşündüm." Çenem gerilirken o da yüzünü buruşturdu. Eninde sonunda olanlar hakkında konuşmak zorunda kalacaktık. Ama önce tedavi edilmesi gerekiyordu.

"Gidelim," diye emretti Matteo. "Sizi SUV ile eve geri götüreceğim. Ryker ve Rafe temizlik işleriyle ilgilenmek için burada kalacaklar." Matteo bizi dışarı çıkarırken iki adama baktı. "Keşke bu iki manyağın birlikte çalıştıklarında neler yapabildiklerini görebilseydim. Sırf öğrenmek için geri gelmem gerekebilir."

Matteo cipin arkasından bir havlu kaptı, onu toparladı ve Sadie'nin omzuna bastırdı. "Mümkünse koltuklara kan sıçramasını engelleyelim," dedi ukala bir sırıtışla ve bende onu suratından bıçaklayasım geldi.

Belki de kırmızı sis tamamen gitmemişti.

Lanet kadın her şeyi kendi yapmakta ısrar etmeseydi, koltuğa oturmasına yardım etmek daha kolay olurdu. Vurulmuş. Vurulmadım. Yüzü acıyla buruşmuş olsa da kendini arka koltuğa çekerken bunun onun için pek önemi yokmuş gibi görünüyordu. Rebel yere, Sadie'nin ayaklarının dibine yerleşti, onun yanından ayrılmasına asla izin vermeyeceğim güvenilir yoldaşı. Onun canavar moduna geçişini izlemek ona olan yakınlığımı daha da artırmıştı.

Başka bir kadın olsa, yaptıklarımızı ve neredeyse bir düzine adamı gözümüzü kırpmadan nasıl katlettiğimizi gören Sadie'nin Rebel ya da benim hakkımda farklı düşünmesinden daha çok endişelenebilirdim.

Sadie kendi kendine mırıldanırken Simon ve Matteo ön tarafa tırmandılar. Ryker aceleyle silahını ve yerde bulmuş olması gereken çantasını uzatırken elleri biraz titriyordu. "Kaç mermi eksik?" Simon arabayı sürerken cevabı almak isteyip istemediğimden emin olamayarak sordum.

"Üç," dedi hemen. "Peki kaç

tanesini öldürdün?"

"İki," diye iç geçirdi ve başını omzuma yasladı. "İyi

misin?" diye sordum.

Simon yolda son s ü r a t ilerlerken başını salladı, dudakları inceldi. "Kadınlara kendilerini korumayı öğrettiğimi biliyorum. Ben öğrettim

Adrian'ın varlığından haberimiz olmadan çok önce onu nasıl öldüreceğimizi Ivory biliyordu. Ama bunu kendim yapmak çok farklı. Daha çok rahatsız olmalıyım. Daha fazla rahatsız olmamalı mıyım? Az önce birini öldürdüm," diye saçmaladı.

"Rahatsız olmamalısın. O seni öldürebilirdi Carina. Bu dünyada sana onun olabileceğinden çok daha fazla ihtiyaç var," diyerek onu rahatlattım. "Dünyayı pisliklerden temizlemekle ilgilenmen gerektiğini hiç sanmıyorum."

"Bu senin için de geçerli mi?" diye sordu, doğrudan konuya girerek.

"Doğru ve yanlış. Bazen çizgiler bulanıklaşır ve haklı olanın siz olup olmadığınızı bilmek zordur. Tarihteki en büyük kötü adamlardan bazıları hikayelerindeki kahramanın kendileri olduğunu düşünmüşlerdir. Bunun ben olmamı asla istemem. Ve başkasının savaşında savaşmak... o çizgiyi bulmayı daha da zorlaştırdı," diye itiraf ettim. "Ama seni benden almak isteyen o piçleri öldürdüğüm için asla pişman olmayacağım. Ailen, Ivory ve Luna'dan uzakta."

"Yani uyumakta yeni bir sorun yaşamayacak mısın?" diye sordu.

"Hayır, bebeğim. Sen iyi olduğun sürece bu gece uyumakta sorun yaşamayacağım."

Topluluğa yanaştıklarında, kapılar cipe ve sürücüye bir bakış atılarak ardına kadar açıldı. Simon sokaklarda sessizce ilerlerken, Matteo telefonunda çılgınca bir şeyler yazıyor ve muhtemelen Ivory'ye Sadie'nin iyi olacağını söylüyordu. Bu ikilinin ilişkisi imrenilecek türdendi.

Bir gün çocuklarımızın, dostluklarımızın sunduğu geniş aileye sahip olmasını çok sevdim.

Evimin önüne geldiğimde, verandada bekleyen ve sabırsızca ayağını vuran Doktor'u görünce içim rahatladı. Hızla arabadan inerek, gözlerini devirmesine rağmen ona yardım etmek için arabanın etrafından dolandım. Doktor'un gözleri ona takıldı ve omzundaki kanı fark edince tanıyarak genişledi.

Simon geri çekilirken Matteo açık pencereden dışarı el salladı, şüphesiz çatışmaya geri dönüyordu. Ryker ve Rafe temizlik işini ne kadar çabuk bitirirlerse, Tiernan'ı avlayıp yere sermeye o kadar çabuk dönebileceklerdi. "Vurulan o mu?" Panele yaklaşıp güvenlik kodumu girdiğimde Doktor sordu.

Sadie yanımdan geçerken "Evet," diye homurdandım.

"Asi!" Sadie seslendi. "Yatağımdan uzak dur, seni lanet olası küçük canavar." Köpek bir patisini kaldırıp yaladı, arka kapıya gitti ve bahçeye girmek için pati attı. Sadie hızla oraya doğru yürüdü, dürtüleri onu

Köpeğin Sadie'nin temizlik yapmasına gerek kalmayacak bir yerde banyo yapmasını beklemekten mutluydu.

Doktor konuşmadan önce bir an sessizlik oldu. "Ona dokunmam gerektiğinin farkındasınız, değil mi? Kadınlarınızın dürtülmesinden ne kadar rahatsız olduğunuzu biliyorum."

Ona ters ters baktım. "Onu dürttüğün tek şey bir iğne ve pens olduğu sürece buradan canlı çıkarsın," diye uyardım.

"Tanrı aşkına, Enzo. O bir doktor. Muhtemelen benim omzumdan çok daha kötülerini görmüştür," dedi Sadie. Bir elini kalçasına koymak için kaldırdı, bileğindeki acıyı hatırlayınca irkildi. "Bırak da şu lanet adam işini yapsın ve şu kurşunu içimden çıkarsın da ben de sarhoş olup acımı unutayım, tamam mı? Teşekkürler."

Adadaki taburelerden birine gidip üzerine oturdu ve öne doğru tezgâha yaslandı. "Gömleğin gitmesi gerekecek bebeğim," diye sırıttım ve kız kardeşlerimin herkesin bir battaniyeye ihtiyacı olduğunu söylemekten hoşlandıkları için sakladıkları sehpanın altındaki sepetten battaniyeyi aldım.

Kadınlar.

Battaniyeyi beline doladığımda, "Kes şunu üzerimden, çünkü bu kol hiçbir şey için başımın üzerine uzanmıyor," dedi. Gömleğin kumaşını altından çekiştirerek cebimden kan lekeli bıçağımı çıkardım ve kumaşı keserek açtım. Kızgın kırmızı kurşun yarası esmer teninde göze çarpıyor, kan aşağı sızarak beyaz sütyenini kırmızıya boyuyordu.

Doktor daha fazla zaman kaybetmedi ve ben yolumdan çekilirken bir adım öne çıktı. Sadie yaralı eliyle battaniyeyi göğsüne bastırdı ve dirseğini destek için tezgâha dayadı. "Önce uyuşturacağım," dedi. Sadie sanki çok belli olması gerekiyormuş gibi gözlerini devirdi. Ama Bellandi erkeklerinin çoğunun uyuşturucuya ihtiyacı yoktu.

Erkekler böyle aptal olmaya meyilliydi.

Şırıngayı çıkardı, lokal anestezikle doldurdu ve Sadie'nin omzunun üst kısmına dokunarak onu olacaklar konusunda uyardı. İğne yarayı çevreleyen aşırı hassas deriye girdiğinde Sadie irkildi, adam geri çekilip her yeri sarana kadar işlemi tekrarladığında yüzü buruştu. Anesteziyi uzaklaştırmak için geri çekildi, çantasından pensini, eğri bir iğneyi ve sütürü çıkarıp tezgâhın üzerine koydu. Sadie onları görünce soluk soluğa kaldı ama bariz korkusuna rağmen yutkundu.

Doktor yaranın etrafındaki bölgeyi dürttü ve Sadie'nin acı verici olması gereken şeye tepki vermesini bekledi. "Bir şey var mı?" diye sordu.

"Ne gibi bir şey?" Sadie tekrarladı.

"Sanırım değil," diye kıkırdadı Doktor. "Kıpırdamadan dur." İşe koyuldu, görüşünü engelleyen kanı emmesi için yaraya pamuk topları bastırdı. Yeterince iyi görebildiğinde pensi eline aldı ve yaranın iç kısmına bastırdı. Sadie hafifçe irkilerek dikkatimi tekrar yüzüne çekti.

"İyi misin?" İçimi endişe kaplayarak sordum. Daha fazla acı çekmesi için hiçbir neden yoktu.

"Evet, fena değil," dedi ama yüzündeki odaklanma beni tereddüt ettirdi. "Gerçekten. Bırak da bu işi bitirsin."

Doktora dönüp baktığında kurşunu çoktan bulduğunu, pensi etrafına sardığını ve etinden çıkarmak için uğraştığını gördü. "Şanslıymışsın," dedi ve sonunda kanlı kurşunu tezgâhın üzerine bıraktı.

Forsepsi tezgâhın üzerine koydu, her yere kan damlamasını umursamadı. Sadie bunu görünce yüzünü buruşturdu, omzundaki açık deliğe rağmen hâlâ benim takıntılı canavarımdı.

Doktor dikiş atmaya başladığında, iyi olacağını biliyordum. Belli ki zorlamalar kurşunun çıkarılmasına kadar sürmüş.

SADIE

Hbeni çileden çıkarıyordu. "Hareket edebilirim, biliyorsun. Bacaklarım gayet iyi çalışıyor," diye tersledim, o da telefonumu tezgâhta bıraktığım yerden almak için acele ederken. Elimle kilidini açtım.

Sol elim, başparmağım şifreyi yazarken garip hissediyordu. Ama sağ bileğimdeki alçı onu kullanmamı neredeyse imkânsız kılıyordu. Ivory'nin mesajı bana bakıyordu, son üç saat içinde beşinci mesajıydı bu. Bir şeye ihtiyacımız olup olmadığını soruyordu.

Aman Tanrım.

"Kapa çeneni ve bununla başa çık," diye homurdandı Enzo. Rebel'in başı kucağımdaydı, küçük canavarım yaram yüzünden bana her zamankinden daha sıkı sarılmıştı. Üçünün arasında, iyileşene kadar muhtemelen daha fazla cinayet işleyecektim.

Bir gün olmuştu. Neredeyse bütün bir gün boyunca hareket etmeme izin verilmedi, Enzo'nun bana iş göremezmişim gibi davranma çabalarına katlandım. Ama artık bitme vakti gelmişti.

"*Bir şey* yapabilir miyim?" Bana uzattığı telefonu elinden almak için öne doğru eğilerek yalvardım.

"Sadie, dün vuruldun," dedi, bana ters ters bakarken sesi öfkeliydi. "Bana bugünü ver. Yarın seni malikâneye götüreceğim, böylece Ivory seni görmekten kurtulacak. Depo için sözleşmeyi orada imzalayabiliriz."

"Depoyu hâlâ satın alıyor muyuz?" Ona bakarak sordum.

"İstemiyor musun?" Sanki bu düşünce hiç aklına gelmemiş gibi bana baktı.

"Biraz kan lekeli," diye itiraf ettim. "Ve kurşun delikleriyle dolu."

"Zaten tüm zemin ve duvarları yıkmış oluruz." Beni başından savdı. "Ayrıca, sanırım Rafe düşmanlarınızın kanı üzerine bir iş kurmanın her zaman akıllıca bir iş kararı olduğunu söylerdi."

"Ryker'ın psikopat olduğunu söylediği bir adamdan tavsiye aldığın için endişelenmeli miyim?" Ona kaşlarımı çatarak sordum. Kıkırdadı ve Rebel'in başını kucağımdan kaldırarak yan tarafa doğru kaydırdı. Diğer tarafa yerleşirken uykusunda hırladı, o kadar vahşi küçük bir canavardı ki.

"Düşmanlarımı aniden diri diri yakma ihtiyacı hissetmiyorum, merak etme," dedi güvence verme çabası gibi görünen bir ifadeyle. "Belki Tiernan hariç."

"Ondan iz yok mu?" diye sordum. Başını salladı.

"Depo neredeyse ölmek üzere olduğun yer olabilir ama aynı zamanda hayatta kaldığın ve beni sevdiğini ilk söylediğin yer. Güzel ya da mükemmel olmayabilir ama burası biziz. Cesur. Gerçek. Ya sür ya öl," diye mırıldanarak pantolonunun arkasına uzandı.

Enzo sol elimi omzumu fazla incitmemek için hafifçe kaldırarak avucunun içine aldı. Parmağıma taktığı yüzük göz alıcı platin rengiyle parıldıyordu. Gözyaşı damlası şeklindeki oniks taşı, parmak eklemlerimi geçerken ince bir elmas bandın içine oturtulmuştu. "Bunu bazen dövüşürken takamayacağını biliyorum ama altına dövme yaptıracağız."

"Oh, öyle mi?" Yüzüğü orada bırakırken ona doğru kuru bir bakış fırlatarak sordum. Gözlerim hemen o çok sade ve güzel yüzüğe gitti. Bir nişan yüzüğü istediğimi hiç düşünmemiştim, pırlantaların parıltısını çok kişiliksiz ve tahmin edilebilir buluyordum, ama çarpıcı oniks mücevher beni anında ikna etmiş olabilirdi.

"Evet," dedi dudaklarını ağzımın kenarına dokundurarak. "Tasarımı sen seçebilirsin. Onları evlendiğimiz gün alacağız."

"Her şeyi çözmüşsün gibi görünüyor," diye homurdandım, ona ters ters bakarak. O da bunun karşısında sırıttı. "Tek yapman gereken evet demek."

"Bana bir soru mu sordunuz?" Vücudumu ona bakacak şekilde kaydırarak geri döndüm. "Hayır. Yine de," diye mırıldandı, benimle alay ederken dudaklarımla alay etti
istediği cevabı vermeye ikna etti. "Evet de."

Kıkırdadım, arzularım midemde toplanıyordu. Yaralanmamdan bu yana bana çocuk eldivenleriyle davrandığı için, ikimiz de tüm o adrenalinden sonra istediğimiz cinsel çıkışı bulamamıştık. "Evet," diye fısıldadım, ona karşı sırıtarak

Beni kanepeden kaldırıp evin arka tarafındaki yatak odasına götürdüğünde ağzım açık kaldı.

Sadece bu bile evlilikten vazgeçmeye değerdi. Hayatımızın geri kalanının ödülünü bir kenara bırakalım.

Omzum ağrıyordu. Ivory'yi ve sevgisini ne kadar takdir etsem de, beni sıkıca kavraması daha az sevimliydi.

"Ah," dedim. Yüzünü buruşturarak geri çekildi ve Kolumdaki askıdan gözyaşları akıyordu.

"Özür dilerim. Kahretsin, özür dilerim," diye küfretti ve beni daha az güçle tekrar kollarına çekerken başını benimkinin üzerine eğdi. Matteo düşüp bir yerini incitecek diye endişelenirken Luna ayaklarının ucunda sallanarak odanın içinde koşturuyordu. Çocuğun birinci yaş gününden önce yürümeye başlamış olmasına aldırmıyordu.

Enzo ve Scar eğlenerek izlediler ama Enzo'nun gözleri daha önce hiç görmediğim bir şeyle doldu. Biraz bekleme arzusu dışında çocuklar hakkında pek konuşmamıştık. Ama o gün geldiğinde, onun harika bir baba olacağını biliyordum. Bazılarımız yokken hepimizin bir arada olması neredeyse tuhaf görünüyordu. Hepimiz büyük gruplar halinde bir araya gelme eğilimindeydik ama bu ziyaret tam olarak planlanmamıştı.

Ryker Murphy'yi avlamakla meşguldü. Lino ise depomdaki iki spor salonunun ilk onarımlarını koordine etmeye çalışmakla meşguldü. Zavallı ahmak.

"Evraklarım nerede? Lanet olası bir spor salonu sahibi olmak istiyorum." Güldüm ama gerçek şu ki babam orijinal *Fists of Fury*'yi devredeceğini zaten söylemişti. Dizginleri çok uzun süre elinde tutmuştu çünkü ihtiyacım olduğunda her zaman yardım alabileceğimi biliyordu, yetenekli olmadığımı düşündüğü için değil. Bu konuşma ikimiz için de uzun zamandır bekleniyordu; anlaşıldığı üzere ikimiz de nasıl başlayacağımızı bilmiyorduk. Sıfırdan ikiye, neredeyse bir gecede birden fazla şubesi olan bir spor salonuna sahip olmuştum. Hayatın bu kadar çabuk değişmesi komik değil miydi?

Enzo güldü ve benim önerim üzerine ikimizin de imzalayacağı bir yığın kâğıdı tezgâhtan aldı. Sadece bana ait olması, üzerinde Enzo'nun adının ve Bellandi'nin desteğinin bulunmasından daha az koruma sağlıyordu. Spor salonlarını tam istediğim gibi yeniden inşa etmek beni heyecanlandırsa da, bunu sadece bir kez yapmak istiyordum.

Benim için artık yanan bina yok.

Enzo imzalamamız gereken yerleri işaret etti ve sırayla izleyicilerle konuşurken bana sırıttı. Ön kapıdan dahili telefon çaldı ve Matteo ona gidip düğmeye bastı. "Evet?" diye sordu.

"Yargıç Ryan burada," dedi ön kapı görevlisi.

Matteo kaşları çatılmış olsa da, "İçeri alın," diye karşılık verdi. Yargıç Ryan'ın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Matteo'nun yargıçlardan sık sık ev ziyareti almadığından şüpheleniyordum. Yine de, Enzo ve ben imzalamaya ve paraflamaya devam ettik, son noktalı satırı imzalayana kadar kağıt yığınında ilerledik.

"Bir spor salonumuz var," diye fısıldadım, Yargıç Ryan kapıyı çaldığında Don'un diğer odadan çıkıp ön kapıyı açmasını izlerken.

Yargıç Ryan ön kapıdan tökezleyerek içeri girdiğinde Scar hareketsiz kaldı. Gömleğinin önü kan içindeydi, tuzlu ve karabiberli saçları dağılmıştı, gözlerini hızla kırpıştırıyor ve dudakları kendi kendine mırıldanıyormuş gibi hafifçe kıpırdıyordu.

"Irina nerede?" Scar ölüm sessizliğinde bir sesle sordu. Yargıç Ryan cevap vermeyince, kükreyerek tekrarladı. "IRINA NEREDE?!" Pencereler şiddetle sarsıldı ve ben irkilerek Enzo'nun kollarına atıldım. Çok hayati bir şeyi kaçırmış, kendi dünyama fazla dalmış gibi hissederek, Yargıç Ryan'ın dikkatini Scar'a çevirmesini izledim.

"Yaralandın mı?" Ivory koluna dokunmak için adım atarak daha nazikçe sordu. Adam irkilerek geri çekildi. "Benim değil. Bryan'ın. Onu Irina'nın dairesinde buldum.

Onlar-" Durakladı, boğazına kaçan safra olduğundan şüphelendiğim şeyi yutkunarak geçti. "Onu parçaladılar."

"Irina nerede?" Ivory sordu, Samara onu bizimle tanıştırdıktan sonra kısa sürede arkadaş olduğumuz kadın için gözleri korkuyla dolmuştu.

"Onu aldılar," dedi Yargıç Ryan, gözleri nihayet şimdiki zamana döndü. "Benim kızımı aldılar." Ivory'nin kabul ettiği bir kâğıt parçasını uzatarak Matteo'ya götürdü. Çenesini sıktı, notu Enzo'ya uzattı ve odanın kenarında kıpırdamadan duran Scar'a doğru ilerledi. Göğsü kabarırken gözleri Yargıç Ryan'dan hiç ayrılmıyordu.

"Onu bulacağız," diye mırıldandı Matteo usulca. Tanıdığım bir sesti bu, Matteo'nun kırılma noktasının eşiğinde olduklarını hissettiği insanlara gösterdiği nadir şefkat.

Enzo'nun elindeki nota baktım.

Bir Bellandi fahişesi.

Scar Matteo'dan uzaklaştı, belindeki silaha uzandı ve yüzü buruşurken kapıya doğru ilerledi. Enzo hızla yanımdan uzaklaşarak yoluna çıktı ve onu engelledi. "Biliyorum. *Biliyorum,"* dedi Scar'ın öfke dolu yüzünü kendine doğru çekerek. "Önce onu bulmalıyız. Biz onu bulmadan önce ölürsen onun için iyi olmazsın."

"O zaman bul onu!" Enzo silahı elinden almak için mücadele ederken Scar bağırdı.

Ivory bir adım öne çıkarak elini Scar'ın yanağına dokundurdu ve dikkatini ona çekti. "Onu bulup eve getirecekler, Scar. Getirdiklerinde sana ihtiyacı olacak," dedi ve elini silahın üzerine koydu. Silahı Ivory'nin tutuşuna bıraktı ve Enzo'ya teslim ettikten sonra göğsüne yaslanmasına izin verdi. Kocasına baktığında bakışları sertti. "Onu *şimdi* bul*,"* dedi, gözlerini kana susamış bir öfke doldurarak.

Matteo ve Enzo başlarıyla onayladılar ve başka bir şey söylemeden ön kapıdan çıktılar.

Benim yerime kaçırılan kişiyi bulmak için.

EPİLOG

ENZO

Tease'deki özel VIP odasına girdiğimde, küçük karımın nereye gittiğini merak ederek şaşkınlıkla etrafıma bakındım.

Mekânda onu göremeyince kapıyı arkamdan kapattım ve içeri girdim. Işıklar kısılmıştı, zengin bir müşterinin mekâna girip özel bir gösteri için rezervasyon yaptırmasını bekliyorlardı. "Sadie?" Sahnenin ışıkları yanarken şaşkınlıkla etrafıma bakarak sordum. Göğüslerini saran ve kalçalarını yukarı doğru kesen kireç yeşili dantel bir tulumdan başka bir şey giymemiş olan Sadie, sahnenin dibindeki makinelerden çıkan duman dalları etrafını sararken loş neon renkli ışıklarla aydınlatılmıştı.

Başını yere eğmiş, koyu renk saçlarının perdesi ardına gizlenmiş yüzünü göremesem bile, onunla tanıştıktan altı ay sonra hâlâ tapınmak için yaşadığım bedenine bir anlık bakışımla karımı her yerde tanıyabilirdim. Loş ışıkta çarpıcı yüzünü ortaya çıkarmak için saçlarını geriye taradığında havayı yumuşak bir rock şarkısı doldurdu. Yavaşça sahnenin ortasındaki direğe doğru yürürken, beş inçlik topuklu ayakkabılarını sanki onlar için doğmuş gibi giyiyordu.

Karımın kendisi kadar az sınırı olan bir striptizciyle, Sadie'nin vücuduyla rahat olmasını teşvik eden bir kadınla arkadaş olmasına izin verdiğimde elde ettiğim şey buydu. Natalie kısa sürede Sadie'nin hayatında önemli bir yere sahip oldu ve Sadie'nin çok sevdiği başka bir aktivite türü haline geldi. Spor salonunda yumruk yumruğa geçen bir günün ardından bunun duygusallığının kendisini kadınsı hissettirdiğini iddia ediyordu.

Bu konuda onunla tartışamazdım.

Ailesine OKB'sini itiraf ettiğinden beri Sadie kendini yeni bir düzeyde özgür hissediyordu. Kendisi neyse oydu ve sonunda onunla başa çıkamayan tüm o insanları kabullenmişti. Onlar zaten onun zamanına değmezdi.

Sağ kolunu yukarı uzattı ve başının üzerindeki direği kavradı. "Ride or Die" (Sür ya da Öl) yazısı beyaz mürekkeple tenine tam bir tezat oluşturacak şekilde göze çarpıyordu, hareket ederken etrafı Sampaguita çiçekleriyle çevriliydi, ağırlığını yavaşça bir bacağından diğerine kaydırırken diğeri de onu takip etti ve bana doğru döndü. Kalçaları müziğin ritmine göre bir o yana bir bu yana sallanıyor, ellerinden biri kalçasından omzuna doğru vücudunda geziniyordu.

Onun bedeninin ve ruhunun kime ait olduğunu çoktan belirlemişken, bana ait olan her şeye dokunmak.

Baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle boştaki elini sırtına doğru uzatarak direği bel hizasında kavradı ve elini başının üzerine kaydırdı, kollarındaki gücü kullanarak bacağını kaldırıp geriye doğru savurarak vücudunu harekete geçirdi. Vücudu direğe paralel olarak tam bir dönüş yaptı ve tekrar döndüğünde alttaki elini bıraktı ve yüzünü direğe dönmek için vücudunun önüne doğru kaydırdı. Bacaklarını yukarı ve dışarı kaldırarak direğin etrafında belinden kıvrıldı ve bir geçişten diğerine geçerek direkle olan becerilerini sergiledi.

Vücudundaki sürekli tonlamadan anladığım beceriler, onun spor salonunda çalıştırdığından tamamen farklı kasları çalıştırıyordu.

Direkten indiğinde yere düştü ve ağırlığını geriye atarak yere doğru eğildi. Göğüsleri tavana doğru yükselmiş, saçları arkasından sarkmış ve direk bacaklarının arasında, seksapelin mükemmel bir resmini sunuyordu. Sunduğu cazibeye karşı koyamayarak sahneye yaklaştım. Üzerinde ne olabileceği konusunda bir an tereddüt ederek salondaki yerime oturdum.

Sadie için birkaç mikrobu riske atabilirdim ve bana verdiği hediye, vücudunu tüm mükemmelliğiyle görmek, sadece benim yararım için kendini çalıştırmaktı. Bacağı kafasına kadar uzandı, her şeyini sergiledi ve sonra direği kavrayıp kendini geri çekti. Ben nefes nefese ve ellerim titreyerek gösterinin geri kalanını izlerken, o direğe tutunup aşağı kayarken ışıklar ve müzik sönene kadar daha fazla direk çalışmasına geçtim.

Sonunda dumanın içinden çıkarak merdivenlerden indi ve salonda bana yaklaştı. Yalnızca benim için olduğunu bildiğim o gizemli bakışıyla gülümserken bile kalçaları sallanmaya devam etti.

Önümde durdu, öne doğru eğilerek gövdeme sarıldı. Saçları etrafımıza dökülüyor, bizi başka hiçbir şeyin var olmadığı kendi küçük dünyamıza hapsediyordu. "Merhaba Lorenzo," diye mırıldandı, bir elini göğsümde gezdirdi ve fermuarıma uzandı.

"Merhaba bebeğim," diye mırıldandım, bir elimi kaldırıp yanağına dokundum ve beni öpmesi için onu aşağı çektim. Yumuşak, uysal dudakları benim için ayrıldı, beni içeri aldı ve arka planda tekrar tekrar başlayan şarkının ritmiyle beni öptü. "Seni özledim," dedim.

"Ben de seni özledim," diye iç geçirdi, mutlu bir şekilde gülümseyerek. Fermuarımı açarak doğruldu.

"Burada bu kadar meşgul olduğun şey bu mu?" Kaşlarımı kaldırarak sordum. Haftada iki kez kişisel güvenliğini kulübün dışına kilitliyor, bir saat sonra Natalie'yle birlikte terli ve bitkin bir halde çıkıyordu. Karımın sikime olan düşkünlüğüne daha az inanıyor olsaydım, biseksüel olduğunu keşfedip keşfetmediğini merak edebilirdim.

"Şişmeden önce senin için dans etme şansım olmalı diye düşündüm," dedi ellerimi karnına doğru yönlendirerek. Bedenim kıpırdamadan durdu, ellerin onun sözleriyle aynı anda stratejik olarak yerleştirilmesini inceledi.

"Ne demek şişmek?" Doğrulama ihtiyacı duyarak sordum. Ailemizi kurmak için savaş sonrasına kadar beklemeye karar vermiştik. Kendimize ait bir çocuğumuz olacağını bilene kadar yeni bir hayata ara vermeyi seçmiştik.

"Hamileyim," diye fısıldadı o gizemli gülümsemesiyle. "Zar zor, ama bir hafta önce test yaptırdım."

"Ve sen bana söylemedin mi?" Parmaklarımla karnını okşarken ona ters ters bakarak sordum. "Striptiz şovu yapmak için kendini yorgunluğun eşiğine getirmemeliydin bebeğim. Dinleniyor olman gerekirdi."

"Hamileyim. Ölüm döşeğinde değil," diye güldü ve elime uzanıp onu amının üzerinden aşağıya, kalçalarının arasına doğru yönlendirdi. Parmaklarım oradaki çıtçıtları buldu ve ellerimi itip kucağıma tırmanırken onları açtı. Açık fermuarımdan beni kurtarmak için bedenlerimizin arasına uzandı, beni kendine doğru çekti ve yavaş bir kayışla beni kabzama kadar almak için aşağı kaydı.

Bana sıkıca sarıldı, başını geriye attı ve ellerini omuzlarıma koydu. "Yatakta yatıp dokuz ay beklemekten daha fazlasını yapabilirim.

Bir bebek doğur, Enzo." Kendini boyumdan kaldırdı, tekrar aşağı indi ve boğazımdan bir inilti çıkaran yavaş, işkenceli bir ritim tutturdu.

Artık hamileliği sırasında sağlığını tartışmakla ilgilenmiyordum, ellerimi kalçalarına götürdüm ve daha hızlı hareket etmesi için onu teşvik ettim. "Uh uh," diye alay etti, dudağımı ısırmak için öne eğildi ve kalçalarını yeni bir açıyla üzerimde döndürdü. "Bu gece kontrol bende." Ellerini kalçalarından çekip başımın yanındaki salona sabitledi ve vücudunu üzerimde döndürdü, böylece vücudunun her atışında onun sıkı sıcaklığına girip çıktım. Göğüsleri yüzüme doğru sarkıyor, dokunmam ve almam için beni baştan çıkarıyor ve alay ediyordu.

Ona dokunamadığım için sabrım normalden daha çabuk tükeniyordu.

"Hiç adil değil," diye güldü ben onu yana yuvarlarken. Onu salonda sırt üstü yatırarak dizinin arkasından tuttum ve yukarı doğru ittim. Onu sikimle doldururken amını bana sergiliyordu, bir iniltiyle başını geriye attı.

"Muhtemelen vücut sıvılarına dokunuyorsun," diye kıkırdayarak işaret ettim.

"Lütfen," diye alay etti. "Seni aramadan önce tüm odayı dezenfekte ettim. içeri."

Yüzümü boynuna gömdüğümde göğsümden bir kahkaha koptu ve İçine öyle bir girdim ki, birkaç dakikalığına şımarıklığını unuttu.

Kendi orgazmını kovalayacak kadar uzun süre benden başka her şeyi unuttuğunu. Sol eli benimkini tutmak için uzandı, aynı alyans dövmelerimiz siyah mürekkeple tenimizde belirgindi. Eşsiz oniks alyansları boynundaki bir zincirde asılıydı, parmaklarına takamadığı zamanlarda bile hep yanındaydı.

İtişlerimin şiddetini artırırken onu sabit tutmak için diğer elimi sol omzunun altına kaydırdım, parmaklarım küçük yuvarlak yara izinin üzerinde gezindi.

Cesaretinin işareti. Sevdikleri için gösterdiği özverinin.

Onu sıcaklığımla doldurdum ve sırayla kendi orgazmına yuvarlanmasına neden oldum. Ben inlerken adımı haykırdı, nefesimizi tutarken bedenimi onunkinin üzerinde sabitledi.

"Seni seviyorum Lorenzo," diye mırıldandı.

Aradan altı ay geçtikten sonra, zorlukla kazanılmış olan bu sözcükleri onun ağzından duymak içimi hâlâ tam bir dolulukla dolduruyordu. Mükemmel değildik. Biz

Bazen birbirini kesen sivri uçları vardı. Onun güvensizlikleri. Uyku alışkanlıklarım.

Ama yavaş yavaş iyileşiyorlardı. Her gece yatağa kollarımda onunla giriyordum. Her sabah kollarımda onunla uyandım. Bazen, canavarıma kıçını teslim ettikten sonra yerde uyandım.

O benimdi. Ben de onun.

Sür ya da öl.

Ve hiç kimse bunu değiştiremez.

I Umarım Enzo ve Sadie'nin hikayesini sevmişsinizdir! Lütfen bana bir yorum bırakmak için zaman ayırmayı düşünün. Okurlarımdan bir şeyler duymak benim için dünyalara bedel.

C Enzo ve Sadie'ye doyamadınız mı? Özel Genişletilmiş Epilog'u indirin ve geleceklerine bir göz atın.

>> Genişletilmiş Sonsözü indirin.

I Kalkanlı Yanlışlar'ı beğendiyseniz ve burada bahsedilen bazı karakterler hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorsanız, seriye Kanlı Eller ile baştan başlayın!

>>> Başa dön.

C Yakında çıkacak olan Yaralı Pişmanlıklar'a bir göz atmak için okumaya devam edin! Lütfen dikkat: Bu yazı düzenlenmemiştir ve değişikliğe tabidir.

YARALI PİŞMANLIKLAR SNEAK PEEK

Altı Ay Önce

Cehennemi yaşamıştım. Sokaklarda geçirdiğim yıllar boyunca bana sunulan en kötü hayatı gördüğümü sanıyordum ama onun kalçalarını başka bir erkeğinkilere dolamasını izlemek yeni bir işkenceydi. Mini elbisesinin parlak mor kumaşı neon ışıklarında parıldarken gözleri benimkilere takıldı.

Beni izliyor. Beni test ediyor.

Yaptığı her şey bir gösteri ve zorlamaydı, ama Irina ona istediğini asla veremeyeceğimi anlamıyordu.

Elleri kalçalarının üzerinde geziniyor, erkeklerde ortaya çıkardığı tüm çaresizliği ima eden bir kavrayışla onu sıkıca kavrıyordu. Hak etmediğimiz türden zevklerin kışkırtıcı bir tadı. Yunan annesinden miras kalan kusursuz açık kahverengi teni. Koyu renk saçları ve orta teniyle neredeyse bir kedi gibi tezat oluşturan canlı açık yeşil gözleri.

Parmaklarım silahıma uzanırken çenem sıkıştı. Onu hak etmemiş olabilir.

Ama ben de bilmiyordum.

Dans partneriyle yüzleşmek için döndü, onu pisliğiyle lekelemek isteyen zayıf ve iyi giyimli bir iş adamıydı. Irina bir vücut dönüşü yapıp vücudunu onunkine değdirirken, elleri kalçalarının arkasına kaydı, parmakları tehlikeli bir şekilde kıçına yaklaştı. Saçlarını geriye atıp bana doğru bakarken, yüzünde alaycı bir gülümsemenin belirdiğini ve dikkatini tekrar ona verdiğini gördüm.

Topuklu ayakkabılarıyla tökezledi, sonuçları umurunda değilmiş gibi dans edemeyecek kadar sarhoştu. Adam onu vücuduna yaslayarak sabitledi.

Yüzü duyamadığım bir kıkırdamayla değişti.

Sesi ezbere biliyordum. Varlığıma damgasını vurmuştu. Benim için olmalıydı.

Elleri daha da aşağı kaydı, elbisesinin kumaşı üzerinden kıçını okşadı. Kız onları düzeltmediğinde gözlerinin açgözlü bir şeyle parladığını izledim ve kızın bir hata yapacak ve bu gece onunla eve gidecek kadar sarhoş olduğunu anladığı anı gördüm.

Kulağına bir şey söylemek için eğildi ve vücudu bir anlığına hareketsiz kaldı. Gözleri kısa bir süre bana doğru kaydı ve birkaç saniye sonra silkelendi. Tereddütle başını salladı, dişleri kan rengine boyadığı dolgun alt dudağına batıyordu. Adam ondan uzaklaştı ve onu evine götürebilmek için tutması için elini uzattı.

Onunla seviş.

Siktir et onu.

Asla yapamayacağım her şeyi.

Durakladı, uzattığı ele baktı ve bunun yeni bir alan olacağını benim kadar iyi anladı. Irina dans etti. Alay etti.

Araya girmeyeceğimi anladığında hiçbiriyle eve gitmedi. Ama o geceyle ilgili bir şey farklıydı. Gerçekliğimizin ağırlığıyla vücudunun sarkmasına neden olan bir şey vardı.

Son bir kez bana baktığında gözleri ıslaktı, elini onun elinin içine koyarken bana verdiği gülümseme kırılgandı. İçimdeki her şey kasıldı, acı ve öfke bedenimde bir kalbin doldurması gereken boşluğu doldurdu.

İlk adımını attı, topuklarının üzerinde sallanırken titriyordu ve boştaki eli, pembe yanaklarında kayan tek gözyaşını silmek için kaldırırken titriyordu. O duraklayana kadar bir adım attığımın farkında değildim, ayakkabıma bakarken çarpıcı yüzünü umut dolduruyordu. Çenem kenetlenirken bakışlarım ayakkabıma kaydı, acısı beni ona yaklaştırırken bedenimi kontrol edemiyordum.

Kocaman gözlerle bana baktı, şoktan kırmızı dudakları aralanmıştı. Tam önüme gelene kadar bir adımdan diğerine geçti. Altı ay önce onunla barda oturduğum günden beri olduğundan daha yakındı. Kim olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu, nasıl biri olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ve ona dokunmama asla izin vermemiştim.

Eğer göğsümde bir kas olsaydı, o gece ilk kez atardı.

Onun için.

"Bırak, Cuore Mio," diye emrettim. Sanki dokunuşu onu haşlamış gibi elini anında bıraktı ve bana bakarken vücudunu dikleştirdi. Beklerken ince vücudu kaskatı kesildi, yoğun yeşil bakışları benimkilerden hiç ayrılmadı ve şüphesiz gelecek olan itişi bekledi. O an için ona benim olmadığını ve asla da olmayacağını hatırlatacaktım.

Irina'nın başka birine karşı hisleri vardı. Olmamı istediği adam için, hasarı kabul etmeden içimde gördüğü umut için.

Ruhumu lekeleyen pisliğin ona dokunmasına asla izin veremezdim.

Elimi uzattım ve ona bakarken onu izledim. Aramızda bir ruh bağı gibi tıngırdayan zehirli saplantıyı kesmek için bedenine kabul etmeye hazır olduğu adama dönüp bakmadan, mükemmel bakımlı avucunu benimkine yerleştirdi. Dokunuşuyla içimde elektrik kıvılcımları çaktı ve bana bir anlığına hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlattı.

Ama hissetmek acıyı da beraberinde getirdi.

Hayatımda yeterince acı çektim, Irina'nın hayatımdaki hasarı görmesi halinde vereceği ruhumun tamamen parçalanmasını hoş karşılamazdım.

Tek kelime etmeden onu çıkışa doğru yönlendirirken beni takip etti. Yürürken her şeyini harcadı; sallanırken adımları daha da dengesizleşiyordu. Kulübün ön kapısından çıktığımızda serin Eylül havası tenini öptü ve kollarını kendine doladı. Hayal kırıklığıyla iç çekerek döndüm ve onu kollarıma aldım. Şaşkınlıkla ciyaklarken kendi kollarını boynuma doladı ve yorgunluktan başını omzuma yasladı.

Etrafının farkında olamayacak kadar çok cin tonik içmişti ve içimden yükselen kınamayı durdurmaya çalıştım. Irina şehirdeki tehlikelerden habersiz değildi ama yine de risk alıyordu.

Her ay bir gece, Indulgence'a gitmek ve bana işkence etmek için profesyonel yüzeyinden sıyrıldı. Beni incelerken yeşil gözleri pusluydu, attığım her adımda başı daha da ağırlaşarak bana yaslanıyordu. Bacaklarının çıplak teni takım elbiseli kolumun üzerine döküldüğünde baştan çıkarıcılığın timsaliydi.

Ellerimi üzerinde gezdirmek istedim. Tenimi onun teninde görmek istedim. Ama ellerimin arkasındaki kabarık et bana kim olduğumu hatırlattı. Nereye ait olduğumu.

Onu cipimin yolcu koltuğuna oturttuğumda çoğunlukla uyuyordu ve yüzündeki uykulu ifadeyle bana gülümsüyordu. Kalbim

Bizi birbirimize bağlayan o titreşimli ipliğe nihayet teslim olacağım günün geldiğini düşündüğünü bildiğimden sıkılmıştım. Kelimelere dökemiyordum ama Irina'da bir şeyler *benimmiş* gibi hissediyordum. Öyle olmayacağını bilmeme rağmen.

Sonunda, benim bir hamle yapmamı beklemekten yorulacaktı. Sonunda bir adamla birlikte olacak ve o adam ona ihtiyacı olan beyaz çitleri ve iki nokta beş çocuğu verecekti. Ben şoför koltuğuna tırmanırken yumuşak horultuları cipi dolduruyordu. Eğer Bellandi kızlarından biri olsaydı, kıkırdayabilirdim. Irina söz konusu olduğunda tek istediğim bu sesle uykuya dalmaktı.

Onu Bellandi'ye ait en yakın otele götürdüm, check-in yaptırdım ve rezervasyon yaptırdığım odaya taşıdım. Çatı katı değildi ama Irina gece boyunca uyuyacak ve ertesi sabah ilk iş dışarı çıkacaktı.

Dehşete düştüm. Utandım.

Kızgın.

Giriş yaparken talep ettiğim gibi, kapıcı hızlıca bir şişe su ve aspirin bıraktı, yüzümdeki gök gürültüsü ifadesini yakaladığında gözden kayboldu. Onları komodinin üzerine, akşamdan kalma haliyle uyandığında ulaşabileceği bir yere koydum.

Ağırlığını vücuduma yaslayarak destekledim ve onu içine yatırabilmek için yorganı aşağıya çektim. Sonunda vücudu sırt üstü uzandığında, onu örten mor elbise ikinci bir deri gibi üzerine oturdu. Parmaklarımı kalbinin sabit bir gümbürtüyle attığı yere dokundurma isteği beni tüketti ama elim teninden sadece bir santim uzakta duruyordu. Sırtındaki yanık izleri benimle alay ediyor, neden böyle olması gerektiğini hatırlatıyordu.

Kırmızı dudakları parlıyordu, karşı koyamayacağım kadar güçlü bir cazibeyle beni çağırıyordu. Eğildim, dudaklarım onun dudaklarına değdi ve bir öpücüğün en zayıf ipucuyla geri çekildim. Komodinin üzerindeki not defterini aldım ve üzerine hızlıca bir not karaladım. İlk uyandığında göreceği kelimeleri karalarken boğazım düğümlendi.

Evde kal.

Ertesi sabah onu okurken, suyu içerken ve gözlerini çalışmaya zorlarken hapları alırken hayal ettim. Yüzündeki reddedilmiş ifadeyi hayal etmek zor değildi.

Tanıştığımızdan beri onu sayısız kez kendimden uzaklaştırdım.

Ona dünyayı verebilecek bir adamı hak ediyordu. Dokunulmaya bile tahammül edemeyen birini değil.

Kapıya doğru ilerledim, ona dönüp baktım ve tek bir gerçeği biliyordum.

Indulgence'da dans edişini son kez izleyişim olacaktı. Uzaklaşmak, beni dibe çekmekle tehdit eden her neyse onun sonu anlamına gelecekti.

Döndüm ve içimde yankılanan son bir klik sesiyle kapıyı arkamdan kapattım.

AYRICA ADELAIDE FORREST TARAFINDAN

Bellandi Suç Örgütü

Kanlı Eller

Bağışlanabilir

Günahlar Kederli

Kayıplar Korunmuş

Yanlışlar

Insta-Love Romanları

Awe Dağı'nın Adamları

Beni Kötülükten Kurtar

Fetih Kralları - Lyric Cox ile birlikte yazıldı

Prensesine Sahip Çıkıyor

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.